

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

'Elsie Silver's writing is a true revelation!'

Ali Hazelwood, *Sunday Times* bestselling author

WILD CARD

ROSE HILL SERIES

NO.1 SUNDAY TIMES BESTSELLING AUTHOR

ELSIE SILVER

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Elsie Silver, *New York Times*'ın en çok satan yazarlarından biri olup, küstah, ateşli, küçük kasaba romantizmlerini konu alan kitapları yazmaktadır. Kanada'da doğup büyüyen yazar, iyi kitap erkek arkadaşlarını ve onları dize getiren güçlü kahramanları sever. Kitapları, şakacı konuşmalar, gerilim ve yavaş yavaş tırmanan ve ani bir sonla biten bir hikaye vaat ediyor.

Web sitesi: elsiesilver.com

Facebook: [authorelsiesilver](https://www.facebook.com/authorelsiesilver)

Instagram: [@authorelsiesilver](https://www.instagram.com/authorelsiesilver)

ELSIE SILVER'IN DİĞER ESERLERİ

Chestnut Springs

Kusursuz

Kalpsiz

Güçsüz

Pervasız

Umutsuz

Rose Hill

Vahşi Aşk

Vahşi

Gözler

Vahşi

Taraf

Vahşi Kart

WILD CARD

ELSIE SILVER

Telif hakkı

Yayıncı: Piatkus ISBN: 978-
0-349-44168-9

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, kamu malı olduğu açıkça belirtilenler dışında, kurgusal olup, yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Telif hakkı © 2025 Elsie Silver

Yazarın manevi hakkı saklıdır. Harita illüstrasyonu:

Laura Boren/Sourcebooks

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni olmadan, herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, kendisine ait olmayan web sitelerinden (veya bunların içeriğinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Book Group
Carmelite House
50 Victoria Embankment Londra
EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[Yazar Hakkında Elsie](#)

[Silver'ın Diğer](#)

[Eserleri Başlık](#)

[Sayfası Telif Hakkı](#)

[Adanma](#)

[Harita](#)

[Okuyucu Notu](#)

[BÖLÜM 1: Bash](#)

[BÖLÜM 2: Gwen](#)

[BÖLÜM 3: Bash](#)

[BÖLÜM 4: Gwen](#)

[BÖLÜM 5: Bash](#)

[BÖLÜM 6: Bash](#)

[BÖLÜM 7: Gwen](#)

[BÖLÜM 8: Bash](#)

[BÖLÜM 9: Gwen](#)

[BÖLÜM 10: Bash](#)

[BÖLÜM 11: Gwen](#)

[BÖLÜM 12: Bash](#)

[BÖLÜM 13: Gwen](#)

[BÖLÜM 14: Bash](#)

[BÖLÜM 15: Gwen](#)

[BÖLÜM 16: Bash](#)

[BÖLÜM 17: Gwen](#)

[BÖLÜM 18: Bash](#)

[BÖLÜM 19: Gwen](#)

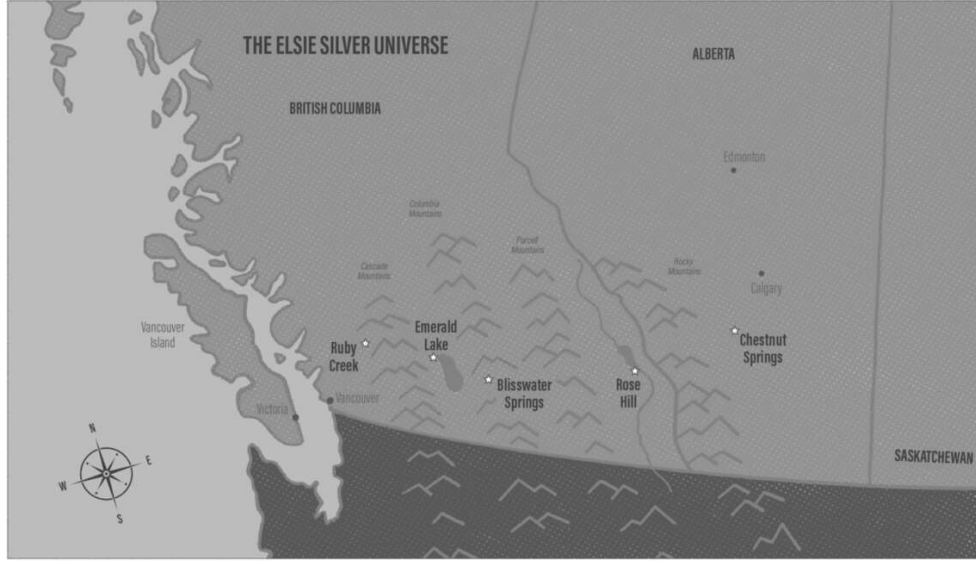
[BÖLÜM 20: Bash](#)

[BÖLÜM 21: Gwen](#)
[BÖLÜM 22: Gwen](#)
[BÖLÜM 23: Bash](#)
[BÖLÜM 24: Gwen](#)
[BÖLÜM 25: Bash](#)
[BÖLÜM 26: Bash](#)
[BÖLÜM 27: Gwen](#)
[BÖLÜM 28: Bash](#)
[BÖLÜM 29: Gwen](#)
[BÖLÜM 30: Bash](#)
[BÖLÜM 31: Gwen](#)
[BÖLÜM 32: Gwen](#)
[BÖLÜM 33: Bash](#)
[BÖLÜM 34: Gwen](#)
[BÖLÜM 35: Bash](#)
[BÖLÜM 36: Gwen](#)
[BÖLÜM 37: Bash](#)
[BÖLÜM 38: Bash](#)
[BÖLÜM 39: Bash](#)
[BÖLÜM 40: Gwen](#)
[BÖLÜM 41: Bash](#)
[BÖLÜM 42: Gwen](#)
[BÖLÜM 43: Bash EPILOG:](#)
[Bash](#)

[Teşekkür](#)

*Hayallerinin çok hayalperest olduğu söylenen, ama yine de onları
gerçekleştirenlere.*

*Ve on altı yaşındayken gözlerimin içine bakıp asla iyi bir yazar olamayacağımı
söyleyen berbat lise İngilizce öğretmeni Bay C'ye. Motivasyon için teşekkürler.*

Açıklama

Ruby Creek, Emerald Lake, Blisswater Springs, Rosehill ve Chestnut Springs'i gösteren bir harita. British Columbia ve Alberta kuzeyde, Vancouver Adası batıda yer almaktadır.

OKUYUCU NOTU

Bu kitap, kilo damgalaması ve şişmanlık fobisi üzerine düşünceleri içermektedir. Vücut utandırma ile ilgili kısa tartışmalar da yer almaktadır. Yazma ve düzenleme sürecinde, bu konuların hak ettikleri özen ve dikkatle ele alınmasını sağlamama yardımcı olan ilk duyarlı okuyuculara ve klinik terapistlere teşekkür ederim.

Ana karakterlerden birinin itfaiye pilotu olduğunu ve bu nedenle doğal afetler ve ilgili konuları ele alan ayrıntılı sahneler bulunduğunu lütfen unutmayın.

BÖLÜM 1

Bash

BİR YIL ÖNCE...

HAVAALANINDA MAHSUR KALDIM VE HERKES BENİ SINIR EDİYOR.

"Yine rötar yaptık, ama dışarısı o kadar güzel ki hiç umursamıyorum," arkamdaki mavi deri koltuklardan birinden bir ses geliyor. Hoş bir ses. Zengin ve sakin ve telefonda konuşma tarzına bakılırsa, kar fırtınasında mahsur kalmaktan hiç rahatsız değil. "Sanki kar küresi içinde yaşıyormuşum gibi hissediyorum."

Kollarımı kavuşturup yumruklarımı sıkarak alaycı bir şekilde gülümsüyorum. Üç saattir uçağa binmeyi bekliyoruz, ama bu kadın hiç umursamıyor.

Ve ona inanıyorum. Onun yönüne bakmaya zahmet etmiyorum, ama ses tonundan, her kelimesine sızan hayranlıktan, daha önce hiç kar görmediğini ve bu kabusu "rahat" olarak tanımlayacağını anlayabiliyorum.

"Evet, dürüst olmak gerekirse... rahatlatıcı."

Evet. İşte bu. Kim olursa olsun, bundan zevk alıyor.

Çok güzel olmalı, çünkü ben kendimi derimden çıkarmak üzereyim. Yüzlerini kapatmadan hapsiran insanlar, ağlayan bebekler, bayat simit kokusu. Kafeste dolaşan bir kaplan gibi turlar attım, ama artık bu bile gerginliğimi azaltmıyor.

Kanada'da kar fırtınasıyla nasıl başa çıkılacağını bilmeyen tek yer Vancouver olsun. Üstelik *o kadar da* kötü değil.

Hoparlörlerden gelen cızırtılı sesler, Gate 82 bekleme salonundaki düşük uğultuyu bastırıyor. "Calgary'ye giden Air Acadia 2375 numaralı uçuş için biniş bekleyen tüm yolcuların dikkatine. Uçuşunuzun iptal edildiğini ve yarın sabaha ertelendiğini üzülerek bildiririz.

Kısa süre içinde güncellenmiş uçuş bilgilerini içeren bir e-posta alacaksınız. Daha fazla yardıma ihtiyacınız olursa lütfen rezervasyon acentesine başvurun. Sabrınız ve anlayışınız için teşekkür ederiz. Yarın sizlere hizmet vermekten mutluluk duyarız."

Ortamda toplu bir inilti yankılanır. Ardından, komşu kapılara da aynı mesajı ileten bir dizi duyuru gelir: Bu gece kimse buradan çıkamayacak.

Başımı koltuğun metal sırtlığına yaslayıp yorgun bir nefes veriyorum. Berbat bir hafta geçirdim ve bu da tüm haftayı boktan bir sandviç haline getiren son damla oldu.

Bu gece kendi yatağında uyuyabilmek için tüm banka hesabımı boşaltırdım. Biraz huzur ve sessizlik içinde yalnız kalmak. Rahatlamak.

Bunun yerine, tamamen gerginim. Her kasım gergin ve çenemi sıkırmaktan ağrıyor. Akciğerlerim bile sıkışmış gibi hissediyorum.

Tüm dünyam altüst olduktan sonra ihtiyacım olan son şey buydu.

"Evet, iptal edildi." O aşırı mutlu ses havada bana doğru süzülüyor. "Sorun değil. Neyse o. Bundan en iyi şekilde yararlanacağım! Hayat sana limon verirse..."

Lanet olası gözlerine asit sıkar.

Ayağa kalkıyorum.

Omzumun üzerinden baktığımda, kadının yüzünü örten dalgalı, platin rengi saçları görüyorum. Kadın, kulağına telefonunu dayamış, büyük bir çantayı karıştırıyor.

Karşı tarafta kim varsa, onun söylediği şeye gülünce kaşlarımı çatıyorum. Kafamı sallayarak arkamı dönüp çantamı omzuma asıyorum, kadının fazla mutlu olduğuna karar veriyorum. Bu normal değil.

Nedense, onun neşesi benim keyfimi daha da kaçırıyor. Ağır adımlarım cilalı beton zeminde yankılanırken, buradan bir an önce çıkmanın bir yolu var mı diye bakmak için rezervasyon masasına doğru yöneliyorum.

Sırada beklemek sinirimi yatıştırmıyor. Meğer kötü ruh hali içinde olan tek kişi ben değilmişim. Önümdeki öfkeli orta yaşlı adam, sinirli halinden tam bir çöküşe geçmiştir. Parmaklarını yıpranmış müşteri hizmetleri temsilcisine doğrultarak, sanki kar fırtınasını o yaratmış gibi, sorunu çözmesini talep ediyor.

Çantaları yüzünden kızgın. Konaklama imkânı olmaması yüzünden kızgın. Yeni erken uçuş saati yüzünden kızgın.

Ben de kızgınlım, ama bu yüzden öfkelenmiyorum. Ve izledikçe, bu adamın ne kadar büyük bir pislik olduğuna daha da kızıyorum.

Kızın yanakları kızarır ve alt dudağı titrer. Onun tiradından geri çekilirken gözleri dolduğunda, artık dayanamıyorum.

"Dostum." Derin sesimi masaya doğru yöneltiyorum. "Olur böyle şeyler. Ona bu şekilde konuşmana gerek yok."

Kızgın adam da dahil olmak üzere herkes başını bana doğru çevirir. "Anlamadım?" Yanakları öfkeden titrer, kalın bıyığının altındaki dudağı kıvrılır ve gözleri bana dikilir. İnsanların ona bağırmasına alışkın olmadığını hissediyorum.

Omuz silkiyorum. Umursamaz görünmek, gücünü bu kadar aşağılayıcı bir şekilde kullanan birine yapılabilecek en büyük hakarettir. "Git biraz yürüyüş yap," diyorum düşük bir sesle. "Ne ise o."

"Ne ise o mu?" Gözleri dışarı fırladı, pasta gibi yüzü daha da koyu bir kırmızıya dönüştü.

Bu adama o kadının sözlerini kullandığıma inanamıyorum, ama onunla yüzleşmekten zevk alıyorum, bu yüzden Bayan Happy'den başka bir söz daha ödünç alıyorum.

"Evet, hayat sana limon verirse, servis personeline pislik gibi davranma. Ya da öyle bir şey."

Adam bana bakıyor, ben de ona bakıyorum. Bakışları en sevdiğim ekose flanel gömleğimin üzerinden geçip siyah kot pantolonuma ve deri botlarıma kayıyor. Ondan daha iriyim ve birkaç yıldır yumruk atmamış olsam da, bunu yapmaktan çekinmem. Kırk yaşına yaklaşıyor olabilirim, ama formum çok iyi ve bu gerginliği boşaltmak iyi gelebilir.

Sessiz kalabalığın üzerinde küçük gözleriyle hızla bakışlarını gezdiriyor, sanki ne kadar utanması gerektiğini değerlendiriyormuş gibi (cevap: çok utanması gerekiyor). Benim kolay bir hedef olmadığımı fark etmiş olmalı ki, masanın arkasındaki kadına dönüyor

—ki kadın da oldukça şok olmuş görünüyor—ve tezgahtan kağıt biletini kapıp, öfkeli küçük bacaklarının taşıyabileceği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyor.

Onun öfkeyle uzaklaşmasını izlerken dudaklarım seğiriyor. Ve ben bu gece beni gülümsetecek hiçbir şeyin olmadığını düşünüyordum.

Onun utangaç *teşekkürleri* kalbimi biraz sızlatıyor olsa da, masanın arkasındaki görevliyle yaptığım nazik sohbet durumumu hiç de iyileştirmiyor —en yakın oteller diğer iptaller nedeniyle doludur ve uçağımız sabah 6'ya ertelenmiştir.

Şu anda saat 11:08, yani cehennem gibi

trafiği geçip boş odası olan bir yere vardığımda, güvenlik kontrolünden tekrar geçmem gerekeceğı için geri dönsem daha iyi olur. Tek mantıklı çözüm, terminaldeki bir bankta uyumak.

Bu gece her şey berbat, ama gerçek bir erkek gibi hayal kırıklığımlı yutuyorum ve ona yardımları için teşekkür edip, geceyi geçirebileceğim bir yer aramak için ayrılıyorum.

Yorgun bacaklarımı beni havaalanında dolaştırırken, birkaç saat yatabileceğim bir yer arıyorum. Yıllarca aktif orman yangınlarıyla mücadele etmek, bana neredeyse her yerde uykuya dalma ve az uykuyla işlev görme gibi olağanüstü bir yetenek kazandırdı. Orman yangınları yatma saatinizi umursamaz ve genellikle karanlık çöktükten sonra en kötü halini gösterir, bu yüzden rahatsız yerlerde gözümü kapatmaya alışkınım.

Ancak, bu gece havaalanında uyumaya razı olmuş tek kişi ben değilim.

Ellerimi belime koyup, boş bir köşe ararken, burası lanet bir hostel gibi, her yer insan ve çantalarla dolu.

Gözümün takıldığı tek boş yer bar. Oturma alanının kenarında, tuvalete giden koridorun hemen yanında, iki kişilik tek bir masa var. Çok sık değil, ama yine de bir şey. Ve şu anda bir içki içmek çok iyi gelirdi.

Müsait olup olmadığını sormaya zahmet etmiyorum. Sadece terk edilmiş hostes standının önünden geçip yerimi alıyorum. Ve tam da zamanında, restorana gelip boş yer bulmak için etrafa bakınan insan seline bakılırsa. Ama onların boş hayalleri boşuna. Bar tezgahı omuz omuza dolmuş, yerler çanta yığınlarıyla kaplı. Telaşlı garsonlar masalar arasında koşturup, beklenmedik Pazartesi gecesi yoğunluğuna yetişmeye çalışıyorlar.

Onlar için de üzülüyorum, bu yüzden telefonumu çıkarıp beklerken ekranı kaydırıyorum — gidecek başka bir yerim yok zaten. Kar fırtınası ve bunun Pasifik Kuzeybatı'da yol açtığı kaosla ilgili haberler beni hayrete düşürüyor. Kanada'nın hemen hemen tüm diğer şehirlerinde bu bir sorun olmazdı. Ama burada? Yeterli kar küreme makinesi yok. Yeterli buz çözme makinesi yok.

İçimden büyük bir havalimanını azarlarken, bir ses dikkatimi çeker. Bu ses beni içimdeki karamsarlıktan kurtarır.

Yukarı bakıyorum ve işte orada. Limonata kızı. Kadın.

Çünkü onda kız gibi hiçbir şey yok. Kendine güvenen bir tavırla

kendinden emin bir rahatlıkla taşıyor, sanki onları kendisi icat etmiş gibi yumuşak, kadınsı kıvrımları var. Peki ya o ses? Kız gibi olmaktan çok uzak. O ses tamamen yetişkin. Neşeli ya da aşırı parlak değil. Bal ve baharat gibi, pürüzsüz ve hafif bir sıcaklık var - hiç çaba sarf etmeden neredeyse şehvetli.

"Bütün mekanda tek bir yer bile yok mu?"

Şu anda ön tarafta, burada çalışacak yaşta bile görünmeyen bir çocuk var. O da ona bakıyor ve onun da kalp şeklinde yüzüne ve ona uyan kalp şeklinde dudaklarına karşı bağışık olmadığını anlayabiliyorum. Ona oturması için bir sandalye yapmak için hazır görünüyor.

Kadının bakışları restoranı tararken, çocuk onu hayranlıkla izliyor. Ben de onu takip ediyorum.

Neredeyse nefes nefese olmasına şaşmamalı. Modern zamanların Marilyn Monroe'su ile karşılaşmış, ama o daha da dolgun. Gevşek, platin rengi dalgalar, dolgun yanakların ve düğme burnun yanına düşüyor. Ama asıl etkileyici olan, onun büyük mavi gözleri. O kadar canlılar ki, yemin ederim lavanta tonuna doğru kayıyorlar.

Koltuğumda yerimi değiştirip tekrar telefonuma odaklanıyorum. Havaalanında güzel bir kıza bakmak için çok yaşıyım. Haberleri kaydırmak çok daha uygun.

"Ö-özür dilerim. Keşke yapabilseydim..."

Sözlerini karıştırıp kıkırdadığını duyuyorum.

Zavallı çocuk.

"Oh, üzülme. Aslında şurada bir yer görüyorum. Yardımın için teşekkür ederim."

Kendi kendime alaycı bir şekilde gülerim. Yardım edin. Ne

kadar da cömert. "Komik bir şey mi var?"

O sesi tekrar duyuyorum, bu sefer daha yakın. Kafamı kaldırdığımda, tam önümde duruyor.

Ve bir an için, az önce güldüğüm çocuk kadar dilim tutulmuş hissetmemek için kendimi lanetliyorum. Onun ruh dolu bakışlarının ağırlığı altında kıvrıncakmışım gibi hissederek ona bakıyorum.

Şaşkın tepkimi gizlemek için sinirli bir sesle hayır diyorum.

Onu daha önce güzel bulmuştum, ama yanılmışım — o çok güzel.

Dudakları neredeyse bilmiş bir gülümsemeyle kıvrılıyor. "İyi. Hiçbir şey için kendi kendine gülen bir yabancıyla oturmak istemem."

"Anlamadım?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

Ama kadın karşımdaki sandalyeyi masadan çekip oturduğunda tüm şaşkınlığım kaybolur.

Davetsiz.

"Sakıncası yok, değil mi?"

Onun... samimiyetinden mi, dostluğundan mı, bilemiyorum, ama beni biraz rahatsız eden bu tavrından dolayı kendimi toparlarım. Ben yabancılarla sohbet eden biri değilim. Hayatımdaki birkaç arkadaşım ile bile sohbet etmekten pek hoşlanmam.

"Ya orada başka biri oturuyorsa?" diye mırıldanıyorum, bu beklenmedik karşılaşma ve onu çekici bulmamdan pek hoşnut değilim.

O, boğuk ve eğlenceli bir kahkaha atarak çantasını yere koyar. Dikleşince, hiç de rahatsız görünmüyor, dirseğini masaya dayayıp çenesini avucuna dayıyor. "Burada başka kimse oturuyor."

Kollarımı kavuşturup geriye yaslanarak aramızda biraz mesafe yaratıyorum. "Nereden biliyorsun?"

Başını eğdi, tavandaki ışıklar yanaklarının elma gibi olgunluğunu vurguluyor. "Çantam yok. Telefonum yok. Ve sen ciddi bir 'defol git' enerjisi yayıyorsun."

Kadına inanamayan bir şekilde kaşlarımı kaldırırım. "Uzak dur enerjisi mi?"

Bana komplo kuran bir gülümsemeyle bakıyor. "Evet. Eğer bir ev olsaydın, sana adaçayı yakardım."

Ah, yine granola, woo-woo, limonata yap, toprağın tuzu gibi saçmalıklar. Tam da canımın istediği şey.

Gülmemek için yanağımın içini ısıırıyorum ve onun benim alaycılığımı fark ettiğini sanıyorum, ama o sadece masanın üzerinden uzanıyor. Daha önce gördüğüm aynı dövme, narin sarmaşıklar ve yapraklar benim yönüme doğru açılırken gözüme çarpıyor.

Onun eline kaşlarımı çattım, bu da bana boğazından gelen bir kahkaha ve ardından "Merhaba.

Beni davet ettiğin için teşekkürler. Benim adım Gwen, seninki ne?"

Yeniden ona bakıyorum ve parıldayan gözleri benimkilerle buluşuyor, ben ona bakmaya devam ettikçe sağ yanağındaki gamze derinleşiyor. Yemin ederim, beni kızdırmaktan zevk alıyor.

Bu yüzden, onun eğlencesini bozmak için, sert bir "Merhaba. Ben Bash. Ve sanırım *davet* kavramına ilişkin tanımlarımız çok farklı olabilir."

Gwen omzunu hafifçe kaldırır. "Belki de bu koltuk boş kalmak için

boş kalması gerekiyordu."

Dudaklarım düzleşir. "Evet, aynen öyle. Öyleydi."

Yumuşak bir kahkaha atar, sanki onu büyülemişim gibi başını sallar. "Ama ben buradayım. Ve ne derler bilirsin... Hayat sana limon verirse..." Bana göz kırpar ve kot pantolonumun ön kısmı biraz daha sıkılaşır.

Çenemi sıkıyorum ama karşımda oturan kadına, ona karşı çocukça tepkimi gizlemek için acınası bir çabayla en sıkıcı bakışımı atıyorum.

"Ya limon istersem?" diye soruyorum, tam da telaşlı bir garson nefes nefese masamıza gelip "Ne alırsınız?" diye sorarken.

Gözlerini benimkilere dikip, o güzel ağzını bilmiş bir gülümsemeye bükerek, Gwen — davetsiz misafir — hiç tereddüt etmeden cevap veriyor. "Oh, neyse ki buradasın. Bu beyefendi limonlu margarita istiyor. Ekstra ekşi olsun."

BÖLÜM 2

Gwen

GARSON, "İki tane olsun" dememi bitirmeden aceleyle uzaklaşıyor.

iki tane olsun." dediğimde, hemen uzaklaşıyor. Masamın karşısındaki adama tekrar odaklandığımda, beni öldürebilecek bir bakışla karşılaşıyorum.

Ve onu o zavallı müşteri hizmetleri temsilcisine karşı o kadar nazik davranırken görmemiş olsaydım, buna inanabilirdim. Ama ben oradaydım. Sıranın birkaç sıra gerisinden, onun tereddüt etmeden kadının yanında konuştuğunu izledim.

Hatta benim en sevdiğim sözlerden birini taze ve eğlenceli bir şekilde kullanmıştı.

Yani, hayır, Bash, koyu renkli, kalın kaşları burun köşesinde sevimli bir kırıksıklıkla aşağı doğru çekilmiş huysuz adam, beni hiç de rahatsız etmiyor.

Gerçekten kötü bir ifadenin neye benzediğini bilirim — yaralayacak kadar keskin sözlerin öncesinde görülen türden. Bu öyle değil. Aksine, o sadece gürültücü ve keskin hatlı birine benziyor.

Onu tek kelimeyle tanımlamak zorunda kalsam, bu kelime "*erkeksi*" olurdu. Baştan ayağa.

Kalın siyah deri botlar, sade Levi's kot pantolon ve yumuşak, kutu gibi flanel gömlek ona tam bir oduncu havası veriyor. Huysuz bir oduncu.

Ama en dikkat çekici özelliği yüzü. Geleneksel anlamda yakışıklı değil, geleneksel anlamda güzel değil. Burnu belirgin, çenesi kare şeklinde ve kalın sakalı düzgünce kesilmiş. Koyu kahverengi saçlarında gümüş rengi çizgiler var, saçları yanlardan kısa kesilmiş ve üst kısmı düzgünce şekillendirilmiş.

"Az önce kendi kendinizi masama davet edip benim için sipariş mi verdiniz?" Derin sesi gürültülü ama sert değil.

"Oh, bu *senin* masan mı? Özür dilerim. Senin sahibi olduğunu fark etmemiştim.

havaalanı."

Boynunun yanındaki damar atıyor. Bu adamın çok gergin olduğu için damarın göründüğünü biliyorum. "Hayır, ama birisi masada oturuyorsa, diğerk sandalyeler de dolu olduğu bilinen bir kuraldır."

Bu yeni bilgiyle aydınlanmış gibi davranarak dudaklarımı O şeklinde birleştiriyorum. "Tanrım, hiç bilmiyordum. Havaalanında bir gece mahsur kalmanın kurallarını okumadım. Elinde var mı?"

Bana ters ters bakar, dili dişlerinin önünü yalar.

Gülümserim ve masumca omuz silkerim. "Bu gece hepimiz boku yedik ve boş sandalyeler herkesin malı. Benden hoşlanmıyorsan, sana yardım edemem. Ama sadece margarita sevmiyorsan, ikisini de içerek sana yardım etmekten mutluluk duyarım. Bu gece gidecek bir yerim yok ve iyi bir margaritayı çok severim."

Ağzını açarak bir şey söylemek ister gibi görünüyor, ama hiçbir kelime çıkmıyor. Sanki daha önce hiç görmediğı egzotik bir kuşmuşum gibi bana bakıyor. Sonunda, "Senden hoşlanıyorum," diye mırıldanıyor.

"Vay canına, senden böyle bir övgü almak ne güzel. Onayınla beni onurlandırdığın için teşekkür ederim," diye alay ediyorum, gözlerini devirip çenesinin kaslarının seğirmesini izliyorum, sanki bu ima onu bir şekilde rahatsız etmiş gibi.

"Öyle demek istemedim, sen de biliyorsun."

Memnun bir gülümsemeyle geriye yaslanıp kollarımı onun pozisyonunu taklit etmek için kavuşturuyorum. "Öyle mi? Senin hakkında tek bildiğim, limondan çok misket limonu sevdiğin ve güçlü bir ahlaki değerlere sahip olduğun."

Başını hafifçe eğdi. "Güçlü ahlaki değerler mi?" "Rezervasyon masası."

Gözlerinde anlayış parlar. "Gördün, değil mi?" "Tüm ihtiyaçlarıyla. Ve gerçekten muhteşemdi."

O, yer değıştirirken homurdanır, gözleri sanki iltifattan rahatsız olmuş gibi başka yere kayar. "Önemli bir şey değildi."

Bunu düşünürken başımı salladım. "Yani... Başka kimse bir şey yapmadı. Sanırım o kadın için bu oldukça önemliydi. Bu tür erkeklerin, korkutabilecekleri biriyle konuşurken ateş ve kükürt gibi davranmaları oldukça ilginç bir fenomen."

Babama sorabilirsiniz.

Beni uysal ve itaatkar bir şekilde dünyaya göndermek istemişti. Ama başaramadı.

Beni dünyaya gönderirken bana verdiğı tek şey, meydan okuyan bir karakter,

sarsılmaz bir iyimserlik, hayallerimin peşinden gitme arzusu... ve birkaç baba sorunu. Ama bu sorunların hiçbiri *aslında* onunla ilgili değil. Çünkü sekiz yıldır onunla konuşmadım.

Bash benim değerlendirmeme alaycı bir şekilde gülüyor, önündeki rulo haline getirilmiş çatal bıçak takımının peçetesiyle oynuyor. "Evet, o adam tam bir ezikti. Bunu sana söyleyebilirim."

Bash'in "Belki de onu affetmelisin" diye mırıldandığını duyunca onaylayarak başımı salladım.

Onu incelerken gözlerim büyüdü, çünkü böyle bir yorumu ciddiyetle söylediğine dair tek bir işaret bile bulamadım. Ben de ona uydum. "Kesinlikle. Bunu dikkate alacağım. Belki bu gece onu bulursak, ikinize birden arındırma işlemi yapabilirim."

Bu da bana bir başka kaş çatma kazandırır, bu da beni güldürür.

"Nereye gidiyorsun?" diye sorar adam.

"Toronto. Sen?"

"Calgary." Onun kapısının benimkinin hemen yanında olduğunu hatırlayarak başımı salladım. Aşağıya hızlıca bir bakış attım ve gözüm çantasına takılı etikete takıldı. Görünüşe göre "Bash", Sebastian Rousseau'nun kısaltmasıydı.

Adı bile seksi, diye düşünürüm dalgın dalgın.

Tam o sırada, bardak altlıkları masanın üzerinde bize doğru kayar ve garson adeta arabayla geçer gibi önümüze iki margarita bırakır.

Bash, parlak yeşil sıvının olduğu bardağa şüpheyle bakar, sonra koyu renkli gözlerini bana doğru çevirir. "Çok... neon rengindeler."

Ciddiyetle başımı sallayarak içkiye bakıyorum. Bu, bir gün önce Meksika'da yoga tatilimde plajda içtiğim margaritaları kesinlikle hatırlatmıyor. "Bu, soda makinesinden çıkan konsantre meyve suyu gibi görünüyor. Margarita ama *iyi* bir margarita değil."

Bash yüzünü buruşturdu. "Bu çok tatlı olacak."

"İyi bir haber *var*." Koyu bakışları benimkilere kayar ve göğsümde hafif bir çarpıntı hissederek bir an için dikkatim dağılıyor. "İyi haber..." Dudaklarımı yalarım. "İyi haber, o şekerli meyve suyunun içinde tekila olması."

Gözlerini benden ayırmadan başını sallar. Genelde erkeklerin ilgisinden rahatsız olan biri olmasam da, bu adam beni süzerken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Bakışları takdir dolu ve ben bundan zevk alıyorum.

"Bu çok iyi bir nokta. Ve bir gece havaalanında mahsur kaldığında, biraz

tekila içmemekten iyidir."

Düzgün bir şekilde oturup, ön kollarımı masaya dayayarak öne doğru eğildim. "Kesinlikle. Bunun bizi daha iyi hissettireceğinden eminim. Hayat bize limon falan veriyorsa."

Sertleşmiş yanağı seğirir, sonra parmakları bardağı kavrar.

Büyük avuç içi bardağı gölgede bırakıyor ve ellerinde fiziksel işin izlerini fark etmeden edemiyorum. Ellerinde bir sertlik var. Avuç içlerinde nasır, sırtlarında tuhaf yara izleri. Bir tırnakta koyu mavi bir çürük izi var.

Evet, bu adam elleriyle çalışıyor.

Hızla yutkunup onu taklit ederek bardağımı masanın ortasına kaldırdım. "Şerefe. Limonlara."

Bash başını hafifçe salladıktan sonra bardağını kaldırıp benimkine çarptı. "Limonlara."

İkimiz de bir yudum alıyoruz ve ben yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum çünkü tadı gerçekten sıvı şeker gibi. Ancak her yudum bir öncekinden daha lezzetli ve kısa sürede, abartılmış limonata içtiğimi neredeyse fark etmiyorum.

İçkilerimizi yudumlarken, dünyayı izlerken aramızda dostane bir sessizlik hakim olur. Ama margaritaları içtikçe, sessizlik sarhoş edici, dostane bir arkadaşlığa dönüşüyor. En azından, sırayla gecenin kaosunu işaret ederken, birbirimize tuhaf yorumlar atarak, karşılıklı olarak meraklı bakışlar atıyoruz — kavga eden bir çift, tırmandığı sandalyeden düşen bir çocuk, kan çanağı gözlerle restorandan sendeleyerek çıkan bir adam.

Ama benim dikkatimi çeken, barda birlikte oturan baba ve genç yetişkin kızı. Babası bir şaka yaptığında kızın "Babaaa" diyerek başını geriye atması dikkatimi çekti ve aralarındaki dostane rahatlık beni oraya tekrar tekrar gitmeye itti. İkisi de bira içiyor, ekranda spor haberlerini izliyorlar. Gülüyorlar. Babası bir ara kızının omzunu bile sıkıyor.

Onları izlemek, eski bir yarayı parmağımınla kazımak gibi. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ne kadar çaba sarf edersem edeyim, asla iyileşmeyecek bir yara.

O ilişkiyi özleyorum. Ve asla sahip olamayacağım.

Sonunda, bardaki kalabalık azalır. Diğer müşteriler, geceyi geçirecek bir yer bulma öngörüsüne sahiptir. Adam ve kızı da ayrılır.

Ama biz kalırız. Hayır, biz sadece şimdiye kadar tattığım en berbat margaritaları sipariş etmeye devam ederiz.

Hesap resmi olarak kesildiğinde ve personel etrafımızdaki dükkânları kapatmaya başladığında, biz hala acele etmiyoruz. Kafamda çok fazla soru dolaşıyor, tekila ve şekerin onu yumuşattığı şu anda Bash'e sormak istediğim sorular.

"Peki, ne iş yapıyorsun?"

Cevap verip vermemeyi düşünür gibi dilini dişlerinin üzerinde gezdirir. Sonra omuz silkerek, sert bir sesle cevap verir. "Hava itfaiyecisiyim. Ama kışın ben..."

Elim masaya çarparak öne doğru eğilirim, göğüslerim masanın kenarına baskı yapar. Bakışları kısa bir süre göğüslerime düşer, ama ben bunu ona söylemem. Göğüslerim oldukça büyük ve sürekli yoluma çıkıyorlar. "Pardon, ne? Sen sıradan bir itfaiyeci kahraman değil misin? Gerçek uçakları gerçek yangınlara uçurup üzerlerine su mu döküyorsun?"

"Yangına ve stratejiye bağlı. Bazen yangın geciktirici kullanılır."

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, gözlerim onu yepyeni bir takdirle süzerken. "Yani sen bir kahraman gibisin," diyorum, önümdeki adamı daha iyi görebilmek için sandalyeme yaslanarak.

Zavallı adam övgüden rahatsız olmuş görünüyor. Eminim kendini hiç de öyle görmüyor. Sert ve gerçekçi bir adam. Eminim "*sadece* işini yapıyor" diyecek.

"Bu, tekilanın seni abartmasına neden oluyor."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Tamam, Top Gun. Eminim ki, senin mükemmel nişan alma becerin ve cesaretin sayesinde evi kurtulan biri, senin katkını 'abartılı' olarak tanımlayacaktır."

Burnunu çekip başka yere bakar. "Kelime kullanma konusunda yeteneklisin. Bu kesin."

Elimi yuvarlayarak hareket ettirip başımı dramatik bir şekilde öne eğiyorum. "Teşekkürler, teşekkürler. Bütün gece burada olacağım." Başımı kaldırıp ona göz kırpiyorum. "Hayır, kelimenin tam anlamıyla, burada sıkışıp kaldım."

Dudaklarında hafif bir gülümseme belirir ve tanrım, ben de bunun tadını çıkarırım. Oturduğumda beni sinir bozucu bulduğuna eminim, ama şimdi tamamen farklı bir alana girmeyi başardım. Bu büyük bir rahatlama çünkü insanların beni sevmemesi beni çok rahatsız ediyor. Bu beni içten içe yiyip bitiren ve geceleri uykumu kaçıran bir şey.

"Peki sen ne yapıyorsun, Gwen? Stand-up komedi mi? El falı mı?"

Dilimi yanağıma sokuyorum. "Hayır. Ama tarot kartlarına meraklı olduğum bir dönemim oldu."

Gözlerini devirdi, ama bu hareketinde kötü niyet yoktu. "Tabii ki geçtin."

Yavaşça gülümserim ve bir yudum daha alırım. Gözleri yine aşağıya iner, ama bu sefer tuzlu kenardan dışarı çıkan dilimin ucuna.

"Ben yoga eğitmeniyim."

Gözleri büyüdü ve ağzımdan uzaklaştı. "Bu çok mantıklı."

Babamın sesine çok benzeyen o küçük eleştirel ses kafamın içinde yankılanır. "*Bu çok mantıklı*" ifadesi birçok şekilde yorumlanabilir, ama yıllardır kariyer seçimlerimi açıklamaktan dolayı her şey tersine bir hakaret gibi geliyor.

Bu beni savunma moduna geçiriyor.

"Ben de bu konuda çok iyiyim," diye açıklıyorum. "Yüzlerce saatlik öğretim tecrübem var. Dünyanın dört bir yanında eğitim verdim. Hatta profesyonel spor takımlarıyla sözleşmeli çalışıyorum."

Bash, sakallı çenesini bir kez sallayarak başını sallar. "Söylediğimde ciddiydim. Bunu açıkça görebiliyorum. Ve bu konuda mükemmel olduğuna hiç şüphem yok."

Omuzlarım rahatlar ve farkında olmadan tuttuğum nefesimi bırakırım. "Evet, hayır. Ben sadece insanlara alışkınım..." Hafif bir kahkaha atarak sözümü keser ve başka yere bakarım. "Biliyor musun? Boş ver."

"Hayır, şöyle."

Bakışlarım karşımdaki adama geri döner. İzleyen, dinleyen adama. Gerçekten dinleyen adama. Biraz öne eğilmiş, omuzları dik, dikkati bana odaklanmış. Sanki gerçekten söyleyeceklerimi duymak istiyormuş gibi.

Omuz silkiyorum ve devam ediyorum. "Bilmiyorum. Öncelikle, insanların bir yoga eğitmeninden beklediği gibi görünmüyorum."

Bakışları vücudumu tarıyor, çenesi aşağıya doğru eğiliyor ve sonra tekrar yukarı kalkıyor. Gözlerinde gördüğüm tek şey takdir. "Ne demek istiyorsun? Bana yoga eğitmeni gibi görünüyorsun."

Bunu çok basit ve biraz şaşkın bir tonla söylüyor. Bu... sevimli.

Canlandırıcı.

Omuzlarımı kaldırarak, onun cevabını rahatça geçiştiriyorum. "Boyumu kastettim."

Bunun üzerine kaşları çatıldı. Şaşkınlık, sinirlenmeye dönüştü. "İnsanlar aptal," diye mırıldandı basitçe.

Göğsümde mutlu bir uğultu hissediyorum ve gülümsemeyi zor tutuyorum. Sonra

ilerlemeye devam ediyorum. "Ve sonra insanlar ne iş yaptığımı söylediğimde genellikle başımı okşarlar. *'Bu çok sevimli, ama büyüdüğünde ne yapmayı planlıyorsun? Ya da üniversiteye ne dersin?* Çok küçümseyici. Yaptığım işin değerini kanıtlamak zorunda kalmak yorucu."

Kaşları çatılır ve bir an için... sert görünür. Belki hayal ediyorum, ama benim adıma neredeyse kırılmış gibi görünür. Tekrar konuşmaya başladığında, sesi sertleşir. "Tekrar söylüyorum, insanlar aptal. Çoğumuz üniversiteye gitmeden harika bir hayat sürüyor ve tatmin edici kariyerler yapıyoruz." Teşekkür etmek için gülümserim ve sonra ağlayacak olursam sesimi bastırmak için margaritamın kalanını bir dikişte içerim. "Bunu babama söylemelisin," diye mırıldanırım. masaya tokmak gibi bardağımı bırakıyorum.

İçimden, sırf bana karşı nazık davrandığı ve duymak istediğim şeyleri söylediği için, kişisel sorunlarımı bu çekici yabancıya yüklediğim için kendimi azarlıyorum.

Sonra ayağa kalkıp konuyu değiştiriyorum. "Tamam, çok ciddi oldu. Hadi bir şeyler yapalım."

BÖLÜM 3

Bash

Ona bakarak, babası hakkındaki konuya geri dönmek istiyorum. Ya da boyutu hakkındaki yoruma. Çünkü onu pek tanımıyorum, ama *birinin* ona kendini bu şekilde hissettirmesine çok kızgınım. Onunla bir saatten biraz fazla süredir birlikteyim ve insanlara yardım etme konusunda yeteneği olduğunu söyleyebilirim. Karanlık bir odayı biraz daha aydınlık hale getirme konusunda. Ve bu, kitap sayfalarında öğrenebileceğiniz bir şey değil.

Ama çantasını omzuna hızla asıp etrafına bakışlarından, o konuşmanın tam tersi yönde koşar gibi gittiğini anlayabiliyorum.

Bu yüzden, heyecanımı bir kenara bırakıp "Bir şey mi yapayım? Burada mı?" diye soruyorum.

"Evet." Omuzlarını silkiyor. "Başka nerede? Bizi eğlendirecek bir şeyler olmalı."

"Uyumayı düşünüyordum."

"Pfft." Beni eliyle uzaklaştırır. "Lütfen. Hayatında kaç kez havaalanında bir gece mahsur kalacaksın ki?"

"Umarım sadece bir kez?"

"Aynen! Bu önemli bir anı. Bir gün çocuklarımızla paylaşacağımız bir gece."

Ben yüzümü buruşturdum. *Çocuklar*. Bu gece bu konu hassas bir nokta, ama o sözlerinin benim üzerimde yarattığı etkisini fark etmiyor. Hiç bozulmadan devam ediyor.

"Ve eğer hikaye, *saatlerce uykuya dalmaya çalışıp başarısız olarak kirli bir yerde yatmama* biterse, bu en kötü hikaye olacak. Hayatı pişmanlıklarla yaşamayın, *Sebastian*."

Siktir. Sanki benim taze yaramı bulmuş ve üzerine limon sıkıyormuş gibi.

Kolunu uzatıp elini bana doğru uzatıyor. "Hadi ama. Şimdi vazgeçme. Senin beni sevmeni içten içe çok istiyorum ve buna çok yaklaştığımı hissediyorum."

Gözlerimi devirerek, margaritamın son yudumunu içiyorum. "Seni gayet seviyorum, Gwen," diye mırıldanarak elini tutuyorum.

"Sen hep öyle diyorsun. Ama ben iyi olmakla yetinmiyorum," diye karşılık verir ve kolumu hevesle çeker.

Tanıştığım bir kadınla el ele tutuşmak garip geliyor. Yine de, beni restorandan çıkarırken, elimden çekilmiyorum. Sanki bunu daha önce binlerce kez yapmışız gibi, narin parmaklarını benimkilerin arasına geçirmesine izin veriyorum. Elimde bir sıcaklık hissediyorum, kolumdaki damarlarda hızla yayılıyor.

O beni ısıtıyor. Ve içimden temkinli bir iyimserlik yükseliyor. Bu, belki de - sadece belki- huysuzluğuma ve ekşi ruh halime rağmen, benim arkadaşılığımın hoşlanıyor olabileceğini düşündürüyor.

Umarım öyledir. Çünkü ben onun arkadaşılığın zevk alıyorum, bu beni şaşkına çevirse de.

Dönüp bizi uzun, açık koridora götürüyor, beni macerasına çekiyor.

Gözlerim onun yuvarlak kalçalarına kayıyor — kot pantolonu kum saati şeklindeki vücuduna mükemmel bir şekilde oturuyor, her adımda kendine güvenen bir şekilde kıvrımlı kalçaları sallanıyor.

Evet, çok seksi. O lanet olası *bir bela*.

Elimi bırakıp, ona yetişmek için birkaç uzun adım attım. Birkaç nefes temiz hava aldıktan ve onun sıra dışı gözleri ve yumuşak dudakları dışında başka bir şeye baktıktan sonra, yan yana yürümek daha uygun görünüyordu.

Gwen omzunun üzerinden bana bakıyor, yüzünde neredeyse hayal kırıklığı var. Bu imkansız. Bu yüzden bu düşünceyi bir soruyla kafamdan silip atıyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

Omuz silkiyor, yüzünde merak dolu bir ifadeyle etrafına bakınıyor ve yüzünde bir anlık eğlence belirliyor. "Bilmiyorum. Bir plana ihtiyacımız var mı? Belki de sadece yürüyeceğiz ve bir şey gözümüze çarpacak."

Onu izlerken boğazımdaki adem elması sallanıyor ve o margaritaların içinde ne olduğunu merak ediyorum. Çünkü zihnim tek bir düşünceyle meşgul: *bir şey dikkatimi çekti*.

Bana gizlice bakıyor. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum."

Yüzüm kızardı, sanki hayranlıkla bakan bir çocuk gibi hissettim. *Umarım değildir*.

"Maceramıza başlamadan önce canlanmana ihtiyacın var."

"Bence tüm kahve dükkanları kapalıdır."

O sadece gülüyor ve beni karlı geceye bakan karanlık pencerelerin olduğu bir yere götürüyor. Ayakkabılarını çıkarmasını, çapraz bacaklı oturmasını ve avuçlarını dizlerinin üzerine koymasını izliyorum.

Beni çağırmaz ama ben yine de yanına giderim, bu kadın ve onun hayata olan tutkusu ilgimi çekmiştir. Ben de biraz o tutkuya ihtiyacım var, bunu biliyorum ama nasıl bulacağımı bilmiyorum. Hayatımın son birkaç yılı büyük bir kozmik şaka gibi hissettirirken bunu bulmak imkansız.

"Ne yapıyorsun?"

"Meditasyon yapıyorum." Yumuşak sesinde gülümseme duyabiliyorum. "Neden?"

"Çünkü meditasyon uyku kadar dinlendirici olabilir. Ve gecemi uyuyarak boşa harcamak istemiyorum." Yanındaki boşluğu okşayarak, sessizce bana katılmam için davet ediyor.

"Ben meditasyon yapan biri değilim," diye mırıldanıyorum, ama yine de ne halt ettiğimi merak ederken yanına oturuyorum. Dizim parmak uçlarına değiyor ve eline bakıyorum, sonra aramızda birkaç santim boşluk bırakmak için uzaklaşıyorum. Çok gerginim ve onun pozisyonuna uymaya çalışırken bozuk bir simit gibi görünüyorum olmalıyım. İlkokuldan beri bacak bacak üstüne atarak oturmam sanırım.

"Tamam. O zaman bir süre burada otur."

Gözlerimi ona doğru çevirip baktığımda, gözlerinin kapalı olduğunu ve dudaklarının hafif bir gülümsemeyle kıvrıldığını görüyorum. "Ne yapayım?"

Gülümsemesi genişledi, ama kirpikleri kapalı kaldı ve elma yanaklarının üzerine gölge düşürdü. "Hiçbir şey."

"Hiçbir şey yapmayacak mıyım?" Hiçbir şey yapmamak benim uzmanlık alanım değil. Meşgul olmakla, her zaman bir projemin olmasıyla gurur duyarım. Yangınla mücadele etmek için yurt dışına gitmeyi bıraktığımdan beri kışları izin yapabilirdim. Meksika'da kış mevsimini geçirmek ve sahilde margarita içmek için yeterince param var. Yine de, burada bir müteahhitlik işi kuruyor ve kış aylarında geçici işler yapıyorum.

Bana en yakın olan gözünden dışarıya bakıyor. "Dediğin kadar kolay değil." Bu sözüne sinirleniyorum. "Biliyorum. İmkansız."

Çenesi yukarı kalkarken, o tek gözü tekrar kapanır. "İmkansız değil. Senin için iyi. Ama pratik yapmak gerekiyor. Zihnini boşaltmayı dene."

Boşaltmak mı? Alaycı bir şekilde gülümserim. Bu haftadan sonra olmaz. "Bu imkansız."

O benim duygularıma tepki vermez. Bunun yerine şöyle der: "Pencereden dışarıdaki karı izle. Karın yağışını izle. Tek bir kar tanesi seç ve onun yolunu izle. Sonra başka bir tane seç. Bunu tekrar tekrar yap."

"Ne anlamı var?" diye soruyorum, gerçek bir merakla. Beyninin çalışma şekli... ferahlatıcı. Ve bunun hakkında daha fazla şey bilmek istiyorum. Sanırım, kendi beynimden kurtulmak için onun beyninde biraz zaman geçirmek isterim.

"Çok güzel, değil mi? Kar. Her kar tanesinin kendine özgü bir şekli var. Dünyaya getirdiği o sessizlik. Gidecek hiçbir yerin yok. Güvende ve sıcaksın. Huzurlu." Son kelimeyi iç çekerek söylüyor, göğsü inip kalkıyor.

Huzurlu.

Dönüp pencereye bakıyorum, onun sözlerini düşünüyorum.

Huzurlu.

Son zamanlarda hissettiğim son şey bu. Ama kalın ve yumuşak bir şekilde yağan karı izlerken, içimde bir parıltı hissettiğimi itiraf etmeliyim — tüm sert kenarlarımın arasında yumuşak bir köşe.

Bakışlarım tek bir kar tanesine takılır, onun nazik inişini izlerim. Sonra bir tane daha.

Ve bir tane daha.

Kaç tane kar tanesinin düştüğünü ya da ne kadar zaman geçtiğini saymayı bıraktım. Zihnimin boşaldığını söyleyemem, ama... sakinleşti. Ve dikkatimi pencereden uzaklaştıran tek şey, yanımda hareket eden Gwen'dir. Dizlerinin üzerine çökmüş ve öne doğru eğilmiş, dirseklerini yere dayamış, ellerini dua pozisyonunda tutmuştur.

"Enerjiyi artıran pozlar yapmak istersen sen de yapabilirsin." "Önemli değil.

Bunu denersem kendimi yaralayacağımı düşünüyorum."

Gülerek devam ediyor, derin nefes alıyor, tanıdığım ama adını bilmediğim yoga pozları arasında geçiş yapıyor.

Onu utanmadan izliyorum. Vücudu zahmetsiz bir zarafetle hareket ediyor, her kıvrımı sergileniyor. Kendimi sarkıntılık yapmamak için zorluyorum, dikkatimi yere yayılmış parmaklarına, başını eğdiğinde parlak saçlarının yumuşak dalgalar halinde düşüşüne çeviriyorum. Şampuanının kokusu burnuma geliyor — biberiye ve nane.

Neredeyse hipnotik bir etkisi var. Esnek ve kadınsı. Ve burada, şu anda, neredeyse hiç tanımadığı bir adamın yanında bunu yapması inanılmaz derecede cesurca.

Benim ne düşündüğümü umursamıyor. Umursamamalı da.

Ve bu özelliğini takdir ediyorum.

Bu gece sürprizler arka arkaya geldi. Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum, ama neredeyse eğleniyormuşum gibi hissediyorum.

Havaalanında sıkışıp
kalmış. Lanet bir
yabancıyla.

Ve ne yabancı ama. Genelde yeni tanıştığım insanlardan etkilenmem. Genelde gardımı yüksek tutarım, güçlendiririm ve çok yüksek tutarım. Kaya ve buz gibi.

Ama Gwen bunu aşmayı başardı.

Sonunda durdu, omuzları dik ama yumuşaktı. Sonra kirpiklerini açtı ve o sıradışı irisleri bana odaklandı.

"Bütün bu zaman beni mi izliyordun?"

Yanaklarımın kızardığını hissediyorum, ama bunu inkar etmenin ne anlamı var? Muhtemelen o zaten anlayacaktır.

"Evet."

Yüzümü inceliyor, sonra başını eğiyor. "Ve?"

Yutkunuyorum, bu soruya verebileceğim farklı cevaplar aklımda dolaşıyor. Dört ayak üstünde dururken kışının ne kadar inanılmaz görüldüğünü söylemek kesinlikle ürkütücü ve uygunsuz olur, bu yüzden omuz silkiyorum ve ona doğru olan başka bir şey söylüyorum. "İşinde iyi olacağını biliyordum. Kar tanesi olayı neredeyse işe yarıyordu."

Karanlık bir kış gecesinin ortasında bir güneş ışığı gibi yüzü aydınlanır. Basit bir iltifatla tüm vücudu canlanır ve ellerini göğsünün önünde birleştirir. "Öyle mi?"

Onun zihninde yorumumun samimiyeti konusunda hiçbir şüphe bırakmak istemediğimden, ona kesin ve güven verici bir şekilde başımı salladım. "Kesinlikle."

Yüzünde en dokunaklı gülümseme belirir.

Ve bu, ona daha fazla iltifat etmek istememe neden oluyor.

BÖLÜM 4

Gwen

HAVAALANI Ürkütücü bir sessizlik içinde, ışıklar yumuşak bir parıltıya indirilmiş.

Terminalin tamamını dolaştık, bölgenin tarihini anlatan her bir levhayı okuduk ve bir asırdan fazla önceki Vancouver fotoğraflarına hayranlıkla baktık. Şimdi ise, sınırlı bir süre için sergilenen minik Disney figürlerinin özel sergisine rastladık.

"Oh, şuradaki Minnie Mouse'a bak!" Camı işaret ediyorum. "Yoga yapıyor."

Bash yaklaşıyor, kalın omuzları benimkine değiyor, belinden eğilerek benim işaret ettiğim figürü inceliyor. Beklenmedik bu temas kalbimin atışını hızlandırıyor.

"Bence sadece bağdaş kurmuş oturuyor."

Onun düşük ses tonu da kalp atışlarımı hızlandırıyor ve fark ediyorum ki, tam bir yabancı olmasına rağmen, onu hak ettiğimden çok daha fazla seviyorum.

"Hayır, o Oturma Pozu ya da Kolay Pozda," diyorum gözlerimi devirerek, ama aslında eğleniyorum. Onun huysuzluğu beni rahatsız etmiyor. Garip bir şekilde, beni cezbediyor. "Tıpkı az önce bizim yaptığımız gibi."

"Birincisi, o poz kolay değildi. Sanırım kalçam çıktı." Sırıtmamaya çalışıyorum. Katlanmış, çok sert görünen halini gizlice gözetledim. Adam *çok gergin*. "İkincisi, bu figürinler muhtemelen benim kadar eski. O zamanlar kimse Minnie Mouse'un yoga yaptığı figürinler yapmıyordu, emin olabilirsiniz."

Hala yoga yapan Minnie'ye bakarak ciddiyetle başımı sallıyorum. "Doğru. Eskiden."

Bu sözüm ona bir homurtu kopardı. "Öyle bir şey."

"Peki kaç yaşındasın? 1928 doğumlu biri için olağanüstü bir görünüşün var mı? Çünkü tabelada o tarihte yaratıldıkları yazıyor."

"

O dikleşirken içinden gelen iç çekişi, eğlencemi gizlemek için dudaklarımı sıkıca kapatmama neden oluyor. Ona dönüp, gözlerinin yüzümü taramasını izliyorum. Bana o kadar yoğun bir şekilde bakıyor ki, onun ilgisi altında neredeyse kıvranacağım.

"Otuz dokuzum."

Ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu, sanki bu ıssız koridorda birbirlerine bakarken rahat davranmaya çalışıyormuş gibi... ama hiç de rahat değildi.

"Peki, rahatladım. 1928 doğumlu olsaydın, benim için çok yaşlı olurdun."

Bu espriye tepki göstermedi. Bunun yerine, sadece bana bakmaya devam etti.

"Kaç yaşındasın, Gwen?" Koyu renkli gözleri parıltıyor ve sorusu... Ne diyeyim, bilemiyorum. Umut mu? Bilgelik mi? Benim daha genç olduğumu biliyor olmalı, ama onu elinden tutup bara çıkarmak ve yalnız kalmak için çekecek kadar da genç değilim.

Bu yüzden kaçmıyorum. Sadece başımı eğip gözlerimi onun sert hatlı ağzına indiriyorum. "Yirmi yedi yaşımdayım, Bash."

Hiçbir şey söylemiyor.

Yemin ederim, kafasında bir şeyler döndüğünü görebiliyorum, ama bunun bu gece beni terk etmek için bir bahane olmasını istemiyorum. Onunla birlikte olmaktan çok keyif alıyorum.

Bu yüzden, o fazla düşünmeden devam ediyorum. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Gidelim." Tekrar elini tutuyorum ve arkayı dönüyorum. Kolu sert ve direniyor, ama omzumun üzerinden attığım hızlı bir bakışla yumuşuyor.

Ve beni takip ediyor.

"Yorgun değil misin?" diye soruyor, bu sefer elimi bırakmıyor.

"Tabii." Omuz silkiyorum. "Ama yorgunluk göreceli bir kavram. Daha yorgun olduğum zamanlar oldu. Ve yorgun olmaktan daha kötü şeyler de var. Yarın vücudumu dinlendireceğim. Bu gece, anılar biriktireceğiz."

"Minnie Mouse'un yoga yapıp yapmadığını tartışmak gibi mi?"

Gözlerim önümüzdeki hareketli kaldırıma takılır. Gittiğimiz yöne ters yönde ilerliyor. Ama bunun beni caydırmasına izin vermiyorum. Yine de üzerine atlıyorum, hareket beni sürekli ona doğru itiyor.

"Hayır. Kötü margarita içmek, Terminal B'de meditasyon yapmak ve yürüyen kaldırımda yarışmak gibi."

"Hiç o yürüyen kaldırımlardan birinde yürüdün mü?"

Dönüp ters yönde, ona dönük yürümeye başlıyorum ve gülümsüyorum. "Bu sadece ek bir zorluk."

Durur, kalın, koyu kaşları birbirine yaklaşır. "Kötü bir fikir gibi geliyor."

Çantamı yanıma yere bırakıp elimi kulağıma götürdüm. "Pardon, ne dedin? Korkuyorsun mu dedin?"

"Gwen."

"Bana Gwen deme."

Sağ yanağında bir gamze belirir. "Gwenyth?"

"Hayır." Yavaş adımlarla konveyöre doğru geri yürümeye devam ediyorum.

"Gwendolyn?"

Ona göz kırpıyorum. "Hayır. Üzgünüm, bu ilk buluşmada söylenecek bir bilgi."

Gözlerini kırıştırır. Ve tekrar kırıştırır. Söylediğim şeyden o kadar etkilenmiş görünür ki, gülümsemeden duramam.

Ondan uzaklaşmak üzereyim, yürüyüş yoluna dönmeye hazırım, ama sözleri beni durdurur.

"O zaman bu gece ne yapıyoruz?"

Kulaklarımda kan basıyor. Benim alaycı sözlerime homurdanıp karşı çıkmasını bekliyordum, ama o burada, kollarını kavuşturmuş, geniş bir duruşla beni çağırıyor.

Sesindeki umut kırıntılarını duyabiliyorum, bu da yanaklarımdan kızarmasına neden oluyor.

"Oh, bu gece mi? Bu gece sadece tanışmamızın tatlı bir anı. Bir gün çocuklarımızla anlatacağımız bir gece. Hatırladın mı?"

Kaşlarını kaldırıyor ve ben, söylediklerimin bağlam içinde nasıl algılandığını anlıyorum. Utanç beni sert ve hızlı bir şekilde vuruyor. Yanaklarım daha önce sıcaksa, şimdi resmen kaynıyor. Tüm yüzüm lav gibi hissediyor.

Tanrım, benim tamamen deli olduğumu düşünüyor olmalı. Belki de zaten çocukları vardır. Mükemmel bir aile babasına aşık olmuş olabilirim.

Gözlerim sol eline kayıyor. Alyans yok.

"Sırasıyla," diye çabucak açıklığa kavuşturuyorum, parmağımla ikimizi sırayla işaret ederek. "Kendi çocuklarımız. Ayı ayrı."

İfadesi değişmedi.

Durum zaten garip, bu yüzden iyi niyetle omuz silkerek bir son söz daha ekliyorum. "Ya da değil."

Sanki ona vurmuşum gibi başını geriye doğru eğiyor ve ben en ufak bir tepkiyi bile zevkle izliyorum. Ama uzun sürmüyor. Hızla toparlanıyor ve kısmen aramıza biraz mesafe koymak istediğim için, arkamı dönüp aceleyle

"Yerlerinize, hazır, başla!"

Sonra dönüp koşmaya
başlıyorum.

Birkaç saniye boyunca, yürüyen merdivenin ters yönündeki hareketine karşı mücadele ederken sadece kendi ayak seslerimi duyabiliyorum. Dudaklarımdan küçük bir kıkırdama dökülüyor. Çünkü dürüst olmak gerekirse, saçma sapan davranıyorum ve bunun çok iyi farkındayım.

Bu stoik, neredeyse kırk yaşındaki adam, aşağı inen yürüyen merdivene çıkmaya çalışmak gibi bir şeyi yapmak istemeyecektir.

Ama bunun beni durdurmasına izin vermiyorum.

Kollarımı sallayarak daha aşağı inmeye devam ediyorum. Ben buyum. Bazen hala aptalca davranmak istiyorum. Keşfetmeyi seviyorum. Bardağın yarısı dolu olduğunu düşünmeyi seviyorum. Hatta, seve seve limonata yaparım.

Son yıllarda kendimi kabul etmek ve sevmek için çok çalıştım, havaalanındaki rastgele, huysuz bir adamın kim olduğumu sorgulamama neden olmasına izin veremem.

Düşüncelerim birdenbire durur. Çünkü onu duyarım. Ve *hissederim*.

Ağır ayak sesleri. Etrafımdaki havanın değişmesi — hava sıcak ve o yaklaşırken uğultu duyuyorum.

Arkasında nefesini duyduğumda, hanımefendiye yakışmayacak şekilde yüksek sesle kakhaha attım. "Üzgünüm, senin yaşında biri için bu zor olmalı," diye seslendim.

Ve ilk kez gülüyor. Boğazından, sanki rahatlamak için patlayan bir kakhaha gibi çıkıyor.

Bu beni kakhahalara boğuyor.

Yürüyüş yolunun sonu görünüyor ve ben şimdiden nefes nefese kaldım, ama böyle gülmek mi? Nefes nefese kalıp deli gibi sırtmak mı? Bu beni çok yoruyor. Hızımı kesiyorum. Bash yaklaştı ve beni geçip kazanacağını biliyorum.

Ama sorun değil. Bugün bir galibiyete ihtiyacı var gibi görünüyor.

Bantın sonuna on adım kala pes ediyorum ve ellerimi dizlerime koyup ikiye katlanıyorum. Onun tozunu yutmaya ve kakhahalarımı kontrol altına almaya hazırlanıyorum.

Ama o benim yanımda durur ve benim pozisyonumu taklit eder. Alan o kadar dardır ki, yine omuz omuza kalırız. Rampa hareket etmeye devam eder, bizi yavaşça geriye götürür, ağır nefesler arasında dudaklarımızdan tuhaf kakhahalar dökülür.

"Siktir, Gwen. Sen..." Ona bakıyorum, gözleri altımızdaki banda odaklanmış, başını sallıyor ve sonra kararını veriyor: "Bunun ne kadar ihtiyacım olduğunu bilemezsin."

"Ne? Havaalanında tuhaf bir kızla yarışmak mı?"

O gülüyor ve omurgam ürperiyor. "Hayır. Biraz stres atmak için."

Aşağıya bakıp başımı sallıyorum. "Zor bir gün müydü?"

"Zor bir hafta."

"Onlar en kötüsüdür," diye cevap verdim, merak etsem de ona ne olduğunu sormaya cesaret edemedim. Bu benim için bile cesurca bir hareket olurdu.

Bash başını sallıyor. "Hiç bilmediğim bir çocuğum olduğunu öğrendim. Dün onunla ilk kez tanıştım."

Birkaç saniye nefes almayı kesip, kendimi dikleştirip inleyerek ayağa kalkıyorum. Sesindeki kalp ağrısı apaçık ortada ve neredeyse hiç tanımadığım bir adam için kendimi kötü hissediyorum. "Siktir git. Ve sen de çocuklarla ilgili o garip şakayla ortalıkta dolanmama izin mi verdin?"

Bash dikleşir ve boyu beni şaşırtır. Saatlerce süren fiziksel işlerden kaynaklanan geniş omuzları vardır, ayrıca boyu da 1,80 metreden fazladır.

"Farklı şeyler." Omuzlarını silkiyor, dudaklarında hâlâ bir gülümseme izi var. "Yirmi dört yaşında."

Gözlerimi kırıyorum. "Hay sıçayım."

"Evet." Yüzünü buruşturur. "Oh, lanet olsun."

"Dinle, ben matematikçi değilim, ama bu demek oluyor ki sen..."

"On beş yaşında ve lisede miydin? Evet. Onu on yıllardır görmedim, ama bir tanıştığınızda kardeşine rastladım ve o ağzından kaçırıldı."

"Ve sana hiç söylemedi mi? Bu çok..."

Kötü bir saçmalık demek istiyorum. Bu hikayeyi yaşayan ben değilim, ama bu bana yumruk gibi geldi. Ama onun yüzüne bakınca durum daha da kötüleşiyor. Şimdi anlıyorum. O sadece yorgun ve huysuz değil.

Yas tutuyor.

Burnunu çekip başka yere bakıyor. "İkimiz de on beş yaşındaydık ve açıkça aptaldık. Ben yanlış yoldan gelen bir çocuktum, o ise doğru yoldan gelen bir çocuktu. Ailesi onu özel bir yatılı okula göndermek için sert bir rol oynamış gibi görünüyor. Hatta başka bir şehre taşınmışlar. O günü dün gibi hatırlıyorum. Sınıfa gittiğimde o yoktu. Kalbimi kırdı."

Onu yirmi dört yıldır tanıdığını, bu da durumu düzeltmek için yeterli bir süre olduğunu söylemek istiyorum. Ama söylemiyorum. Zayıf bir "Çok üzgünüm" ile yetiniyorum.

Bakışları benimkilere kayıyor. "Ne derlerdi? *Hayat sana limon verirse?*"

Parmağımı dudaklarıma dokunduruyorum. "Hmm, bunu bilmiyorum."

Tek bildiğim, *hayat sana limon verirse...*"

Omzunu omzuma hafifçe dayayarak dudaklarında hafif bir gülümseme belirir. Yolculuğumuzun sonuna yaklaştığımızı hissederek, ikimiz de çantalarımızı bıraktığımız yere doğru döneriz. Bu konuda kötü bir his var. Sanki mutlu bir balonun içinde yaşıyormuşuz gibi ve bu konveyörden indiğimiz anda gerçeklik üzerimize çökecekmiş gibi hissediyorum.

Sessizce yaklaşıyoruz. Ve kendimi geri sayarken buluyorum.

Üç.

İki.

Bir.

Ağzımızı sıkarak, sağlam zemine adım atıyoruz. Çantalarımızı alıp, ortak bir delilik anı gibi hissettiren bu anın ardından kendimizi toparlıyoruz. Kendimi toparladığımda, sonunda Bash'e bakıyorum. Saatine bakıyor. "Sadece bir saatim var," diyor.

"Hepsi bu mu?" Sözlerim istediğimden daha yumuşak çıkıyor. Gece bir anda geçmiş gibi geliyor ve yaklaşan son saatler yüzünden içimde ağır bir yük hissediyorum.

Bu gecenin henüz bitmesini istemiyorum.

"Evet. Numaramı istemek için sadece bir saatim var."

Gözlerim, kırmızı kenarlı ve açıkça yorgun olan gözlerine takıldı. "Yürüyen merdivende kovalamaca oynamam seni korkutmadı mı?"

Elini cebine sokup telefonunu çıkarır ve boğuk bir sesle "Hiç de değil" der.

Yine bir genç gibi hissediyorum kendimi — sevimli bir çocuk benden numaramı istediği için göğsümde yayılan o sıcak, heyecanlı his. Ama bu çok daha iyi çünkü o seksi bir *adam*. Kocaman elleri ve derin sesi olan bir adam.

"Zevkler ve renkler tartışılmaz," diye karşılık verdim, kendimi küçümsemeye başladım çünkü içimde hala bu tür bir ilgiyi hak etmediğimi düşünen küçük, kötü ve kibirli bir parça vardı.

Çok irisin.

Çok konuşuyorsun.

Senin iyimserliğin sinir bozucu.

Bu tür güvensizliklerden kurtulmak zor, özellikle de çok küçük yaşta aşılınmış ve büyürken duyduğum sözlerle pekiştirilmişse. Ama artık kendimin bu yönlerini kabullenmeye başladım. Çoğu zaman, bunların en iyi özelliklerimden bazıları olduğuna inanıyorum. Diğer zamanlarda ise kafamda babamın sesini duyuyorum. Ve bundan nefret ediyorum.

"Gwen. Numaran." Bash, elinde telefonuyla beni dikkatle izliyor, iletişim bilgilerimi girmeye hazır.

Kafamı sallıyorum ve onun ilgisini hak etmediğime dair nedenler bulmayı bırakıyorum. "555-555-7699."

O da başını sallayarak, son derece dikkatli bir şekilde numaraları giriyor. İşaret parmağının geniş ucu, numaraları tekrar ederken ekrana basıyor.

Bu çok
sevimli.

"Soyadın?"

Yüzüm kızarır. Soyadlar ciddi gelir. Yine de, bu gece olanlarda ciddi bir şey var. Bir bağ. Hayatımda birçok insanla tanışmış olmama rağmen, Sebastian Rousseau'nun beni etkilediği kadar beni etkileyen başka kimse olmaması, kafamda yer edemediğim bir gerçek.

Bu neredeyse sinir bozucu. Uykusuz beynim, tekrar görüşme umudunu beslemememiz için nedenler arıyor.

"Ben biraz göçebe sayılırım ve çok yer değiştirim. Sabit bir evim yok." Bu şekilde, zarıfçe çekip gitmek neredeyse daha kolay. Yollarımızı ayırabilir ve bu rüya gibi geceyi geçmişte bırakabiliriz. Dışarıdan gelen hiçbir etkenin lekelemediği dış etkenler tarafından lekelenmemiş.

O sadece omuz silkiyor, belli ki aynı şeyi hissetmiyor. O kadar emin. O kadar doğrudan. "Umurumda değil. Bir yolunu bulurum. Seni tekrar görmek istiyorum."

Kıkırdayarak gülüyorum, bütün gece uyanık kalmanın sarhoş edici hissi, tüm bu durumun yarattığı baş dönmesine eşlik ediyor.

Ona tek sunabileceğim şey başımı sallamak ve "Aynı şekilde" demek. Çünkü bir kız buna başka ne diyebilir ki?

Sonraki bir saatimizi terminalde dolaşarak, kendimizi uyanık tutmak için kahve içerek geçiririz — kahve dükkanları artık şükürler olsun ki açıktır. Bana müteahhitlik işinden bahseder, ben de ona bir gün yoga stüdyosu açma hayalimden bahsederim. Bu sırada, içimde büyüyen korku hissini görmezden gelmek için elimden geleni yaparım.

Sonunda zamanımız doluyor.

Uçağa biniyor ve onun ayrılışını izlerken, omzunun üzerinden geriye bakıp, kaşlarını çatarak beni aradığını görüyorum. Bana yaptığı stoik veda selamı, omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası geçiriyor.

Ve kendime bunun sadece şimdilik bir veda olduğunu, sonsuza kadar değil, diyorum.

Çünkü dünya gizemli bir şekilde işliyor ve bizimki gibi tatlı bir tanışmayı asla boşa harcamaz.

BÖLÜM 5

Bash

Bash: Merhaba. Ben Bash.

Bash: Havaalanından.

MESAJLAŞMAYI PEK SEVMEM. AMA UÇAĞIM INER INMEZ GWEN'E MESAJ ATTIM.

On beş yıl önce, bunu yapmayabilirdim. Şimdi ise, zihin oyunları oynamak için çok yaşlandım. İlgileniyorum. Bu kadar basit.

Soyadını bilmiyorum. Toronto'da mı yaşıyor yoksa sadece ziyaret mi ediyor, onu da bilmiyorum. Tek bildiğim, Meksika'daki bir yoga tatilinden dönüyordu ve uzun zamandır kimseyle bu kadar eğlenmemiştim.

Ve bunu bir ara tekrar yapmak istiyorum. Ne fark eder, başka bir havaalanında buluşup takılabiliriz.

Bu düşünceyle kafamda, üç saatlik yolu sürerek Rose Hill'e gidiyorum, göl kenarındaki özel evimin kapısından içeri giriyorum, yüzüstü kral yataklarına düşüyorum ve rüyasız bir uykuya dalıyorum.

Uyandığımda ilk yaptığım şey telefonuma uzanmak. Bir mesaj bildirimi gördüğümde, yatak başlığına yaslanarak oturur ve derin bir nefes alıp mesajı açarım.

West: Ne zaman dönüyorsun? Sensiz bowling oynamak çok zor.

Babamızı geri istiyoruz.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekiş dudaklarımdan dökülüyor. Weston Belmont en yakın arkadaşlarımdan biri

en yakın arkadaşlarımdan biri ve ona sinirliymiş gibi davranmama rağmen, aslında ona oldukça bağlıyım.

Bana şakayla karışık *baba* diye seslenmeye başlamasına rağmen.

Sanırım bu yüzden onunla birlikte bir bowling takımına katıldım. Birkaç arkadaşla geçirdiğimiz sıradan bir bira ve bowling gecesini, benim istediğimden çok daha fazla bağlılık gerektiren tekrarlayan bir etkinliğe dönüştürmek West'e kalmış.

Ama o ikna edici bir herif. İşte buradayım. Arkadaşlarıma sürpriz oğlum Tripp Coleman'dan bahsettiğimden beri, babaların bowling gecesine haline gelen bu takıma bağlı kaldım.

Diğer üyemiz Clyde, ya da herkesin ona dediği gibi, Çılgın Clyde. Bu takma adı büyük bir zevkle benimsemiş. Bazen, insanların konuşması için, ismine yakışır şekilde çılgın şeyler söylediğini düşünüyorum.

Her halükarda, o da yolumda evlat edindiğim bir başka başıboş. Ailesi olmayan bir yalnız, ama deli olmasına rağmen benim için bir baba figürü haline geldi. Ya da güne bağlı olarak, paradoksal bir boomer çocuğu.

Biz, sürekli dördüncü birini arayan üç kişilik dağınık bir ekibiz. West, uygun olup olmadıklarını görmek için rastgele insanları getirir, ama hiçbirini seçilmez. Genellikle sonra ona onları ne kadar sevmediğimi ve nedenini söylemek zorunda kalırım.

Bir adam acı kanat yedi ve ellerini yıkamadan bowling topuna soktu, ben de hoşnutsuzluğumu göstermek için oyunun ortasında çıktım. Bir diğeri ise çok fazla gülümsüyordu. Sürekli gülümsüyordu. Bu doğal olmayan ve ürkütücü bir durumdu, bu yüzden gitmesi gerekti.

Clyde'in saçma komplo teorileriyle diğerlerini korkuttuğundan eminim.

Bu iki palyaço dışında hayatım basit. Yaz boyunca yangınlarla mücadele ediyorum, kışın kendimi meşgul etmek için müteahhitlik işleri alıyorum. Ayrıca, ellerimle çalışmayı seviyorum, bu da beni akıl sağlığımı koruyor.

Ya da en azından kafamda çok fazla zaman harcamamamı sağlıyor.

Bash: Perşembe günü orada olacağım.

West: Harika. Tripp ile nasıl gitti?

Tripp ile nasıl gitti?

Nasıl gitti mi? Garip miydi? Sözde benim oğlum olan yetişkin bir adamla karşı karşıya kalmak, bedenimden çıkmış gibi hissettirdi. Lanet olsun, bana o kadar benziyor ki DNA testi muhtemelen tamamen gereksiz.

Benim gibi görünüyor, tabii ben lüks içinde büyümüş 24 yaşındaki bir NHL yıldızı olsaydım. Peki ya annesi? Bana bakmaya bile zorlanıyor.

Ona bu kadar kızgın olmasaydım, onun için üzülürdüm.

Ama aslında çok kızgınım. Kabul etmek istemiyorum ama *acı çekiyorum*. Yetişkinliğimin büyük bir bölümünü baba olmak isteyerek geçirdim. On beş yaşında iyi bir ebeveyn olamayacağımı biliyorum, ama elimden gelenin en iyisini yapardım. Babam ben dokuz yaşındayken markete gidip bir daha geri dönmediğini düşünürsek, hiç olmamasından iyisi olacağına şüphem yok.

Ama Cecilia ve ailesi, benim hiç olmamamın daha iyi olacağına karar verdiler.

Ve bu çok acı verici.

Benden bu fırsatı çaldılar. Şimdi, ulaşabileceğimi bile bilmediğim bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum. Ve kendi ailemi kurmak istemem bu durumu daha da kötüleştiriyor. Bu özlem evliliğime mal oldu. Ben onun istemediği bir şey istedim. Bu yüzden ayrıldık ve bir daha denemeye cesaret edemedim.

Ama şimdi istediğim şeyle karşı karşıyayım, ama hiç de beklediğim şekilde değil.

Tripp ile nasıl gitti? Vancouver'da buluştuk, böylece onun maçını izleyebildim. Akşam yemeği yedik ve iletişim bilgilerini paylaştık. Yeterince güzeldi... ama gerçek şu ki, ben onun için sadece bir yabancıyım.

Yine de, daha fazlası olmak için kararlılıkla oradan ayrıldım. Yirmi dört yılı kaçırdım, ama önümüzdeki yirmi dört yıl boyunca onun yanında olacağım. Ona, istediği her şey olabileceğimi, ama onun hayatının bir parçası olmak istediğimi söyledim. O da buna razı göründü, biz de el sıkışıp oradan ayrıldık.

Bu durum hem garip hem de inanılmazdı.

Bu bana... Bilmiyorum. Nasıl hissetmem gerektiğini bilmiyorum. İçten içe endişeliyim. O kadar çok şeye sahip ki, ona ne sunabilirim ki? Özellikle de ona baba gibi davranan bir adam varken.

Bütün hafta boyunca kendimi kötü hissettim.

Ta ki Gwen güzel poposunu karşımdaki sandalyeye oturtup kendini evindeymiş gibi hissedene kadar.

Beni daha iyi hissettirdi.

Ama şimdi, onun tepkisizliği içimi kemiriyor, midemde bir boşluk ve bir türlü atamadığım kötü bir ruh hali bırakıyor.

Şu anda West ile bu konuyu konuşmak istemiyorum. Hazır değilim.

onun sarsılmaz pozitifliği. Ben de ona mesaj attım ve yalan söyledim.

Bash: Harikaydı.

BÖLÜM 6

Bash

Bash: Selam Gwen. Ben Bash. İki hafta önce berbat margaritalar içtik. Eve vardığımda sana mesaj attım ama sanırım ulaşmadı.

SEKİZ AY SONRA...

CALGARY havaalanında otururken telefonumda GWEN'İN KAYDINI GÖRÜYORUM.

Kasım ayındaki o tuhaf kar fırtınasından bu yana sekiz ay geçti. Ona ilk mesajımı göndermemin üzerinden otuz iki hafta geçti. İkinci mesajımı göndermemin üzerinden otuz hafta geçti. Ve hala tek taraflı sohbetimize geri dönüyorum.

Mesajları milyonuncu kez inceliyorum. Hepsi *teslim edildi* olarak işaretlenmiş.

Hiçbirine cevap vermediğine göre, şimdi bir tane daha göndermek acınası bir durum olur. Cevap muhtemelen satır aralarını okumakta yatıyor. Ve geçen yıl hayatımın altüst olmasıyla, tam bir reddedilmeye gönüllü olarak kendimi maruz bırakmam gerektiğini sanmıyorum. Zaten yetersizlik duygusuyla boğuşuyorum.

Yirmi yedi yaşındaki seksi bir kadının beni kaçındığını açıkça söylemesi, benim için ölümcül bir darbe olabilir.

Bu yüzden basit tutmaya karar verdim, zihinsel sağlığıma bir iyilik yapacağım. O beni terk etti ve ben bunu unutamayan ürkütücü adam olmak istemiyorum.

Basit.

Yine de canımı yakıyor.

Telefonumu kaldırıp terminalin sonundaki yürüyen bantlara bakıyorum.

Ve onu düşünüyorum.

O geceyi düşünüyorum.

Bunun temel bir anı haline geleceği konusunda yanılmamıştı. Yeni bulduğum oğlumun doğum günü partisine odaklanmam gerekirdi ama, lanet olsun, o benim zihnime tamamen kazınmış durumda.

"Cecilia." Dudaklarımı zorla gülümsemeye zorluyorum, ama eminim ki daha çok bir yüz buruşturma gibi görünüyor. Karşımda duran kadından nefret etmemeye çalışıyorum.

Ama bu çok zor.

Muhtemelen bu yüzden "seni görmek güzel" sözüm, "*sen bir pisliksin*" anlamına gelen bir şifre gibi geliyor. Onu ikinci kez görüyorum ve o sadece soğuk, mesafeli ve garip davranıyor. Gözümün görebildiği kadarıyla ne bir açıklama ne de bir özür var.

Dudakları büzülmüş ve sanki bana değil de her yere bakıyor gibi.

Beni geçip yola, ön kapısının yanındaki gül çalısına bakıyor.

Korkak.

"Evet, şey..." Eli boğazına doğru uzanıyor, parmağında büyük bir üzüm büyüklüğünde bir elmas parlıyor. "Biliyorsun, Tripp iyi bir çocuk. Seni burada görmek istedi. Ve doğum günü çocuğu ne isterse, onu alır." Gülümsüyor, ama sanki beni görmekten hoşlanmıyormuş gibi, zoraki bir gülümseme.

Ona ters ters bakarak, dilimi dişlerimin üzerinde gezdiriyorum. En azından bu konuda ortak noktamız var. Çünkü ben de onun görüntüsünden hoşlanmıyorum. Bugün her şeyin daha kolay olacağını düşünmüştüm, ama öyle olmadı. *Aylardır* içimdeki acıyı sindirmeye çalışıyorum. Göğsümde bir ağırlık, çenemde bir gerginlik var.

Bir insanın, varlığı kasten kendisinden gizlenen yetişkin bir oğlu olduğunu öğrendikten sonra nasıl hissetmesi gerektiğini bilmiyorum.

Bir yanımda mutlu. Ben çabalıyorum ve Tripp de çaba gösteriyor. Ara sıra mesajlaşıyoruz. Genellikle maçlarını izlediğim için onu tebrik ediyorum. Hatta üzerine adı yazılı bir forma bile aldım. Sanırım artık hayranıyım. Annesi hayranı olmasam da.

Benim daha büyük bir kısmım bu adaletsizlik karşısında felç olmuş gibi hissediyor. Kaçırılan

Yıllar. Kaçırılan fırsatlar. Sanırım bazı insanlar bu tam bir fiyaskoyu alıp margarita ya da her ne haltsa onu yapabilirler. Ama ben?

Son birkaç aydır bu konuda kendime işkence ettim. Bir tür mazoşist gibi limon suyunu lanet gözlerime sıktım.

Çünkü çok daha fazlasını istiyorum. Kaçırduğım tüm doğum günlerini istiyorum. İlk adımlarını geri istiyorum. Lise mezuniyetini. NHL draftını - internette aradığım, sadece adının okunmasını ve annesi ve üvey babasına sarılmasını izlemek için. En mutlu anlardı.

Ve ben ortada yoktum.

"Tamam, peki, bu cehennem gibi tanışma ve selamlaşma bittiyse, ben sadece..." Omzunun üzerinden, müzik ve sohbet seslerinin bize ulaştığı saray gibi eve doğru işaret ediyorum.

Cecilia'nın gözleri kısılır, ağzı sanki bir şey söylemek üzereymiş gibi açılır. Ama bunu yapamadan, tuz-biber saçlı, uzun boylu, geniş omuzlu, nazik ve aptalca bir yüzü olan kocası köşeyi döndü. Gömleğinin yakası, haki pantolonunun üzerinde hafifçe şişkin bir göbek ortaya çıkardı. Bana, hala takım arkadaşlarıyla buluşup maçların detaylarını yeniden yaşayan, yaşlı bir eyalet çapında futbol oyuncusunu hatırlattı.

Bana attığı gülümseme ise samimi.

Edward'la daha önce sadece bir kez karşılaşmıştım ve o zaman olduğu gibi, bu adamdan nefret etmek imkansız.

"Sebastian!" Derin sesi fuayeye yankılanır ve kolları genişçe açılırken, karısının bile taklit edemeyeceği kadar samimi bir heyecanla beni selamlar. "İçeri gel. Ne yapıyorsun Ceci? Adamı içeri al."

Edward elimi sıkmak için uzanırken, karısı geri çekilir. "Burada olmana çok sevindim," der ve sıkı bir el sıkışmasıyla devam eder.

"Edward. Ev çok güzel. Beni davet ettiğiniz için teşekkürler. Ama lütfen bana Bash deyin."

Gülerek geri çekilir ve içeri girmem için işaret eder. "Öyleyse, bana Eddie de. Yani, hepimiz buradaki bir aileyiz."

Gözümün ucuyla Cecilia'nın irkildiğini gördüm. Sonra incecik vücudunu dik ve gergin tutarak bunu gizlemeye çalıştı.

Bir an için ona sempati duyuyorum. Eminim ki oğlunun yirmi beşinci doğum günü partisini böyle hayal etmemişti.

Ama bunu kendine kendisi yaptı. Kendimi iyi bir insan olarak görmeyi ne kadar istesem de, yumuşak ve şefkatli bir tip değilim. Onun için üzülecek birine ihtiyacı varsa, o kişi Eddie olabilir.

Beni evin içinde gezdirirken, geçen sezon Tripp'in istatistiklerini anlatıp duruyor ve gururla dolup taşıyor. Neden olmasın ki? Tripp'i kendi oğlu gibi yetiştirdi. Tripp, formasında Eddie'nin soyadını taşıyor.

O onun babası.

"Tripp burada olduğun için çok sevinecek. Ve herkes arka tarafta..." Eddie, sanki kimden bahsettiğini bileceğimi düşünüyormuş gibi, katılan diğer herkesi sayarak coşkuyla devam ediyor.

Burada bir yabancı olduğumun farkına varınca midem düğümleniyor. Dağlarda yaşayan, iki işte çalışan ve ailesi olmayan dağınık, suratsız adam. West Vancouver'daki mahalleden arabayla geçmek bile kendimi yabancı hissetmeme yetmişken, onların devasa, modern evinde dolaşmak, buraya ait olmadığımı gösteren parlak bir işaret gibi.

Hiç yapmadım. On beş yaşında bile uyum sağlayamıyordum ve Cecilia'nın ailesi bunu biliyordu.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum, derin bir nefes alıp omuzlarımı kaldırıyorum. *Onlardan* biri olmayabilirim, ama kim olduğumla gurur duyuyorum ve saçma sapan zenginlerin beni küçük düşürmesine izin verme alışkanlığım yok.

Bu yüzden başımı dik tutarak açık sürgülü kapılardan arka terasa geçiyorum. Tripp bizi fark eder ve ayağa kalkarak beni selamlar. "Sizi yalnız bırakayım," der Eddie ve çıkar.

Sonra gözlerim tekrar oğluma dönüyor.

Eddie'ye benzemiyor olabilir, ama tavırları tamamen ona ait. Saçındaki bakır rengi ve yüzündeki kalp şekli tamamen Cecilia'ya ait. Koyu renkli gözleri benden almış olabilir, ama birçok yönden bana tamamen yabancı gibi geldiği için bunu söylemek zor.

"Bash, hey!" El sıkışarak başlıyoruz, sonra beni kucaklıyor. Sırtıma sert şaplaklar atıyor ve selamlamasındaki sevgi beni şaşırtıyor. Her zaman yeterince arkadaş canlısıydı, ama ilişkilerimizi sıcak olarak nitelendiremezdim. Daha çok sert diyebilirim. "Geldiğine çok sevindim."

Gin ve kolonya kokuyor, bu yüzden uzaklaşıp temiz deniz havası solumak için bekliyorum.

Tripp yana kayıyor ve onun arkasındaki manzara gözlerimin önüne seriliyor. Omzunun hemen üzerinden, bu mahallenin kıyılarını süsleyen kayalık, vahşi sahil şeridini görebiliyorum.

Bakışlarım ufku tarıyor, nemli Ağustos havası suyun üzerinde dalgalı dalgalar halinde parılıyor. Çimlerin daha yukarısında, büyük beyaz bir çadırın yanında, damalı zemini olan bir catering istasyonu duruyor ve

ve sonra...

Güzel geyik gözleri, maviden çok lavanta rengi. Sekiz aydır görmediğim gözler.

Tek bir sert nefesle ciğerlerimdeki tüm hava boşalıyor. Çünkü o gözleri her yerde tanırım. Onları rüyamda gördüm.

Donup kalıyorum, kalbim zihnim kadar hızlı atıyor, karşımdaki kadını içime çekiyorum.

O da benim kadar şok olmuş görünüyor.

Bunun olasılığı ne kadar?

Tripp bir politikacı gibi gülümsüyor ve yüzünde sevgi dolu bir ifadeyle kadına doğru eliyle işaret ediyor. "Bash, sana kız arkadaşım Gwen'i tanıtmak istiyorum. Gwen Dawson."

"Kız arkadaş" kelimesi içime işliyor, mideme sert ve ağır bir şekilde iniyor.

Evet.

Bunun olasılığı ne kadar?

BÖLÜM 7

Gwen

GÖZÜMÜN ÖNÜNDEN KAYBOLDU.

İşte durumum bu.

Tripp dirseğiyle bana hafifçe vurur. "Bebeğim, bu benim biyolojik babam. Sebastian."

Sebastian.

Tam adı, paylaştığımız gece için fazla resmi geliyor. Gereğinden fazla düşündüğüm bir gece. Neredeyse hiç dokunmadığımız bir gece, ama yine de bir erkekle geçirdiğim en samimi gecelerle boy ölçüşebilecek bir gece.

Bash'e bakıyorum, şahin gibi keskin, koyu renkli gözleri, kalın, çatık kaşlarının altından beni delip geçiyor.

Midem düğümleniyor. Nabzım boğazımda atıyor. Kalbim ayaklarımın dibine düşüyor. Sözlerim tükeniyor.

Bu tanışmayı gerçekte olduğundan çok daha az garip göstermek için çaresiz bir girişimde, terli avucumu ipeksi kaftan elbiseme sildikten sonra Bash'a doğru uzattım.

Bakışları elbeseye kayıyor ve ifadesinden, benimle el sıkışmak dışında her şeyi yapmayı tercih edeceği anlaşıyor.

Ve öyle de yapıyor.

Yumruklarını koyu renkli kot pantolonuna sokar ve bana dünyanın en sıkı gülümsemesini gösterir. "Tanıştığımıza memnun oldum, Gwen."

Garip durumun canı cehenneme, sanırım.

Sanki biri bana tokat atmış gibi hissediyorum. Beni tanıdığının hiçbir belirtisi yok ve sesindeki hatırladığım o sıcak tını da belirgin bir şekilde yok. Vücut dili lanet bir hapisane hücresi kadar kapalı. Bana ona Bash dememi bile söylemiyor. Görünüşe göre beni Sebastian olarak görmeye karar vermiş.

Bu da beni gerçekten sinirlendiriyor. Şokun etkisi geçtikçe öfke içimi kaplıyor. "Elbette," diye tükürdüm, sesime biraz zehir katarak. Çünkü nasıl cüret eder?

Bir kızı reddetmenin nazik bir yolu vardır ve bu, onun sürekli telefonunu kontrol etmesine izin vermek değildir. Sanki takıntılı olduğu sevimli çocuk ona mesaj atacakmış gibi umutsuz bir genç gibi.

Aylarca.

Onun bana ulaşmasını beklerken pozitif kaldım, "bardağın yarısı dolu" diye düşündüm ve kendimle gurur duyduğum tüm o şeyleri yaptım.

Ama o aramadı.

Sadece "*Seninle harika zaman geçirdim, ama ayrı yollara gitmemiz en iyisi*" demesi bile yeterli olurdu. Ben büyük bir kıyım, bu tür bir reddedilmeyi kaldıracaktım.

Ama bu? Tripp'in babası? Evren bu konuda beni gerçekten mahvetmeye karar verdi.

"Gidip bazı tanıtımlar yapacağım. Seni burada bırakabilir miyim?" Tripp kolunu omzuma atıyor, beni yanına çekip saçlarıma öylesine bir öpücük konduruyor. Ama tek yapabildiğim Bash'i izlemek. Oğlunu izleyen bakışlarıyla yanaklarında kızarıklıklar beliriyor. Tripp beni öptüğünde irkiliyor, sonra başını bizden başka yöne çeviriyor.

Omuzlarımdaki gerginliği gidermeye çalışıyorum. Tripp'in ne kadar rahatsız olduğumu fark etmesini istemiyorum. Yanlış bir şey yapmış değilim, ama ona o geceyi açıklamak? Herhangi bir açıklama basmakalıp görünecek, adaleti sağlamayacaktır.

"Tabii ki." Sesimde hafif bir titremeyle hızlıca başımı sallıyorum.

Bash'in kaşları kalkar ve gözümün ucuyla bana baktığını görürüm. Tripp benim rahatsızlığımı hiç fark etmez. Bunun yerine, Bash'in omzunu tutar ve onu kalabalığın içine doğru götürür.

Dışarıdan bakan birine, buraya birlikte geldiğim adamı izliyormuşum gibi görünebilir.

Ama yanılıyorlar. Ben onun babasına bakıyorum.

Partide dolaşıp, yarın sabah uyandığımda isimlerini hatırlamayacağım yabancılarla

Yarın sabah uyandığımda hatırlamayacağım.

Bu çok acı verici. Bu, benim dünyamdan daha uzak olamazdı. Etiketsiz, ikinci el bir ipek elbise giyiyorum, çimlerin diğer tarafında ise Chanel kalem etek ve ona uyan blazer giyen bir kadın var. Her adımında topukları çimlere batıyor ve ben, sanki zemin ayaklarını yutuyormuş gibi görünmemesi için adımlarını ayarlamasını, parmak uçlarında yürümesini izliyorum.

Bu insanlar ve bu yerle ilgili her şey bir illüzyon.

Neyse ki, çimlerin üzerinde boş bir kokteyl masasına doğru yürürken deri terliklerim işimi görüyor. Masa, esnek, soluk mavi bir masa örtüsüyle kaplı, bu da onu yetişkin bir profesyonel sporcu için değil, küçük bir çocuk için düzenlenmiş bir parti gibi gösteriyor. Ama annesinin ona davranış şekli de tam anlamıyla çocuksu. Sanki onu vajinasından, kuşların cıvıladığı, gökyüzünde çift gökkuşağı çizen, hastane personelinin kutlama amaçlı flash mob dansı yaptığı bir anda doğurmuş gibi.

Bugüne kadar Tripp'in tam anlamıyla bir ana kuzusu olduğunu fark etmemiştim. Ve bu, annesine saygı duyduğu ve onu çok övdüğü anlamında değil. Hayır. Aksine, annesinin yanında neredeyse bir çocuk gibi davranıyor.

Kısacası, garip bir gün oldu. Otururken, etrafımdaki partiyi izleyerek kuru bir kahkaha attım. Burada yüzün üzerinde insan olmalı ve ben kendimi tamamen bir yabancı gibi hissediyorum. Ama bu beni rahatsız etmiyor. Her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum. Seyahat etmeyi, farklı kültürleri öğrenmeyi ve deneyimlemeyi seviyorum.

Ve bu da tam olarak öyle. *Kültürel bir deneyim.*

Tripp ve ben birkaç aydır ara sıra görüşüyoruz. Playofflar sırasında onun takımına yoga ve farkındalık dersleri verirken tanıştık. Çekici ve kararlı biriydi ve eğlenceli birine benziyordu. Her dersten sonra bana çıkma teklif etti ve ben de beşinci denemede sonunda pes edip evet dedim.

Sezon boyunca sık sık seyahatleydi ve bu benim için sorun değildi. Her uyanık saatimi onunla geçirmek istemiyorum ve buna ihtiyacım da yok. Her zaman gezgin bir ruhum oldu, şehirden şehire taşındım ve farklı stüdyolarda ders verdim. Yerleşmek, yapılacaklar listemde alt sıralarda yer alıyor ve Tripp, şu an için mükemmel bir aday gibi görünüyordu.

Ama şimdi sezon bitti ve o etrafta. Çok fazla. Muhtemelen benim zevkime göre fazla.

Bu bana hep olur. Harika görünen biriyle tanışırım ve sonra yavaş yavaş beni rahatsız etmeye başlarlar. Benden daha çabuk bağlanırlar ve sonunda kendimi kilitli, bağlı, *sıkışmış* hissedirim.

Kendimi annem gibi hayal etmeye başlıyorum, bebekleriyle bir evde sıkışıp kalmış ve ufukta hiçbir olasılık görünmeyen.

Ve kaçarım.

Yirmi yedi yaşında, kendim hakkında bu kadarını öğrendim. Bunun sağlıklı olmadığını biliyorum, ama yine de kabul ediyorum. Bu yüzden Tripp'e durumumuzu açıkça belirttim. Vancouver'da kalmak gibi bir niyetim olmadığını, burada uzun süre değil, iyi vakit geçirmek için bulunduğumu biliyor.

Bu yüzden beni herkese kız arkadaşı olarak tanıtmaması garip bir şekilde gösterişli geliyor.

Bugüne kadar ailesiyle tanışmamıştım ve dürüst olmak gerekirse, ilişkimizde hiçbir şey ilişki gibi değildi. Beni seks arkadaşı olarak tanıtmaması çok daha doğru olurdu. Ama bunun yerine, pahalı spor arabasıyla beni aldı ve ailesinin yanında nasıl davranmam gerektiğine dair bir sürü kural verdi.

Görünüşe göre, Coleman ailesi için algı her şeyden önemlidir.

Özellikle de bana, biyolojik babasının annesinin hamile olduğunu öğrendiğinde onu terk eden bir serseri olduğunu söylediğini düşünürsek.

Geniş evin yönüne bakınca Tripp ve Bash'ın bana doğru yürüdüklerini görüyorum. Yan yana dururken aralarındaki benzerlikleri görebiliyorum.

Bu bana o geceyi hatırlatıyor. Omzum Bash'ın omzuna yaslanmış, motorlu yürüyüş yolunda geriye doğru kayarken, o hiç varlığından haberdar olmadığı çocuğun hikâyesini anlatıyordu. Şimdi o hikâye midemi bulandırıyor. Çünkü Bash'a karşı hissettiğim tüm kırgınlığa rağmen... O gece havaalanında gördüğüm şeyi biliyorum. Vücudunun her santimetrekaresi acıyla kaplıydı.

Ve Tripp'in bana anlattığı steril hikaye çok fazla uygun. Bash'i kötü adam yapmak, Colemanları olgun ve nezaketli, hatta onu evlerine kabul edecek kadar misafirperver gösteriyor. Tripp bana biyolojik babasının bugün geleceğini söylediğinde ilk aklıma gelen bu oldu. Ve şimdi onu herkese tanıtıyor, onu dahil etmek Tripp'i azizliğe aday gösterilmeye layıkmiş gibi davranıyor.

Bu tuhaf. Bu acımasız. Ve bu bir *yalan*.

Bu, Tripp Coleman'ı farklı bir ışıktaki gösteren bir yalan ve kötü bir yalan. İçimden bir ses, onun gerçek hikayeyi bilip bilmediğini ya da ona da yalan söylenip söylenmediğini merak ediyor. Annesinin yanında davranışlarında tuhaf bir şey var, ama tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Bunu burada ve şimdi ona söylemek isterdim, ama bunu duymak Bash'i çok üzecektir

Bu yüzden dilimi tutmaya ve bunu sonraya saklamaya karar veriyorum.

Şampanya dolu bir tepsi geçiyor ve sessizce "Teşekkürler" diyerek bir kadeh alıyorum.

Katering görevlisi hafifçe başını sallayarak gülümsüyor. Hoş birine benziyor. Ve normal. Muhtemelen çadırın arkasında onunla ve meslektaşlarıyla takılmak bana daha uygun.

Bunun yerine, bu yılan çukuruna aitmişim gibi davranmak zorunda kaldım. Eğlenceli bir parti olacağını düşündüğüm şey, garip, sırlarla dolu, zenginlerin alternatif evrenine dönüştü.

İki adam yaklaşırken, bir yudum soğuk şampanyayı ağzıma atıyorum.

Bugün alkolü bir başa çıkma mekanizması olarak mı kullanıyorum? Evet. Umurumda mı? Hayır.

Kalbim hızla atıyor ve bir içki daha alırken kanım damarlarımdan yavaşça akıyor, bakışlarım okyanusa doğru kayıyor. Kıyıda oturup meditasyon yapmayı tercih ederdim. Ayaklarım kumda, sağlam bir zemin bulmaya çalışarak.

Daha önce oraya gitmeye çalıştığımda, Tripp ayakkabılarımı giymemin daha "uygun" olacağını söyledi, sanki onun ailesinin arkadaşlarının önünde çıplak yüzmeye niyetliymişim gibi.

Bu, bugün her şeyin ters gideceğine dair evrenden aldığım ilk ipucu olmalıydı.

Başkalarına, Bash ile aramda hiçbir şey olmamış gibi görünebilir. Sanki kendimi dengesiz hissederek pireyi deve yapıyormuşum gibi.

Ama benim için? O gece? Bir şey oldu.

Neyin olduğunu tam olarak anlayamıyorum ve Tanrı biliyor ki, neden onun hatırasını kafamdan atamadığımı anlamaya çalışmak için birçok gece geç saatlere kadar tavana bakarak geçirdim.

Belki de bana bakış şekliydi ya da beni dinleme şekliydi. Belki de birlikte güldüğümüz şekildi. Ya da belki de eli elimi kavradığında hissettiğim kıvılcımdı. Evrende tüm yıldızların hizalandığı anlardan biri miydi acaba diye merak ettim; hayatta yaptığımız her küçük seçim bizi o gece tam da o havaalanına götürmüş olabilir miydi?

Belki de sadece biraz sihirliydi. Hem açıklanamayan hem de inkar edilemez bir sihir.

Kesin olarak bildiğim şey, sekiz ay geçtiği halde hâlâ

Sebastian Rousseau'yu her gün düşünüyorum.

Onlar masaya yaklaşırken içimden çenemi ısırıyorum. Bash stoik görünüyor, çenesi o kadar sıkı ki, dişlerini gıcırdatmaktan yarın ağrıyacak. Bu arada, Tripp güneşin kızıl saçlarından paslı bir ton yansıtmasıyla cana yakın ve zarif görünüyor.

"Selam bebeğim, nasılsın?"

Gülümsüyorum, ama zoraki bir gülümseme. "Harika. Harikayım."

Ama değilim. Bash bana bakmıyor bile. Gözleri suda sabitlenmiş durumda.

Bu garip durum beni rahatsız ediyor. Açıkça *kızgın*.

Endişe içimi kemiriyor ve Tripp ile olan ilişkim yüzünden kızgın olabileceği gerçeği hızla ve sertçe kafama dank ediyor.

Başka bir garson yanımdan geçiyor ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıyor. "Arancini?" diye soruyor, ısırık büyüklüğünde altın rengi kızarmış toplardan oluşan bir tepsi uzatarak.

Tripp ve Bash geçip gidiyor, ama ben bu fırsatı kaçırmıyorum. "Tabii ki," diyorum ve bir kokteyl peçetesi alıyorum. Kısmen aç olduğum için, kısmen de ağzım dolu olursa yapacak bir şeyim olur ve muhtemelen önümde gerçekleşmek üzere olan garip bir konuşmadan kurtulurum diye düşünüyorum.

Bir tane alıp, düşünerek başımı eğiyorum. Küçük oldukları için bir tane daha seçiyorum ve kız uzaklaşırken ona dostça bir gülümseme gönderiyorum.

Tripp eğilip hafifçe gülererek saçlarıma bir öpücük daha kondurur. "Sakin ol kızım. Çok fazla yeme."

Sakin ol, kızım?

Duraklıyorum, kaşlarımı çatarak elimdeki peçetede duran iki ısırık büyüklüğündeki yiyeceklere bakıyorum ve "erkek arkadaşım"ı yanlış mı duyduğumu merak ediyorum.

Gerçekten bana çok fazla yemememi mi söyledi?

"Ona ne dedin sen?" Bash'ın sesi masanın diğer ucundan buz gibi soğuk geliyor.

Ona bakmaya cesaret edemiyorum, ama başımı kaldırıp Tripp'in ince fiziğini gözlerimle takip ederek yüzüne doğru bakıyorum.

"Hepsi şaka, değil mi bebeğim?" Sanki şakasına ortakmışım gibi bana göz kırpmıyor ve dikkatini ona bıçak gibi bakan babasına çeviriyor.

"Hayır. Eğlenceli değildi," diyor Bash. "Bu çok kaba bir davranıştı."

Tripp alaycı bir şekilde eliyle onu uzaklaştırır. "Şakaydı. Sadece akşam yemeği için yer ayırmak istedim. Başka bir şey yapma."

Tripp'ten uzaklaşırım, ailesinin yanında

Bu kaba ve manipülatif *bir davranıştı*. Ne yediğimi ve ne kadar yediğimi şaka gibi göstererek hoş olmayan bir yorum yapıyordu — babamın ben küçükken ustaca kullandığı bir taktik.

"Çok komik," diyorum alaycı bir şekilde ve bir pirinç topunu ağzıma atıyorum. "Gerçekten çok komik, *bebeğim*."

Tripp yüzünü buruşturur ve gözlerinde özür dilemeyi görebilirim. Ona hafifçe başımı sallarım. Bugün bir şey kanıtladıysa, o da onun ailesinin yanında pislik gibi davrandığıdır.

Sanki Dr. Jekyll ile çıkıyormuşum gibi, ama Mr. Hyde oynamaya gelmiş.

Hiçbir şey söylemiyor, ben de ona başparmağımı kaldırıp selam veriyorum. "Şeref, çocuklar." Ayağa kalkıp ekliyorum, "Geri geleceğim. Doymak için başka ne atıştırma malı bulabileceğime bakacağım."

Ayrılırken, arka arkaya gelen mırıldanmalar peşimden geliyor, ama etrafımdaki partinin uğultusu, ayırt edebileceğim tüm kelimeleri yutuyor. Anlayabildiğim kadarıyla, bugün ilk kez Bash genel olarak değil, Tripp'e kızgın.

Arancini'yi çiğnemeyi bitiriyorum, ama tadını alamıyorum. Ve daha fazla atıştırma malı aramaya da zahmet etmiyorum. Sanki buradaki herkesin gözleri üzerimdeymiş gibi hissediyorum - Cecilia'nın altın çocuğu rastgele eve getirdiği, kıvrımlı vücutlu hippie kız.

Eve girip, ana kattaki birçok banyodan birine doğru yöneliyorum. Küçük bir tuvalet ve arka bahçeye en yakın olanı değil, bu yüzden birkaç dakika saklanabileceğim özel bir yer olmasını umuyorum. İçeri girince, arkamdaki kapıyı kapatıp, sırtımı kapıya yaslayıp, çenemi göğsüme indirip, derin bir nefes alıyorum.

"Siktir," diye fısıldarım, dudaklarımdan inanamayan bir kahkaha dökülür.

Ama kapının titreyen sesi ve ardından midemi altüst eden derin bir ses, eğlencemi kısa keser.

"Gwen? Aç kapıyı."

Bash *şimdi* bunu yapmaya mı karar verdi? Sinir bozucu. Hiç hakkı yok.

"Bunun pek uygun olmayacağını düşünüyorum" diye cevap veriyorum.

Ama Bash vazgeçmiyor. "Çok yazık. İçeri giriyorum." Sanki içeriye zorla girecekmiş gibi, tüm ağırlığıyla kapıya baskı yapıyor.

Olay çıkarmak istemediğim için geri çekilip kapı kolunu çeviriyorum. "Ne yapıyorsun Bash? Biri görecektir ve..."

O, otoriter bir tavırla içeri girer, beni küçük odaya sıkıştırır ve

dönüp kapıyı kilitler.

"Burada ne yapıyorsun?" diye sorar sessizce, hala bana dönmeden.

Geniş omuzları nefes alırken inliyor.

Burada ne yaptığımı çok iyi biliyor. "Aynı soruyu ben de sana sorabilirim."

"Oğlumun doğum günü için ziyarete geldim. Sen de bunu biliyordun." Dönerek, gözlerinde suçlama parıldarken, işaret parmağıyla önümdeki havayı dürtüyor. "Oğlumun varlığını yeni öğrendiğimi biliyordun. Vancouver havaalanındaydık, Tanrı aşkına. O sana benden bahsetti ve sen ne düşündün? Beni görmezden gelip onunla çıkmanın komik olacağını mı?"

Ağzım açık kalır. "Anlamadım?"

"Duydun beni, Gwen. Ne tür bir hasta şaka yapıyorsun?"

Bash öfkeli, göğsü inip kalkıyor, elleri titriyor, ama bana ne kadar kızgın görünse de, kendimi hiç tehdit altında hissetmiyorum. Hayır, omuzlarımı geriye çekiyorum, kollarımı kavuşturuyorum ve onun ateşli bakışlarına kendi bakışlarımla karşılık veriyorum.

Ama yerimden kıpırdamadan, havaalanındaki gecemize takılıp kalmamaya çalışıyorum. Kendime işkence etmek istediğimde içine dalmaktan hoşlandığım güvenli bir yer.

"Aynı şeyi sana sormalıyım. Beni aramaya tenezzül etmedin, ama şimdi oğlunla çıktığım için öfkeyle ortalıkta dolaşacak mısın?"

Çenesi çalışıyor. "Sen...?" Duruyor ve bakışlarını benden ayırıyor, başını sertçe sallıyor. "Dalga mı geçiyorsun benimle?"

Sanki kırılmış gibi, inanamayan bakışları üzerime çöküyor ve beni ürpertiyor.

"Hayır," diye fısıldadım, vücudumu kaplayan bir şeylerin çok, çok yanlış olduğu hissi.

"Hayır, biliyor musun? Al." Telefonunu çıkarır ve ekranı kırmaya çalışır gibi parmağıyla ekrana vurur. Sonra telefonu bana uzatır. "*Beni görmezden geldin. O yüzden aptal rolü yapmaya çalışma. Reddedilmeyi kaldırabilirim ama aptal muamelesi görmeyi kaldıramam.*"

Ekrana bakıyorum, birkaç hafta arayla gönderilmiş birkaç mesaj görünüyor. Mesajlar teslim edilmiş ama ben cevap vermemişim. Karnımda giderek artan bir panik hissi yerleşiyor.

"Bunları hiç almadım."

Bunları hiç almadım. Bunları hiç almadım. Bunları hiç almadım.

O alaycı bir şekilde güldü ve gözlerim kişi adına kayd. *Gwen Margaritas*.
Titrek parmağım simgeye dokunduğunda gözlerim doldu. Numarayı okudum.
555-7669.

Altı-altı-dokuz.

"Dürüst olmak gerekirse, bana hiçbir borcun yok," Bash, ben gerçeği kavradıkça bağırmaya devam ediyor. "Ama bu çok tuhaf. Daha da kötüsü, o orada senin yüzüne karşı saygısızlık ediyor ve bu da bana bir şeyler kırma isteği uyandırıyor..."

Düşünmeden ona uzanıyorum, avucumu göğsüne koyarak onu sakinleştiriyorum. Vücudundaki her kas geriliyor. "Bash."

"Ne?" Sözcüğü tükürürcesine söyler, dokunuşum onu rahatsız etmiş gibi elime öfkeyle bakar. Ama beni itmez.

"Numara yanlış." Telefonunu açıp kişi kartını gösterince gözlerini kırıştırır. "Altı-altı-dokuz değil, altı-dokuz-dokuz."

Keskin nefes alışı, küçük tuvaleti sessizliğe boğar. İğne düşse duyulur. İkimiz de nefes almıyoruz galiba.

"Mesajlarını hiç almadım, alsaydım..." Yutkunup, sözümü kesip dudaklarımı yaladım. "Ben..." Bu adamın yüzünde, arkamda duran bembeyaz duvara boş boş bakan, yıkılmış bir ifade gördüğümde boğazımdan sinirli bir inilti çıktı.

Yıkılmış. Yüzünde görebiliyorum. Vücudunda hissedebiliyorum.

Kahretsin, kendi bedenimde de hissediyorum. Bu çok acımasız bir şaka. Onu iyi tanımıyor olabilirim, ama yine de onun için üzülüyorum. *Onu* seçerdim.

Parmaklarımla pamuklu tişörtünü kavrayarak dikkatini çekmeye, fikrimi ona anlatmaya çalışıyorum. "Bash, aylardır seninle iletişime geçmeni bekledim. O mesajları alsaydım... Cevap vereceğimi bilmen gerekirdi."

Sesim neredeyse yalvarır gibi olurken tekrar ediyorum, "Yapardım."

Gözleri, yalan izi var mı diye kontrol eder gibi yüzümü tarıyor. Benim hissettiğim gibi görünüyor.

Aniden yumruk yedim.

Telefonu benden alır, yanlış girilmiş numaraya bakarak. Bütün gece uyanık kalan biri için anlaşılabilir bir hata.

Onun numarasını almalıydım.

Daha iyi plan yapmalıydık.

Dudakları seğiriyor ve gırtlak hareket ediyor, ama bana bakmıyor.

Bunun yerine, tek kelime etmeden arkasını dönüyor, kapıyı açıyor ve dışarı fırlıyor.

Orada donmuş, sarsılmış bir şekilde duruyorum. Ve birkaç saniye sonra, yüksek sesle "Siktir!" diye bir ses duyduğumda, bu his daha da kötüleşiyor, ardından da bir yumruğun duvara çarptığına benzeyen bir ses geliyor.

BÖLÜM 8

Bash

DÖRT AY SONRA...

"İYİ MİSİN?" TELEFONU AÇTIĞIMDA SÖYLEDİĞİM İLK SÖZ BU.

Dün gece, Tripp'in buz pistinden çıkarılmasına mideimde bir taş varmış gibi izledim. Oyuna geri dönmedi ve ben içgüdülerime kapılıp ona iyi olup olmadığını soran bir mesaj attım.

Cevap vermesi bir gün sürdü, ama aradı. Bu da bir şeydir.

"Evet. Protokolü geçtim. Bir sorun olmadığını söylediler. Biraz hırpalanmış durumdayım, ama yarın buz pistine döneceğim."

Oğlumun, kendisine yapılan kirli bir çapraz kontrolün sonuçlarını rahatça anlatmasını dinlerken, alışık olmadığım bir duygu ile boğuşuyorum. Bu duygu hem koruyucu hem de öfkeli. Midem düğümleniyor ve öfkem artıyor.

Tripp yetişkin olmasına rağmen, ligin merkezine gidip, en yetenekli oyuncularının bu şekilde hırpalanmasına nasıl izin verdiklerini açıklamalarını talep etmek istiyorum.

"O serseri cezalandırılacak mı?"

Şimdi gülüyor. Bu ses, benim adalet talebime karşı hem eğlence hem de inanamama karışımı bir duygu gibi geliyor, sanki benden daha azını bekliyormuş gibi.

"Muhtemelen. Bir iki maç ceza almayacağını düşünemiyorum."

"Ben ona on maç ceza verirdim," diye homurdanıyorum, diğer oyuncuyu mantıksız bir şekilde nefret ederek.

Tripp yine gülüyor. "Oyuncu güvenliği alanında çalışmak için yaratılmışsın, Bash."

Buna homurdanıyorum, hala etkilenmemişim. "Haberleri takip edeceğim" diye cevap veriyorum ve Clyde'ın mülküne doğru dağa çıkıyorum. "Burada hemen sinyalin kesilecek, ama iletişimde kalalım, tamam mı?"

Aramızda bir anlık sessizlik geçer. Onunla konuşmak hala biraz gerçek dışı geliyor. Zaten haberdar etmesi gereken ebeveynleri var ve onun yoğun programına birini daha eklemenin sakıncalı olacağını düşünmeden edemiyorum.

Yine de, "Tabii ki" diye cevap veriyor. Ve bu sadece biraz garip.

İlerleme. En azından, normal sayılabilecek bir konuşma yaptığımız her seferinde kendime böyle söylüyorum.

Telefon tam da tahmin ettiğim gibi kesildi ve ben Tripp ve Clyde için endişelenerek dolambaçlı çakıl yolu boyunca arabayla ilerledim. Onun şu anki sağlık durumuyla burada tek başına yaşadığı düşüncesi beni korkutuyor.

Küçük ahşap eve vardığımda neyle karşılaşacağımı asla bilemiyorum. Bugün de bir istisna değil.

"Clyde, ne halt ediyorsun sen?"

Yaşlı adamın siyah kamyonetimin etrafında topallayarak dolaşmasını, ne olduğunu Tanrı bilir, sert bir şekilde eğilerek incelediğini izliyorum. "Sabırlı olun! Günümüzün çocukları çok sabırsız." Karın üzerinde sürünerek ilerliyor, inatçı çenesini kaplayan ince, beyaz sakalları, kamyonetime doğru basit bir yürüyüşten sonra nefes nefese kalmış.

Dışarı çıkıp ona yardım etmemek için tüm irademi kullanıyorum. Ama Clyde'ın sorunu, yardım istememesi. Onu diyalize ikna etmek hayatımın en zorlu göreviydi.

Yolcu kapısı açılır ve kısa boylu vücudunu homurdanarak koltuğa oturtur. Sert ama güçlü bir yapısı vardır, yıllarca güneşte geçirdiği zamanların (ve güneş kremine inanmamasının) sonucu olarak derin çizgileri olan, deri gibi bir cildi vardır. Aslında garip olan, sorunun cilt kanseri değil de böbrekleri olmasıdır. Ama doktorları, böbrekleri dışında at kadar sağlıklı olduğunu garanti ettiler.

Yine de onun için endişeleniyorum. Elimde değil. Bu huysuz yaşlı adama bağlandım.

"Ne bekliyorsun? Beni izlerken ölmemi mi?" Kollarını kavuşturup, kamyoncu şapkasının altından bana huysuz bir bakış attı.

Sadece iç çekiyorum. Beni zor bir insan olarak görenler, Clyde'a yardım etmeyi denemeli. "Emniyet kemerini takmanı bekliyorum."

"Pfft. Emniyet kemerine ihtiyacım yok. Onun olmadığı arabalarda büyüdüm. Ve bana bak." Kollarını genişçe açar. "Ben gayet iyiyim."

Kaşlarım düşer. "Sanırım bizim iyi tanımlarımız farklı olabilir."

Clyde'in dudakları seğirir. "Çok huysuzsun. Hala duvara yumruk atma olayını mı düşünüyorsun?"

Bu, konuşmak istemediğim bir konu. Bu yüzden cevap vermiyorum. Sadece ona sert bir bakış atıyorum. Emniyet kemerini takmıyor ve benim sabrım tükeniyor. "Siktir et," diye mırıldanıyorum, kamyoneti geri vitese alıp koltuğunun arkasına elimi uzatarak uzun araba yolundan aşağı iniyorum.

Emniyet kemeri takmayı reddediyorsa, bu benim sorunum değil. "Oh, yani hala o olay olmamış gibi davranacağız?"

Azı dişlerim birbirine sıkıca kenetleniyor. "Hiçbir şey taklit etmiyorum, Clyde. Sana bunu anlattığım için içimden kendimi azarlıyorum."

Tabii ki, yüksek ses ve duvardaki delik fark edilmeden kalmadı. İnsanlar koşarak geldi, Cecilia da dahil. Tabii ki Tripp de öğrendi.

Tabii ki, karakterime hiç uymayan bu patlamanın nedenini itiraf edemezdim.

Üzgünüm, aylardır kız arkadaşına takıntılıydım, bütün gece uyumadığım için bir rakamı kaçırdım ve şimdi onu asla elde edemeyeceğim.

Bunu örtbas etmek için, kaçırdığım onca yılın hayal kırıklığının beni ele geçirdiğini söyledim. Tamamen yalan değildi. Bu durum çok sinir bozucuydu, ama bu yüzden kendimi kaybetmiş ve duvara yumruk atmış değildim.

Tripp şok olmuş görünüyordu. Annesi arkasını dönüp uzaklaştı, ki bu çok uygun bir davranıştı. Eddie ise beni sakinleştirmeye çalıştı.

Tripp'e hediyesini verdim ve kuyruğumu kıstırıp, onurumu tuvalette bırakarak dışarı çıktım.

Şansımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünerek, eve dönmek için doğruca havaalanına gittim. Ama yanılmıştım. Çünkü terminalde, üç yıldır ilk kez eski karımla karşılaştım.

Mutlu, sağlıklı, yeniden evlenmiş ve *oldukça* hamile görünüyordu.

Hamileydi. Bana asla hamile kalmak istemediğini söylemişti. Açıkça *benimle birlikte* olmak istemiyordu.

Selamlaşmamız kısa ve garipti ve şokun etkisi geçtikten sonra, bu karşılaşma beni zaten evim olarak adlandırdığım umutsuzluk çukuruna daha da itti. O zamandan beri, bu konuda nasıl hissettiğimi analiz etmemek için elimden geleni yaptım. Ve kesinlikle kimseye bundan bahsetmedim. Clyde bile bu bilgiyi almadı.

Bunun yerine, Clyde'a başka şeyler hakkında dert yanmaya başladım. Tripp ve Cecilia ve hayatımın bu yepyeni

En çaresiz anımda, Gwen'in bombası yüzünden çektiğim acıyı bile açığa vurmuş olabilirim.

Tripp'in annesinin duvarına delik açtıktan sonra aramızdaki ilişkiler biraz gerginleşmiş olabilir, ama ısrarla bir tür bağ kurmayı başardık. Sadece iş hakkında konuşsak bile.

İş güvenlidir. Kişisel hayatlar risklidir. Gwen kişisel bir konudur. Ve onunla Gwen hakkında konuşmak istemediğimden eminim. Onu düşünmek bile istemiyorum.

Onunla.

Clyde'in kısık sesi düşüncelerimi bölüyor. "Onu aramalısın."

Ona.

Kimin hakkında konuştuğunu sormama bile gerek yok. Alaycı bir şekilde gözlerimi devirip, kamyonu arkaya yola yönlendirmek için döndürürüm.

Tabii ki Clyde, dağların arka tarafında, çok uzak bir yerde yaşamak zorunda. Onu takip eden kamera sayısı daha az olduğu için. Sanki kimse Clyde'ı ve onun arazisinde her gün yaptığı işleri takip etmek istemiş gibi.

"Kesinlikle olmaz. Bu çok uygunsuz olur." "Kime göre?"

"Herkes, Clyde. Herkes. Özellikle de dostça davranmaya çalıştığım oğlum, yani onun erkek arkadaşı. Onunla ilişkiyi tamamen mahvetmemek için elimden geleni yapıyorum, o yüzden bu saatli bombadan uzak durmak en iyisi olabilir."

Burnunu çekerek koltuğuna yaslandı. "Bana kalırsa o küçük pislik biraz sikilmeyi hak ediyor."

Derin bir nefes aldım ama cevap vermedim. En kötüsü, ona katılıyorum. Tripp'i pek tanımıyorum ama annesinin ailesinin izlerini üzerinde taşıdığı açık. Tamamen kötü biri değil ama gümüş kaşıkla doğmuş, imajına takıntılı genleri var. Beni insanlara tanıtmaya şekli ve onların onu sırtını sıvazlayıp anlamlı bakışlarla bakmasından bunu anlayabiliyordum.

Sanki beni hayatına geri kabul ettiği için tam bir kahramanmış gibi.

Doğrusu, umurumda değildi. Hepsi benim hakkımda istediklerini söyleyebilirlerdi. Ama Gwen'in yeme alışkanlıklarıyla dalga geçmek, onun vücudunu eleştirmek için dolaylı bir yol gibi geldi.

Ve bu beni sinirlendirdi.

Çünkü onun lanet *vücudu*. Onu hayal ettim. Onu. Biliyorum, bunu yapmamam gerektiğini

—özellikle şimdi—ama bilinçaltım, olabilecekler konusunda beni işkence etmekten büyük zevk alıyor. Sahip olabileceğim şeyler.

Clyde, havadaki jet izleri, dağa kimyasallar püskürtülmesi, suyu ve hayvanları zehirlenmesi hakkında konuşup duruyor. Böbreklerinin bu kadar kötü durumda olmasının sebebinin bu olduğunu düşünüyor. *Kimyasal izler.*

Onun konuşmasına izin verdim. Gördüklerinin bilimsel açıklamasını yapabilirdim, ama o bana beyin yıkandığımı ve hükümetin bana yutturduğu her yalana seve seve inandığımı söylerdi.

"Çılgın Clyde" lakabını hak ediyor. Eğer biri folyo şapka takacaksa, o da odur. Ama bu durum bana rahatlık veriyor. Etrafımdaki dünya altüst olsa da, Clyde hep aynı kalıyor.

Ve kim bilir? Belki de o haklıdır. Belki de bu denklemde aptal olan benim. Son zamanlarda, kesinlikle öyle hissediyorum. Her şakanın hedefi. Sürekli ikinci olan.

Hastanenin ön girişine yanaşıyorum ve Clyde kamyonetten yavaşça iniyor. Rutinimiz, onun içeri girip işe başlaması ve benim park yeri bulup ona eşlik etmek için geri dönmemdir. Bu ritim, yaz aylarında sürekli uzakta olup yangınlarla mücadele ettiğim için işe yaramaz. Ama şimdi işe yarıyor.

Onun tek başına, yanında kimse olmadan bunu yapması bana doğru gelmiyor. Bu yüzden onun için gelmeye devam ediyorum. Öyle olacağıma söz verdim ve eğer bir şey varsa, o da sadakatimdir.

Kapıyı çarpmadan önce durup geri dönüyor. Su dolu mavi gözleri bana odaklanıyor, olması gerekenden daha algılayıcı.

"Bunun hakkında konuşmak istemediğini biliyorum, ama yine de konuşacağım. Dinle beni. On beş yaşında azgın olduğun ve o çocuğun yarısı senin DNA'n olduğu için, onun varlığı yüzünden sürekli kendini suçlarken, onun sana bok gibi davranmasına izin vermek zorunda değilsin. Ve ne olursa olsun, kıyamet günü geldiğinde, o benim sığınağıma davet edilmeyecek. Ama sen davet edileceksin."

Sonra, kararlı bir şekilde başını sallayarak kapıyı çarparak, beni eğlence ve garip bir şekilde sevgi karışımı bir duygu içinde bırakır.

Bowling başarılı oldu.

Bir kez olsun.

Ve sanırım bu yüzden West hepimizi Rose Hill Reach'e sürükleyip, onun deyimiyle "kızlarla" kutlama yaptı. Rosie, Skylar ve Tabby

takım arkadaşlarımla eşleştirildim, bu da beni arkadaş grubunun yedinci tekerleği haline getirdi.

West ve Clyde ile sıradan bir bowling gecesi olarak başlayan şey, çok daha organize bir hale geldi. Geçtiğimiz birkaç ay içinde, iki yeni düzenli üye daha kazandık; ikisini de sevmiyorum. Ford, West'in çocukluk arkadaşı, ve Rhys, yerel bistro sahibinin bir gün bıraktığı bir serseri. Bu adam hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama onu çok seviyorum. Can sıkıcı değil ve bir sürü soru sormuyor. West'e gözlerimizi devirip, birbirimize kısa ve öz mesajlar göndererek arkadaşlığımızı sürdürüyoruz.

Bana WBRF turunda profesyonel boğa binicisi olan arkadaşım Emmett'i hatırlatıyor. Çok seyahat ettiği için sık sık görüşemiyoruz, ama görüştüğümüzde kaldığımız yerden devam ediyoruz.

Arada sırada, "Hala hayatta mısın?" diye bir mesaj alıyorum. Ben de ona başparmağımı kaldırıyorum. Ve birkaç ay sonra, WBRF web sitesinde sıralamayı kontrol edip, birinci olmadığı için ona sataşıyorum. Bana "siktir git" diye cevap geliyor, ben de ona başparmağımı kaldırıyorum.

Benim için bu sağlam bir ilişki. Emmett gibi, Rhys de işleri basit tutar, bu da onun hakkında sevdiğim bir şey.

Çocuklar benden önce içeri girerler ama içeri girer girmez dururlar çünkü Reach'in sahibi ve uzun süredir barmenlik yapan Doris, "Son soru. Şu anda aynı puana sahip iki takım olduğu için bu soru eşitliği bozabilir. Bir grup tek boynuzlu at ne denir? Sürü, sürü, bereket mi yoksa gökkuşağı mı?" diye seslenir.

Ford kaşlarını çatarak fısıldar: "Ne lan bu?" "Oh, bir lütuf. Tabii ya," der West gözlerini devirerek.

Ona küçümseyen bir bakış attım, ama bu onu sadece güldürdü.

"Gökkuşağı diye düşündüğün için kızgınsın, değil mi?" Diye iç geçirdim. "Sen bir aptalsın."

"Mutlu bir aptal," der West göz kırparak. Bir boksör gibi ayaklarının ucunda zıplar, sanki buradan cevabı görebilecekmiş gibi boynunu uzatır. "Skylar'ın bunu bildiğine eminim. O bunu bilir. Ne zaman trivia gecesi başlatmışlar? Ve neden bowlingle çıkıyor? Bu çok eğlenceli olurdu."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Bu eğlenceli olmaz."

"Kızlar gecesine dalmaya başlarsak Rosie beni öldürür," diye ekliyor Ford.

West ise hiç de rahatsız görünmüyor.

Kafamı sallayarak, dönüp bara bakıyorum ve göle bakan tavandan tabana kadar uzanan devasa pencerelere göz gezdiriyorum. Hava kararmamış olsaydı, suyu, dağları ve yazın teras olarak kullanılan yüzen iskeleyi görebilirdim. İçeride, ışıklar sıcak ve duvarlar dekorasyon amaçlı spor malzemeleriyle kaplı. Her masada, dört kişilik gruplar bir araya toplanmış, aralarında bir sürü küçük kalem ve kağıt parçaları dağılmış durumda.

Yanımda, Rhys karısı Tabitha'ya bakıyor. Zaten yoğun bir adamdır, ama bakışları ona yöneldiğinde, bu yoğunluk daha da artıyor. Onları izlemek, sanki özel bir şeye rastlamışım gibi hissettiriyor.

Bu, midemde bir ağrıya neden oluyor. Hayatımda kaçırdığım tüm evlilikle ilgili önemli anları fark etmemi sağlıyor. Bunlardan hoşlanmadığım için değil, her seferinde engellendiğim için. Daha fazla reddedilmeyi önlemek için dikkatimi kariyerime verdim ve şimdi hayatımın yarısı gözlerimin önünde *yok* olmuş gibi.

Bu çocukları izlerken, çok önemli bir şeyi kaçırdığımı hissediyorum. Asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şeyi.

O gemi çoktan yola çıkmış gibi hissediyorum.

"O kim?" diye soruyor Ford, ama ben ona aldırış etmiyorum. O buraya yeni geldi ve hâlâ işlerin nasıl yürüdüğünü öğreniyor. Kafam çok karışık, erkeklerin söylediklerine pek dikkat edemiyorum. Ta ki Rhys'in ağzından çıkan tek bir cümle beni durdurana kadar.

"O benim yoga eğitmenim, Gwen."

Başım masaya doğru dönüyor ve içim bir anda boşalıyor. Çünkü, tabii ki, havaalanından Gwen orada.

Tripp'in Gwen'i.

Arkadaşlarımla aynı masada oturuyor. Benim şehrimde.

Arkadaşlar Rhys'e yoga yaptığı için takılıyorlar, ama ben donup kalmışım, neden burada olabileceğini, neyin peşinde olduğunu, neden bana sürekli böyle şeyler olduğunu düşünerek kafam karışmış durumda.

Kalbim alışılmadık bir şekilde hızla atıyor. Bu saçmalıklar için çok yaşıyım. Gwen, Tabby'yi kabine geri almak için ayağa kalkarken, azı dişlerim birbirine sürtünüyor. Gwen yanına otururken, çocuklar oraya doğru gidiyor ve ayaklarım onu tekrar görmekten korkmama rağmen onu takip etmek için hareket ediyor. Özellikle de Tripp'in partisinde yaşadığım çöküşten sonra.

Tanıtımlar yapılırken sert bir şekilde duruyorum, Gwen her seferinde nazikçe gülümsüyor. Gözlerindeki o büyüleyici ışıltı, beni ona bakarken

. Sonra, Tabby'nin benim yönüme işaret ettiği an, hazırlandığım an gelir.

"Gwen, bu Bash."

Bunu nasıl açıklayacağını bilmediğimi fark edince dudaklarım aşağı doğru kıvrılır. Birbirimizi tanıdığımızı nasıl açıklayacağız? En son ihtiyacım olan şey, erkeklerin benim kişisel hayatımdaki bu kozmik şakayı bu kadar ayrıntılı olarak bilmeleridir. Tek teselli, Clyde'ın bu gece burada olup sırrı açığa vurmamasıdır.

Gwen, kalın kirpiklerinin altından bana bakıyor, o dolgun dudakları hafifçe aralanmış, platin saçlarını gergin bir şekilde kulağının arkasına sıkıştırıyor.

"Evet, aslında... Tanıştık."

Sadece ben mi öyle hissediyorum, yoksa barın tamamı birden sessizleşti mi, anlayamıyorum.

Ford'un nişanlısı Rosie, gözlerini kocaman açarak, bir köpeğin kemiği gibi o anın tadını çıkarmaya başlar. O, dikkate alınması gereken bir güçtür. Bunu biliyorum çünkü benimle pazarlık yapmış ve ihtiyacım olmayan sezon dışı sözleşmeli işleri almam için beni ikna etmişti. Eğer o etrafı koklamaya başlarsa, Gwen ile benim kaçırdığımız bağlantının tüm kirli detaylarının ortaya çıkması sadece an meselesi olacaktır.

"Öyle mi?"

Evet. Rosie bu konuda *çok* fazla meraklanmış görünüyor, bu durum güvenli değil. Bu yüzden gemiyi terk etmeye karar veriyorum.

"Evet," diye cevap veriyorum, herkesin bakışlarının ağırlığı altında ezilmemeye çalışırken, aynı zamanda Gwen'e bakmamaya da çalışıyorum. "Seni tekrar görmek güzeldi. Ben gidiyorum. Siz çocuklar eğlenin."

Ve bununla birlikte kaçtım.

Korkak bir pislik gibi.

BÖLÜM 9

Gwen

BASH'IN GİTMESİNİ KALBİM AĞZIMDA VE GÖZLERİM ONUN KICINDA İZLEDİM. Bunu pek de ince bir şekilde yaptığımı düşünmüyorum. Muhtemelen bu yüzden Rhys, "Onu yogadan mı tanıyorsun?" diye soruyor.

Yogadan. Bu beni havaalanındaki o geceye geri götürüyor. En sevdiğim pozları yaparken vücuduma yönelttiği sıcak bakışları. O anda kendimi şehvetli, arzu edilen hissetmişim, sanki etrafımdaki havada onun takdirini hissedebiliyormuşum gibi. Bu daha önce hiç hissetmediğim bir şeydi.

Yani onu yogadan tanıdığımı söyleyebilirsin, ama bu çok daha fazlası haline geldi. Ve onu tanıdığımı, çünkü evren bizi birbirimize yaklaştırmaya devam ettiği için söylediğimde, muhtemelen gözlerini devirecektir.

Ayrıca, onun bu kasabada yaşadığını bilmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Onu internette aramıştım ama pek başarılı olamamıştım. İş teklifini okuduğumda, Tripp'in babasının Rose Hill'de yaşadığını söylediği anı aklıma geldi.

Bu kasabada bir yıllık sözleşme imzalamamı isteyen bir e-posta aldım. Ancak stüdyonun sahibi Kira bunu bilmiyordu, sadece bir yıl boyunca Asya'yı gezmek istediğini ve yerine bakacak birine ihtiyacı olduğunu biliyordu. Bonus olarak, stüdyonun üstündeki mobilyalı dairesi kira bedelsizdi.

Görünüşe göre, eski bir işverenim beni tavsiye etmiş, bu da tam olarak bu tür işleri almamın nedeni. Neredeyse her zaman yeni bir maceraya hazırım, özellikle de çalışabileceğim, öğrenebileceğim ve kendi seyahatlerim için para biriktirebileceğim maceralara. En çok sevdiğim şey, yurtdışında yoga öğrenmek ve dünyanın diğer yerlerindeki uzmanlardan ders almak. Bir gün kendi stüdyomu açma hayaliyle, mümkün olduğunca çok bilgi toplamayı hedefliyorum.

Yani oda, yemek, stüdyo saatleri ve düzenli maaş

mükemmel bir kombinasyon oluşturdu.

Her şey daha büyük bir şeyin iş başında olduğunu hissettiriyor, bu yüzden sessizce "Hayır" diyorum, süren sessizliği görmezden geliyorum ve konuşmanın başka bir yöne akmasına izin veriyorum.

Gerçek şu ki, Bash'ın bir ara ortalıkta olacağını biliyordum, ama ne zaman karşılaşacağımızı bilmiyordum.

Bu gece Rose Hill Reach'e geldiğimde, planım barda oturup bir içki içmek ve insanları izlemekten keyif almaktı. Ama bu, bu mekanın sahibi olan kurnaz ve aşırı açık sözlü barmen Doris ile tanışmadan önceydi. Benimle bir süre konuştu ve sonra beni buraya getirip Tabitha, Skylar ve Rosie ile takım oluşturmamı sağladı. Sanki bizim iyi anlaşacağımızı *biliyormuş gibi*.

Ve öyle de oldu. İyi bir trivia takımıydık. Hepsi sıcakkanlı, eğlenceli ve alçakgönüllüydü. Rosie dışa dönük, Tabitha daha alaycıydı. Skylar ise tüm dünyada tanınan bir country pop yıldızı olmasına rağmen sessiz ve tamamen ayakları yere basan biriydi. Yeni bir başlangıç yapmanın en sevdiğim yanı buydu. Yeni insanlarla tanışmak,

yeni şeyler denemek. Evet, şu ana kadar Rose Hill oldukça mükemmeldi.

Harika

kadınlar.

İstikrarlı bir iş.

Akıllara durgunluk veren dağ
manzaraları. Bir yıl önce tanıştığım
adam.

Unutamadığım adam. Doğru numara olmasına rağmen hala bana ulaşmayan adam. Oğlunu sevdiğim için muhtemelen benden nefret eden adam.

Ve tüm bunlar olması gerekenden biraz daha fazla canımı yakıyor.

Stüdyonun ön kapısının üzerindeki küçük charm çınlayarak dikkatimi bilgisayar ekranından uzaklaştırıyor. Kısa boylu, dağınık beyaz sakallı, kafasında şapka ve elinde baston olan bir adam odaya giriyor. Bol şort ve hantal kar botlarının arasından çıkıntılı dizleri görünüyor, vadide henüz kar yağmamış olmasına rağmen garip bir seçim. Kaşlarım çatılıyor, merakım uyandırılıyor.

"Merhaba. Bliss Yoga'ya hoş geldiniz."

Adam, anlaşılmaz bir şekilde mırıldanır. "Yardımcı olabilir miyim?"

Adam, soluk pembe duvarları, hasır dolapları ve pencerelere ustaca asılmış nötr renkli kumaşları dikkatle inceler.

dolapları ve pencerelere ustaca asılmış nötr renkli kumaşları neredeyse eleştirel bir bakışla inceler.

"Gwen siz misiniz?"

Başımı eğiyorum.

"Benim."

"Yoga öğretmeni misiniz?"

"Evet."

Botlarını yere vurur, başını sallar ve bastonunu bana doğru uzatır. "Güzel. Demek hakkında çok şey duyduğum kişi sensin. Seninle yoga dersi almak istiyorum."

Başımı dik tutuyorum, fazla kendini beğenmiş görünmemeye dikkat ediyorum. Başkasının kurduğu stüdyoya girmek her zaman ek bir baskı getirir. Hem düzenli müşterileri memnun etmem, hem de hem yeni hem de tanıdık gelen dersler sunmam gerekir. Onun sözleri, son haftalarda iyi bir ağızdan ağıza reklam yapıldığını hissettiriyor.

"Sınıfıma katılmanızı çok isterim, ama programdaki bir sonraki ders saat dörtte. O saatte gelmek ister misiniz?"

Biraz alaycı bir şekilde eliyle beni uzaklaştırıyor. "Hayır. Özel ders alacağım."

Gözlerimi kırıştırıyorum. Ne istediğini biliyor ve hemen istiyor. "Tamam. Fiyat listemize bakmak ister misiniz?"

Sanki onu kırmışım gibi yanakları gerildi. "Kaliteye fiyat biçilemez."

Küçük bir kahkaha kaçıyor. "Haklısın." Bir feragatname çıkarıyorum. "Bunu benim için doldurur musun? Dosyamıza bilgilerini eklemek için."

Adam öne doğru adım atar ve *o orospu çocuğunun bana borçlu kalacağına* dair bir şeyler mırıldanır, titrek elleriyle tezgâhtaki kalemi alır.

Büyük harflerle yazarken, bazı bölümleri atlayıp, diğerlerine "SANA NE KAYDIRIK" yazdığını izliyorum.

Vay canına. Oldukça karakterli bir adam olduğunu söyleyebilirim. Ve baştan aşağı gergin. "Daha önce yoga yaptınız mı? Deneyim seviyeniz nedir?" "Hiç.

Bana saçmalık gibi geliyor, ama yine de deneyeceğim."

Doldurulmamış formu bana geri itti ve ben onun açık sözlülüğüne içten bir kahkaha attım. Gözlerim kağıdın üst kısmındaki ismine kaydı. CLYDE GIBBONS. Ne tuhaf bir adam.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Clyde. Dürüstlüğünüz ve açık sözlülüğünüz için teşekkür ederim. Bu, sağlam bir uygulamanın en önemli bileşenlerinden biridir."

Bana boş bir ifadeyle bakıyor. "O zaman yapman gereken iş var," diye mırıldanıyor ve tabelada yazdığı gibi

ön tarafta, tabelada yazdığı gibi. Geri döndüğünde, karşılama alanını dikkatle süzer. "Burada kamera var mı?"

Gözleri, tam arkamdaki köşedeki karanlık balona takılır ve ben de dönüp ona bakarım. "Sadece şurada bir tane var. Stüdyoda yok."

Dudakları hareket eder, gözleri sanki cihazı duvardan lazerle çıkarabilecekmiş gibi kısıılır. "İzlenmekten hoşlanmıyorum."

Ne cevap vereceğimi düşünerek bir an bekledim, bu adama nasıl yaklaşmamın en iyi olacağını ölçüp biçtim. Onun beni biraz şaşırttığını söylemezsem yalan söylemiş olurum. Bir yanım ona endişelenmemesini söylemek istiyor, ama bu bir şekilde küçümseyici geliyor.

"Sizi suçlayamam. Sinir bozucu, değil mi?"

Bir an donup kalır, sanki onu hazırlıksız yakalamışım gibi. Sonra başını sallar ve ben onun küçük onay işaretini yakalarım.

"Ve gerçekten, düşünürseniz, burada görülecek pek bir şey yok. *Ama* biz arkadayken biri içeri girip hırsızlık yapmaya çalışırsa, mesela..." Sessizce etrafa bakındım ve gözlerim çok güzel bir çift kışlık botlara takıldı. "Botlarınız. Belki o kişiyi karşılamak için ön tarafa yeterince hızlı çıkamayabilirim, ama kamera onu yakalar, değil mi?"

Beni değerlendirirken, seyrek, gri kaşları çatıldı. "Biliyor musun, bu çok iyi bir nokta. Ayrıca, burada tek başınasın. Garip tiplerin içeri girmesini istemezsin."

Boğazımda biriken kahkahayı gizlemek için parlak bir gülümseme takındım, ama onu rahatlattığım için de rahatlamıştım. Ona gelmesi için el salladım ve arka odaya doğru yöneldim. "Peki, o zaman. Beni takip et. Ve biz..."

"Ama biliyorsun, birisi benim kışlık botlarımı çalacak kadar çaresizse, onlara benim kadar ihtiyaçları olabilir."

Onun cevabı beni şaşırttı ve omzumun üzerinden geriye baktım. O, huysuzluk ve düşünceli olmanın en sıra dışı birleşimiydi.

Babamdan çok daha yaşlı olamaz diye düşünüyorum, ama aralarında büyük bir fark var. Babam, o kişiyi bulup ona sokak adaleti uygulayacağına dair zehirli sözler sarf ederdi. O, sürekli zoraki bir maço tavır içinde yaşıyor.

Kimi kandırıyorum ki? Babam, *hayatımı boşa harcamayı* seçtiğim yoga stüdyosuna asla adımını atmazdı.

Acı verici düşünceyi kafamdan uzaklaştırırken burnum kıpır kıpır ediyor. "Çok düşüncelisin, Clyde."

O sadece homurdanarak beni stüdyoya kadar takip ediyor, yumuşak

Çoraplı ayaklarının yumuşak sürtünme sesi, bastonunun takırdamasıyla karışıyor.

Odaya girer girmez paltosunu çıkarır ve o zaman fark ederim, karnı aşırı derecede şişmiştir. Çoraplarının şekline bakılırsa, ayak bilekleri ve ayakları da şişmiş olmalıdır. "Clyde, tıbbi geçmişini yazmak istemediğini biliyorum, özellikle de kamera önünde, ama karşılaştığın önemli sağlık sorunlarını bana anlatabilir misin?" "Evet." Ceketini askıya asar ve bana döner. "Böbrek yetmezliğim var ve hastanede beyaz önlüklülerin dediğine göre, bu oldukça ciddi."

Bilgiyi sindirirken başımı salladım. Sıvı tutulması mantıklı geliyordu. Beynim, böbrek sağlığına, karaciğer desteğine ve enerji akışına fayda sağlayarak şişliğin daha da kötüleşmesini önleyecek en iyi pozları veya asanaları düşünmeye başladı. Yoganın sınırları olduğunu çok iyi biliyorum. Onu iyileştiremeyeceğim, ama kendini daha iyi *hissetmesini* sağlayabileceğime eminim.

Clyde Gibbons'ın rahat etmesine yardımcı olabilirim.

Arkamı dönerek, taç çakrasını uyarmak için mor bir mat, bir yastık ve duvara dayamak için iki blok alıyorum. "Tamam, Clyde. Buraya gel, sırt üstü yatmana yardım edeceğim."

Ve böylece bu komik, tuhaf, garip bir şekilde düşünceli küçük adamın kendini daha iyi hissetmesine yardımcı olma görevim başlıyor.

Son dersimden sonra matları dezenfekte ederken, ön kapının zil sesi dikkatimi dağıtır. "Hemen geliyorum!" diye seslenirim, sprej şişesini ve bezi yere bırakıp ayağa kalkarım.

Köşeyi dönerken ellerimi kuruluyorum, bakışlarım Clyde'ın orada durduğunu görmek için yukarı kalkıyor. Dünden sonra tekrar gelmiş. Bu beni gülümsetiyor.

Ama gözlerim onun arkasına kayınca, yüzümdeki gülümseme kaybolur.

Bash. Birini öldürebilecekmiş gibi görünüyor. Ayrıca siyah kot pantolon, iş botları ve flanel ceketle, soğuğu engellemek için yukarı kıvrılmış sherpa yakasıyla çok seksi görünüyor.

Göğsümdeki gerginliği ve karnımın serbest düşüş yaptığı rüyalarımındaki gibi altüst olmasını görmezden gelip Clyde'a odaklanıyorum. "Geri dönmüşsün."

Omuz silkiyor. "Yogayı sevdiğim ortaya çıktı."

Bash inler ve gözlerini o kadar dramatik bir şekilde devirir ki, başı neredeyse

hareketini takip eder. Burada ne aradığını merak etmeden duramıyorum, özellikle de bana zar zor bakabildiği için.

Ama ben? Dünkü esneme hareketlerinin Clyde'ı daha iyi hissettireceğini bildiğim için gülümsüyorum. "Bunu duyduğuma çok sevindim. Belki daha düzenli randevular alabiliriz?"

"Tabii. Hemen ayarlarım."

Bash, Clyde'a sert bir bakış attı. "Ne yaparsan yap, dün yaptığın gibi dağdan aşağı tek başına araba kullanamazsın. Diyalizden sonra bacakların pedalları basacak kadar iyi bükülmüyor. Bunu biliyorsun. Bunu bir daha yaparsan, arabanın lastiklerini keserim. İlk yardım ekipleri senin inatçı saçmalıklarının sonuçlarıyla uğraşmak zorunda kalmasınlar."

Clyde alaycı bir şekilde elini sallayarak onu reddederken, gözlerim ikisi arasında gidip geliyor. "Deneyebilirsin, bakalım."

"Siz ikiniz akraba mısınız?" diye soruyorum, huysuz adamların yüzleşmesinden eğlenerek. "Hayır, tabii ki değil," diye mırıldanıyor Bash, ama Clyde, diğer adamdan eğlendiği için diğer adamdan eğlenmiş gibi.

"Bazen öyleymişiz gibi geliyor, değil mi Bash?"

"Senden kurtulmak istediğim halde kurtulamadığım anlamında mı? Evet. Evet, öyle hissediyorum."

Dudaklarım seğirir.

"Ne kadar sürecek? Onu almaya geleceğim," diyor Bash bana, ama bakışlarını duvardaki saate yöneltiyor.

"Bir saat."

Bash başını sallar, ama gözleri hareket etmez.

Göz teması kurmaması beni öldürüyor. Sessizce ona bana *bakması* için yalvarıyormuşum gibi hissediyorum. Ona nasıl baktığımı görmesi için. Konuşması için.

Tanrım, o gece konuştuğumuz gibi konuşmak için neler vermezdim. Dürüst, açık ve beklenmedik bir şekilde.

Ama aynı zamanda aramızda bir okyanus olduğunu da biliyorum. İki küçük sayı.

Bir adam.

Ve sıradan bir adam değil, onun oğlu.

Bilseydim...

Bu düşüncüyü kafamdan silip atıyorum, tahmin edemeyeceğim şeyler için suçluluk duymak istemiyorum. Olan oldu. İkimiz de yetişkiniz. Bu uçurumu kapatmak için çaresizce çabalıyorum, ama Bash'ın bu duvara karşı tutumuna bakılırsa, bunu isteyen tek kişi ben olabilirim.

Bu, içimde taşıdığım her acıyı doğrudan tetikliyor. Babamı kızdırmamak için kendimi zorlayarak büyüdüm. *Görünür ama duyulmaz* olmamı istiyordu.

Ve ben de öyle oldum.

Şimdi kendimi dengesiz hissettiğimde bu benim varsayılan davranışım olabilir. Bu alışkanlıktan kurtulmak zor. Bu yüzden Bash, "Tamam, seni almaya geleceğim..." diye başladığında onu kesiyorum.

"Sorun değil. Clyde'ı eve ben götürebilirim."

Şimdi bana bakıyor, ama bakışı o kadar geçici ki, neredeyse küçümseyici. Onun burada olmasına, olgunlaşmamışlığıyla iyi ruh halimi bozmasına ihtiyacım olmadığını kanıtlayan bir başka kanıt. Ya da beslediği bu kin. Ya da aramızdaki bu garip durum.

"O dağların tepesinde. Yol çok bozuk. Bakımsız. Muhtemelen sen bile..."

"Tamam," diyorum, o orada durup sanki ben hayaletmişim gibi davranırken, her saniye daha da sinirleniyorum.

Yapamam. Bu kelime beni öfkeliyor. Bu kelime, on yedi yaşında ailemin evinden çıkıp bir daha geri dönmememi sağlayan kelime. Babam, yoga öğretmeni olarak "düzgün" bir hayat yaşayamayacağımı ve üniversiteye gitmeyecek ya da evlenmeyecekse onun çatısı altında yaşayamayacağımı söyledi.

Ben de "*izle beni*" dedim.

"Ben büyük bir kıyım. Büyük bir kamyonum var. Ve ortalamanın üzerinde sürüş becerilerim. Kötü enerjini başka yere götür, Bash."

Clyde kıkırdayınca babam başını kaldırdı. "Kötü enerji mi?"

Çenemi kaldırıp elimi ona doğru salladım. "Evet. Senin ve tamamen tıkanmış taç çakranın gitme zamanı geldi."

Clyde başını sallıyor. "Oh, haklısın. Taç çakrası berbat durumda."

Bash arkadaşına sert bir bakış attı. "Neden taç çakrası hakkında bir şey biliyormuş gibi davranıyorsun?"

"Gwen dün bana çakralardan bahsetti. Birinin aydınlanmayla ilgili olduğunu söyledi. Ve sen kesinlikle pek aydınlanmış gibi davranmıyorsun."

Bash somurturken ben gözlerimi kırıştıyorum.

"Tupac'ın hala hayatta olduğuna inanan birinden aydınlanma dersi almadığım için beni affet."

"Tupac *hala*..."

Bash, inanmaz bir kahkaha atarak arkasını dönüp gider. "İkiniz iyi eğlenin."

Onun öfkeyle çıkıp gitmesine biraz şaşıyorum, ama Clyde hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Aksine, arkasından bağılıyor: "Git mor bir şey bak! Taç çakranı desteklemeye yardımcı olur!"

Bash arkasını dönüp bakmadan, soğuk öğleden sonra havasına doğru çıkıp gider. İlk başta, onların atışmalarının bir tartışma olduğunu düşünerek endişelenirim, ama Clyde bana dişlerini göstererek gülümsediğinde, bundan o kadar da emin olamam.

"Tamam, hadi senin garip esneme hareketlerini yapalım, ardından da Savasa-nediyisen onu yapalım. Kendimi çok daha iyi hissettirdi."

Sözleri beni içten içe ısıtır. Topallayarak geldiğini ve biraz daha iyi hissederek ayrıldığını bilmek... İşte bu yüzden öğretmeye başladım. Yüksek öğrenimim olmayabilir, yerleşip ev kurmamış olabilirim, ama yaptığım işin yine de değerli olduğuna inanmaya başladım.

"Savasana mı?" diye nazıkçe düzeltiyorum, dün bitirdiğimiz dinlenme pozunun adını söyleyerek.

"Sen Savasana diyorsun, ben şekerleme diyorum," diyor omzunun üzerinden bakarak stüdyoya geri girerken.

Onu takip ederken gülmeden edemiyorum, ona "garip esnemeler"imi ve şekerlemeyi öğretmeye hazırım. Onu dün yaptığımızın benzer bir egzersize yönlendiriyorum, tek odaklandığım şeyin nefes almak ve vücudumu hizalamak olduğu bir zihin durumuna giriyorum.

Ancak dikkatim her zamanki gibi tam olarak odaklanamıyor. Çünkü düşüncelerim sürekli Bash'e dönüyor.

BÖLÜM 10

Bash

Bash: Üç maç. Bana sorarsan yedi maç eksik.

Tripp: Lol. Anlıyorum. Yine de kutlayacağız.

Bash: Kiminle?

Tripp: Sadece birkaç arkadaşla.

Bash: Kız arkadaşın yok mu?

Tripp: Hayır. Sadece birkaç erkek arkadaş.

Bash: İyi eğlenceler.

"CİDDEN Mİ? YİNE YOGA MI?"

Clyde ayaklarını yere vurarak kamyonetimin ayak bölümüne kar sıçratıyor. Dişlerimi sıkıyorum ama hiçbir şey söylemiyorum. Kendi oğlumdan Gwen hakkında bilgi almaya çalıştığım için kendimi suçlamakla meşgulüm. Onun burada olduğunu biliyorum ama bu, onların birlikte olmadıkları anlamına gelmez. Tripp mesajında bunu ne doğruladı ne de yalanladı. Ve bunu bilmemek beni rahatsız ediyor.

"İyi hissettiriyor. Ve her zaman söylediğim gibi, 'İyi hissettiriyorsa, yap.'"

Clyde'a sert bir bakış attım. Yüzünde o boktan sırıtış vardı. Bazen gerçekten çocuk gibi olduğunu düşünüyorum.

"Clyde, bu her zaman söylediğin bir şey değil. Bu bir Sloan şarkısı."

O da homurdanıyor. "Huh. Belki de 'Eğer seni mutlu ediyorsa, o kadar da kötü olamaz'dı.'"

İç çekip başımı avucuma gömüyorum. Bunun Sheryl Crow'un şarkısı olduğunu ona söylemeye değmez.

"Hangisi olursa olsun, benim tavsiyemi dinlemelisin," diyor. "Özel

yoga dersi sana iyi gelir."

Başımı sallayarak uzaklaşıyorum ve onu dağdan aşağıya götürüyorum. Yoga stüdyosuna yaklaştıkça midemde bir endişe oluşuyor, çünkü Gwen'i burada görmek zorunda kalmak - bu kadar yakın ve yine de bu kadar uzak - başlı başına bir işkence.

Git mor bir şey bak, diye alay etti Clyde dün. Ve tek düşünebildiğim, *yapamamdı. Mor olan her şey bana Gwen'in sıra dışı göz rengini hatırlattığı için yapamazdım.*

Gwen'e bakmak, onunla ilk randevumuzu, sonunda tam adını öğrendiğim randevuyu istememe neden oluyor. Bir yıl geçti ve ne kadar uğraşsam da onu aklımdan çıkaramıyorum. Ya da olabilecekleri. O tek rakamı yanlış girerek her şeyi mahvettim. Ve acı gerçek şu ki, Tripp ve ben hala sağlam bir zemin bulmaya çalışırken bu konuda harekete geçemem.

Tüm bu adaletsizlik, her şey altüst olduğundan beri göğsümde yanan öfkenin kıvılcımını daha da alevlendiriyor.

Kurban gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Ama yine de burada, kurban rolünü oynuyorum. Nasıl çıkacağımı bilmediğim bir çıkmazda sıkışıp kaldım. Ford'un mülkünde çalışıyorum, kayıt stüdyosundaki misafir kabinlerinin içini bitiriyorum. Perşembe günleri bowling oynuyorum ve eğlenmeye çalışıyorum. Ve beni sinirlendirse de, Clyde'a doktor randevularında yardım ediyor ve onu şehre götürüyorum.

Ama her gece, evde tek başıma, olabilecekler hakkında düşünerek, havaalanından tanıştığım Gwen'in hemen aşağıda oturduğunu bilerek, kendimi tüketiyorum. Aramızda hiçbir şey olmadı, ama onun varlığı bile içimi kemiriyor. Hiçbir zaman coşkulu biri olarak bilinmedim, ama itiraf etmeliyim ki, benim standartlarıma göre bile, bu günlerde karamsarım.

Clyde ve ben sessizce şehre doğru yola çıkıyoruz ve yoga stüdyosunun önüne gelene kadar Clyde bana bakmıyor. "Somurtkan bir ergen gibi davranıyorsun," diyor açıkça. Sonra arabadan iniyor.

Onun haklı olduğunu fark edince sinirleniyorum. Ve nasıl durduracağımı bilmiyorum. Bu yüzden en iyi yolun Gwen'den her ne pahasına olursa olsun uzak durmak olduğuna karar veriyorum.

Aylar geçiyor, Gwen ve ben birbirimizi görmezden geliyoruz.

Benim büyük üzüntüme, arkadaş grubum yavaş yavaş onun arkadaş grubu haline geldi. Clyde yogaya takıntılı hale geldi ve bu onu daha rahat hissettirmiyor olsaydı

onu daha rahat hissettirmeseydi, beni korkutmak için Gwen'den özel ders aldığını iddia ederdim. Üstelik Rosie, Skylar ve Tabby onu grup yemeklerine ve aile toplantılarına davet etmeye başladılar.

Onların bu kadar kapsayıcı olmalarını takdir ediyorum, ama aynı zamanda bundan nefret ediyorum. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, ondan kaçamıyorum sanki.

Bu yüzden, olgun bir yetişkin olarak, aynı anda aynı yerde olduğumuzda odanın diğer tarafında duruyorum. Onun dışında herkesle sohbet ediyorum, ama aynı zamanda onun konuşmalarını da dinliyorum, alabildiğim her bilgi kırıntısını umutsuzca emmeye çalışıyorum.

Doğrusu, Tripp'ten bahsedilip bahsedilmediğini dinliyorum. Bir yandan, umarım onu terk etmiştir. Öte yandan, umarım ilişkileri yolunda gidiyordur, çünkü Gwen çok iyi bir kız ve iyi bir baba, oğlu için bunu ister.

Ama asla sormamaya özen gösteriyorum. *Çok* ilgi göstermediğimden emin oluyorum.

Tripp kişisel hayatı hakkında açık sözlü davranmıyor ve ben de onu zorlamadım. Bunun yerine, bana vermek istediği bilgilerle yetindim.

Bir umut ışığı ise, benim orman yangını itfaiyecisi olarak başladığım kariyerime ve bunun beni orman yangını havacılığına nasıl yönlendirdiğine içten bir ilgi göstermesi. Bu konu hakkında yaptığı sorular her zaman düşünceli ve bana hala gerçek bir ilişki kurabilme umudu veriyor.

Yavaş ama emin adımlarla, Tripp Coleman artık bir yabancı gibi değil, hayatımın geri kalanında tanıyacağım biri gibi gelmeye başladı.

Yine de Gwen'i düşünüyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem de.

Müteahhitlik işlerim her zamankinden daha yavaş gidiyor ve bu beni huzursuz ediyor. Psikolojik ızdırabım ve yaz mevsimine olan aşırı takıntım arasında -yazın tekrar havalanıp bir şeye ihtiyaç duyulduğumu hissedebileceğim- garip bir ruh hali içindeyim.

Kulağa kötü gelse de, buradan kurtulabilmek için orman yangını sezonunun gelmesini umutsuzca bekliyorum. Ve doğal afetlerin olmasını dilemek, yeni bir rekor kırmak olmalı.

Belki de Clyde'ın karşısında dar bir yüksek masada içtiğim berbat yeşil bira yüzünden kötü bir ruh halindeyimdir.

"Bence içmemelisin," diyorum.

Adam beni görmezden geliyor, Reach'e bakarken birasını büyük bir yudumla içiyor. Doris dekorasyon yapmış ve sanki bir sürü cüce her yere patlamış gibi görünüyor. Pencerelede bile yapışkan,

yeşil jöle kesikleri var. İğrençler.

"Meh. Hayat bir kez yaşanır, Sebastian. Ve benim için o kadar uzun sürmeyecek gibi görünüyor. Bırak da bataklık biramı içeyim. Böbreklerimi şu anki durumundan daha kötü hale getiremezsin."

Clyde bir süredir nakil listesinde ve durum pek iyi görünmüyor. Bu adam hakkında ne kadar şikayet etsem de, onun sinir bozucu kişiliğini kaybetme ihtimali şu anda kaldırılabileceğimden daha fazla.

Yutkunup gözlerimi kaçırıyorum. Gözlerim köşedeki tekerlekli sandalyesine takılıyor. O kadar zayıflamış ki yürümek bile zorlaşmış. Yorgun olduğunu anlayabiliyorum.

Onun için olumlu kalmaya çalışıyorum.

"Hâlâ bir donör bulunabileceğini düşünüyorum."

Clyde omuz silkiyor, dudaklarında hafif bir gülümseme beliriyor. "Belki," diyor, kesin bir şey söylemeden. Ve bu sözleri hoşuma gitmiyor. Herkesi izliyor, sanki bu onun son Aziz Patrick Günüymüş gibi her şeyi içine çekiyor.

Aniden, bu gece onu dışarı çıkarmamı istemesinin anlamı... kasvetli geliyor. Bu, onu muhtemelen son kez alacağımın farkına varmamı sağlıyor. Paylaşacağımız son bir bira olacak. Bana attığı son bir göz devirme olacak. Ve ben o anın ne olduğunu bile fark etmeyebilirim.

Aylardır mutsuzluk içinde boğulduğum için mi, yoksa biramdaki zehirli düzeydeki Yeşil No. 3'e tepki olarak mı bilmiyorum, ama düşünmeden bir sonraki sözlerimi ağızımdan kaçırıyorum.

"Sanırım uyumlu olup olmadığımıza bakmalıyız."

Clyde gülerken omzuma bir şaplak atar. "Bu çok acımasız bir şaka, seni küçük pislik. Hoşuma gitti."

Gözlerimi kırıştıırıp kafamda düşünürken, taburede dönerek ona bakarım. "Şaka yapmıyorum. İki böbreğim de çalışıyor ve şu anda yapacak başka işim yok. Kontrol etmekten zarar gelmez."

Clyde, pint bardağını ellerinde çevirerek, kaşlarını çatarak beni değerlendirir. Sanki ona yalan söylediğime dair bir kanıt arıyormuş gibi. "Bu saçmalık," diye homurdanır.

Omuz silkiyorum. Muhtemelen öyledir, ama yine de teklifimi yapıyorum. "Biraz iyi karma iyi gelir, Clyde."

Gözlerini devirir. "Sadece sen bana böbrek vermekten kendini düşünürsün. *Lütfen Clyde, sana böbrek vereyim de kendimi daha iyi hissedeyim,*" diye sızlanarak alay eder.

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Biliyor musun, belki de seni ölmeye bırakmalıyım."

"En azından o zaman tüm boş zamanımı, oğlunun eski kız arkadaşını düşünerek mastürbasyon yaparken ağlayan bir adamla geçirmek zorunda kalmazdım."

Başımı geriye atıp tavana bakarak "Siktir git, Clyde" diyorum. Sonra durup, bu günlerde beyazları korkunç derecede sarı görünen sulu mavi gözlerine bakıyorum.

Ona bakarken aklıma bir kelime takılır. Bir anda boğazım sıkışır, avuçlarım terler.

"Eski kız arkadaş mı dedin?"

Şimdi yaşlı adam gülüyor ve başını sallıyor, sanki onu çok eğlendirmişim gibi. "Anladın, değil mi? Seni küçük sapık."

Bu bilgiyi bu kadar çabuk yakalamış olmaktan utanmam gerekirdi, ama çaresiz merakım bunu fazla düşünmemi engelliyor.

"Clyde, lanet olsun, sana bir organ vermeye çalışıyorum, sen ise burada oturmuş yüzüme karşı kötü konuşuyorsun."

Dudaklarını şapırdatıyor. "Biri bunu yapmak zorunda. Ben ölmek üzereyim ama sen benden daha depresifsin. Son zamanlarda bu kadar duygusal davranmana rağmen bana iki böbreğini de teklif etmene şaşırdım."

Bunun üzerine donakalırım, çenemi oynatarak adamı değerlendiririm. "Bekle. Benimle takılmak bir tür iyilik mi?"

Clyde başka yere bakar. "Sence neden seninle aptal yeşil bira içmeye çıktım? Buranın her yerinde güvenlik kameraları var ve Doris'in gizli ajan olduğundan eminim."

Ağzım açık kalır. Clyde'a bir iyilik yaptığımı sanıyordum, oysa St. Paddy Günü'nde yalnız arkadaşına acıyarak davet eden oydu.

Bu konuya takılmak istemediğim için, "Doris'in *ne olduğunu* düşünüyorsun?" diyerek konuyu geçiştiriyorum.

Bir yudum alır ve etrafına bakınır. "Duydun beni. Olay çıkarma —muhtemelen izliyor. Rapor ediyor."

"Clyde, bazen çok çılgın şeyler söylüyorsun. Bunları nereden buluyorsun bilmiyorum. Ne rapor edecek ki?"

Gülümsüyor. "Ben ölürsem beni özleyeceğini ve en iyi arkadaşının hayatını kurtarmak için çaresizce çabaladığını."

Gözlerimi deviririm. *En iyi arkadaş.* "Sana böbrek yok. Sözümü geri alıyorum."

"Doris'le konuşurum. Senin rızan olmadan böbreğini almasını ayarlayabilir."

"Sen de yapardın," diye mırıldanırım.

Clyde sadece boğuk ve eğlenceli bir şekilde kıkırdar. "Sen o kadar iğrenç bir şekilde sadıksın ki, bunu yapsam bile hala benim arkadaşım olurdun."

Bu fikri küçümsüyorum. *O kadar* sadık değilim.

Yine de kalıp, adamla ikinci (ve üçüncü) bir bira içerek, farklı müşterilerin ne iş yaptığını tahmin etmeye devam ediyoruz.

Ve ertesi gün, çok fazla yeşil bira içmenin etkisiyle, doktorumu arayıp donör değerlendirmesi için randevu alıyorum.

BÖLÜM 11

Gwen

CLYDE SIRTÜSTÜ YATARAK BACAĞLARINI DUVARA DAYAR. Ben ise onun üzerinde duruyorum, göğsünün inip kalkışını izliyor, nefes alıp verişindeki hafif hırıltıyı görmezden gelmeye çalışıyorum. Bu, onu terk etme düşüncesini daha da zorlaştırıyor.

Çünkü ayrılmayı düşünüyorum.

Stüdyo sahibi Kira, hafta sonu beni arayarak ay sonuna kadar dairesini geri alacağını söyledi. Fazla açıklama yapmadı, sadece bir aile üyesinin kalacak yere ihtiyacı olduğunu söyledi. Bana bu çok mantıksız geldi. Özellikle de ders vermeye devam etmemi istediğini söylediğinde.

Şimdi, yaşamak için yeni bir yer bulmam ve kira ödemem gerekiyor, bu da tasarruf planım için hiç de ideal değil. Ama ona bunu söylemedim.

Bu karışıklık yüzünden duyduğum endişeyi içime gömdüm, henüz ayrılmaya hazır değilim. Bir çaresini bulacağım. Her zaman bulurum.

"Şimdi burnunuzdan normal bir nefes alıp, ardından hızlı bir nefes daha alacağız. Akciğerlerinizi olabildiğince doldurun ve ardından ağzınızdan yavaşça nefes verin."

Vücudunun giderek sararan rengini dik dik bakmamaya çalışarak, Clyde'ın kendi başına nefes almaya başlamadan önce birkaç kez nefes almayı gösterdim.

Son birkaç aydır bu adamla çok zaman geçirdim. Yaşadığı yer çok uzak. Yollar kötü. Hastane de çok uzak. Ve günlük işlerinde çok fazla yardıma ihtiyacı var.

Bu yüzden, evinde yardım etmem için beni işe almayı teklif ettiğinde hem minnettar hem de rahatlamıştım. Şimdi haftada birkaç gün dağda geçiriyorum — yemek hazırlamak, kar küremek ve genel ev işlerini yapmak

Dürüst olmak gerekirse, Clyde ile vakit geçirmek içimde eksikliğini fark etmediğim bir şeyi dolduruyor. Evine girdiğimde bana seslendiği şekilde — "*Sen misin, evlat?*" diye boğuk sesiyle — her seferinde beni gülümsetiyor.

Her zaman yoga derslerimi ve nasıl gittiğini sorar. Her zaman iyi uyuduğumu ve düzgün beslendiğimi kontrol eder. Ben içeri girdiğimde her zaman yüzü aydınlanır ve ben konuştuğumda her zaman, her zaman dinler.

Evet, Clyde bana zamanım için para ödüyor, ama ödemezse de gelmeye devam ederim. Hatta bedavaya yapmayı bile teklif ettim, ama şimdi düşününce, sanırım bu onu kırdı. Topallayarak uzaklaştı ve bir avuç para ile geri geldi, bana sertçe uzattı. Sonra gözlerimin içine bakarak, asla bedavaya çalışmamamı söyledi. Kendimi asla ucuza satmamamı ve değerimi sorgulamamamı söyledi.

Ondan sonra kamyonetimde ağladım ve bir daha bu konuyu hiç açmadım.

Böylece nakit ödeme karşılığında düzenli özel derslerimize devam ediyoruz. Bash, kullandığı büyük siyah Denali kamyonetiyle onu stüdyonun ön kapısına bırakıyor ve ben boynumu çok fazla uzatmamaya çalışarak onu en ufak bir anlık görüntü bile yakalamaya çalışıyorum. Asla içeri girmiyor, ama Clyde'ı her zaman zamanında buraya getiriyor. Ayrıca Clyde'ı doktor randevularına da her zaman götürüyor. O sadece... bu adam için her zaman orada oluyor, *nokta*.

İkimiz arasında, Clyde her gün kontrol ediliyor. Bash benim yanımda garip bir pislik gibi davranıyor olabilir, ama onunla Clyde'ın ilişkisine hayranım. Bu ilişki içimi ısıtıyor, sevimli ve - benim için ne yazık ki - onun güvenilirliğini ve sadakatini inanılmaz derecede çekici buluyorum.

Sebastian Rousseau'nun zihnimde yer kaplaması için birbirimizi görmemize veya konuşmamıza bile gerek yok. Meditasyon pratiğim zorlu geçiyor, sürekli olarak somurtkan kaşlar, sakallı kare çene ve büyük, nasırlı ellerin görüntüsüyle kesintiye uğruyor.

Clyde'ın nefesi öksürük krizine dönüştüğünde, yanına yere çöküp avucumu nazikçe göğüs kemiğine koyuyorum. Çünkü bu komik, tuhaf yaşlı adamla geçirdiğim aylar boyunca ona bağlandım. Ve onun kötüleşmesini izlemek, şey... Çok acı verici.

"Göğsünü gevşet," diye fısıldıyorum. "Geçecek."

"İnsanlar göğüslerini gevşetemezler, Gwen," diye homurdanır, kapalı göz kapaklarının arkasından öksürükler arasında.

Her zaman benimle tartışır.

"Ben yapabiliyorum. Sen de yapabilirsin."

"Bash gibi yaşlı bir sapık olmak istemiyorum, ama şunu belirtmeliyim ki

göğüslerimizin çok farklı olduğunu belirtmem gerekiyor."

Gülmekten kendimi alamayıp, sadece burnumdan solumaya başladım.

"Ayrıca," diye devam ediyor, "göğsümü yumuşatmam gerekmiyor. Çünkü yeni böbreğim yolda."

Donup kalıyorum ve Clyde'a bakıyorum. "Ne?"

"Sana söylemeyi unutmuş olmalıyım. Bash yarın bana böbreğini verecek."

Dudaklarım açılır. "Anlamadım?"

Gözleri nihayet açılırken, dudaklarından boğuk bir sigara içicisinin kahkahası dökülür. "Evet. Birkaç hafta önce, bira içerken bu konuyu açtı. Gidip tüm testleri yaptırdık. Meğer ikimiz birbirimiz için yaratılmışız."

Kalbim sevinçle doldu ve gözlerim yaşlarla doldu.

"Gwen, eğer bana duygusal davranırsan, giderim. Tüm bu evren ve enerji yogası saçmalıkları zaten benim için sınırdadır."

Gülümserim ve boğazımdaki yumruyu yutarım. Her zaman yogaya şüpheyle yaklaştığını söyler, ama yine de gelmeye devam eder ve aslında kendini daha iyi hissettirdiğini somurtarak kabul eder. Bu yüzden onun tehditlerini ciddiye almam.

"Eminim Bash, senin 'cennetteki eşin' olarak anılmaktan çok hoşlanıyordur."

Yüzündeki kırışık dudakları yaramaz bir gülümsemeyle kıvrılır. "O bundan nefret ediyor. Yine de bana böbreğini veriyor."

Zayıf adamı izlerken başımı sallıyorum, göğsümden bir yük kalkmış gibi hissediyorum, yerine ise ezici bir minnettarlık duygusu geliyor.

Lanet olası Sebastian Rousseau.

Clyde'ı "şekerleme" yapmaya yönlendirirken, kafamda onun adı tekrar tekrar yankılanıyor. O buna hala Savasana diyor. Onu meditasyon durumuna sokarken, sözlerim yavaş ve istikrarlı çıkıyor. Ona uykuya dalmanın amacına aykırı olduğunu söylemeye çalıştım, ama bu günlerde o kadar yorgun ki, rahatlayıp uykuya dalacak kadar gevşemişse, rahat bir uyku onun vücudu için yapabileceğimiz en dinlendirici şeylerden biri olabilir diye düşünüyorum.

Göğsünün inip kalkmasını, nefesinin yavaşlayıp uzamasını izliyorum, bilincinden umarım huzurlu bir rüya durumuna geçiyor.

Bloklar onun ince uzuvlarını destekliyor. Gerginliği azalırken parmakları açılıyor. Onu izlerken birkaç kez gözlerimi kırpyorum, umarım dinlenebilir.

Rahatlama.

Bunu atlatabileceği için duyduğum rahatlama beni hızlı ve sert bir şekilde vuruyor. Hala ziyaret edebileceğim biri olabilir. Benim etrafında olmamı isteyen, benimle ilgilenen biri.

Gözlerimden yaşlar akarken, gözlerimi silerim ve köşedeki sepete doğru yürürüm. İnce bir polar battaniye çıkarırım, sonra Clyde'ın dinlenen bedenine geri dönerim ve battaniyeyi nazıkçe üzerine örterim. Soğuk almaması için.

Işıkları kısar ve stüdyodan çıkarım, ön tarafa doğru dolanırken burnumu çekerek ilerlerim, orada bir kutu mendil olduğunu biliyorum.

Orada bulmayı beklemediğim şey: Bash.

Bir sandalyede uzanmış, bir bacağı diğerinin üzerine atmış, her zamanki hipermaskulin bot-kot-flanel kombinasyonu ile yoga dergisini rahatça karıştırıyor.

O başını kaldırıp benimle göz göze geldiğinde kalbim gümbür gümbür atıyor.

Birkaç saniye boyunca sessizce birbirimize bakıyoruz. Gözleri, parlak pembe renkli eşleşen taytım ve kısa üstümün üzerinde yavaşça dolaşıyor. Onun ilgisi altında cildim karıncalanıyor, bu yüzden omuzlarıma büyük beden krem rengi hırkamı daha sıkı sarıyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, sesim titriyor, kendimi harekete geçmeye zorlayarak resepsiyonun önünden geçip köşedeki küçük masaya doğru yöneliyorum.

O buraya hiç gelmez ve bana hiç *bakmaz*. Ama şu anda burada ve onun ilgisi altında kendimi rahatsız hissediyorum.

Bir yanımda bunun affetmeye doğru atılmış bir adım olduğunu düşünüyor. Sanki sonunda beni tekrar görmeye dayanabilirmiş gibi. Ve bu olasılık beni neredeyse rahatlatıyor. Sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi, çünkü kimsenin, özellikle de onun benden hoşlanmamasını düşünmeye dayanamıyorum.

"Clyde bugün zayıf görünüyor. Onu yardım etmek için erken gelmeye karar verdim..." Bash başlıyor, ama ben sulu bir iç çekip ardından burnumu çekince cümlesi yarıda kalıyor. "Üzgünüm, ağlıyor musun?"

Omuzlarımı geriye çekip burnumu yukarı kaldırarak kutudan bir mendil alıyorum. "Hayır."

Bash'ın şüpheli bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Sadece burnum akıyor," diye ekledim, burnumu silerken, hain bir gözyaşı yanağımdan aşağı yuvarlandı.

Gözleri, sanki gözyaşı onu gücendirecek bir şey yapmış gibi, damlayı takip eder. Sonra diğer gözüm de beni ele verir ve bakışları yüzümün üzerinde keskin ve değerlendirici bir şekilde dolaşır. Çenesi açılır, ayağa kalkar ve uzun, geniş vücudu üzerimde yükselir.

"Sana ne dedi?" Sesi sert, keskin bir şeyin etkisiyle çıkıyor.

Gözlerimi kırıştırdım, aptal, yaşlı gözlerimi silerek başımı salladım. "Hayır. Hayır.

Öyle değil..."

Beni geçip, Clyde'ın dinlendiği koridora lazer gibi odaklanmış bir şekilde ilerliyor. "Yemin ederim, Clyde seni ağlattıysa, ben..."

"Bash." Elimi uzatıp onu durdurmak için göğsüne koyuyorum. Tripp'in partisinde banyoda olduğu gibi, flanel gömleğinin yumuşak dokusunun altında, kaslı vücudunun sert hatlarını hissedebiliyorum.

Başı aşağıya doğru sallanır, gözleri temas ettiğimiz anda bana bakar ve ikimiz de hareketsiz kalırız.

Elimi çekmeliyim, sanki sıcak bir sobaya dokunmuşum gibi geri çekmeliyim.

Çünkü aramızdaki bu ateş eninde sonunda birini yakacak.

Ama yapmıyorum.

Bunun yerine, yüzümü yukarı kaldırıp parmaklarımı açtım.

Onun koyu renkli gözleri benimkilerle kilitlenir ve aramızdaki hava yoğunlaşır. Zaten boğazım düğümlenmemiş olsaydı, Bash'ın ifadesinin yoğunluğu nefes almamı zorlaştırırdı.

"Teşekkür ederim," diye mırıldanıyorum, sesim hala titriyor.

Bakışları tekrar yüzümü tarar, daha fazla bilgi arıyormuş gibi gözlerim arasında gidip gelir.

"Clyde uyuyor. Ama bana böbreği hakkında konuştu." Sesim kırılır ve gözlerim daha da ıslanır. "Ve sadece... *teşekkür ederim*. Çok rahatladım."

"Mutlu olduğun için mi ağlıyorsun?" Ses tonundaki sertlik yumuşak bir uğultuya dönüşmüştür.

Ona gülümser ve başımı sallarım. Ne diyebilirim ki? Ben hassas bir kızım. Her şeyi biraz daha derinden hissedirim.

Bash sinirli bir inilti çıkarır, gözlerini uzun bir süre kapatır ve başını hafifçe sallar. "Lütfen ağlama. Altı üstü bir böbrek."

Boğazımdan ağlamaklı bir kahkaha çıkıyor. "Sadece bir böbrek *olduğunu* söyleyebilecek *tek* kişi sensin. O... çok acı çekiyordu. Çok pes etmişti. Bu..." Titreyen bir nefes alıyorum. "Bash, bu yeni bir hayat şansı. Onu kurtarıyorsun."

Bunu düşünmeye devam ederken dudaklarımdan bir inilti dökülüyor, cümlelerimin arasında nefesim gittikçe daha duygusal hale geliyor. "Bu çok özverili, çok cesurca. Ona kendinden bir parça veriyorsun. Bunun ne kadar cömertçe bir davranış olduğunu görmüyor musun?"

"Lanet olsun," diye homurdanıyor Bash. "Beni öldüreceksin."

Sonra beni şaşırtarak öne doğru uzanır, parmaklarıyla çenemi kavrar ve nasırlı başparmaklarıyla gözyaşlarımı beklediğimden çok daha nazik bir dokunuşla siler.

Avuç içi aşağı kayar ve boynumun yanını nazikçe okşar. Nefes almayı tamamen bıraktığıma eminim. Ama sonra kendimi zorlayarak ona bakarım ve sanki dünya sadece ikimize küçülmüş gibidir. Sonra gözleri benimkilerle buluşur ve sonra ağzıma iner. Boğazı titrer ve ben nefesimi tutarım.

Onun kokusu beni sarıyor — sedir ağacına vanilya serpilmiş gibi, odunsu bir koku ile tatlı bir koku karışımı.

Ellerinin üzerimde olduğunu hayal etmek çok kolay. Beni sanki ona aitmişim gibi tutuyor, sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor.

Bu aptalca. Anlamsız. Ve olasılık dışı, çünkü onun oğluna aşık olduğum için benden nefret ettiğinden eminim. O hafifçe eğilip yüzünü benimkiyle aynı seviyeye getirdiğinde bunu keskin bir şekilde hatırlıyorum. En basit hareket bile onunla sıcak ve güven verici geliyor.

"Ağlama Gwen. Dayanamıyorum. Her şey yolunda."

Geniş avucunu boynumdan kaydırıp, güven verici bir şekilde kolumun üst kısmını okşadı. Yukarıdan aşağıya. Beklenmedik bu temastan dolayı titremekten kendimi alamadım. Ve onun da bunu fark ettiğini biliyorum, çünkü geri çekilip aramızdaki mesafeyi artırdı.

Bir sonraki sözlerinde ses tonu değişir. Kendinden emin ve kararlıdır, ama birkaç saniye önceki yumuşaklığı bir anda buharlaşır. "Her şey yoluna girecek. Göreceksin. Endişelenecek bir şey yok."

Gözlerimdeki yaşları silip, onun sert tavrına gülmemeye çalışıyorum. Sonra, onu bana yaklaştırmak için tekrar ağlamalı mıyım diye düşünüyorum.

Ama fırsatım olmuyor.

"Oh, ne güzel. İkiniz öpüşüp barıştınız," diyor Clyde, koridorda topallayarak yürürken.

"Öpüşmedik," diye atıyor Bash, tam da benim "Barışacak bir şey yok" dediğim anda.

İkimiz de birbirimize bakarız, gözlerimiz bir anlığına kilitlenir. Sonra Bash, Clyde onu suçüstü yakalamış gibi ellerini kaldırarak daha da uzaklaşır, ben ise yüzümdeki nemi silerim.

Clyde, bizi çok yakından incelemekle uğraşmadan, doğrudan ön kapının yanındaki botlarına doğru yönelir. "En iyi şekerlemelerimden biriydi, Gwen. Teşekkürler. Bash'ın somurtmayı bırakıp seni bu geceki partisine davet etmesine sevindim."

Aramızda bir gariplik oluşur, çünkü Bash kesinlikle bunu yapmamıştır. Clyde'ın kendini beğenmiş gülümsemesi ve Bash'ın ona attığı ölümcül bakıştan, hepimiz bunun doğru olmadığını anlarız.

Yine de, azarlanmış bir çocuk gibi, Bash bana döner. "Gwen, West'in bu akşam benim için düzenlediği sinir bozucu partiye gelmek ister misin?"

Beni sadece nezaketen davet ettiği belli. Gözlerindeki bakış, reddetsin diye yalvarıyor adeta. Ama onun arkasında, Clyde coşkuyla başını sallıyor.

Omuz silkiyorum. "Tabii. Can sıkıcı partileri severim."

Kendime, sadece Clyde'ı mutlu etmek için evet dediğimi söylüyorum. Ve bunun Sebastian Rousseau ile daha fazla zaman geçirmekle hiçbir ilgisi olmadığını.

Kesinlikle hiçbir ilgisi yok.

BÖLÜM 12

Bash

Bash: Bu biraz ani olacak ama bir arkadaşına böbreğini bağışlayacağımı haber vermek istedim. Bir süre ortalarda olmazsam, muhtemelen hastanedeyimdir.

Tripp: Tanrım. Ne zaman olacak?

Bash: Yarın.

Tripp: Ve bunu bana şimdi mi söylüyorsun?

Bash: Bana duygusal davranmanı falan istemedim.

Tripp: Bir arkadaşına böbreğini bağışlaman bence çok güzel bir şey. Ben kimseyi o kadar sevmiyorum. Lmao.

Bash: Bir gün seveceksin.

Tripp: Belki. Şimdilik, cömertliğini uzaktan hayranlıkla izleyeceğim.

Bash: Tamam. Sezon sonu için iyi şanslar. Sonra görüşürüz.

Tripp: Evet. Sezon sonu yakında bitecek gibi görünüyor. Belki bir ara seni ziyarete gelirim. Evini görürüm.

Bash: Çok isterim. Bana haber ver.

WEST, YÜZÜNDE SIKTIRIK bir gülümseme ve elinde böbrek şeklinde bir pasta ile mutfağından çıkar.

Masanın başında, üzerinde "

Seni özleyeceğiz, baba! "Bash, sonunda mükemmel eşini bulduğun için tebrikler

"Hiçbirimiz bunun Clyde olacağını beklemiyorduk, ama bazen kalp ne isterse onu ister. Ve ben, şahsen, senin için daha mutlu olamazdım. Ya da onun için."

O, herkesin görebileceği şekilde beyaz pastayı masaya koyduğunda, odada bir kahrkaha dalgası yayılır. Üstü... damarlarla mı kaplı? Kılcal damarlarla mı? Hiçbir fikrim yok. Dekoratif şekerleme, anatomik olarak doğru bir böbrek gibi görünmesini sağlamak için inanılmaz ama rahatsız edici bir iş çıkarmış. Üzerinde mükemmel bir yazı ile "*Bon voyage, Böbrek!*" yazıyor.

Ve tek yapabildiğim inlemektir. Sadece West.

Yanında, Skylar başını sallar ama gözlerinde yıldızlar parlayarak ona bakar. Ne kadar saçma olursa olsun, onun için hala ayın peşinde koşan adamdır. Bazen, onunla huzur bulmasının sebebinin, onun bu kadar saçma olması olduğunu merak ediyorum.

Rosie yüzünü ellerine gömmüş, Ford ise kolunu onun sandalyesinin arkasına atmış — West'e tek yaptığı şey, her zamanki gibi gözlerini devirmek.

Rhys'in derin, gürleyen kahrkahası masanın diğer tarafından geliyor.

Geniş göğsünü kollarını kavuşturarak, oldukça eğlenmiş görünüyor.

O kadar eğleniyor ki, karısı Tabitha dirseğini kaburgalarına dayayıp tehditkar bir sesle, "Neye gülüyorsun? O pastayı ben yaptım" diyor.

O, masum bir omuz silkmeye sırtışını ona çevirir. "Ne olmuş? Bu sadece iğrenç görünse de lezzetli olacağı anlamına gelir."

Aralarındaki sıcaklık — alaycı ve uzun süreli göz teması — beni bir davetsiz misafir gibi hissettiriyor.

Bu durum bana Gwen'i hatırlatıyor.

Ve sonunda, bakışlarımı masanın karşı tarafına, ona çevirdim.

Gwen'in yanakları pembe, gülümsemesi parlak ve samimi. Gözleri, benim pastamın korkunç halini değerlendirirken parıldıyor. Dantelli beyaz bluzunun düğmeleri, geniş dekoltesini gösterecek kadar açılmış. O düğmelerin hiç şansı yoktu ve o da bunun farkında. Onun en çekici özelliği, ince güveni olabilir.

Yine de, o büyük ceylan gözleri yaşlarla dolduğunda, şimdi daha önce olduğundan farklı görünüyor.

Benim için gözyaşları. Mutluluk gözyaşları.

Bu beni çok şaşırttı. Bundan nefret ettim, ama bir yanımda bunu sevdi.

Çünkü bir an için, dünyadaki birisi beni gerçekten gördü ve gördüğünü beğendi gibi hissettim.

Gwen bugün bana baktığında, ikinci seçenekmişim gibi hissetmedim. "Tabby, bence çok güzel. Sağlıklı bir böbrek nasıl güzel olmasın ki güzel olmasın ki?" diye tipik Gwen tarzıyla coşkuyla söyledi. Yemin ederim, o her şeyde güzelliği bulabilir.

"Gördün mü?" Tabitha, Rhys'i dürter. "Gwen, böbrek şeklindeki pastamı çok *güzel* buluyor."

Kafamı sallayıp, beni izleyen West'e bakıyorum. Gözleri Noel'de bir çocuk gibi parlıyor. "Ee? Beğendin mi?"

Gülmek için dudaklarımı sıkıştırıyorum. "Sen bir aptalsın, Weston."

O daha da neşelenir. "Bana aptal demek senin aşk dilin, o yüzden kabul ediyorum. Ben de seni seviyorum dostum. Yarın dikkatli ol." Sonra masadaki herkese bakarak şampanya kadehini kaldırır ve herkesin onu taklit etmesini bekler. "Bash ve böbreğine," der herkes kadehlerini kaldırırken. "Sen tanıdığım en düşünceli pislik olabilirsin. Şerefine, sana ve o büyük, yumuşak, siyah kalbine! Ve Çılgın Clyde'a!"

Ben de pes edip gülümsüyorum. West insanı böyle yıpratır ve bugün burada masadaki tüm arkadaşlarıma baktıktan sonra, bu eğlenceyi dışa vurmak o kadar da zor gelmedi. Diğerleri gülüyor ve hepimiz masadaki bardaklarımızı hafifçe tokuşturarak "Çılgın Clyde'a" diye mırıldanıyoruz.

Clyde, ameliyat hazırlığı için erkenden hastaneye gitmesi gerektiği için bu gece burada olamadı. Ama yarın sabah ona herkesin *Çılgın Clyde* için kadeh kaldırdığını söylemeyi düşünüyorum. Bence bu onu çok mutlu edecek.

Gwen ve ben en son kadeh kaldırıyoruz ve sanki herkes bizi izliyor gibi hissediyorum. Aylarca ondan kaçındıktan sonra, bugün daveti yapanın ben olduğumu kimsenin gözünden kaçmadığını düşünüyorum.

Kibarlık olsun diye yaptım. Bu bir ilkokul doğum günü partisi değil. Lanet olsun, ben kırk yaşındayım. Onunla kafam karışık diye birini dışlamama gerek yok.

Ben olgun biriyim, lanet olsun. Gwen'in yanında rahatlıkla durabilirim. Bu davet bir barış teklifi idi.

Gözlerimiz buluştu ve birbirine kilitlendi. Bir saniye, sonra iki saniye. Etrafımızda sohbetler başlasa da, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Gwen daha genç olsa da, küçük bir kız değil. O da benim bakışımı

aynı cesaretle karşılık veriyor. Belki de kızgın olduğunu, nazik davranmak için çaba sarf ettiğini ama içten içe bana kızgın olduğunu düşündüm.

Sonuçta, numarayı yanlış yazan bendim. Onu bulmak için daha fazla çaba göstermeyen bendim.

O ve Tripp'in neden ayrıldıklarını bilmiyorum. Tripp bana hiç söylemedi ve ben de Gwen'e bu konuyu açmadım. Ama onun için de bu ilişkinin bitmesine benim neden olduğum düşüncesini kafamdan atamıyorum.

Yine de bu gece ona baktığımda, benden hiç rahatsız olduğunu hissetmiyorum. Sebepsiz yere kendimi suçluyor muyum? Dilimin ucunda. Ona sormak. Sadece söylemek, böylece merak ederek kendime işkence etmeyi bırakmak.

Ama West önüme bir dilim kek koyduğunda o an kaçıp gidiyor. "Dostum. Bunu denemelisin. Tabby Cat kendini aştı."

Gwen dudaklarını hafifçe kıvrarak bana ikinci bir sessiz kadeh kaldırdı, sonra Skylar ile sohbet etmek için arkasını döndü.

Bardağı dudaklarıma götürürken onu izliyorum ama içmeden geri koyuyorum. Bu işlemden önce alkol tüketiminin tavsiye edilmediğini biliyorum. Ama herkesin eğlencesini bozmak istemedim. Sonra pişmanlıkla dikkatimi West ve pastaya çeviriyorum.

Pasta çok lezzetli.

Ama karşımda oturan kadından uzaklaşan düşüncelerimi geri getirecek kadar lezzetli değil.

Benim için oldukça tipik olan bir şekilde, kalabalık grup ortamı eğlenceden çok sinir bozucu hale geliyor. Müzik ve sohbet ortamı gürültülü hale getiriyor ve ilgi odağı olmak benim için en büyük kabus.

Kendime saklanmamın bir nedeni var. Özel bir mülk inşa etmemin bir nedeni var. Çünkü huzurumu seviyorum. Yalnız kalmaktan hoşlanıyorum. Aslında, genellikle o kadar da yalnız hissetmiyorum. Bu, flört konusunda bana pek yardımcı olmuyor, ama bir yanımda bu ortamı tamamen kaçınıyor. Özellikle de bir kadınla son kez bir bağ hissettiğimde olanları düşününce.

Yine de, uzun bir süre yangınla uğraştıktan sonra eve dönüp, huzur ve sessizlik bulmak bana iyi geliyor. Balkonuma oturup rahatlıyorum. Kuşlar, göl, ağaçların arasından esen rüzgâr...

ben böyle yenileniyorum.

Kendimi arkadaşlarla çevreleyerek değil.

Hayır, bunu onlar için yapıyorum. Buna ihtiyaçları var. Bunu istediler ve herkesi bir arada görmekten ne kadar hoşlansam da, sosyal enerjim oldukça çabuk tükeniyor.

Bu, diğer herkesin içki içerken benim ameliyat öncesi oruç tutmam gereken noktaya gelmiş olmamla da ilgili olabilir.

Nefes almak için mutfağa çekildim ve diğer herkes oturma odasında toplanmış, West'in "bu parti için özel" olarak tavan arasından çıkardığı eski bir oyun olan Operation oynuyor. Buzzer, olması gerekenden çok daha fazla çalıyor ve her seferinde bir kahkaha korosu ortaya çıkıyor.

Kimse görmese de bu beni gülümsetiyor.

Biraz sessizlik ararken, en gürültülü anlardan birinde evden çıkıyorum. Bahar havası var ve geceler ısınmaya başladı. Yine de dağlarda bahar geldi ve ellerimi kollarımda sertçe ovuşturarak ısınmaya çalışıyorum.

West'in muhteşem bir mülkü var. Kasabanın hemen dışında, gölün yakınında uzanan geniş bir arazi. Eski çiftlik evi, benimki gibi kıyıda değil, ağaçların arasında yer alıyor. Ama dar ve dolambaçlı bir yolun sonunda, panoramik bir göl manzarası açıldığını biliyorum.

Kıyıya vuran dalgaların sesine çekilerek, yumruklarımı kot pantolonumun ceplerine sokup göle doğru yöneliyorum. Yolumun üzerinde küçük bir konukevi geçerken, yolumun iki yanını yoğun çam ağaçları çevreliyor. İçeriden sıcak, loş bir ışık sızıyor ve neden ışık yandığını merak ederek pencereden içeriye bakıyorum. Mekan düzenli ama kullanılmamış, yaşanmamış görünüyor.

Köşedeki küçük, gri fare hariç. Tabby'nin daha önce hazırladığı süslü peynir tahtasındaki Manchego peynirine şüpheli bir şekilde benzeyen bir peynir parçasını kemiriyor. Kaşlarım çatılır, ama bunun benim sorunum olmadığına karar veririm. Fareyi daha sonra West'e söyleyebilirim.

Güneşin parlak ışığıyla vurgulanan mürekkep rengi dalgaların olduğu göle doğru ilerliyorum. Ameliyatların bazen ters gidebileceğini pek düşünmemiştim, ama kıyıya inen son birkaç basamağı inerken, bu manzarayı bir daha asla göremeyebileceğim aklıma geliyor.

Kıyıya yaklaşırken kum botlarımın altında kayıyor. İleri geri sallanarak, keskin bir nefes alıyorum, içimde ilk kez bir endişe hissediyorum. Hiç hoş olmayan bir his.

"Siktir." Kalbim göğsümde hızla atmaya başladı. "Korkmak için çok kötü bir zaman seçtin, ihtiyar," diye mırıldandım, kendimi bu anda bunu yaptığım için azarlayarak.

Kafamı gecenin karanlığında sallarken, sağımdan yumuşak bir hışırtı geliyor. Parlak beyaz bir bluz giymeseydi, onu fark etmek daha zor olabilirdi.

Ama giyiyor.

Gwen, sessizce uzaklaşmaya çalışarak ağaçlara doğru parmak uçlarında yürüyor. Ama başaramıyor.

İç çekip ona bakmak için dönüyorum. Omzunun üzerinden bir kez bakması yeterli, numarasını bırakıp kollarını kavuşturarak bana dönüyor.

Bu, göğüslerini daha da öne çıkarmaktan başka bir işe yaramıyor, ay ışığı onlardan en çekici şekilde yansıyor.

Tanrım, onları da bir daha göremeyebilirim. Ne yazık.

"Bana öyle bakma, Rousseau. Ben buraya senden önce geldim. Sana biraz mahremiyet sağlamak isteyen bir kıza o silah gibi iç çekmeyi kullanamazsın."

En azından ona attığım bakışı yanlış yorumladı. Küçük zaferler.

"Sorun değil," diye mırıldanıyorum, gözlerimi vücudunda gezdirerek. Neden olmasın ki? Yarın ölebiliyim. En azından doya doya bakayım.

Geniş, süslü bir batı kemeri belini sarıyor, kalçalarının ve kalın uyluklarının kadınsı kıvrımlarını vurguluyor — geniş paçalı bir şekle dönüşen kot pantolonla sarılmış.

Eğer isterse, seve seve çıkarırım. Kafamı sallıyorum. *Hayır.* O tren kaçtı bile.

Bakışlarım daha aşağıya, çıplak ayaklarına, kumda kıpırdayan pembe tırnaklarına kayıyor. Çoraplarını gevşek bir yumrukla yanında tutuyor.

"Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum, kafam karışmış bir şekilde.

"İçerisi çok gürültülüydü. Yarın sabah erkenden sıcak yoga dersi vereceğim ve öğrencilerimin kokusunu alacağı şampanya terlemektense, bunu bir gece eğlencesi gibi göremem. Bu yüzden, cuma günü olsa bile, bunu bir gece eğlencesi gibi göremem." Suya hafifçe omuz silkerek bakıyor. "Ayrıca, kumda çıplak ayakla yürümek çok hoşuma gidiyor, bu yüzden nefes almak için dışarı çıktım."

Başımı sallıyorum. "Aynı. Yoga kısmı hariç."

Kaşlarını kaldırdı ama bu konuda bir şey demedi. Sonra ifadesi yumuşadı. "Gitmemi ister misin?"

Gitmesini ister miyim?

"Buradan çıkabilirim. O küçük konuk evini görmek istedim.

Orası benim yoga yapmak için hayalimdeki yer. Belki daha büyük pencereleri vardır. Özel. Sessiz. Su manzaralı. Beni oraya kilitleyin, mutlu olurum. Aslında, bana yemek de getirin."

Onun gevezeliklerine neredeyse gülümsüyorum. Son zamanlarda ona karşı davranışlarıma rağmen, Gwen beni rahatsız etmiyor. Hiç de bile. O akışına bırakmış özgür ruhlu biridir, ben ise sıkı sıkıya bağlıyım, çoğu zaman akışa karşı savaşıyorum. Ama o... öyle değil.

"Hayır," diye mırıldandım, yüzümü göle dönük tutarak. "Sadece kal."

Yaklaştığını hissediyorum, sessizce yanıma gelip "Gergin misin?" diye soruyor.

"Biraz."

"Ayakkabılarını çıkar."

Şimdi ona dönüp bakıyorum. "Ne?" "Sadece bana güven. Kendini daha iyi hissetmene yardımcı olacak."

"Nasıl?" diye sorarken botlarımı çıkarmaya başlamıştım bile.

Gözlerini kapatıyor ve dudakları yukarı kıvrılıyor. "Bu seni topraklayacak. Çıplak teninde dünyanın nabzını hisset."

Ben alaycı bir şekilde gülerim, o da bir gözünü açar. "Kapa çeneni ve çoraplarını çıkar, Sebastian."

Bana böyle ters davranması beni güldürüyor. Bu hiç ona göre bir davranış değil. Yine de çoraplarımı çıkarıp kısa süre sonra onun yanında çıplak ayakla duruyorum.

"Şimdi ne yapacağım?"

"Ayaklarını kuma batır." Başımı eğip onu izlerken, ayak bilekleri dönüyor, ayak parmakları kıpır kıpır hareket ediyor ve yavaşça soğuk kum tanelerine batırıyor.

Ben de aynısını yapıyorum ve en son ne zaman bunu yaptığımı tam olarak hatırlamasam da bir déjà vu dalgası beni vuruyor.

"Çok soğuk," diye mırıldanıyorum.

Gwen gülümsüyor, gözleri tekrar kapanıyor ve derin bir nefes alıyor. "Canlı hissettiriyor, değil mi?"

Buna cevap vermedim. Ne diyeceğimi bilemedim, çünkü kulağa ne kadar saçma gelse de, evet, kendimi canlı hissettiriyordu.

"Şimdi avuç içlerini suya doğru çevir ve orta parmağını başparmağına bastır."

İçimden bir parça gözlerimi devirmek istiyor, ama daha büyük bir parça onun ne yaptığını bildiğine inanıyor. Bu yüzden onun dediği gibi ellerimi konumlandırıyorum.

Bir süre öyle durduk, sonra o tekrar konuştu. "Eğer gergin olmasaydın

Bash, gergin olmaman garip olurdu. Beyninin her türlü olasılığı düşünmesi normaldir. Tabii çok ileri gitmesine izin vermezsek. Kendini herkesten daha iyi tanıdığın hissine geri dönmelisin. Kendinle o kadar uyum içinde olmalısın ki, zihninin her zaman merkeze geri dönsün. Bu istikrara ihtiyacın var. Temel."

"Bu konuda çok deneyimin var, değil mi?" "Evet."

"Neredeyse her şeyle barışık görünüyorsun." Başını hafifçe eğdi. "Çok pratik yapıyorum."

"Nasıl çalışıyorsun?" diye soruyorum, gerçekten merak ediyorum. Çünkü kendimi bu acıma çukurundan çıkarmak için çalışmaya başlamalıyım.

Burnundan derin bir nefes alır, havayı hafifçe aralık dudaklarından dışarı verir. "Örneğin, şu anda düşüncelerim *sana benim hakkımda ne düşündüğüne* yönelmeye başladı. Büyürken sık sık bana fazla olduğum söylenirdi..."

"Kim sana bunu söyledi?"

Benim tek istediğim, ona bunu yüzüne söyleyecek kadar cesur olan kişinin kim olduğunu öğrenmek ve ona haddini bildirmek olmasına rağmen, o benim patlamama hiç tepki vermiyor. "Ve ben, herkesin zevkine uygun biri olmadığımı kabul ediyorum. Belki de onlar için fazla zor *biriyim*. Ama bu sorun değil, çünkü kendimi çok seviyorum ve kimse bunu benden alamaz. Kendimle barışığım, bu yüzden benim hakkımda ne düşündüğün önemli değil."

Bence haklısın demek istiyorum. Ama demiyorum. Bunun yerine, "Bence sen fazla değilsin" diyorum.

O dönüp bana göz kırpar. "Umurumda değil." Sonra başını bana doğru eğirir. "Şimdi sen git. Gözlerini kapat ve benim onurumu korumak için birini dövecekmiş gibi bana bakmayı bırak."

Gözlerimi devirip kapatıyorum, gecenin huzurlu seslerinin etrafımı sarmasına izin veriyorum ve o endişe kıvılcımı alevleniyor.

"Aklın nerede?" diye sorar Gwen. "Ya yarın ölürsem?"

Birkaç saniye sessiz kalır. Sanırım benim böyle bir cevap vermemi beklemiyordu. Yine de pozisyonumu koruyorum. Ayaklarım kumda, başparmaklarım orta parmaklarımın üzerinde, bunun bana hissettirmesi gereken şeyi hissetmeye çalışıyorum.

Soğuk parmakları benimkilerin üzerine kayarken, elimi tutana kadar cildimi okşarken hafifçe irkiliyorum. Tıpkı o gece havaalanında yaptığımız gibi. Avucum temasla titriyor ve tüm kolum ısınmış gibi hissediyorum. Onu

onu itmeliyim, ama bu dostça bir jest. Destek jesti. Ve dürüst olmak gerekirse, bunu kabul etmeyecek kadar incinmiş hissediyorum.

"Tamam," diye yumuşak sesiyle konuşmaya başlar. "Bunun bir olasılık olduğunu kabul edebiliriz. Gerçekte, hepimiz her an ölebiliriz. Hiçbir şey kesin değildir."

Buna katılıyorum. Bu doğru. Orman yangınlarının öfkesinin insanların hayatlarını altüst ettiğini, kasabaları yok ettiğini, doğayı tahrip ettiğini gördüm. Ve kimse bunun olacağını öngöremezdi.

"Ama Bash, ya yaşarsan?"

Sıcak avucunu avucuma koyarken sorusu kafamda yankılanıyor. Nabzını hissediyorum. Nabzı vücudumda yankılanıyor. Hatta ayaklarımın altındaki toprağı bile biraz farklı hissediyorum.

Tek bildiğim, aklıma gelen ilk şeyin, "*Eğer yaşarsam, senin peşine düşeceğim*" olduğu.

Ama bu düşünce aklımda belirir belirmez onu gömüyorum. Çünkü o çizgiyi aşmayacağımı biliyorum. Bu yüzden, minnettarlıkla elini sıkıp bırakıyorum ve iyileştiğimde *gerçekten* yapacağım şeyleri düşünmeye zorluyorum kendimi.

Sadece bir fantezi olmayan şeyler.

BÖLÜM 13

Gwen

"TOK, TOK!" DİYORUM, YUMRUKLARIMI AÇIK KAPIYA VURUYORUM

"Neden insanlar kapıyı çalarken 'knock, knock' diyorlar?" diye mırıldanıyor.

"Neden insanlar kapıyı çalarken 'tık tık' diyorlar?" diye homurdanıyor. "Bu tamamen gereksiz."

Onun alaycı tavrı beni gülümsetir. Çünkü bu, kendinde olduğunu gösterir. Yatakta oturmuş, etrafı kablolar ve iplerle çevrili halde televizyon izliyor. Ama ameliyattan önce gördüğüm halinden çok daha neşeli görünüyor.

Onu incelerken dudaklarımdan rahat bir nefes kaçıyor. Kendime, buraya gelmeden önce birkaç gün dinlenmesine izin vereceğime söz vermiştim... ama iki gün dayandım.

Tabitha, Clyde ve Bash'ın iyileşme sürecinin ilk günü boyunca ve ameliyat sırasında beni sürekli bilgilendirdi, çünkü o ve Rhys yardım etmek için orada kaldılar. Ama sanırım sürekli bilgi almamı istemem onu rahatsız etti. Sonunda bana neyi beklediğimi sordu, ben de pes ettim.

"Seni de görmek güzel, Clyde," diye neşeyle şarkı söyler gibi odaya girerken. "Sana çiçek getirdim."

Gözleri, elimdeki neşeli sarı nergisler, yumuşak pembe ranunculuslar ve koyu mor sümbül dolu vazoya kaydı. "Ne için? Ben hiçbir şey yapmadım ki."

"Ölmedin. Tebrikler. Büyük bir başarı," diye karşılık verdim, en tatlı gülümsememle, onu gülümsetebildiğim için kendimi daha iyi hissederek.

"Öyle galiba, ha? Birkaç gün daha geçsin, yogaya döneceğim."

Çiçekleri pencere kenarına koyup ona dönerek

ve eğilip, sakallı yanağına hızlıca dostça bir öpücük konduruyorum. "Seni özledim Clyde, ama doktorların izin verene kadar yogaya dönemeyeceksin."

O, huysuzca gözlerini devirerek cevap verdi. "Bu lanet palyaçolar hiçbir şey bilmiyorlar. Böbreğin hangi tarafa takılacağını belirtmek için üzerime kalemle yazmak zorunda kaldıklarını biliyor muydun? Yeri işaretlemek için büyük bir X işareti." Kollarını kavuşturarak başını salladı, her hareketinden hayal kırıklığı sızıyordu. "On yıldan fazla eğitim almışlar, ama bu çocuklar sağdan solu bile ayırt edemiyorlar."

Dudaklarımı ısırıp başımı sallıyorum. "Evet, bence bu daha çok bir önlemdir. Eminim cerrahın sağdan solu ayırt edebilir. Ve doğru yapmış olmalılar, şimdiden çok daha iyi görünüyorsun!"

İkna olmadığından bahsederek mırıldanıyor ama artık sarı olmadığı için bunu görmezden geliyorum. "Nasıl hissediyorsun?"

Clyde pencereden özlemle dışarıya bakar, sonra bana kocaman mavi köpek yavrusu gözleriyle bakar. "Eve gitmek istiyorum. Beni buradan çıkarmak için seni işe alacağım."

Yanındaki sandalyeye oturup elini okşuyorum. Clyde'ın parayı nereden bulduğunu bilmiyorum çünkü her zaman aynı tozlu tulumu ve lekeli kamyoncu şapkasını giyiyor. Kamyoneti eski püskü ve sürekli son nefesini veriyormuş gibi ses çıkarıyor. Ama kişiselleştirilmiş hizmetler için parayı hiç önemsemeden harcıyor. Ve doğrusu, ekstra gelire ihtiyacım var, bu yüzden asla hayır demiyorum.

"Hastaneler tuhaf bir enerjiye sahiptir. Seni çok iyi anlıyorum. Taburcu olduğunda evine gelip sana yardım edebilir miyim? Zaten orada diğer işlere yardım ettiğim için nefes egzersizleri, *şekerleme* ve bunun gibi şeyler yapabiliriz."

Bir an hareketsiz kalır, düşünürken başını eğip kaşlarını kaldırır. Yemin ederim, sanki kafasında bir ampul yanmış gibi. "Evet. Evet. Bu harika olur. Her zamankinden daha fazla yardıma ihtiyacım olabilir."

"Başlangıçta belki. Ama çabucak toparlanacağını biliyorum."

Bana dönerek, yüzünde ciddi bir ifadeyle sordu. "Başlangıçta her gün ziyaret edebilir misin? Hatta gece kalabilir misin? Fazladan bir oda var. Bunun gerçekten yardımcı olacağını düşünüyorum. Anlaşılan, hastanede taburcu olmam için bana yardım edecek birinin olduğunu bilmek istiyorlar."

Ve ben pek çok insana güvenmiyorum. Tam zamanlı çalışman için iyi bir maaş ayarlayabiliriz."

Rahatlamaktan neredeyse gülmek üzereydim. Bir sonraki işimi bulana kadar geçinmek için şehirde bir yer arıyordum. Clyde, yaklaşan konut krizimden haberdar değil, ama sanırım evren gizemli yollarla çalışıyor. "Stüdyoda ders vermeye devam etsem sorun olur mu?"

İki işi birden yapma ihtimali çok iyi, sormadan edemem.

Omuz silkiyor. "Tabii. Orada oturup sürekli bana bakmanı istemem. Beni rahatsız edersin."

Bu sorumluluğu da üstlenmenin pratikliğini düşünerek gülüyorum. Sanki evren şimdiye kadar hayatımda bana yol göstermiş ve ben de bana sunulan fırsatları değerlendirmişim gibi geliyor. Ve şu ana kadar beni yanlış yola saptırmadı. O yüzden bu enerjiyle devam ediyorum. Çok iyi bildiğim pozitif enerjiyle.

"Aslında, evet. Bu harika olacak," diyorum yumuşak bir baş sallama ile. "Seyahat etmek için para biriktirdiğimi biliyorsun, ama şimdi beklenmedik bir şekilde ay sonuna kadar dairemden çıkmam gerekiyor."

Alnı kırışır. "Bunu bana söylememiştin."

Omuz silkiyorum. "Önemli değil. Bu sorunu sana yüklemek istemedim."

"Peki, iyi. Bana taşınırsın. Kira ödemen gerekmez."

O kadar mutlu görünüyor ki, ben de gülümsemeden edemiyorum. Benim varlığımın onu bu kadar mutlu ettiğini görmek, içimi ısıtıyor ve mutlu ediyor. Babamdan hiç alamadığım bir tepki bu. Onun yerine, onu sadece sinirlendirip hayal kırıklığına uğrattıyorum.

Bu yüzden buradayım, kendi yolumu, kendi hayatımı, tam da istediğim gibi şekillendiriyorum. Bu hedefi göz önünde bulundurarak, Clyde'a gülümser ve kararlı bir şekilde başımı sallarım. "Beni de say."

O, katlanarak parlıyor. "Söz veriyor musun?"

Yüzü biraz fazla mı aydınlanıyor?

Tepkisinde şüpheli bir şeyler var. Yüzünde ipucu arayarak inceliyorum. Gözlerindeki ışıltı, bilmemesi gereken bir şeyi bilen küçük bir çocuğu hatırlatıyor bana. "Söz vermemi mi istiyorsun?"

"Evet." Ciddiyetle başını sallar, yatakta kıpırdayarak mırıldanır. "Bazen başa çıkılması zor biri olduğumu biliyorum. İnsanlar benden bıkıyor. Sonra gelmeyi bırakıyorlar."

Biraz fazla kolay empati kurduğumu hissederek, zorlukla yutkunuyorum. Bu yüzden sürekli taşınıyorum. Ben ilk ayrılırsam, kimse benim için gelmeyi bırakamaz.

babamın yaptığı gibi benden bıkmalarına fırsat vermiyorum.

Zavallı Clyde. O yaşam tarzına ayak uyduramıyor. O kesinlikle... alışması gereken bir insan, ama büyük bir ameliyattan sonra tek başına kalacağı düşüncesi kalbimi kırıyor.

"Evet, tabii ki. Söz veriyorum. Orada olacağım."

"Harika." Yüzünde minnettar bir gülümsemeyle soluk mavi yastıklara geri uzanıyor. Sonra soruyor: "Artık müttefik olduğumuza göre, bana bir hamburger getirir misin? Baconlu? Ve patates kızartması! Beni burada aç bırakıyorlar..."

"Clyde, lanet olsun, fast food yiyemeyeceğini zaten biliyorsun." Kapıdan bir ses geliyor. Ve sahibini görmeden bile kim olduğunu biliyorum.

O sesi her yerde tanırım ve duyduğumda içimi bir rahatlama dalgası kaplar. *Hayatta*. Hayatta olduğunu zaten biliyordum, ama onu canlı görmek içimi daha da rahatlatır.

O gece sahilde durduğumuzdan beri Bash için endişeleniyordum. Elimi bıraktıktan sonra fazla konuşmadık ve ben de fazla ileri gitmiş miyim diye merak etmeden edemedim. Burnumu sokmamam gereken bir işe karışmıştım. Ama o bana kalmamı söyledi. Ben de kaldım.

Bash odaya girer ama gözleri bana takılınca birden durur. Benim varlığımdan pek de memnun görünmüyor. Ben de yüzümü buruşturup hafifçe el sallarım.

Benden uzak durmasının nedenini anlıyorum, ama bu durumdan nefret etmemi engellemiyor. Aramızdaki her şeyin çok doğal olduğu zamanlar oluyor. Diğer zamanlarda ise, birbirimizden kaçınıyor ama yine de sürekli çarpışıyoruz, sanki bir komedi filmi gibi. O anlarda aramızdaki garip durumdan nefret ediyorum. Sanki büyük bir yükü tamamlanan, kaçırılmış bir bağlantı gibi. Ve özlem. Ve... pişmanlık.

Çok fazla pişmanlık. Yapmalıydım, yapabilirdim, yapardım.

Neden numarasını almadım?

Neden onu aramadım?

Neden onun ilgisini çekecek kadar iyi olmadığımı otomatik olarak varsaydım?

Keşke olmasa da, bu sorular geceleri uykumu kaçırıyor. Ve tıpkı uyanık yatarken olduğu gibi, hastane odası sessiz. Lanet olasıca sessiz. Bash'ın bakışları altında kıvranıyorum, şu anda durumumuzun ne olduğunu bilmiyorum. Elbette, sahilde güzel anlar paylaştık, ama bu olan biten her şeyi değiştirmiyor.

Onun benim burada olmadığımı varsaymasını bekliyorum, ama o sert bir baş sallama ve kısa bir "Gwen" diyerek beni fark ediyor.

Dediğim gibi, *garip*. Ama sonra, babamın ruh halini gözeterek, dikkat çekmemeye çalışarak büyüdüm, bu yüzden arka planda kalmak benim için alışılmış bir şey. En iyileriyle birlikte fark edilmeden durabilirim.

Bash dikkatini Clyde'a çevirir ve ona yaklaşır. Onu incelerim, nasıl iyileştiğini sormak isterim, ama adımlarında hafif bir aksaklık dışında, çoğunlukla iyi görünüyor.

"Ben taburcu oldum, ama sen biraz daha kalıp gözlem ve mesleki terapiye devam etmelisin," diye başlar Bash, ben de burada değilmişim gibi davranmaya çalışırım.

O ellerini beline koyup konuşurken, bakışlarım onun eşofmanının ön kısmına takılır. Gri eşofman. Hayal gücüne neredeyse hiçbir şey bırakmayan türden.

"Senin evinin hastaneden çok uzak olduğu ve bu nedenle güvenli olmadığı ve uygun takip tedavisi uygulanamayacağı konusunda benimle aynı fikirdeydiler. Bu yüzden, yaklaşık on gün sonra taburcu olduğunda, konuştuğumuz gibi benimle kalacaksın ve bir bakıcı tutmamız gerekecek. Sen ana katta kalacağın için, bakıcı üst kattaki boş odada kalabilir."

Dikkatim Bash'ın büyük penisesinden az önce söylediği sözlerle kayıyor. Kafamı yavaşça Clyde'ın yönüne çevirip durumu anlamaya çalışıyorum.

O, yaramazlık yapmış ve göz teması kurmaktan kaçınan bir köpek yavrusu gibi Bash'e odaklanmış durumda. "Oh, teşekkürler Bash. Bu mükemmel."

Clyde'ı izlerken ağzım açık kalıyor... onu oynuyor. Sesi yumuşak, omuzları hafifçe kambur. "Aslında ben zaten birini işe aldım."

Bash'ın dudaklarından sıkıntılı bir iç çekiş kaçır. Sanki Clyde'ın dans eden bir penguen falan tuttuğunu söyleyeceğini bekliyormuş gibi.

Oysa durum çok daha kötü.

Parmaklarım kucağımda birbirine dolanmış, sessizlik uzadıkça onları büküp buruşturmaktan kendimi alamıyorum. Bash, sanki aydınlatılmayı beklermiş gibi yaşlı adama bakıyor.

Koyu renkli gözleri kucağımdaki harekete kayıyor ve ben hemen duruyorum.

Kıpırdanmam kolayca anlaşılıyor ve kaşlarını çatmasından, onun da farkında olduğu belli.

"Clyde, kimi işe aldın?" diye yavaşça, kasıtlı olarak soruyor.

Clyde'ın gözleri komik bir şekilde büyür ve masum bir ifade alır. Utangaç bir şekilde başını eğerek, "Tabii ki Gwen'i" der.

Bash başını geriye eğdi, büyük ellerini beline koydu ve tavana baktı, sanki o çirkin ışıkların arkasında fazladan bir sabır dozu bulacakmış gibi. O kadar derin bir nefes alır ki, beyaz tişörtünün yumuşak kumaşı altında göğsünün genişlediğini, ciğerlerini sonuna kadar doldurduğunu görebilirim. Onun hakkında bildiklerimden yola çıkarak, bu muhtemelen sinir sistemini sakinleştirmek için harika bir egzersizdir. Ancak havayı yavaşça dışarı vermez.

"Clyde." Adamın adını sinirli bir sesle söylüyor.

Bunu kişisel almamaya çalışıyorum. Artık üstesinden gelmek benim için ikinci doğa haline geldi, Bash'ın benden vebalı gibi kaçması da bunu kolaylaştırıyor. Çoğu zaman, adam bana bir bakıştan fazlasını vermiyor. Tripp ile çıkmamı açıkça kabullenemiyor ve eskiden bu beni rahatsız ederdi, ama artık umursamıyorum. Geçmiş değişiremem. Sadece kendi duygularımı kontrol edebilirim ve ne yazık ki benim için onlar da değişmedi.

Bash bana bir şeyler yapıyor. Şu anda bile, Clyde ve benimle tartışırken, kalçalarımın arkasında hoş bir baskı hissediyorum ve dudaklarımın gülümsemeye kıvrılmasını engellemeye çalışıyorum. Havaalanındaki o gece olduğu gibi, onun huysuzluğu beni eğlendiriyor. İçinde zehir yok. Sanki bir maske gibi.

Elbette, Bash ve ben çoğunlukla yabancıyız, ama onun sadece havlayan, ısırmayan biri olduğunu söyleyebilirim. Ben ısırıklarla büyüdüm. Peki bu? Bu öyle değil. Bu, dışarıdan sert, içten yumuşak biri. Bu, sinirlenip homurdanan, ama önemli olduğunda pes eden bir adam. Ve bahis oynamak zorunda kalsam, Clyde'ın küçük soygununun işe yarayacağına ve Bash'ın ona kızgın kalmayacağına para yatırırdım.

Clyde yatakta pozisyonunu değiştirir, acı çekiyormuş gibi inler, güneş lekeli eli karnının üzerine uzanır. "O zaten bana yardım ediyor," der Clyde yüzünü buruşturarak. "Başka kimseye güvenmiyorum."

Şimdi gülümsüyorum çünkü daha sonra Clyde'a lanet olası bir Oscar vereceğim. Ne yaptığını *çok iyi* biliyor. Ama Bash'ın başı benim yönüme doğru çevrildiğinde eğlencemi çabucak yutuyorum.

Clyde ise hiç de rahatsız olmamış. Sakin bir şekilde devam ediyor. "Bana böbreğini verdiğin için artık benim patronum olduğun anlamına gelmez."

"Tanrıya şükür," diye homurdanıyor Bash. "Bu çok korkunç bir ihtimal."

Dilimi ısıırıyorum. Şu anda gerçekten gülmemeliyim.

"Kızın kalacak yeri yok. Gidecek yeri yok. Sen çalışacaksın, yangın sezonu yakında başlayacak. Bizi fark etmeyeceksin bile."

Bash'ın bakışları aramızda gidip geliyor. "Yaşayacak yeri yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Ay sonuna kadar bu daireden çıkmam gerekiyor"

ve nereye gideceğime dair bir planım yok. Birkaç yerle görüştüm ve internette aramaya başladım, bu yüzden bir iki aydan fazla kalacağımı sanmıyorum. Clyde'a yardım edecek birine gerçekten ihtiyacın varsa, zamanlama muhtemelen mükemmel."

Bana, çözülmesi gereken bir sorunmuşum gibi bakıyor. Ve yıllardır kaçtığım o his, bir rahatsızlık kaynağı olduğumdan endişelendiğim o his, çirkin yüzünü gösteriyor.

Elbette Bash beni evinde istemiyor. Durup düşününce, bunu istemek bile haksızlık. Oğluyla yeni bir ilişki kurmuş. Benim onun evinde yaşamam mı? Bu çok tehlikeli bir durum.

Bu yüzden kendime her zaman yaptığım şeyi söylüyorum.

Bir sonraki durağa geçelim.

Belki de böyle olması gerekiyordu.

Hayat sana limon verirse...

"Biliyor musun? Sorun değil. Muhtemelen hemen bir yer bulabilirim." Clyde'a dönerek ellerimi çırpıyorum. "Ben çok kendi kendime yeten biriyim. Her zaman ayakta kalırım ve bu sefer de farklı olmayacak."

Clyde araya girmek üzereydi, ama parmağımı kaldırarak onu susturdum. "Daha uygun birini bulacaksın. Sana ya da Bash'e yük olmak istemiyorum..."

"Hayır. Kalacaksın." Bash'ın derin sesi benim garip gevezeliklerimi keser ve ben donakalıyorum. Clyde de öyle. Bir süre sonra ikimiz de ona dönüp bakarız. Kızarmış yanaklar, aşağı doğru kıvrılmış dudaklar ve kavuşturulmuş kollar. "İki ay. Daha fazla değil."

Bu bir tekliften çok bir talep gibiydi. Nasıl cevap vereceğimi bilmediğim ve cevap verme şansım da olmayan bir talep. Çünkü başka bir şey söylemeye fırsat bulamadan, Bash keskin bir şekilde başını salladı ve odadan çıktı, arkadan da eşofmanını doldurarak.

"Kıçına bakmayı kes," diye fısıldadı Clyde, bakışlarımı başka yöne çevirmemi sağladı.

"Bakmıyorum. Sırtına bakıyorum."

Kıkırdar. Bu yaşlı adam kıkırdar. Küçük bir kız gibi.

Gözlerimi kısarak, şimdi sıra bana geldi ve kollarımı kavuşturup burnumun ucundan ona baktım. *Şüpheli bir şekilde.* "Acı çekiyor musun?"

"Ben mi? Hayır. Hayatım boyunca aldığımdan daha fazla ilaç alıyorum. Yüzümü bile hissetmiyorum."

Daha önce de şüphelenmiştim, ama şimdi gerçeği anlıyorum. En iyi ihtimalle,

ortamı karıştırıyor. En kötü ihtimalle ise çöpçatanlık yapmaya çalışıyor. "Biraz ortalığı karıştırıyorsun, değil mi?"

Adamın dudakları seğirdi ve beni eliyle uzaklaştırdı. "Ben sadece bu dünyadan ayrılmak üzere olan zayıf bir yaşlı adamım. Yapabildiğim yerde eğlenmeme izin ver." Ona inanamadan başımı salladım ve o da bana göz kırparak baktı. "Ayrıca, onun biraz rahatsız edilmeye ihtiyacı var."

BÖLÜM 14

Bash

ZİL ÇALDI VE KENDİMİ K E NDİMİ İKNA ETMEK ZORUNDA KALDIM.

Çünkü diğer tarafta kimin olduğunu biliyorum.

Gwen.

Havaalanındaki Gwen. Plajdaki Gwen. *Tripp'in* Gwen'i. Tripp'in hiç bahsetmediği Gwen.

Bu düşüncenin midemi bulandırmasını silkelerek alaycı bir şekilde kapıya doğru yürüdüm. Elimi kapı koluna koyduğumda kendimi hazırladım, çünkü ona her baktığımda tüm vücudumda içgüdüsel bir tepki oluyordu.

Lanet olası bir ergen gibi donup kalırım. Kalbim çarpar. Ellerim terler. Ve hayranlık dolu küçük bir çocuk gibi iç çekmemek için dişlerimi sıkmam gerekir.

Çünkü Gwen sadece çok seksi değil. O nazik. Ve eğlenceli. Ve düşünceli. Ve *esnek*.

Nereden mi biliyorum? Çünkü onun sosyal medya hesaplarını buldum. Ameliyattan uyandığımda ona bakmaktan kendimi alamadım. *Hayattaydım*. Tıpkı onun bana güvence verdiği gibi.

Ve dürüst olmak gerekirse, bu çok utanç verici.

Onun yanında kendimi tutmak yeterince zor, ama sonra gidip onu benimle yaşamaya davet ettim. Clyde'ın yaptıklarından habersiz değilim, ama evet dememin sebebi bu değil.

Kendini bir yük olarak hafife almasıydı. Gülümsemesinin kaybolması ve ametist rengi gözlerinin donuklaşmasıydı. Plajda, çok fazla olduğunu söylediklerini o kadar rahat bir şekilde söylediğinde, sessiz sesi.

Hoşuma gitmedi. Buna katkıda bulunmak istemedim.

Birbirimizi pek tanımıyoruz, ama bu kadının bir yük olmadığını biliyorum.

söylediği gibi, kendi kendine yeten bir kadın. Ayakları yere sağlam basıyor. Ve onun aşması gereken bir engel daha olmak istemedim.

Bu yüzden olgun davranmaya karar verdim. Gwen Dawson sayesinde pişmanlık ve kendinden nefret duygularını ereksiyona dönüştürmek benim yeni süper gücüm gibi görünse de.

Aklımda bu sinir bozucu düşünceyle kapıyı açtım ve tahmin ettiğim gibi, ona bir bakış attım ve etrafımızdaki dünya durdu.

"Merhaba!" Uysalca el salladı. "Erken geldiğim için özür dilerim. Sanırım küçük bir kasabada her şeyin birbirine bu kadar yakın olmasına hala alışamadım."

Tripp'in eski kız arkadaşının benim evime taşınacağı ve ona bunu söylemediğim bir anda aklıma geliyor. Bir yanım ona hemen mesaj atıp durumu açıklamam gerektiğini düşünüyor. Eğer öğrenirse, durum kötü görünecek. Ama diğer yanım bunun sadece geçici olduğunu biliyor — bir iki ay — ve bilmediği şey ona zarar vermez. Ona söylememek daha kolay görünüyor.

"Sorun değil," diyorum, utanç verici bir şekilde kurumuş boğazımdan ses çıkıyor.

Sonra birbirimize bakıyoruz — ben kapıyı o kadar sıkı tutuyorum ki parmak eklemlerim beyazlaşıyor, o ise sırt çantasını kalkan gibi kendine sarıyor.

Çünkü benim sürekli huysuz bir pislik olmam muhtemelen pek güven verici değildir. Ama gerçek şu ki, onun yanında nasıl davranacağımı bilmiyorum.

En ufak bir yumuşama bile, geçmemem gereken bir sınırı aşacağımdan korkuyorum. Benim olmayan bir şeyi alacağımdan. Her zaman istediğim oğlumla olan ilişkiyi geri dönülmez bir şekilde mahvedeceğimden. Artık bir çift olmamaları önemli değil. Yine de bir ihanet olur. Hem de inanılmaz derecede babaca olmayan bir ihanet.

Onu burada profesyonel bir kapasitede, benimle aynı çatı altında yaşaması bile tehlikeli bir cazibe.

"Bash? İyi misin?" diye tereddütle soruyor, çünkü hâlâ büyük, aptal bir heykel gibi girişini engelliyorum.

Kenara çekilip, içimden bu kadar beceriksiz olduğum için kendimi azarlarken, açık kapıdan içeri girmesini işaret ediyorum. "Evet, iyiyim. Üzgünüm. İçeri gel. Sana odanı göstereyim."

Dudaklarını büzüyor ve başını eğerek eve giriyor, kalın kirpiklerinin altından etrafa bakınıyor. Suya bakan balkona açılan pencerelerden oluşan duvarı iyice gördüğünde bir an duruyor. "Vay canına. Ne manzara," diyor. "Çok güzel bir evin var."

Gölün yönüne dönüyorum, göğsümde gururla parıldayan bir kıvılcım. Burayı seviyorum.

Ev. Göl kenarındaki arsayı satın almak kendime bir hediye idi. Kayalık yamaçta inşaatın ucuz olmayacağını bilerek, para biriktirirken arazideki bir karavanda yaşadım.

Gwen'in durup bakmasını izlemek çok tatmin edici. O dolgun dudaklar, hafifçe aralanmış. O etkilenmiş ifade, içimde fikirler uyandırıyor.

Hepsi sorun.

"Bunu sen mi inşa ettin?"

"Çoğunu ben yaptım. Ya da iç mekanın çoğunu, sanırım."

Yavaşça dönerek, hayranlıkla etrafı inceliyor. Yaklaşıp, elinden ağır spor çantasını alıyorum. Sessizce çantayı bana uzatıyor, hala açık oturma odası ve yüksek tavanları hayranlıkla inceliyor.

"Hiç bu kadar güzel bir evde yaşamadım sanırım."

"Hayır mı?" diye soruyorum, çantayı omzuma asarak ona bakmamaya çalışıyorum.

"Hayır. Asker çocuğuydum. Üssün evleri buna yakın bile değildi."

"Annen mi, baban mı?"

Sonunda bana dönüyor. "Orduda mı? Babam." "Etkileyici."

Kafasını salladı, sanki benim değerlendirmeme pek katılmıyormuş gibi. "Babamla olan sorunlarımın derinliği ve yetiştirilme tarzımın bana kazandırdığı üniforma takıntısı kadar etkileyici."

Kıkırdayarak güldü ve ben kendi tükürüğümle boğulmamaya çalıştım. "Tanrım, Gwen."

Diğer elini göğsüne koyarken, hafifçe gülüyor. "Sayın Yargıç, ben sadece gerçeği söylüyorum."

Kafamı sallayıp onu yukarıya götürmek için arkamı dönerim. Gwen Dawson ile aynı çatı altında yaşamak benim ölümüm olacakmış gibi hissediyorum, sanki darağacına doğru yürüyor gibiyim.

"Bu merdivenler bile çok güzel," diyor arkamdan. "Basamakların üzerindeki fayanslar mı? Korkuluğun kıvrımı mı? Çok güzel, Bash."

"Teşekkürler, onları ben yaptım." Merdivenleri çıktığımda omzumun üzerinden bakıyorum, narin parmaklarının üst katın yuvarlak ahşap işçiliğinin üzerinde dans ettiğini izliyorum.

O, benim tarafıma bakmadan düşüncelere dalmış, "Vay canına, ellerin çok becerikli olmalı," diyor.

Zaman durur ve ben, başını yavaşça bana doğru çevirirken yanaklarında pembe lekelerin belirmesini izlerim.

Yavaşça başını bana doğru çevirirken, yanaklarında pembe lekeler beliriyor. Kahretsin, o kadar güzel ki, dayanamıyorum.

Gözleri kocaman ve yalvarırcasına ekliyor, "Yani, sen el becerisi olan biri olmalısın." "İkisi de."

Az dişlerimi sert ve hızlı bir şekilde sıkıyorum, sanki bu, çok kolayca ağzımdan kaçan iki kelimeyi geri almama yardımcı olacakmış gibi. Çok geç. Bakışlarım ağzına düşüyor, keskin bir nefes alırken dudaklarının ayrıldığını izliyorum. Dilini dudaklarının kenarından geçirirken, bana inanamayan bir şekilde kaşlarını kaldırıyor.

Onu düşünerek iyileşmek için çok fazla sessiz gün geçirdim. Ve bundan nefret ediyorum. Nefret ediyorum çünkü yapmak istediğim şey aramızdaki bu boşluğu kapatmak. Onu duvara itmek. O mükemmel yuvarlak kışından o sıkı yoga pantolonunu çıkarmak.

Ama
yapamıyorum.
Ve bundan
nefret
ediyorum.

Aslında, çaresizce duyduğum bu arzu, kendimden de biraz nefret etmeme neden oluyor.

Bu yüzden, başka bir şey söylemeden koridordan geçip çantasını yedek odaya bırakıyorum — benim odama acı verici derecede yakın. Sonra, kendimi şu anda olduğumdan daha fazla belaya sokmadan önce, onun yerleşmesi için onu orada bırakıyorum.

Merdivenlerden aşağı koşarken, aramızda biraz mesafe yaratacağıma kendime söz veriyorum.

Son basamağa, güvenli bir mesafeye ulaştığımda, "Bir saat sonra hastaneye gidiyoruz!" diye sesleniyorum.

"Bu kamyonetteki enerji çok tuhaf." Clyde'ın boncuk gibi gözleri arka koltuktan dikiz aynasına bakıyordu.

Gwen ve ben, Clyde'ın resmi olarak taburcu edilmesi için hızlıca çalıştık ve onu kamyonuma yerleştirmek için hademeyle koordinasyon sağladık. Önümüzde yapılması gereken bir görev olduğunda, Gwen ve ben işi yeterince iyi yaparız.

Ama görev ortadan kalktığında, gerginlik geri gelir. Clyde muhtemelen bunu kastediyordur — ikimizin de okul otobüsünde aynı koltuğu paylaşmaya zorlanan iki çocuk gibi ön koltukta sert bir şekilde oturmamızı.

Tuhaf mı? Kesinlikle.

Ama hastaneye giderkenki kadar tuhaf değildi. O, rekor kitaplarına girecek bir olaydı. En sevdiğim 90'lar grunge şarkı listesi bile aramızdaki sağır edici sessizliği bozmadı. Gwen pencereden dışarı bakarken, dişlerini alt dudağıyla çiğniyordu

ben ise direksiyonu sıkıca kavrayarak, onun gözlerine bakıp ellerimin iyi olduğunu söylediğimi unutmaya çalışıyordum.

Şu anda her şey aynı. Clyde'ın arkadan sarkastik bir genç gibi bize küfürler yağdırması dışında.

"Sadece yola odaklan, Clyde. Arka koltukta değerli bir yük var," dedim ciddi bir ifadeyle, Gwen'in burnunu çekmesine ve yaşlı adamın gözlerini devirmesine neden oldum.

"Çok komik," diye homurdandı. "Hepimiz biliyoruz ki ben buradayım çünkü sen büyük, düşünceli, görevine sadık bir pisliksin."

İç çektim. Haksız sayılmazdı. Ben öyle biriyim. Aslında, görevine *sadık, güvenilir biri* olmakla gurur duyuyorum. Ama Clyde'ın durumunda, bundan daha fazlası var. Onu önemsiyorum.

Yani, ona bunu söylemedim. Ama ona lanet böbreğimi verdim. Daha ne istiyor? Alnımda bir dövme mi?

"Clyde, iyileşirken benimle yaşamayı istemeseydim, teklif etmezdim."

"Çok dokunaklı," diye mırıldanıyor ve başını çevirip pencereden dışarı bakıyor. "Sen çok iyisin."

Gözümün ucuyla Gwen'in başını düşünceli bir şekilde eğdiğini görüyorum. "Bash iyi biri değil..."

"Bu birkaç ay çok uzun geçecek," diye mırıldanıyorum ve ana yoldan çıkıp evime giden sessiz göl kenarındaki yola giriyorum.

Gwen başını bana doğru çevirir. "Beni bitirmeme izin verseydin, yarım kalmış bir cümle için bu kadar ağlaman gerekmezdi."

Çenemi oynatıyorum. "Yorumum geçerli."

Clyde'a bakabilmek için koltuğunda dönüyor. "Söylemek istediğim şey, Bash'ın iyi biri olmadığı, nazik biri olduğu. İkisi aynı şey değil."

Aynadan Clyde'ın ona ters ters baktığını izledim. Yanıldığını söylemelerinden nefret ediyor. Çoğu anlaşmazlığımızın kaynağı bu. "Bu iki kelimenin eşanlamı olduğundan eminim, Gwen."

Omuzlarını silkiyor. "Belki. Ama yine de farklı olduklarını düşünüyorum. Sen aynı fikirde olmak zorunda değilsin." Sonra tekrar öne dönüyor ve tartışmanın tatminini ona yaşatmadan konuşmayı bitiriyor. Ondan bir iki şey öğrenebilirim.

Kamyonette sessizlik uzar ve Clyde'ın dudaklarının, sanki bunu çiğniyormuş gibi kıvrıldığını ve büzüştüğünü görebilirim. Belki de onun bir şey söylemesini bekliyordur. Sonunda, onun ilgisizliği onu pes etmeye zorlar.

"Sence nasıl farklılar?"

Yüzünde, kaybolmadan önce zar zor fark edilebilen bir gülümseme belirir. Bu sefer arkasını dönmez, bunun yerine bakışlarını profilimde hissederim.

"Şey, bence nazik olmak, daha çok sosyal beklentilerle hareket etmekle ilgilidir. Oysa iyi kalpli olmak, başkalarının iyiliğini düşünerek hareket etmekle ilgilidir. Ve bu ikisi birbirini dışlayan kavramlar değildir. Nazik ama iyi kalpli olmayan birine karşı oldukça temkinli davranırım."

Onun sözleri kamyonumun kabininde yankılanırken, koltuğumda kıpırdanma isteğiyle mücadele ediyorum. Bu bir iltifattır, ama ne yapacağımı bilmiyorum. Bu yüzden gözlerimi yoldan ayırmıyorum, önümdeki garaj yolunu özgürlük ve bu ikisiyle küçük bir alanda sıkışıp kalmaktan kurtulmak için bir geçit olarak görüyorum.

"Ah," diyor Clyde, sanki büyük bir aydınlanma yaşıyormuş gibi. Sonra aynadan bana sırtlıyor ve ben onun bir el bombası atıp metaforik olarak kıkırdayarak kaçmak üzere olduğunu anlıyorum. "Yani o, oğluna nazik davranmak için sana genel olarak *nazik* davranmıyor mu?"

Hiçbir şey yutkunmadığım halde şoktan refleks olarak ayağım freni basar. Kamyon sarsılır ve ben boğazımı temizlemek için öksürürken yoluna devam eder.

Gwen'in kahkahalarının sesi duyuluyor.

Başını geriye atmış, elini dolgun göğsüne koymuş, *gülüyor*.

Evet, bu kesinlikle uzun bir birkaç ay olacak.

BÖLÜM 15

Gwen

"PEKİ, NASIL?" DİYORUM VE YATAK

Clyde, kendisi için hazırlanan evde bakım yatağında rahat bir pozisyon bulmaya çalışırken hafifçe yüzünü buruşturur. "Aynı pozisyonda yatmaktan belim hala ağrıyor. Morfinin kesilmemesi gerektiğini biliyordum."

Bash, omzunu Clyde'ın geçici yatak odasının kapı çerçevesine dayayarak alaycı bir şekilde güler. "Küçük bir ağrı, modern tıbbın faydalarını bu kadar çabuk anlamayı sağlaması ne komik."

Ona sert bir bakış atarım. "Bir günlüğüne ona düşmanlık göstermez misin? Bunun senin aşk dilin ya da her neyse olduğunu biliyorum, ama her şeyin yolunda olduğundan emin olmak istiyorum."

Karşılığında tek aldığım şey sinirli bir bakış. Ben de ona aynı bakışı geri veriyorum. Çünkü şu anda Bash'ın saçmalıklarına tahammülüm yok.

Clyde'ın sırtına yastıkları istifledim, onu doğru şekilde desteklemek konusunda neredeyse takıntılıydım. Onu ön kapıdan içeri aldığımdan beri, ona bakmanın yükü... ağır geliyor. Sanki bu adama bakmak için gönüllü olmuşum gibi, ve eğer bir şey ters giderse, kendimi sorumlu tutacağım.

Eğer bir şeyim varsa, o da kendime karşı sert olmamdır.

Geri çekilip onu dikkatle inceledikten sonra, belindeki ekstra baskıyı azaltmak için dizlerinin altına bir yastık daha koyuyorum.

"Evet, bence böyle daha iyi." Clyde'ın yorgun gözleri kapanıyor ve geriye yaslanıyor. Bazen dramatik davranıyor olabilir, ama yüzünde acı ve yorgunluğun getirdiği gerginliği görebiliyorum. Zaten yıpranmış

cildi her zamankinden daha derin çizgilerle kaplı, ancak rengi sadece beş gün içinde düzelmiş gibi görünüyor.

"Ameliyattan bu kadar gün sonra, bu evdeki tüm yastıklarla desteklenmeden hayatta kalmam bir mucize."

Yavaşça dönüp, kendini tutamayan Bash'e bakıyorum.

"Yukarı gelip seni de yatırmamı ister misin? Bu tavrını sürdürürsen, yüzüne bir yastık bastırıp bunu durdurabilirim."

Bash, bana sert bir şekilde bakmaya devam ederken sertçe yutkunur ama hiçbir şey söylemez. "Dikkatli ol," diye araya girer Clyde, boğuk bir kahkaha atarak, "bazı insanlar

bu tür şeyleri sever."

Bash'in yanakları kızarır, ama bizi soğukkanlılıkla izler, başka türlü hiç etkilenmemiş gibidir. "Bu anlaşma için bazı temel kurallar belirlememiz gerekecek. Çünkü ikinizden şimdiden rahatsız oldum."

"Bu ondan gelen bir iltifattır," diye Clyde komplo kurarcasına fısıldayarak bana doğru eğilir.

Gülmemeye çalışıyorum, çünkü Bash tekrar konuşmaya başladığında kalp krizi geçirecek kadar ciddi görünüyor. "Bu düzenlemenin herkes için en iyisi olduğunu biliyorum, bu yüzden buna katlanıyorum. Değiştirmedim, ama sevmiyorum. Bu mutlu bir aile dinamiği değil. Biz oda arkadaşlarıyız. Sen kendi işini yap. Ben de kendiminkini yapacağım."

Ciddi bir şekilde başımı sallamaya çalışıyorum, ama Bash gerçekten çok seksi. Onu gülümsetmek için onu kızdırmak istiyorum.

Bash'in duyabileceği kadar yüksek sesle Clyde'a doğru eğildim. "Bazen bana Oscar the Grouch'u hatırlatıyor." Sonra Bash'e dönerek onu anladığımı göstermek istedim. "Beklentilerin ve ihtiyaçların konusunda bize karşı dürüst olmanı çok seviyorum. Açık iletişim, bu alanı paylaşmayı herkes için daha kolay hale getirecek."

Clyde ciddiyetle başını sallar. "Bash, anlıyoruz. Burası senin çöp kutun ve biz sadece içinde yaşıyoruz."

Bash'in çenesi seğirir. "İkiniz birlikte gerçekten çok sinir bozucusunuz. Bunun farkında mısınız?"

Ona en parlak gülümsememi gösteririm. "Bizi, hiç istemediğin iki sinir bozucu çocuk olarak düşün."

"Oh, pfft," Clyde alaycı bir şekilde, koluna şakacı bir tokat atar. "Bash'in seni çocuk gibi gördüğü falan yok."

Bash homurdanır ve ben ona bakmaya bile fırsat bulamadan, arkasını dönüp odadan çıkar.

"Clyde, ona bu konuda biraz daha yumuşak davranmalısın."

Adam bana boş bir ifadeyle döner. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Başımı eğip ellerimi belime koyarım. "Oyun oynamayı bırak, aptal herif."

"O bundan hoşlanıyor."

"Bence hoşuna gitmiyor."

Clyde, sinirli bir homurtuyla numarasını bırakır ve benim açıp yatağının başucuna koyduğum kitaba uzanır. Kitap, uzaylılar tarafından kaçırılma olaylarının ilk elden anlatımlarından oluşan bir derlemedir ve komik bir şekilde, tam da Clyde'in okuyacağını tahmin ettiğim türden bir kitaptır.

"O zaman buna ihtiyacı

var." "Ne?"

O sevmiyor iyi —sadece gözlerini kitabı kitabı kitabı cevap
cevap "Onu mutlu eden bir şey."

Kaşlarım çatıldı. "Nedir o?"

Şimdi de Clyde başını eğerek bana bakıyor. "Gwen, oyun oynamayı bırak, aptal herif."

Clyde öğleden sonra uykusuna daldığında, bana verdiği kartı kullanarak marketten alışveriş yaptım ve onun verdiği listede yer alan her şeyi satın aldım. Tabii ki, daha az sağlıklı olan bazı ürünleri yanlışlıkla unuttum ve onları daha besleyici seçeneklerle değiştirdim.

Döndüğümde Clyde bu konuda şikayet etti, ama ben ona sadece "Bu böbreğe iyi bakıyoruz çünkü kimse seni bir böbreğini verecek kadar sevmiyor" dedim.

Gözlerini devirdi, ama dudakları seğirdi. Komik, huysuz yaşlı adam

Şimdi pencereyi aralayıp, Clyde'in onaylayıp onaylamadığına bakmaksızın sağlıklı bir yemek hazırlamaya başlıyorum.

Clyde onaylasa da onaylamasa da.

Küçük bir stüdyo dairede geçirdiğim ayların ardından, kasap tezgahı üzerinde yayılmak çok iyi geliyor. Geniş pencerelerden ışık sızıyor ve yeşil dolapların üzerindeki altın renkli donanımı parlatıyor. Çıplak ayaklarım geniş döşeme tahtalarında sıcak ve bu mekan bana tamamen yeni olmasına rağmen, kendimi şaşırtıcı derecede rahat hissediyorum.

Bash ve ben kısa bir süre karşılaşıyoruz, yan yana sessizce yemek hazırlıyoruz, o bana yan gözle bakmıyor bile.

Keşke kendim için de aynı şeyi söyleyebilseydim. Bunun yerine, kendimi onun kokusuna takılıp kalmış, bana bakmasını, bir şey söylemesini, ona hayran olduğum tüm sadakatini ve bağlılığını bir kenara atıp sınırı aşmasını diliyorum.

Bunu hayal ediyorum. Onun, tezgahdaki doğranmış sebzeleri bir kenara itip beni tezgahın üzerine kaldırmasını. Beni balkona çıkarıp korkuluğa yaslamasını. Clyde'ın uykuya dalmasını bekleyip, onun odasının yanındaki benim odama gizlice girmesini. Beni orgazma ulaştırırken, beni sessiz tutmak için eliyle ağzımı kapatmasını.

Ama hayallerim gerçekleşmeyecek. Çünkü

Bash öyle bir adam değil.

Ahlakı, bana *bakmasına* bile izin vermiyor. Belki de kendi ahlakım hakkında daha fazla endişelenmeliyim, çünkü ben Clyde için tavuklu erişte çorbası hazırlarken o sandviçiyle yukarı kata çekildiğinde, açıkça hayal kırıklığına uğruyorum.

Bash'in bir kat yukarıda tek başına olduğunu bilerek uzun yemek masasında akşam yemeği yemek garip geliyor. Clyde'ın, Bash'in pes edip bize katılmasını beklermişçesine merdivenleri sürekli kontrol ettiğini hayal etmediğime eminim.

Yemeğimizi yedikten sonra, Clyde'ın kesiğini temizleyip onu yatırıyorum ve bana onun annesi olmadığını, bu kadar ilgilenmememi söylediğinde gözlerimi deviriyorum.

Clyde'ın benden hiçbir şey talep etmemesi, ona bakmanın bu kadar tatmin edici olmasının nedeni sanırım. Bana ne zaman yerleşmeyi, düzenli bir iş bulmayı veya bir aile kurmayı planladığımı bir kez bile sormadı. Asla yeterince iyi olmadığım, yeterince çaba göstermediğim hissiyle büyüdüm. Asla *tam olarak* uyum sağlayamadım. Eminim bu acımasız sorular babamın beni motive etme yöntemiydi — içindeki drill sergeant (eğitim çavuşu) ortaya çıkmıştı — ama bunlar beni sadece boğuyordu.

O tür bir motivasyona dayanamayacak kadar yumuşaktım ve hala da öyleyim. Kaçıp dünyayı gördükten ve yogayı keşfettikten sonra, bir şeyde gerçekten iyi olabileceğimi hissettim. Tutkumu keşfettim. Vücudumu sevmeyi öğrendim. Başkalarına yardım etmenin beni tatmin ettiğini keşfettim.

Bu düşüncelerle evi kapatıyorum. Kilitli kapıları iki kez kontrol edip neredeyse tüm ışıkları kapatıyorum — Clyde'ın kalkması gerekirse diye birkaçını açık bırakıyorum, ama bana yardıma ihtiyacı olmadığını söyledi — sonra üst kata çıkıyorum. Dışarıdaki ışıkların aydınlatığı oturma odasına bakıyorum. Kemerli ahşap panelli tavanlar

odayı büyük ama steril hissettirmiyor. Sıcak beyaz duvarlar ise odayı havadar ama yine de rustik hissettiriyor.

Dudaklarıma hafif bir gülümseme konarken arkanı dönüyorum. Bash'ın burayı inşa ettiğini çok net bir şekilde hayal edebiliyorum. Sakinleştirici, erkeksi ve düşünceli dokunuşlarla dolu — tıpkı kendisi gibi.

Yukarıda, odama girip hayali bir iç çekişle nefes veriyorum. Odam çok güzel ve bu alanı keyifle kullanmak için heyecanlanmadığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Sakin ol. Göle bak. Meditasyon yap. Esneme.

Yastıklı bir bankın bulunduğu yuvarlak cumba penceresi, burayı çocukluk hayallerimin yatak odası yapıyor. Kraliçe boyutu hafızalı köpük yatak ve sağ tarafında göl manzaralı küçük bir balkona açılan kapı, burayı yetişkinlik hayallerimin yatak odası yapıyor. Yoga stüdyosunun üstündeki, hiç açık hava yaşam alanı olmayan dairede geçirdiğim aylar sonra, o balkon tam da olmak istediğim yer.

Dağlarda hala ilkbaharın başındayız, bu yüzden bir polar, bir çift bol yün çorap ve yoga matımı alıyorum. Odamdan sessizce çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Kapının dışındaki sürgü kilidi dikkatimi çekiyor. Kafamda düşünceler dönmeye başlıyor, Bash'ın neden birini odada kilitli tutmak isteyebileceğini merak ediyorum. Aklımda çok fazla suç podcast'i dolaşıyor, ama onları kafamdan silip, dikkatimi dağıtmamam gerektiğini söylüyorum kendime.

Ama Bash'ın birkaç metre ötede olduğunu fark ettiğimde bunun imkansız olduğunu anlıyorum. Odasının önünde oturuyor. Ve az önce tamamen dışarı çıkana kadar, balkonun evin tüm genişliği boyunca uzandığını fark etmemiştim.

Bana bakmıyor. Bunun yerine, başını Adirondack sandalyesine yaslayıp derin bir yorgunluk iç çekiyor. Hava karanlık, ama dış mekan aplikleri terası sıcak bir ışıkla aydınlatıyor. Tam önümüzde, göl yumuşak, dalgalı dalgalarla hareket ediyor. Kayalık kıyıya çarpan sakin, sabit sesi beni çağırıyor.

Ama bir yerde istenmediğimi anlarım, bu yüzden arkanı dönüp veda edercesine fısıldıyorum: "Üzgünüm. İçeri gireceğim."

Gözlerini kapatıp hafifçe başını salladığını görüyorum. "Hayır. Sorun değil. Ben giderim." "Bu çok saçma. Burası senin evin. Ben davetsiz misafirim. İçeride de aynı şekilde meditasyon yapabilirim."

"Gwen. Clyde zaten benimle yeterince tartışıyor. Lütfen... yapmasan olmaz mı?"

Bunu duyunca yutkunuyorum. Bash'ın şu anda her şeyi yorgunluktan çılgık atıyor.

ve onun sessizliğini bozduğum için suçluluk duygusu beni kemiriyor. "Özür dilerim. Seni rahatsız etmek istemedim."

Başı sandalyenin arkasına yaslanıyor ve koyu renkli gözleri bana bakıyor. Onun yoğun bakışları altında rahatsız olmamaya çalışıyorum. "Beni rahatsız etmiyorsun, Gwen."

Ona en şüpheli bakışımı atıyorum. Tartışmak istemiyorum, ama buna da inanmıyorum.

O sadece iç çekip, tekrar suya bakmaya başlıyor. "Senin düşündüğün şekilde değil."

Sebastian Rousseau kafa karıştırıcı biridir. Ayrıca tutarsızdır. Ruh hali gelgitler gibi değişir.

"Kafa karıştırıcısın, biliyor musun?" Matımı yere serip, onun isteğini yerine getirmeye ve dışarıda kalmaya karar veriyorum. "Ve biraz yorucu," diye ekliyorum, oturup bacaklarımı çaprazlayarak.

"Biliyorum" diye cevap veriyor. Ama gitmiyor.

Yine de içeri giriyorum, kalıp izlemesini umursamadan. Belki bu onu biraz meditasyon yapmaya teşvik eder. Tanrı bilir, sinir sistemi buna ihtiyaç duyuyor.

Onun varlığını görmezden gelmek için elimden geleni yapıyorum, gözlerimi kapatıyorum, nefes alıp verme sesinin gecenin yankılarıyla karışmasına izin veriyorum. Gölün sessizliği, bir dalgıç kuşunun sesi, özel arsayı çevreleyen çam ağaçlarının iğneleri arasından esen rüzgar.

Yaşadığım Rose Hill'deki ana caddeden farklı olarak, burada her şey taze ve vahşi kokuyor. Amber, sedir ve sıcak kaldırımda yağmurun parlak mineral kokusu gibi.

Nefesim akıyor ve günün gerginliğini altımdaki matın içine bırakıyorum. Omuzlarım düşüyor ve kalçalarım yumuşuyor. Boynum gevşiyor ve

O kapının dışına neden kilit takılmış?

Beynim beni delirtiyor. Bu günlerde beni rahat bırakmıyor. Sanki yıllardır zihnimi sakinleştirmek için yaptığım tüm çabalar, kafamdan atamadığım bir aşk yüzünden boşa gitmiş gibi. Ve kendimi yeterince iyi tanıyorum, bu sorunun kafamı kurcalayacağını biliyorum. Bu yüzden kendimi zorlamak yerine, ona sessizce soruyorum: "Neden o balkon kapısının dışına kilit takılmış?"

Rastgele sorduğum sorunun ardından birkaç saniye sessizlik olur. Bir gözümü ona doğru çevirip, birkaç dakikalık sessizlikte uykuya dalmış mı diye bakarım.

Ama bu, onun hakkında bildiklerime göre karakterine uymuyor. Bash'ta dikkatli bir yan var. Tedbirli. Ve onu benim kadar gergin yapan birinin yanında uykuya dalmak, hiç de doğal olmazdı. Savaş ya da kaç — genellikle onu olabildiğince hızlı kaçmak istemesine neden oluyorum gibi görünüyor.

Ondan farklı olarak, tüm o gerçek suç podcast'lerini dinlememe rağmen, o yanımdayken rahatlamakta hiç zorlanmıyorum. Onun evinde onu rahatsız etmemeye kararlı olduğumdan, bu konuyu bırakmaya karar veriyorum. Ya da en azından denemeye.

Gözlerimi kapatıp başparmağımın ucunu orta parmağımın ucuna dayadım. Tekrar nefes alıp, beyaz tahtadaki yazıları akıcı bir şekilde silip arkasında parlak, temiz bir alan bıraktığımı hayal ettim. Karışık düşüncelerimi ve duygularımı silip atmak — sadece on beş dakika için olsa bile. Çünkü bunun kendimi daha iyi hissettireceğini biliyorum.

"Çocuklarım olacağını düşünmüştüm."

Bash'ın boğuk sesi sessizliği bozdu ve beni durdurdu. Kafamı yavaşça onun yönüne çevirdim. Vücudumun geri kalanını hareketsiz tuttum, sanki vahşi bir hayvana yaklaşıyormuşum gibi. Çok erken harekete geçersen onu korkutmaktan endişelendim.

Hiçbir şey söylemedim. Bunun yerine, sadece dinledim. İstersen konuşması için ona alan verdim. Ve konuştu.

"Burayı inşa ettiğimde, çocuklarım olacağını düşünmüştüm." Yutkunup hafifçe başımı salladım.

"Kaldığın oda mükemmel bir çocuk odası olacaktı. Bank. Pencere. Belli bir yaşa geldiklerinde balkonu da kullanmak isteyeceklerini düşündüm. Ama sonra küçükken güvenlik sorunu olabileceğinden endişelendim. Bu yüzden dışarıya bir sürgü koydum, böylece eşim veya ben..."

Kendi sözlerine takılır, cümlesinin ortasında sinirli bir şekilde dudaklarını bükerek durur ve sonra devam eder. "Neyse. Dışarıdan kilitleyip, ortak balkondan odama geri dönebileceğimi ve meraklı bir çocuğun dışarı çıkmasından endişelenmeme gerek kalmayacağını düşündüm."

Söylediği her şey çok mantıklı. *Karısı* kısmı hariç — beynim bu kelimeye takılıyor.

"Eğer rahatsız oluyorsan çıkarabilirim. Hiç düşünmemiştim."

Omzumun üzerinden kapıya yapıştırılmış kalaydan daireye bakıyorum. Nedense, bu küçük dokunuş bir şekilde çok önemli geliyor. Bu kadar önceden planlamış olması sevimli.

"Hayır, sorun değil. Bebeklerin olduğunda bunu sürdürmelisin."

O da buna burun kıvrır.

"Sanırım o tren çoktan kaçtı." "Neden?"

"Kırk yaşındayım ve bekârim. Fark ettin mi bilmiyorum ama bu aralar pek iyi bir arkadaş sayılmam. Tekrar flört dünyasına girmek düşüncesi yorucu ve ürkütücü. Zaman geçiyor ve seçeneklerim azalıyor."

Seçenekler. Bu duygu beni rahatsız ediyor ve buna hakkım yok. Bu duyguyu bir kenara iterek, omuzlarımı silkiyorum, sırtımı dikleştirip ay ışığının aydınlattığı suyu seyrediyorum. "Senin arkadaşılığından hoşlanıyorum."

"Gwen." Sanki onu yoruyormuşum gibi adımları iç çekerek söylüyor, avucuyla sakallı çenesini ovuşturuyor.

"Oh, sürekli kendini övmeyi bırak. Bu sözün, olduğundan daha fazla bir anlamı olması gerekmiyor." Yemin ederim, yanağında bir gamze belirmediğini gördüm, bu yüzden devam ettim. "Sadece, tüm bu hırlamaların beni rahatsız etmediğini kastettim."

Sonunda bana bakar. "Hırlaman mı?"

"Evet. Havlaman ve homurdanman da."

"Şimdi köpek mi oldum?"

"Çok uzun süredir bir direğe bağlı yaşayan ve artık nasıl iletişim kuracağını bilmeyen büyük, aptal bir köpek mi? Evet. Öylesin."

Yanağı bir kez hızlıca seğirdi, sonra düzeldi ve verdiği yanıt, şüpheli bir şekilde kıkırdama sesine benziyordu. Bir an için bile olsa onun ruh halini hafifletmiş olabileceğimi düşünmek beni memnun etti. Onu dikkatle izledim, ifadesi düşünceli hale geldi, bakışları tekrar suya döndü.

"Ben hep böyle değildim. Sanırım bu durum birdenbire başıma geldi."

"Hepimiz sürekli değişiyoruz. Gelişiyoruz. Büyüyoruz. Eskisi gibi kalan tek bir kişi bile tanımıyorum. Ben de öyle değilim. Ve sadece... kim olduğunu bilmek ve hayatının geri kalanında başka bir şeyin olmadığını düşünmek ne kadar sıkıcı."

Omuzlarını silkti. "Belki de çok fazla değişmişimdir."

Derin bir nefes alıyorum, dudaklarım hafifçe kıvrılıyor.

"İmkansız." Bash alaycı bir şekilde gülümsüyor. "Eski karıma sorarsan imkansız değil."

Yine o kelime. Boynumda ve çenemde aniden hissettiğim gerginliği görmezden geliyorum. *Karım.* Ama hayır, eski karım.

Yutkunarak, uygun bir şekilde belirsiz bir cevap veririm. "Belki de yanılmıştı."

"Hayır. Yanılmıyordu. Ve onu hiç suçlamıyorum." Alaycı bir şekilde gülümser. "Aslında, son gelişmelerden dolayı, belki de suçluyorum."

Gözlerim yine başımı onun yönüne çevirir. "Dinle, mahremiyetine saygı duymak ve seni rahatsız etmek istemiyorum, ama burada oturup bu konuyu şifreli konuşmanın en ufak bir tatmin olduğunu iddia edecek kadar meraklı değilim."

Bizi ayıran on metre kadar mesafeden gözlerimiz buluştu ve midem altüst oldu. *Kahretsin, çok yakışıklı.* Hayatımda hiç, bir kez bile, başka birine karşı böyle fiziksel bir tepki vermemiştim. Birkaç saniye geçti ve kendimi, midemde kelebekler uçuran yakışıklı bir yabancıyla birlikte havaalanının sakın bir köşesinde buldum.

Onunla yalnız kaldığım hissini silmek imkansız.

"Heyecan verici bir hikaye değil. Genç yaşta evlendik. Düşüncesizce bir karardı, ama çok eğlendik. İkimiz de iyi işlerimiz ve fazla harcanabilir gelirimiz vardı. Birçok yönden birbirimize çok uyumluyduk. Hayat harikaydı."

Birkaç saniye durakladıktan sonra devam etti. "Sonra bir gün yetişkinlik ansızın üzerime çöktü ve bir aile istediğimi fark ettim. O istemiyordu. Çözüm bulmaya çalıştık. Birkaç yıl boyunca buna uyum sağlayabileceğimi düşündüm. Belki fikrini değiştirir diye düşündüm. Ama..." Omuzlarını silkti, bakışlarını kaçırdı ve uzağa baktı. "Yine de kızgınlığım arttı. Ve ben *gerçekten* bir aile istiyordum. Bir çıkmaza girmiştik ve ikimiz de mutlu değildik. Ben de ayrıldım ve terapi olarak burayı inşa ettim, belki yeni biriyle tanışıp bir gün her şeye sahip olabileceğimi düşündüm."

Dudaklarımdan bir nefes kaçıyorum. Bu... çok fazla. Hayal kırıklığı. Ama sonra bana ölümcül darbeyi indirir.

"Gerçekten komik olan şey, aylar önce Tripp'in doğum günü partisinden ayrılırken ona rastlamamdı. Havaalanında uçağa binmeyi beklerken, *birdenbire* onu gördüm. Yeniden evlenmişti. Bir çocuğu vardı. Ve çok, çok hamileydi. Artık onun bir aile istemediğini değil, sadece *benimle* istemediğini biliyorum. Ve ben yıllarca yaralarımı yalayıp, asla sahip olamayacağım bir şeyi diledim. Denemeye bile korkuyordum."

Sesindeki acı, göğsüme saplanan bir mızrak gibi. Onun için acıyorum.

Onun için acıyorum.

"Yapabilirsin. Yapmalısın. Yani, denemelisin. Sen çok çekicisin. Birisi seni seve seve kapacaktır." Sesimi nötr, yüzümü pasif tutmaya çalışıyorum, ama ses tonum çılınca, biraz çaresiz geliyor. Sanki onun bana biraz fazla inanmasını istiyorum.

O gülüyor, düz, keskin bir kakhaha. Çenesi geriliyor, ama hemen cevap vermiyor. Sonunda dikkatini bana çeviriyor, koyu renkli gözleri benimkilere dikiliyor. "Aslında, gerçekten bağ kurabileceğin birini bulmak o kadar da kolay değilmiş."

Boğazım sıkışıyor ve ağzım kuruyor çünkü satır aralarını okuyabiliyorum. Sesindeki acıyı duyabiliyorum. Söyleyemediği şeyi anlayabiliyorum. İkimizin de nasıl konuşacağını bilmediği, ortada duran fil.

Bağlandık. *Aramızda* bir kıvılcım vardı. Zorlayamayacağın türden. En beklemediğin anda sana gizlice yaklaşan türden. Ve en kötüsü, ikimiz de bunun farkındayız.

Kim bilir nereye varabilirdi? Hiçbir yere varamayabilirdi, ama yine de o olasılığın kaybını hissediyorum.

Çok keskin bir şekilde.

Tripp'in burada olması gerekmiyor ki varlığı aramızda hissedilsin. İkimiz de bunun farkındayız, ama bunun hakkında konuşmuyoruz.

Vücudumu döndürerek ona doğru kalkıyorum. "Onun doğum günü partisinde ondan ayrıldım. O anda, orada. Bilseydim..."

Sözlerim kesildiğinde Bash ölümcül bir sessizliğe büründü. Sanki nefes almayı kesmiş gibiydi.

"Beni o tuvalette bırakıp..." "Gwen, yapma."

Ama dinlemiyorum. "Senin hakkında konuştuğu şekilde mi? Bana konuştuğu şekilde mi? Hemen ona geri döndüm ve o anda bitirdim."

"Gwen..."

"Gittim," diyorum, devam ediyorum. Bilmesini istiyorum. Hayır, bilmesini *istiyorum*. "Senin çok gerisinde değildim. Belki yetişebilirim diye düşündüm. Seni bulmaya çalıştım..."

O oturur, bana dönerek, yüzünde acı dolu bir öfke ifadesi belirir. "Gwen. Dur."

"O gece aramızda bir şey oldu..."

"Dur!" Sert sesi gece havasını kesiyor ve ben, o hayal kırıklığıyla titreyen avucunu ağzına götürürken hareketsizce izliyorum. "Seninle bu konuyu konuşamam. *Yapamam*."

Gözlerimi kocaman açarak ona bakıyorum. Hem acı çekiyor hem de çaresiz görünüyor. Ama sesi tartışmaya yer bırakmıyor. Bu bir konuşma değil. Bir talep. Bizim hakkımızda *düşünmeyi* bile bırakmam için bir yalvarış.

Durumumuzun gerçekliği aniden üzerime çökünce boğazım ağrır. Beni altüst eder. Soğuk suyun keskin ısırtığı tüm sıcaklığımı çalar, sarsılmaz iyimserliğimi boğar.

"Anlamıyor musun?" diye yalvarır, dirseklerini dizlerine dayar ve ellerini uzatır, sanki anlamamı rica eder gibi. "Tripp'in bazı bariz karakter kusurları olabilir, buna itiraz etmiyorum, ama o benim *oğlum*. Ve ben bunu istedim. Belki böyle değil. Ama bu, bu şeyin bir parçasını bile elde etmek için tek fırsatım olabilir. Babam pisliğin tekiydi. Tek kelime etmeden evi terk etti ve bir daha geri dönmedi. Her zaman... bilmiyorum... bu yanlışı *düzeltilmek* istedim. Bir gün daha iyisini yapmak istedim. Kendime, onun DNA'sının yarısına sahip olsam da, onun gibi olmadığımı kanıtlamak istedim. Bu yüzden... bu yüzden burada olman Clyde için olmalı. Profesyonel nedenlerden dolayı, başka bir şeyden dolayı değil."

Nefesi sert, normalde beni rahatsız edecek kadar yakıcı bir bakışla beni deliyor. Bu gece, sadece acıtıyor.

"Gwen. Her şeyi mahvedemem. Ne kadar cazip gelse de o çizgiyi geçemem."

Onun mantığı beni bir ton tuğla gibi vuruyor. Sanki tüm bu konuşma tam da bu an için hazırlanmış gibi. Sanki evren, mahkemede davasını sunan bir avukat gibi, yavaşça bir tuzak kuruyor ve ben de o tuzağa düşüyorum.

Nefesim hızlanır ve bir şey söylememek için dudaklarımı sıkıca kapatırım. Çünkü ne söylenebilir ki? Ve konuşursam sesimin kırılmayacağından emin değilim. Kollarımı göğsüme sararım, giyinik olmama rağmen kendimi örtmem gerektiğini hissediyorum.

O bana doğru eğilir ve yemin ederim ki ayağa kalkmak üzeredir. Ama hareketi aniden durur, parmakları sanki kendini tutmak istercesine sandalyesinin kolçaklarını sıkıca kavrar.

Başka bir hareket yapmaz ve ben hak ettiğimden daha fazla hayal kırıklığına uğrarım. Ayağa kalkmaya çalışırken gözlerim yanar. Bu konuda olgun davranmak zorunda olmanın ağırlığı bana imkansız derecede ağır gelir, ama yine de ayağa kalkarım.

Sonra Bash'a hüzünlü bir gülümsemeyle "Üzgünüm" diye fısıldayarak odama geri dönüyorum.

O da beni durdurmaz. Tek bir kelime bile etmez.

İçimde tanıdık bir duygu uyanıyor. Benim yoluna çıktığım ya da yeterince iyi olmadığım, bir yük olduğum hissi. Bunun doğru olmadığını biliyorum. Onun bunu kastetmediğini biliyorum.

Ama yine de bunun acısını hissediyorum.

Yüzümü yıkarken, yanaklarımda akanların sadece musluk suyu olduğunu kendime söylüyorum, sonra ağır bir kalp ve meşgul bir zihinle yumuşak yatağıma giriyorum. Karşılaşmamız beni saatlerce uyanık tutuyor. Başım dönüyor. Aramızdaki her olasılığı tekrar tekrar zihnimde çevirip duruyorum.

Tüm bu karışıklık bana son derece haksız geliyor. Çünkü Bash'ı seviyorum. Bash'ı *gerçekten* seviyorum.

Ne yazık ki, Bash'ı mesafemi koruyacak kadar seviyorum. Çok zor olmamalı. Zaten kalmayı planlamıyordum.

BÖLÜM 16

Bash

Bash: Hey, sadece iyi olduğumu bilmeni istedim. Eve döndüm ve iyileşiyorum.

Tripp: Benim haberlerimden daha iyi, çünkü playoff'lara kalamadık. Ruh halim düzeldiğinde tekrar görüşürüz.

ROSE VALLEY ALLEY'DE BABALARIN GECESİ VE BEN YANDA KALDIM. İzlemek zorunda kaldım

seyirci kalmak zorunda kaldım, Ball Busters'ın kurucu üyesi olmama rağmen.

Ama umurumda değil. Birkaç hafta boyunca yavaş yavaş iyileşmek, yatakta çok uzun süre yatmak ve kendi evimde sürekli Gwen'den kaçmak zorunda kaldıktan sonra, gerçekten bir gece dışarı çıkmaya ihtiyacım vardı.

"Bu çok kötüydü," diyorum West'e, o takımımızın masasına doğru yavaşça yürürken. Tripp ile yaptığım mesajlaşmalar beni rahatsız etti. Doğrusu, duygularımı incitti. Ameliyatın nasıl geçtiğini sormadı ve iyi olduğumu söylediğimde, anında konuyu hokey'e çevirdi. Sanki playofflara kalmak benim hayatta kalmamdan daha önemliymiş gibi. Belki de onun için daha önemliydi, bu da beni daha kötü hissettiriyor.

West, bowling salonuna dönüp baktığında kaşlarını çattı. "Orada iki farklı dönüş gördük mü? Sana bir spare yaptım!"

Homurdanıp sıkıcı suyum yudumladım. Çünkü alkol ve reçeteli ağrı kesicileri karıştırmak tavsiye edilmiyordu. "Spare, strike değildir West."

West'in en iyi arkadaşı Ford yanımda kıkırdıyor ve Rhys sadece başını sallıyor. O ve ben son birkaç ayda daha yakınlaştık. Az konuşan ama yüz ifadeleri zengin bir adam ve onun eğlendiğini anlayabiliyorum.

"O zaman, senin yerine daha iyi birine devret. Seni bu takımın diktatörü yapanın kim olduğunu bilmiyorum," diye alay ediyor West.

Ameliyatımdan bu yana bowling oynamak için tıbbi izin almadım, ancak hafif yürüyüşler yapmak için tıbbi izin aldım. Ve bowling salonunda oturup, su içip, bu dağınık takıma koçluk yapmanın hafif bir yürüyüşten daha yorucu olamayacağını düşünüyorum.

Evde oturup Clyde'in uygunsuz şakalarından ve Gwen'in varlığından kaçınmaya çalışmaktan çok daha sağlıklı. Geçen hafta balkonda yaptığımız konuşmadan beri birbirimizden vebalı gibi kaçınıyoruz. Bu sefer durum farklı çünkü *o benden* kaçınıyor.

Ve bundan nefret ediyorum.

"Ben diktatör değilim. Sana koçluk yapıyorum. Ve daha iyisini yapabileceğini biliyorum."

West gözlerini devirdi ve sonra bana o meşhur sırıtışını attı. "Hayır. Sen bir pislisin... diktatör."

Ford başını ellerinin arasına gömdü. "Tanrım, West. Kaç yaşındasın sen?"

"Yaş sadece bir sayıdır dostum," der West, arkadaşının omzuna vurarak. "Ve Bash, senin yerine bowling oynamam hoşuna gitmiyorsa, neden Rhys'e sormuyorsun? En azından o antrenman yapabilir."

Rhys'in yanağı seğirdi, ama hiçbir şey söylemedi. Kendini savunmasına gerek yoktu, takımdaki en kötü oyuncu olduğunu çok iyi biliyordu.

Sadece West kadar alay edilmesi eğlenceli birisi değil.

"Onu aşağılamayın. O profesyonel bir sporcu. *Bir konuda* ustalaşmış, siz ise sparinglerin özel bir şey olduğunu sanıyorsunuz."

West sadece gülüyor. Onu kızdırmak imkansız. "Dostum, her zamankinden daha mutsuz görünüyorsun. İyi ruh halin, bağışladığın böbreğinde miydi? Huysuz böbrekle mi kaldın?"

"Her iki böbreğim de mükemmel. Doktorlar da öyle söyledi," diye savunmacı bir şekilde mırıldanıyorum.

"Hayır, ciddi. Kim mısır gevreğine işedi ve neden Clyde?"

Clyde'in beni sinirlendirdiğini varsaymasına sinirleniyorum. "Clyde beni rahatsız etmiyor. Çoğunlukla." Her gün takip randevuları için hastaneye gidiyor, ama onun dışında yataktan kalkmıyor. Gwen ona bakıyor ve o yoga stüdyosundayken, Clyde genellikle uyuyor ya da televizyonun önünde uyukluyor.

televizyonun önünde uyuklar.

"Bekle. Bu, Gwen'in mısır gevreğine işediği anlamına mı geliyor?" Rhys sonunda konuşmaya başladı, koyu tenli yüzünde merak belirliyordu.

"Başka bir metafor kullanabilir miyiz?" Ford iç çekerek bir yudum bira içti. "Bu metaforun zihnimde canlandığı görüntü hoşuma gitmedi."

West sırtarak, muhtemelen sohbete komik olduğunu düşündüğü bir şey eklemek üzereydi. Ama nefesini yarıda kesip bakışlarını bana çevirdi. Beni analiz ediyor. Her ne kadar büyük bir şapşal olsa da, insanları okumakta da çok iyidir. Sanırım bu, at eğitmeni olarak geliştirdiği, ince ipuçlarını ve vücut dilini anlamayı başaran bir beceridir. Ve bana bakışları, ona bir ipucu vermişim gibi hissettiriyor.

"Hayır, dur. Bu çok mantıklı."

Rhys gülümser. "Chakraların hakkında seni rahatsız mı ediyor? Bir tanesi mi tıkalı?"

Herkesin son zamanlarda neden çakralarından bahsettiğini merak ederek kaşlarımı çattım.

Rhys'e derslerinde de beyin yıkıyor olmalı. "Hayır. O iyi."

West'in ağzı açık kalır. Şu anda kemik tutmuş bir köpek gibi görünüyor ve bu hiç hoşuma gitmiyor. "İyi mi, yoksa... *iyi mi?*"

"İyi. Onu hiç fark etmiyormuşum gibi."

Üç çift gözün bana dikilmiş olduğunu görüyorum. Genelde bu tür şeylerden uzak duran Ford bile bana acıyarak bakıyor.

"Ne?"

"Bash, eski dostum, sen aşık olmuşsun," diyor West heyecanla, beni irkiltiyor.

Hızla arkama dönüp etrafımızdaki herkesi süzdüm, umarım kimse dinlemiyordur. Küçük kasaba dedikodu ağı çok acımasızdır ve ben onun son konusu olmak istemiyorum.

"Yok," diyorum. Ama bu, bana bile inandırıcı gelmiyor, bu yüzden ikna olduğum bir şey ekliyorum. "Ayrıca, o Tripp ile çıkıyordu. Bu, aşılmaması gereken bir sınır. Onu ilk ben görmüş olsam bile."

Bilseydim.

O anda bitirirdim. Seni

bulmaya çalışırdım.

Onu keserdim, ama onun bunu söylemek üzere olduğunu biliyorum. Her şeyi bir araya getirebilirdim. Bana bakışlarını görmezden gelemedim. Bana *bakışlarını*. Ateşin odunları yaladığı gibi beni yalayan bakışlarını.

"Onu önce mi gördün?" diye soruyor Rhys, şaşkın bir ifadeyle.

Elimi rahatça sallıyorum. "Bir yıl önce bir gece boyunca havaalanında birlikte mahsur kaldık."

West nefesini tutar. "Bekle, o kız mı? Onun numarasını almadın mı?"

Midem bir anda sıkışır. West'e bu hikayeyi hiç anlatmamıştım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Clyde söyledi."

Lanet olası Clyde.

Terence — Too Tall olarak bilinen ve bowling salonunda herkesin en çok nefret ettiği adam — başını masamıza doğru uzatırken, böbreğimi geri almak için çok geç olup olmadığını merak ediyorum. "Sıra size gelecek mi? Bu yıl olduğu gibi mi? Yoksa pes mi ediyorsunuz?"

"Siktir git, Stretch," diye üç takım arkadaşım bir ağızdan söylüyor.

Rhys ona dönüp sert bir bakış atar ve ellerini sanki bir bulaşık bezini sıkıyormuş gibi bükerek hareket ettirir.

Adam gider, ama önce küfürlü bir şeyler mırıldanır.

Ya da... eğer onun ne düşündüğünü umursasaydık, bu hakaret edici olurdu.

"Tamam, dur," diye başlar Rhys. "Bana Gwen'le ilk tanışan sensin diyorsun? Ve ilk sen onunla iyi anlaştın? *Sonra* o senin oğlunla çıktı?"

Ford nefesini tıslayarak çıkarır. "Bu çok tuhaf..."

O daha bu noktaya gelmeden düşüncesini düzeltiyorum. Çünkü ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Şimdi ise kendime bile itiraf etmediğim şeyi onlara itiraf ediyorum. "Tripp'in benim oğlum olduğunu bilmediğini düşünüyorum, o yüzden öyleymiş gibi konuşmayın. Ayrıca, bütün gece uyumadan çalıştıktan sonra numarasını yanlış yazdım, bu yüzden onun savunması olarak, benim onu terk ettiğimi düşündü."

West, Rhys'e dirsek atar. "Gördün mü? Onun onurunu korumak için kendini paralamaya başladı."

Rhys buna karşılık sırtarak gülümser, ama Ford gerçekten düşünceli görünür. "Aslında bu..."

"Biraz romantik mi?" West, gözlerinde eğlenceyle tahminde bulunur.

"Hayır." Ford omuz silkiyor. "Üzücü."

Lanet olası Ford. Bazen fazla açık sözlü oluyor. "Teşekkürler, ama ben gerçekten iyiyim," diye cevap veriyorum somurtkan bir şekilde.

İyiyim.

"Yani mısır gevreğine işeyen Gwen'di, ama sen

sorun etmiyorsun?" West, sanki eski usul bir filozofmuş gibi çenesini okşayarak sorar.

Rhys derin, otoriter sesiyle araya girer. "Biliyorsun, babasız büyümüş biri olarak, bunun beni rahatsız edeceğini sanmıyorum."

"Yani, baban gelip Tabitha ile çıkmaya başlasa, senin için sorun olmaz mı?"

Rhys, West'e sert bir bakış attı. "Hayatta olmaz. Sen benim karımdan bahsediyorsun."

West gülerek, eğlenceli bir "*ateş etme*" hareketi yaparak ellerini kaldırır.

"Demek istediğim," diye devam eder Rhys, "babam ortaya çıkıp, benden önce tanıştığı eski sevgilimle çıkmaya başlasa ne olurdu? Bilmiyorum. O adamla hiçbir ilişkim olmazdı, bu yüzden umursamazdım herhalde. Herhangi bir adamın eski sevgilimle çıkması gibi olurdu. Tabii ona takıntılı değilsem."

Onun beni teselli etmeye çalıştığını biliyorum, ama işe yaramıyor. Aksine, Tripp ile zaten zayıf olan ilişkimizin kurtarılamayacağını düşünmek beni daha da strese sokuyor.

"Peki ya baban seninle bir ilişki kurmak isteseydi?" diye patladım, önümdeki iri, düşünceli adamın sihirli bir cevabı olmasını umarak.

Rhys omuz silkiyor ve bana özür diler gibi bir bakış atıyor. "Bilmiyorum. Durumlarımız aynı değil. Ama muhtemelen bunu yapmadan önce çözmem gereken bazı sorunlar olurdu. Ve onun eski sevgilimle çıkması, ona karşı beslediğim kinlerin en küçüğü olurdu."

Yutkunup başka yere bakıyorum, kendimi kaptırmamaya çalışıyorum. Çünkü Gwen'in peşinden gidersem de gitmezsem de lanetlenecekmişim gibi hissediyorum.

Ama endişemin altında, o benim kafama bir tohum ekmiş, beni düşündüren bir tohum. Ya Tripp umursamazsa? Zaten beni pek umursamıyor gibi görünüyor. Bu da şu soruyu akla getiriyor: Kendimi sebepsiz yere geri mi çekiyorum?

Üçü de benden cevap bekler gibi bana bakıyorlar, ama bu konuyu konuşmak istemiyorum. "Stretch tam bir öfke krizine girmeden önce sıranızı alın," diye bağırıyorum ve konuşmayı etkili bir şekilde sonlandırıyorum. Kollarımı kavuşturup duygularımı gizliyorum.

Bu lanet bowling takımı ne zaman bu adamlarla samimi sohbetler ve ilişki tavsiyeleri vermeye başladı bilmiyorum, ama bu beni hazırlıksız yakaladı. Gecenin geri kalanında kendimi açtığım için içim içimi yiyor.

Ve sağduyuma aykırı olarak, çok ihtiyacım olan rom ve kola sipariş ediyorum. Sadece gerginliğimi atmak için.

BÖLÜM 17

Gwen

Gwen: Hihi. Numaranı Tabby'den aldım. Sadece kontrol etmek için arıyorum. Geri dönüyorum. Sen bowling oynamaya gittiğinde Clyde nasıldı?

Bash: Bazen ona böbreğimi verdiğim için pişman oluyorum.

TAKSİMİZİN KARANLIK ARKA KOLTUĞUNDA, AYDINLATILMIŞ ekranı çünkü onun ciddi olmadığını biliyorum. Sadece huysuzluk yapıyor. Tabitha, Rosie ve Skylar ile akşam yemeğine çıkmak eğleneliydi, ama dışarıdayken Clyde için endişelenmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Haber vermek iyi geliyor. Bash'ın cevap yazması da iyi geliyor. Bu yüzden tekrar mesaj atıyorum.

Gwen: Hayır, yapmıyorsun.

Bash: Hayatındaki yeni değişiklik, tahmin ettiğimden çok daha iğrenç. Çok fazla şey paylaşıyor. Zombi kıyametine hazırlanmak isteyenler için flört uygulamaları olduğunu biliyor muydun? Çünkü bana hepsini anlattı.

Gwen: Bence bu çok tatlı. O sığınakta zaman geçirmek için kendisi gibi düşünen birine ihtiyacı olacak.

Bash: O zaman onun sığınağında olmak istemem.

Gwen: Benimle birlikte zombi tarafından yenilmeye gelebilirsin.

Bash: Ne?

Gwen: Tüm o zombi filmlerinde ve dizilerinde, insanların hayatta kalma takıntısını asla anlayamayacağım. Ne için? Her şeyin berbat olduğu ve

her şeyin kaybedildiği bir zombi dünyasında yaşamak için mi? Hayır, efendim. Benim için değil. Hoşça kalın, kızlar. Çok eğleneliydi. Sıradakiye geçelim.

Bash: Zombiler gerçek değil.

Gwen: Onları sürekli gündeme getiren sensin.

"Sen ve Bash arasında ne var?"

Tabitha orta koltuğa yaslanarak ekranıma bakıyor, ben ise farkında bile değilim. Hareketsiz kalıyorum, telefonumu kucağımda ters çevirip taksinin ön camından dışarı bakıyorum.

Bash'ın evi Tabitha'nın evinden biraz daha uzakta, bu yüzden yolu paylaşıyoruz. Eğlenceli bir gece geçirdik. Clyde'ın ameliyat sonrası bakımının yoğunluğundan sonra buna ihtiyacım vardı. Kızlarla iki şişe şarap içtikten sonra beynim bu kadar doğrudan bir soruya düzgün cevap verecek kadar net değil.

"Ne demek istiyorsun?"

"Yani, burada oturmuş, yüzünde ürkütücü bir gülümsemeyle ona mesaj atıyorsun. Ve Rhys bana senin" —sesini alçaltıp bana doğru eğilerek dramatik bir fısıltıyla— "oğluyla çıktığını söyledi."

Bu konu açıldığında her zamanki gibi kalp atışlarım hızlandı. Bilmenin imkânı olmasa da Tripp konusunda kendimi suçlu hissediyorum. Zamanda geriye gidip onunla çıkmamış olsaydım, bunu yapardım.

"Evet. Ama bu... karmaşık bir durum."

Neredeyse her gün Bash'ın evinde ondan kaçmak kadar karmaşık. O istediği için uzak durmaya çalışmak.

"Pfffffft." Tabitha koltuğuna geri yaslanarak sarhoş bir şekilde dilini çıkarır. "Karmaşık olması sadece bir bahane. Bana nasıl bildiğimi sor. Rhys ve ben bir zamanlar karmaşıktık."

Dudaklarımı sıkıştırıyorum. O ve Rhys farklı bir hikaye. Birbirleri için yaratılmışlardı, oysa Bash ve ben birbirimizi işkence etmek için yaratılmışız gibiydik.

"Neyin karmaşık olduğunu biliyor musun?" Tabby başını bana doğru çevirir. "Hayat. Hayat karmaşıktır. Ve kısadır. Gwen, hayat tüm karmaşıklıkları aşamayacak kadar kısa. Ve siz ikiniz sevişmeyecek kadar seksisiniz. Birbirinize attığınız 'beni becer' bakışlarını gördüm."

Kahkaha atıyorum. "Tabitha. Çok fazla şarap içtin."

Küçük kadın eliyle beni uzaklaştırır. "Beni duydun. Rhys ve beni çakralar konusunda takılmana izin veriliyorsa, biz de Bash hakkında konuşabiliriz. Onun çakra 911'e ihtiyacı var. Tek çare, seksi öğretmenle çıplak yoga yapmak."

Geriye yaslanıp, utanç verici konuşmadan kaçmak için gözlerimi elimle kapattım.

Seks beni rahatsız etmiyor, ama çevremizdeki herkesin bizim kirli geçmişimizi bilmesi fikri rahatsız ediyor. "Bash yerleşmek istiyor," diye karşılık veriyorum. "Ben bunun için doğru kişi değilim."

Ve bu kısmen doğru. Bash gerçekten yerleşmek istiyor. Bana bunu açıkça söyledi.

"Neden olmasın? Sanki o, hamile kalıp mutfakta ayakları çıplak dolaşacak bir kadın arıyormuş gibi davranıyorsun."

"Rose Hill geçici bir durak. Ben hareket etmeyi seviyorum. Seyahat etmeyi seviyorum. Hala görmek ve yapmak istediğim çok şey var. Bağlanamam, bu beni strese sokuyor. Annemin bunu yaptığını gördüm. Bu bana göre değil."

Ona söylemediğim şey, bu sabah Kosta Rika'da bir tatil köyünde kış boyunca yoga öğretmek için bir iş teklifi aldığım. Bu, seyahat ve mesleki gelişim için mükemmel bir kombinasyon. Kanada kışlarından kaçış.

Bash'tan kaçış.

Yine de, bu işi hemen kabul etmedim.

"Gidemezsin. Burayı seviyorsun. Sen olmadan trivia takımımız mahvolur. Ve ben de büyük göğüslerini özlerim." Bakışları göğüslerime düşüyor, göğüslerim gerçekten de ince siyah süveterime bastırılmış durumda. Hüzünle iç çekiyor. "Bütün bunların birazını benimle paylaşmanın bir yolu yok mu?"

Gülüyorum. "Göğüslerim ve ben de seni özleyeceğiz. Kesinlikle geri gelip ziyaret etmeliyim."

Tabby omuz silkiyor. "Neden bağlanmak zorundasın? Doğru kişi seninle bu maceralara atılmaktan mutluluk duyacaktır diye düşünüyorum. Ya da duymayacaktır. Rhys ve ben birçok şeyi kendi başımıza yapıyoruz. Bir partnerin olması bağlanmak anlamına gelmez."

Başım sallanıyor ama cevap vermiyorum. Buna ne diyeceğimi bilmiyorum. Böyle bir ilişkiyi hiç görmedim. Annem babam eve gelmeden önce her zaman akşam yemeğini hazırlamak için acele ederdi. Sabahları onun öğle yemeğini hazırlar, bir hizmetçi gibi değil de bir eş gibi onun kıyafetlerini ütülerdi.

Ben onun etrafında parmak uçlarında yürürken, annem ona hizmet ederdi. Birikimi yoktu, eğitimi yoktu, iş tecrübesi yoktu.

İstese bile kaçış yolu yoktu. Hayır, olmaz. Benim başıma böyle bir şeyin gelmesine izin vermeyeceğim.

Tabby'nin kasabanın merkezindeki zanaatkar evinin önüne geldiğimizde

bana bacağımlı okşadı. "Dünya senin istiridyen, Gwen. Ama istiridyeyi başka biriyle yemek en iyisidir. Nedenini biliyor musun?"

"Neden?"

"Çünkü seni azdırırlar." Tabby kapıyı açarken omzunun üzerinden bana göz kırptı. Taksi şoförü sadece iç çekti ve ben onun bizim hakkımızda ne düşündüğünü merak etmeden edemedim.

Arabadan iner ama belinden eğilir ve başını içeri sokar. "Gwen, şunu bilmeni isterim ki, senin yerinde olsam, eski erkek arkadaşımın babasıyla yatardım ve bunun için kendimi kötü hissetmezdim bile, çünkü o diğer adam tam bir ezik gibi görünüyor."

Ön koltuktan boğuk bir ses geliyor ve yanaklarım kızarıyor. "Neyse, hoşça kal!"

Tabitha kapıyı yüzüme çarparak sesleniyor. Şoför yavaşça uzaklaşır, ama önce arkadaşımın ön verandasına yaklaştığını görürüm. Kocasının merdivenlerde onu beklediği verandaya.

Kollarını açarak onu karşılar ve o da onun kucığına oturur, sonra ağzını onun ağzına yaklaştırır.

Bu çok tatlı. Ama daha da önemlisi, bu... çekici. Eminim zombi kıyametinde hayatta kalmak isteyeceklerdir, sadece birlikte daha fazla zaman geçirebilmek için.

Bu, belki de, sadece belki, böyle bir ortaklıkta rahatlık bulabileceğimi düşündürüyor. Böyle bir yerde.

Eğer denemek için ilham alsaydım... belki de şimdi olurdu.

BÖLÜM 18

Bash

FORD BENİ EVE BIRAKTI VE BEN, KİMSEYİ UYANDIRMAK İSTEMEDİĞİM İÇİN, BİRAZ DENGESİZ OLSA DA

ön kapıdan içeri giriyorum, kimseyi uyandırmak istemiyorum.

Ama mutfaktan gelen konuşma seslerini duyabiliyorum. Botlarımı çıkarmak için başımı eğdiğimde, yerde kir izleri görüyorum. Hemen bunun Clyde'dan geldiğini anlıyorum. O her zaman lanet olası ayakkabılarıyla dolaşıyor.

"Clyde!" diye bağıryorum. "Meslek terapistin egzersiz olarak süpürmeyi mi öneriyor? Çünkü içeri taşıdığın kiri temizlemen gerekiyor. Ben senin lanet hizmetçin değilim!"

İlk olarak boğuk kahkahası geliyor. Ardından "Ama sen iyi bir hizmetçi olurdun! Nevrotik derecede düzenli olmak sana çok doğal geliyor!" diyor.

Ayakkabılarımı çıkarır, ön dolaptan süpürge ve farası çıkarır ve onun bıraktığı kirleri temizlerim. Süpürgeyi ve ayakkabıları düzgünce yerine koyduktan sonra, homurdanarak ve başımı sallayarak mutfığa doğru yönelirim.

Gwen ve Clyde'ı yemek masasında oturmuş, aralarında oyun kartları ve plastik fişler yayılmış halde buluyorum. Daha önce hiç görmediğim bir lavanta saksısı kenara itilmiş.

"Yükselt."

Clyde ortada daha fazla fiş toplar ve Gwen beyaz şarabını yudumlarken güler.

"Her seferinde arttıramazsın, Clyde."

Yaşlı adam alaycı bir şekilde gülüyor. "İstersem yapabilirim."

"Bu iyi bir strateji değil," diyorum, mutfığa girerken kendimi duyurmak için. İkisi de başlarını benim yönüme çeviriyor — Gwen'in gözleri genişlemiş, Clyde'ınki ise kısılmış.

"Sen sadece onunla poker oynayan benim için kızgınsın," der Clyde. "Ayrıca, bana böbreğini vermek, bana ne yapacağımı söyleme hakkını vermez."

Bu sözleşmede yoktu."

Dudaklarım titriyor. Şu anda eğlencemi gizleyemeyecek kadar sarhoşum. "Sana ne yapacağını söylemiyorum. Sadece küçük bir tavsiye veriyorum."

Clyde gözlerini devirdi ve sert bir hareketle kendini kaldırdı. "İşte benim tavsiyem. Korkaklık yapmayı bırak ve benim yerime geç. Ben yatmaya gidiyorum."

Bununla birlikte, yaşlı adam geçerken göğsüme sertçe yumruk attı. "Siz çocuklar eğlenin."

"Kalmalısın," diye zayıf bir şekilde deniyorum. Çoğunlukla Gwen ile yalnız kalma ihtimali hem ürkütücü hem de heyecan verici olduğu için. Ve şu anda iyi kararlar verebilecek kadar kafam açık değil.

Ama Clyde çoktan koridorda topallayarak yürümeye başlamıştır. "Senin arkadaşılığından bıktım. Çok olumsuzsun, biliyor musun?" Dönüp omzunun üzerinden bana sert bir bakış atar. "Bu aralar eğlenceye alerjin var. Eeyore ile yaşamak gibi bir şey."

Gülmemi zorlukla bastırıyorum. "Ben Oscar the Grouch olduğumu sanıyordum!" diye cevap veriyorum ve boşalan sandalyesini çekip oturuyorum.

"Bu gerçekten bir çöp kutusu olsaydı, yerdeki biraz toza bu kadar sinirlenmezdin."

"Sen pasaklısın, Clyde," diye şakacı bir şekilde karşılık veriyorum.

Tek yanıtlım, Clyde'ın arkasına bakmadan bana orta parmağını göstermesi ve bu sefer Gwen'in yumruğunun arkasından hırıltılı bir kahkaha atması.

"Ben pisliği süpürürüm."

Ona göz kırparak bakarım. "Ben çoktan süpürdüm." Sonra onun kartlarını toplarım: karo ikili ve sinek üçlü.

"Bu yüzden mi sürekli bahsi yükselttin?" diye patladım, yüzümde gerçek bir şok ifadesi ile koridora doğru döndüm. "Bu pokerdeki en kötü el sayılır!"

Clyde çoktan köşeyi dönüp odasına girmiştir, ama bu onu geri dönüp "Strip poker oynamadığımız için şanslısın!" demekten alıkoymaz.

"Haklısın. Seni çıplak görmek istemem, çünkü bu tür ellerle bahisleri yükseltirdin."

"Senin daha iyisini yapmanı isterdim! Şimdi benimle konuşmayı kes. Senin aptal sesini duymamak için beyaz gürültü makinesini açıyorum!"

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Gwen. "Siz ikiniz çok saçmasınız."

Başımı ellerimin arasına gömüyorum ve masaya doğru gülümsüyorum. Sarhoş olmasaydım, çok utanırdım.

"Neden onunla böyle tartışıyorsun ki?"

Kıkırdayarak gülümserim ve Gwen'e bakarak, koltuğumda hafifçe sallanırım. "Açıkçası, eğlenceli."

İlk başta şaşkın görünür, sonra yüzünde bir gülümseme belirir. "Siz ikiniz, en aptalca şeyleri tartışan baba ve oğul gibisiniz. İkiniz de birbirinizin tuzağına düşüyorsunuz. Her. Seferinde."

Omuz silkiyorum, gevşek dudaklarımdan bir kahkaha daha dökülüyor, koridora bakarken Clyde'ın kulak misafiri olduğunu görmeyi yarı yarıya bekliyorum.

Gwen'e döndüğümde gözüm lavantaya takıldı. Güzel çiçekler ve güzel Gwen. Rengi bana onun gözlerini hatırlattı.

"Beğendin mi? Ev için aldım. Umarım sorun olmaz. Kuralları çiğnemek istemediğim için sana danışmak için konuşmak istemedim."

Küçük mor çiçeklerden başımı kaldırıp Gwen'e bakarım. "Bu bir kural değil."

Cevabımı görmezden gelerek saksıyı bana yaklaştırdı. "Çiçekleri parmakların arasında ov ve kokla. Taze lavantadan daha güzel bir şey yok. Özellikle de sarhoşken."

Bir çiçeğe uzanıp parmaklarımı üzerinde gezdiriyorum. "Sarhoş değilim."

"Tamam," diyor, sanki bana inanmıyormuş gibi şarkı söyler gibi.

Elimi burnumun önünde sallayıp kokladığımda gözlerim kapanıyor. *Gerçekten* güzel kokuyor. O kadar güzel ki, "Sadece normal sarhoşum. Sarhoş değilim" diye itiraf ediyorum.

"Sriptiz pokeri oynayacak kadar sarhoş musun?" diye soruyor, kaşlarını oynatarak. Gülüyorum ve ona sahte bir bakış atıyorum. "Muhtemelen."

Başını geriye atıp güldü, sesi zengin ve sıcaktı - onda ilk fark ettiğim şeylerden biri. Gözlerim, o bana bakıp "Ya da balık tutmaya git. Ne hoşuna gidiyorsa" demeden önce, boynunun zarif kıvrımlarına daldı.

Yanağım seğirir. "Poker oynamayı biliyor musun? Yoksa sadece onu eğlendirmek için mi söyledin?"

Gwen başını yana eğiyor. "Konsepti anlıyorum."

Bu kötü bir fikir. Biliyorum. Karanlık çöktükten sonra, onun karşısında oturmak.

Sarhoş.

Ama Rhys'in sözleri aklımda taze. Bu yüzden kalıyorum.

Kararlı bir şekilde başımı sallayarak masanın karşısına uzanıp kartları karıştırmak için topluyorum. "Clyde'ın boktan eliyle başlamayacağım. Yeni bir oyun."

"Bana uyar," diyor o, fişleri yeniden düzenlerken. Birkaç dakika içinde, her şey yeniden hazır. Ben masanın başında,

o ise bana dik açıyla bir kenarda oturuyor.

Onu inceliyorum. İki yeni kartına bakarken dişlerini yastık gibi alt dudağına bastırıyor. Gevşek, kısa bir sweatshirt omzundan sarkıyor. Her lanet kıvrımı gösteren dar yoga pantolonu. Üzerinde küçük rakun yüzleri olan tüylü çoraplar.

Bunu hayal etmiştim. Onu. Onu burada bulmayı.

"Blind'ini koymalısın, Gwen. Yani benim beşime uymalısın."

Kirpikleri bana doğru titriyor. "Oh, oops." Kıkırdıyor ve fiş yığınınına uzanıyor, onları titizlikle sayıyor ve benimkilerin yanına kaydırıyor.

Elime bakıyorum. İyi, atılmayacak bir el. Ama Gwen'i ezmek istemiyorum. Nazik olmak için birkaç el atabilirim. Ama bu el değil.

"Bahis," diyorum ve birkaç fiş daha ekliyorum.

Bana bakar, güzel ağzında bir gülümseme dans eder. Sonra masum bir omuz silkmeye "Bahis" der ve yine benim fişlerimle eşleşir.

Onun neşeli tavrını anlamaya çalışarak kaşlarımı kaldırdım, sonra flop için üç kartı açık olarak masaya koydum.

Bu, iyi elim harika bir el haline getirir. Düzüm var. Ona bakıyorum, hala Cheshire kedisi gibi bana bakıyor.

Sadece normal bir sarhoş olduğumu ve kafamın iyi olmadığını biliyorum, ama onun ifadesini tam olarak anlayamıyorum.

"Bahis."

O başını sallar, masaya vurur ve "Call" der.

Kör kartı çeviriyorum ve benim için hiçbir şey değişmiyor, ama onun yüzü Noel sabahı gibi parlıyor.

Bu beni pas geçmek istememe neden oluyor. Tüm fişlerimi ona doğru itip hepsini ona kaybetmek istiyorum.

Ama yapmıyorum. Bir kart daha yakıp son kartı çeviriyorum, böylece aramızda beş kart dizilmiş oluyor.

"Tamam, görelim bakalım, Dawson."

Mavi gözleri büyür. "Benim kartlarım mı, yoksa...?"

Kalbim hızla atıyor ve gözlerim göğsüne kayıyor. Gülümsüyor ve şarabından büyük bir yudum alıyor, sonra kartlarını çeviriyor, bu imayla kendimi kaybetmeme fırsat bile vermiyor.

Yüzünü izlerim. Yanaklarındaki kızarıklık. Gözlerindeki ışıltı. Çok şey bilmiyor olabilirim, ama benimle flört ettiğinden eminim.

Ve ilk kez, onun kaç kadeh şarap içtiğini bilmediğimin farkına vardım. Burada "normal" sarhoş olan tek kişinin ben olmayabileceğimi fark ettim. Ağrı kesici alırken rom ve kola içmek, son derece aptalca bir karardı.

Bakmak istemediğim için gözlerimi masaya indirdim.

Eli berbat durumda.

Benimkini çeviriyorum. "Düz."

"Hay aksi, galiba kaybettim," diyor Gwen, şarap kadehinin kenarına gülümseyerek.

"Gwen, bu berbat bir eldi. Clyde'dan nasıl oynanacağı konusunda tavsiye mi aldın?" Düşüncelerim yarıda kalır, çünkü Gwen bir rakun çorabını çıkarıp omzunun üzerinden atmıştır.

Kalbim hızla çarpmaya başlar. "Ne yapıyorsun?"

"Striptiz pokeri oynuyoruz. Kaybettim. Bir giysi çıkarmak zorundayım."

Yutkunuyorum. Ona söylemem gereken şey, striptiz pokeri oynamadığımız.

O sadece geçici bir şakaydı. Ama başka ne için oynadığımızı bilmiyorum. Fişler mi? Katılım kupaları mı?

Çorabı gözlerimle takip ediyorum. Sadece bir çorap, sınırlar aşılmamış. Bu, tüm durumu hemen burada düzeltmek için bir fırsat.

Ona geri giymesini söyle.

Ona geri giymesini söyle.

"Çorapları ayrı ayrı sayamazsın" diyorum onun yerine.

Şarap kadehini masanın üzerinde dikkatlice kaydırırken gözleri parlar. "Bunun faydası var," der ve başını sallar.

Sonra, bir hareketle diğer çorabını da çıkarır. Masum gözleri tekrar bana bakar. "Bir tur daha?"

Tekrar oynuyoruz ve ben gözlerimin ayaklarına, sandalyenin ayağına bastırıldığı topuklarına, tam olarak görünen zarif ayak kemerine kaymaması için uğraşıyorum.

Yine kaybeder.

Yine hiç sarsılmamış gibi görünüyor.

Ve kendimi hem onun bir sonraki hamlesini heyecanla beklerken hem de başka bir giysisini çıkarmasının sonuçlarından korkarken buluyorum.

Peki ya Gwen? O hiç etkilenmemiş gibi görünüyor. Neşeli bir kahkaha ve cüretkar bir göz kırpma ile sweatshirt'ünü çıkarır ve üzerimde küçük siyah puantiyeli beyaz bir spor sütyeniyle karşımda oturur.

Ağzım kurur.

Tabii ki ona ilgi duymam yeni bir şey değil, ama vücudunu sergilemesi en acımasız cazibe.

"Bekle," diyor ve ayağa kalkmak için itiyor. "Bir sonraki turdan önce biraz daha şarap içmeliyim. Yarın dersim yok, bu yüzden keyfime bakabilirim."

Ben donuk bir şekilde oturup, kıvrımlı kalçalarının sallanışını, daracık taytının içinden belirginleşen yuvarlak kalçalarını, dik duran göğüslerini izliyorum.

O beni delirtiyor. Bu, dünyada istememem gereken tek kadınla burada oturup striptiz pokeri oynamamın tek nedeni.

Geri döndüğünde, gözleri beni dikkatle tarıyor. "Orada iyi misin? Biraz ayıldın mı?"

"Öyle de denebilir," diye homurdanıyorum, sandalyemde kıpırdanarak, fazla dikkat çekmeden pantolonumu düzeltiyorum.

O sadece güldü. O *biliyordu*. Ve bu beni daha da kışkırttı, çünkü ben cezalandırılmayı seven biriyim.

O bir sonraki eli dağıtırken, ben sadece bakıyorum, dokunmuyorum, bu sorun değil diye kendimi ikna ettim.

Gwen bir sonraki turu kazanır ve onun pantolonunu çıkarmasını izlemek zorunda kalmadan önce biraz daha zamanım olduğu için rahatlarım.

Çoraplarımı çıkarırım.

Ama sonra Gwen yine kazanır.

Tişörtümü çıkarıyorum ve bir tur daha oynarken onun bakışlarının göğsümde dolaştığını hissetmiyormuş gibi davranıyorum. Üst vücudum hala ağır işlerden dolayı kaslı ve ağır, ama eskisi gibi tonlu değil. Tripp'inki gibi.

"Oh, hay aksi. Şuna bakar mısın?"

Düşüncelerimden sıyrılıp onun kartlarına bakıyorum.

Tekrar gözlerimi kırıştırp kendi kartlarımı çevirdim. Onun royal flush'ı karşısında tamamen yok oldum. Tüm kartlar kupa idi.

Gwen kıkır kıkır gülüyor ve utangaçça göz kırpmıyor. Kesinlikle elinde kart olmadığını düşünmüştüm.

Tüm işaretleri şöyleydi...

"Gwen, sen lanet olası bir kart ustası mısın? Beni kandırdın mı?"

Sahte bir öfkeyle narin elini göğüs dekoltesine koyar. "Ben mi? Asla yapmam. Ama aynı zamanda, poker oynamak babamın bana ilgi göstermesini sağlamanın tek yoluydu. Bu yüzden bu konuda oldukça iyi oldum."

Eğer onunla tanışırsam, babasına kafasına bir tokat atmayı aklımın bir köşesine yazdım. "Ama ben sandım ki..."

"Sen varsaydın. Varsayımlar hakkında ne derler bilirsin." "Senin ve benim aptal durumuna düşmemizi sağlar mı?"

Kafasını sallar ve sandalyesine yaslanır, kolları dolgun göğüslerinin altında kavuşturulur. "Hayır, pantolonunu çıkarıp bana malını göstermen gerektiğini."

Şimdi kakhaha atıyorum. Gwen her zaman beni güldürmeyi başarır. Ayağa kalkarken başımı sallıyorum ve bunu yapacağım gerçeğini kabulleniyorum. Artık o kadar da sarhoş hissetmiyorum.

Ama ben sözümün eriyim. Ve o eli adil bir şekilde kaybettim.

Onun üzerinde dikilip, kot pantolonumun düğmesini açtım ve keskin bir nefes alırken dudaklarının açıldığını izledim. Fermuarımı indirdiğimde, dudaklarını yaladı.

Penisim sertleşiyor ve bunun boxerimden belli olacağını biliyorum. Ama Gwen burada izlerken kendimi tutamıyorum.

Gözleri benimkilere doğru parladı, biraz camsıydı. Bacaklarını çaprazladı ve çenesini bana doğru itti, devam etmem için beni teşvik etti.

"O kadar hevesli misin, Gwen?" diye alay ediyorum. "Evet, öyleyim," diye nefes nefese söylüyor.

Cesaretimi topluyorum. Onun bakışlarını karşılayarak, kot pantolonumu aşağı indiriyorum, içinden çıkıp, tam dikleşmiş penisimle ona doğru ilerliyorum.

Gözleri aşağıya düşer ve boğazında titreyen küçük inilti beni daha da sertleştirir. Düzgün oturup bana yaklaşması, hiç aklıma gelmemesi gereken fikirler uyandırır.

Parmakları dizlerine batarken çenesini bana doğru kaldırıyor. "Şimdi ne olacak, Bash?"

Kanım kaynar ve tenim cızırdar. Spor sütyenine baskı yapan sert meme uçlarını görebiliyorum. Her şeyi çok kolay hayal edebiliyorum. Öne adım atıp çıplak sikimi o güzel ağzına sokuyorum. Onu masanın üzerine kaldırıp, o ucuz plastik fişler yere saçılana kadar onu sertçe sikiyorum.

"Bir sonraki tur?" diye soruyorum.

Dili dışarı çıkıyor, dudaklarını ıslatıyor. "Kazanmaya devam etmek mi, yoksa senin bunun için çabalamanı izlemek için birkaç el kaybetmek mi istediğime karar veremiyorum."

Siktir.

Dikkatlice yerleştirdiğim kontrol ipliklerinin kopmaya başladığını hissediyorum. Düşünmeden yaklaşıyorum, çıplak ayak parmaklarım onun ayak parmaklarına değiyor, öne uzanıp nazikçe çenesini tutuyorum. "Dilediğine dikkat et, Gwen. Senin bunun için çabalamana bakmak istediğim bir sürü yol var ve bunların hiçbirisi

pokerle ilgili değil."

"Siktir," diye fısıldadı, parmakları uyluklarımın yanına kaydđ, tırnaklarının keskin uçları yavaşça yukarı doğru kaydđ.

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum ve bir anlığına gözlerinde kayboluyorum. Bu çok kolay olurdu. Buna değerdim.

"Tanrım. Seni bu kadar çok istememeliyim," diye itiraf ettim sonunda, tüm karışık, sarhoş, karmaşık duygularım yüzeye çıkarken. Gwen'in diğer eli boxerımın beline kondu, gözleri hala benimkilere kilitliydi sanki ayın peşindeymişim gibi. "Ama kendine bir bak. Sen lanet olası bir..."

"Ne nefret ediyorum biliyor musun?" Clyde'ın sesi koridordan geliyor, yavaş, sürünerek attığı adımların yumuşak sesi ikimizi de şok ederek hareketsiz kalmamıza neden oluyor. "Şu anda sürekli ne kadar susadığım."

Hemen harekete geçiyoruz. Ben giysilerimi topluyorum ve arka kapıya koşarken, Gwen sweatshirt'ünü arıyor.

"Ben dünyadaki en susuz adam olmalıyım," diye seslendi, ben sessizce kapıyı kapatırken. "Bash nerede? Ve neden çorapların burada?"

Kalbim deli gibi çarpıyor, ne kadar ucuz kurtulduğumu fark edince hem rahatlama hem de utanç duyuyorum. Kafamı sallıyorum. Kendi evimde gizlice dolaşan yetişkin bir adamım. Oğlumun eski sevgilisiyle.

Bu çok acınası bir durum.

"Onunla striptiz pokeri oynamaya çalıştım. Ama çoraplarımı çıkardığımda büyük bir ereksiyon yaşadı ve sonra tuhaf davranmaya başladı. Yatağına koştu."

Sonra *gölüyor*. Yüksek, çılgın bir kahkaha.

Çenem düşüyor. *Dalga mı geçiyor bu kadın?* Bunun bedelini ödeyecek.

Clyde alaycı bir şekilde gülümser. "Bu mantıklı. Ayak fetişi olabilir. Neyse, bu sefer gerçekten iyi geceler. Aslında, hala uyanıksan, yastıkları benim istediğim şekilde yerleştirmeme yardım eder misin? Ben senin kadar iyi yapamıyorum ve biraz ağrım var."

Sesi şimdi yumuşak çıkıyor. "Tabii, elbette. Hadi seni yatıralım."

Pencereden, Gwen'in onu koridorda takip ettiğini izlerim ve dışarıda kalarak soğuşun içime işlemesine izin veririm. Gerçekliğin de içime işlemesine izin veririm.

Sonunda, içeri gizlice girip yukarı, odamın güvenliğine koşuyorum, kapıya yaslanıp az önce olanları kafamda oturtmaya çalışıyorum.

BÖLÜM 19

Gwen

CLYDE'IN yerleşmesine yardım ettikten sonra mutfğa döndüğümde, Bash ortada yoktu. Poker oyunumuzun kalıntıları masanın her yerine dağılmıştı, şarap kadehim masumca lavanta saksısının yanında duruyordu.

Ellerimi belime koyup derin bir nefes alıyorum, kafam biraz bulanık, cildim biraz sıcak, kalbim hala hızlı atıyor. Çünkü mutfakta Bash'e oral seks yapmak üzere olduğumdan eminim.

Dudaklarım gülümsüyor. Lanet olası Clyde. Tam bir engelleyici.

Bir gecelik yeterince içtiğime karar verip şarabımı hızla boşaltıyorum ve o anın heyecanı içinde Bash'ın bana söylediği şeyleri düşünerek masayı topluyorum.

O kadar hevesli misin, Gwen?

Senin bunun için çabalamını izlemek istediğim bir sürü yol var, ama bunların hiçbirini pokerle ilgili değil.

Seni bu kadar çok istememeliyim.

Mutfak temizlendiğinde, ben terlemiş ve rahatsız olmuş durumdayım.

Yukarıda vibratörümle randevum olduğuna karar verip, ışıkların çoğunu kapatıp, kapıların kilitlerini kontrol edip, rüya gibi odama çıkıyorum.

Ses çıkarmak istemediğim için koridorda sessizce yürüyorum. Bash'ın kapısının önünden geçerken bakışlarım kapıya kayıyor, kapının altından ışık sızmasını bekliyorum. Ama sızmıyor.

Belli ki beni beklemiyor, ama bu muhtemelen çok hayalperest bir düşünceydi. Odama doğru ilerlerken kendime başımı sallıyorum. Adam beni istiyor olabilir, ama beni istediği için kesinlikle nefret ediyor. Bu konuda içten içe parçalandığının farkındayım.

Yine de benim yaptığım gibi kuralları çiğnemeyi hayal edip etmediğini merak ediyorum.

. Kendini sıkı bir şekilde kilitlemiş, ama kendini bir şeyler hissetmeye izin verse, istenildiğini hissetse belki de her şeyi farklı görürdü.

Belki o zaman benim risk almaya değer olduğumu düşünürdü.

Odama girerken, ikimizin de korktuğumuzu fark ettim. Yeterli olmadığımızdan korkuyoruz. Aynı tür reddedilme korkusuyla yaşıyoruz ve sonunda, birimiz bir şans denemek zorunda kalacak, yoksa bu gemi yoluna devam edecek.

Ve henüz umudumu kaybetmeye hazır olduğumdan emin değilim.

Bunu düşünerek, dönüp odamdan çıkıyorum. Koridorda sadece birkaç adım ileride onun odası var. Parmaklarım kapı kolunu kavlıyor ve sonra içeri dalmaktan vazgeçiyorum. Diğer elim kapıyı çalmak için kalkıyor ama bir ses beni durduruyor.

Yaklaşıp kulağımı kapıya dayadım.

Bir inilti. Zorlu bir nefes. Fısıltı gibi bir cilt teması. "Evet, lanet olsun," diye kaba bir sesle mırıldanır.

Sıcaklık göğsümden yukarı doğru yayılır ve kalçalarımın altına doğru iner, pelvisimde lezzetli bir şekilde kıvrılır. Çünkü Bash'ın ne yaptığını tam olarak bildiğimi sanıyorum.

Ama bilmek yetmez. Onu görme ihtiyacı beni ileriye iter.

Sonra yapmaya karar verdiğim şey için şarabı suçluyorum. İki kez düşünmeden elim kapıyı çeviriyor. Mümkün olduğunca sessizce, kapıyı bir aralık açıyorum.

Gümüş rengi ay ışığı odaya doluyor, Bash'ın çıplak silüetinin keskin hatlarını vurguluyor. Onu tam profilden görebiliyorum. Kocaman bir yatağın ucunda duruyor, hafifçe eğilmiş bir şekilde penisini yumrukluyor. Pompalıyor ve nefes alıyor.

Orada kalıp izlememeliyim, ama gözlerimi de ayıramıyorum. Büyülenmişim ve yaklaşıyorum.

Avuç içi, penisinin uzunluğu boyunca kaba bir şekilde dönüyor. Sert, sarsıntılı hareketlerle tabandan uca doğru ilerliyor. Kalın, zonklayan penisinin başı dışarı çıkıyor, ucunda ıslak bir damla parlıyor.

Dudaklarımı yaladım ve gözlerim, çılgınca hareket ederken ön kollarındaki kasları yakaladığında, tüm vücudumu bir sıcaklık kapladı. Onu içime alırken içim sıkıştı, gözlerimin önünde bir fantezi oynanırken nefesim düzensizleşiyordu. Hangi görüntünün en iyi olduğuna karar veremiyordum. Gözlerim, kaşları çatık ve konsantre olan yüzünden, penisine, kendini tutarken çarşafı kavramak için indirdiği eline atlar.

Ama onun yuvarlak, kaslı kığı, itişirken esnemesi beni çıldırtmaya yetiyor.

beni çılgına çevirmeye yetiyor. Artık hayatımın geri kalanında her boşaldığımda ne düşüneceğimi biliyorum.

Kaba kaslar. Erkeksi hatlar. Nefes nefese kalış şekli. İlkel. Hipnotik.

Ve daha da iyiye gidiyor.

Vücudu kasılır, bir an hareketsiz kalır, sonra attığı tişörtünü kaldırır, elini birkaç kez daha sikip, *benim* adımı inleyerek boşalır.

"Gwen."

Bir nefes, bir hırıltı. Lanet bir dua. Ve sonsuza kadar kafamda tekrar tekrar çalacak.

Ağrıyı hafifletmek için bacaklarımı çaprazlamak istiyorum ama garip pozisyon ve kanımdaki alkol seviyesi bana engel oluyor.

Ve doğrudan Bash'ın odasına tökezleyerek giriyorum.

Düzeldikten sonra tişörtü hala penisinin etrafına sarılmış durumda. Ama karanlık bakışları? Bana dikilmiş.

Kaşlarını çatmış, çenesini sıkmış, gözlerindeki ışıltı beni dizinin üzerine yatırmak istediğini söylüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, buna kızmazdım. Yine de, hiçbir şey söylemiyor.

Beni azarlayacağını, kovacağını ve böyle bir şekilde mahremiyetini ihlal ettiğim için ne kadar kötü biri olduğumu söyleyeceğini bekliyorum. Ama bana bakışları başka bir hikaye anlatıyor. Sanki bizi hayal ederken eliyle mastürbasyon yapmak yetmemiş gibi bana bakıyor.

Sanki bunun yerine gerçeğine ihtiyacı varmış gibi.

Ama bu kadar sarhoş değilim ki, bunun ne kadar büyük bir ihlal olduğunu fark edemiyorum. O hiçbir şey söylemiyor. Söylemesine gerek yok. Utanç her yönden beni sarıyor.

Ne yaptım ben?

Gerçeklik içime işliyor — hayır, aşağılanma içime işliyor. "Ben..." Ne söyleyeceğimi tam olarak bilemediğim için duraksıyorum. "*Çok* üzgünüm. Bir daha olmayacağına söz veriyorum."

O orada durup bana öfkeyle bakarken ben geri çekiliyorum. Karanlık odada yüzündeki ifadeyi tam olarak anlamak zor, ama enerjisini hissedebiliyorum ve bu tehlikeli.

Hain kapıya ulaştığımda, "Tabii sen istemedikçe" diye eklemekten kendimi alamıyorum.

"Gwen, ne..." Sinirli görünüyor ama orada kesiyor. Sanki onu sözsüz bırakmışım gibi. Muhtemelen Clyde ve ben bu gece onun bekarlık huzurunu gerçekten mahvettiğimiz içindir. Zavallı adam kendi evinde bile

kendi evinde bile huzur bulamıyor.

"Ben gidiyorum!" diye bağıyorum ve kapıyı kapatıyorum. "Yatmaya gidiyorum! İyi geceler! Tatlı rüyalar!" Koridordan sesleniyorum, sesim acı verici derecede neşeli.

Sonra odama koşarak gidip utançtan ölmek için kendimi odama kapatıyorum.

Ama bu his geçtikten sonra, pijama altımın içine elimi sokup Bash'ı düşünüyorum.

Sabah uyandığımda biraz sersemlemiş ve çok suçlu hissediyorum. Ayık ve gün ışığında, Bash'ı gözetlediğim için duyduğum utanç özellikle ağır geliyor. Ben bundan daha saygılı biriyim.

Bu yüzden Bash'la yüzleşmeye ve ondan özür dilemeye hazırlanırım.

Duş alıyorum, tıraş oluyorum, cilt bakımımı yapıyorum ve saçlarımı geriye doğru tarayarak düzgün, savaşa hazır bir topuz yapıyorum. Sağlıklı, düzgün, komşu kızı gibi görünmeye çalışıyorum. Sen mastürbasyon yaparken *asla* ürkütücü, pis bir röntgenci olmayacak kibar bir genç kadın.

Sonunda aşağı indiğimde, Clyde ortalarda yoktu. Muhtemelen zor bir gece geçirdiyse tekrar yatağa dönmüştür. Kesinlikle iyileşiyor, ama bazı anlarda hala rahat edemediğini biliyorum. Bu onu uyanık tutuyor ve sabahın erken saatlerinde yorgunluktan bayılıyor.

Ancak Bash, yemek masasında oturuyor. Dün gece oturduğu sandalyenin tam üzerinde. Oyununuzun görüntüleri, flip-book gibi kafamda parlayarak beni vuruyor.

Onu izlerken donup kalıyorum. Sabah ışığında çok farklı görünüyor. Dinlenmiş, sakalları biraz daha uzamış, saçları mükemmel bir şekilde jölenmiş. Tamamen rahat görünüyor, düzgün giyinmiş. Özellikle dün gece gördüğüm haline kıyasla.

Bana kızgın bile görünmüyor. Aslında, tek yaptığı kahvesinden derin bir yudum almak ve... bana sırtıtmak mı?

Bu sinir bozucu, ama yine de devam ediyorum.

"Dinle." Ona doğru yürümeye başlıyorum ama durup ellerimi mutfak tezgahına dayıyorum. Aramızda bir mesafe bırakmak daha güvenli görünüyor. "Dün gece için gerçekten özür dilemeliyim. Çok, çok haddimi aştım ve ben..."

"Hangi kısmı? Sadece 'pokerin kavramını anladığını' söylemeyi unutman mı?" Serbest elini kaldırır, parmaklarını havada tırnak işareti yapar.

"

Başımı sallıyorum ve ona bakıyorum. "Tamam, evet, tabii."

Ayağa kalkar ve yavaş, rahat adımlarla bana doğru ilerlemeye başlar. "Yoksa beni, kırk yaşındaki bir adamı, kendi evinde gizlice dolaşmaya zorladığın için mi?"

Dudaklarımı büzüyorum. Bu konuyu gerçekten abartıyor. Ve yavaşça yaklaşması sinirlerimi yatıştırmaya hiç yardımcı olmuyor. "O kısım için iki kişi gerekir, biliyorsun."

Karşılığında, mutfak adasını dolaşarak bana doğru gelirken sadece kaşlarını kaldırdı. Tamam, belki striptiz pokeri konusunda biraz ileri gitmiştim, ama o da tam olarak durmam için yalvarmıyordu.

"Çoğunlukla, mahremiyetini ihlal ettiğim için üzgünüm. Bu tamamen karakterime aykırı ve kesinlikle ahlaki açıdan sorgulanabilir bir davranıştı."

Önümde durur, bütün gece rüyamda gördüğüm o kaslı poposunun bir tarafını tezgahın kenarına dayar ve dalgın dalgın başını sallayarak kahvesinden bir yudum daha alır.

O çok fazla.

Gözlerimi ondan ayırıyorum, yutkunurken gırtlığındaki elma çekirdeğinin hareketini izliyorum ve ona yaklaşarak aramızdaki mesafeyi kapatıyorum, neredeyse göğüslerimizi birbirine değdiriyorum. Etrafımdaki tüm hava aniden çekilip gitmiş gibi hissediyorum, onun nefes aldığını hissedebiliyorum.

"Mesele şu ki, Gwen, bir dahaki sefere beni izlemek istersen, sadece sormalısın."

Gözlerim onun gözlerine kilitlenirken beynim takılıyor. "Anlamadım?"

"Duydun."

Kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, beynim onun bana az önce söylediği şeyi sindirmeye çalışırken nabzım tüm vücudumda hızla atıyor.

"Ben..." Ağzım açılıp kapanıyor. Beni resmen hazırlıksız yakaladı. Azar işitmeyi bekliyordum, davet edilmeyi değil. Göğsümde yumuşak, sıcak bir his yerleşiyor. Bu alaycı tavır, bana tanıdık geliyor. Beni karlı bir gecede karanlık bir terminale götürüyor. Aklındakileri söylemekten korkmayan bir versiyonuma.

O kızı düşünerek cevap veriyorum. "Seni duydum. Ve sen de geldiğinde benim adımları fısıldadığını duydum. Belki de izlememi istiyorsan, bana söylemeliydin."

Bash yutkunur ve bakışları ısınır. Bir şey söylemek üzere olduğunu görebiliyorum, vücudu gerginleşir, sanki av peşindeymiş gibi.

Omuzlarım beklentiyle ona doğru eğiliyor. Dilim

ve midemde bir heyecan dalgası yükseliyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir hevesle o ana tutunuyorum. Ta ki kapı zili çalana ve etrafımızdaki dünya tekrar odak noktasına gelene kadar.

İkimiz de başımızı ön kapıya çeviriyoruz.

"Ben açarım," diye homurdanır Bash, kesintiye sinirlenmiş gibi.

Bana doğru yürürken, derisinden amber ve sedir kokusu yayılır ve yanımdan geçerken kalçamı sıkar. Sonra eli belimin alt kısmına doğru kayar. Parmak uçları, tişörtümle bol kot pantolonum arasındaki çıplak deri şeridini okşar. Bu temasla kollarımda tüylerim diken diken olur. Onun uzaklaşmasını izlerim, soluk siyah Levi's kot pantolonunun içindeki yuvarlak kalçalarıyla.

Böyle görünmek yasadışı olmalı, diye düşünüyorum. Bu, onun gerçekten kalkıp sözünü tutmaya niyetli olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

Ama o kapıyı açtığı anda, tüm hayallerim hızlı ve ateşli bir şekilde yok oldu.

BÖLÜM 20

Bash

ÖN KAPİYİ AÇIYORUM, BURADA OLAN HERKESİN BENİ GWEN'DEN UZAKLAŞTIRDIĞI GERÇEĞİ ÜZERİNE ARTTIĞIM SINIRLANMAYI BASTIRI

ön kapıyı açıyorum ve Gwen'den uzaklaştırdıkları için artan sinirimi bastırıyorum. Önemli bir konuşmayı bölüyorlar ve ben onlara siktirip gitmelerini söylemeye hazırım.

Ama oğlumla yüz yüze geldiğimde şoktan sessiz kalıyorum.

"Tripp," diyorum boş boş, onun kot pantolon, düz gri kapüşonlu sweatshirt ve takım şapkası gibi gündelik kıyafetlerini inceleyerek.

O, ellerini kot pantolonunun ön ceplerine sokarak garip bir şekilde hareket ediyor. "Selam. Aniden geldiğim için özür dilerim. Ben sadece... Şey, programımda boşluk çıktı ve ameliyat olduğunu biliyordum, ben de buraya gelip seni kontrol edeyim dedim."

Yüzümü ifadesiz tutarak, onun varlığı karşısında duyduğum şoku gizlerken, "zamanlaman berbat" demek yerine başka kelimeler arıyorum.

"Söylediğim gibi," diye ekliyor.

"Habersiz mi?" diye soruyorum ve sonra göz kırparak ses tonumdaki savunmacı tavrı gizlemeye çalışıyorum. Çünkü anında suçluluk duygusu beni sarıyor.

O iyi huylu bir şekilde güldü. "Bilmiyorum dostum. Böylesi daha rahat geldi. Baskı falan yoktu. Deniyorum, tamam mı? Ailem için orada olacağımı düşünüyordum, o yüzden..." Tripp, yüzündeki acı ifadesini gizlemeye çalışarak sözünü keser. "Birbirimizi çok iyi tanımadığımızı biliyorum, ama... Seni kontrol etmem sorun olmaz, değil mi?"

Aileler. Benim dahil olmadığım ve davranışlarımdan sonra hak ettiğimi pek sanmadığım bir terim. "Evet, tabii ki sorun değil."

Ama az önce eski sevgiline bir dahaki sefere mastürbasyon yaparken beni izlemeye gelmesini söyledim, yani şu an hariç herhangi bir zaman olur mu?

"İçeri girebilir miyim? Ya da seni kahve içmeye götürebilir miyim? Ne yapacağımı bilmiyorum."

senin için uygun. Ama şehirde birkaç gecelik bir oda tuttum. Muhtemelen hala iyileşmekte olduğunu düşündüm, bu yüzden senin için olabildiğince kolaylaştırmak istedim."

Kolay mı? Ona, eski sevgilisinin haftalardır benim evimde yaşadığını ve fırsatım varken ona söylememeyi tercih ettiğimi açıklamak hiç de kolay değil. Mutfakta kahvesini yudumlayan Gwen'i düşünüyorum ve göğsüm sıkışıyor. Bir yanımda onun burada olup benimle konuşmasından dolayı rahatlamış. Diğer yanımda ise açıklamak zorunda kalmaktan korkuyor.

Geniş, samimi gözleri kalbimi delip geçiyor. O burada, *çabalıyor*. Ve ben her şeyi mahvediyorum. Yine. Kapıyı daha fazla açıp kenara çekiliyorum, onun girdiği durum hakkında belirsiz ve yanlış bir açıklama yapmaya hazırım. "Dinle, şunu bilmelisin ki..."

"Tamam, çok uzun sürüyor..." Gwen, köşeyi dönüp girişe geldiğinde Tripp'i görünce adımını durdurur.

Siktir.

Tripp ön kapının paspası üzerinde donup kalır, kolları yanlarında sarkarken ona bakar. "Gwen?"

Gwen, farlara bakmış geyik gibi ona bakıyor — yuvarlak yüzü solgun, dolgun dudakları hafifçe aralık, bu anda gözleri bile renksiz görünüyor.

"Tripp?"

Tripp başını eğdi. "Burada ne yapıyorsun?"

Bakışları bana yönelir, suçlamadan çok şaşkınlık içindir.

"Sana bunu açıklamak üzereydim," diye başlıyorum, bu durumu bir an önce açıklamak istiyorum. "Gwen, sahibi yokken buradaki yoga stüdyosunu devraldığı için tesadüfen bu kasabaya geldi. Ama sonra Clyde ile tanıştı, benim böbreğimi bağışladığım adam, ve o hasta olduğu sürece ona yardım etmeye başladı. Ameliyattan sonra hastaneye daha yakın olmak için buraya taşındı, o da onunla birlikte geldi. Ona bakmak için."

Uzun, gereksiz ayrıntılarla dolu açıklamamı bitirdiğimde nefesimi tuttum. Kulağa tuhaf gelmiş olabileceğinden endişelendim. Çünkü *öyleydi*.

"Üzgünüm." Tripp'in gözleri ikimiz arasında gidip geliyor, parmağı ileri geri hareket ediyor. "Siz birlikte mi yaşıyorsunuz?"

"Evet." Gwen elini reddedercesine salladı. "Ama zar zor. Gece gemileri gibi. Bash'tan Clyde'ın ilaçlarını kamyonetimden almasını istedim, böylece onları düzenleyebilecektim ve neden bu kadar uzun sürdüğünü merak ettim."

Yalan söylediğini biliyorum. Ama muhtemelen

biraz fazla parlak gülümsemesi dışında hiçbir şey belli etmiyor. Sonra sanki yoluna çıkmışız gibi etrafımızdan dolaşp, ön dolabın yanındaki duvarda asılı anahtarlığını alıyor. "Ben kendim yaparım. Siz ikiniz eğlenin. Benim burada olmadığımı varsayın!"

Bunun üzerine omzunun üzerinden el salladı, bir çift terlik giydi ve ön kapıdan süzülerek çıktı.

Beni Tripp ile baş başa bırakarak.

Tripp, Gwen'in garaj yolundan hızla uzaklaşırken şaşkın gözlerini ondan ayırmıyor.

"Onu göreceğimi beklemiyordum ve şimdi sanki... Onunla yüz yüze gelmek, tekrar denemem gerektiğini düşündürüyor. Anlıyor musun? Hala orada bir şeyler olabileceğini hissediyorum."

Uzaklaştığım oğlumun karşısında oturuyorum, ellerimle bir şeyler yapmak için istemediğim bir soda içiyorum. Ve yüzümle. Çünkü çocuğa bakamıyorum bile.

O gün evin çevresinde vakit geçirdi ve ben ona mülkümü gösterdim. Hatta onu havaalanına götürdüm, eski uçagımı çıkardım ve bir tur attık.

Onunla başka ne yapacağımı bilmiyordum, ama hava itfaiyecisi olarak yaptığım iş hakkında tuhaf bir telefon görüşmesinden sonra, erkeklerin uçakları sevdiğini biliyorum. Ve uçuş çok başarılı oldu. Pitoresk vadi ve dağ manzarası altımızda uzanıyordu ve o gerçekten etkilenmiş görünüyordu. Belki de yaptığım işe biraz hayran kalmıştı.

Ama şimdi Reach'teyiz, bir şeyler içip atıştırıyoruz ve sanki güvenilir bir sırdaşımışım gibi bana içini döküyor.

Gwen hakkında.

Sanırım bugün baba rolünü biraz fazla iyi yaptım, çünkü aylarca çok az iletişim kurduktan sonra, bana her türlü şeyi anlatmak için can atıyor gibi görünüyor.

Örneğin, benim çatım altında yaşayan kadına karşı çözülmemiş duyguları. Yirmi dört saat önce bile onu düşünerek mastürbasyon yaparken beni izleyen kadın. Eski kız arkadaşı. Bir dahaki sefere izlemek istediğinde sormasını söylediğim kadın - o kapıyı çalmadan sadece birkaç saniye önce.

Ne kadar garip bir durum.

Ama daha da kötüsü, kendimi bok gibi hissetmek.

Evet, ben, Sebastian Rousseau, Gwen ile o sınırı aşmayı

Gwen ile o sınırı aşmayı düşündüğüm için kendimi bok gibi hissediyorum.

Bu, herhangi bir adamın benim eski sevgilimle çıkması gibi olurdu. Tabii ona takıntılı değilsem.

Bu sözler Rhys'e aitti. Ve ben bu sözler üzerinde çok düşündüm. Bu sözler, Gwen ile aramızdaki her şeyin yoluna girebileceğini düşünmeme neden oldu.

Ama "ona takıntılı" kısmı beni gerçekten mahvetti.

"Ama bugün senin evine gelmedi bile." Kafa altın rengi bir bira bardağının üzerinde, üzgün bir köpek yavrusu gibi görünüyor.

"Bittiğinden beri konuştunuz mu?"

Soru destekleyici gibi geliyor, ama aslında sadece kendi morbid merakımdan soruyorum. Gwen'e ilişkilerinin bitmesini sormak uygunsuz geliyor, ama nedense Tripp'ten detayları öğrenmek biraz daha iğrenç olsa da daha kolay görünüyor.

Elini masaya vurarak dikleşiyor ve bana bakıyor. "O da başka bir mesele. *O beni* terk etti. Daha önce hiç terk edilmemiştin, hele ki onun gibi biri tarafından."

Tüylerim diken diken oldu. "Onun gibi biri mi?"

Elleri şapkasının kenarını kavrar ve onu kıvrımlı hale getirir. "Bilirsin, daha yaşlı. Daha yerleşik. Genç bir kız beni terk etseydi, umursamazdım. Ama Gwen ne istediğini biliyor, anlıyor musun? Ve belli ki o ben değilim. Bu konuda çok kararlıydı. Biraz utanç verici. Bu yüzden bu konuyu pek konuşmadım."

Hiç kimse daha doğru bir cümle söylememişti. Gwen kesinlikle ne istediğini biliyor. Ve bu reddedilmenin ne kadar acı verici olabileceğini anlayabiliyorum, özellikle de Tripp gibi gururlu biri için.

"Reddedilmek zordur dostum. O hissi iyi bilirim," diyorum, ona destek olmak için, içimden bir ses ona büyümesini söylemek istese de.

"Sanki... Beni aramadı bile. Oysa onlar her zaman ararlar."

Zor durumda bir iç çekişle, yirmi dört yaşında benim de oldukça aptal olduğumu hatırlamaya çalışıyorum.

"Onu aradın mı?"

Şimdi alaycı bir şekilde gülüyor, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturuyor. "Hayır. İkinci bir şans için yalvararak dolaşamam. Ben öyle bir adam değilim."

Gözlerimi yuvarlamamak için çaba sarf etmekten gözlerim ağrıyor. Tripp ile bu konuyu konuşmak, yanımdaki çatalı alıp yüzüme saplamak istememe neden oluyor.

— bu konuşmayı bitirmek için ne olursa olsun.

Söylediği her kelimeyle, heyecanım artıyor. Kısmen, oğlumun biraz pislik olabileceğini fark ettiğim için. Kısmen de, pislik olsa bile, tüm bunları duyduktan sonra Gwen'in peşinden gidemeyeceğimden emin olduğum için.

Omuz silkiyorum, yenilmiş hissediyorum. "Bazen işleri batırdığımızda bunu yapmak gerekir. Ve belki de Gwen, sen ona yalvarmaya hazır değilsen doğru kişi değildir. Doğru olduğunu anlayacaksın, çünkü onu geri kazanmak için her şeyi yapmaya hazır olacaksın."

"Evet, ama ben hata yapmadım." İçkisini bir yudum alır ve başını sallar. "O neyi kaçırdığını, birlikte ne kadar iyi olabileceğimizi bilmiyor."

Onun kendini sorgulamamasını hayretle izlerken, her seçimi ve yanlış adımı sorgulamadan hayatı yaşamak nasıl bir his olabilir diye merak ediyorum. Bu arada, ben yanlış yaptığım her şeyi, bugün bulunduğum yere gelmek için attığım her adımı inceleyip duruyorum.

Bu beni felç ediyor. O ise sadece... akışına bırakıyor.

Onun kadar kendine güvenen ve kaygısız olmanın nasıl bir şey olduğunu anlayamıyorum.

Bana ekibinden bahsediyor. Yaz antrenman planlarından. Satın almayı planladığı Lamborghini'den.

Bundan zevk almaya ve onunla vakit geçirmeye çalışıyorum. Sonuçta, onun hayatında yer almak isteyen bendim. Ve şimdi o burada, bunu bana gümüş tepside sunuyor.

Ama ben tüm bu süre boyunca kendimi hasta ve mutsuz hissediyorum. Onu kaçırmakla aptallık etti ve birlikte ne kadar iyi olabileceklerine dair duyguları beni rahatsız ediyor.

O konuştukça, ben daha da sinirleniyorum.

Tek düşünebildiğim şey... ikisinin *birlikte ne kadar iyi olacağı. Benimle olduğu kadar iyi olmasa da.*

Tripp ve ben yollarımızı ayırıyoruz. O, Gwen'i düşünerek otel odasına geri dönüyor, ben ise eve dönerken yol boyunca dişlerimi gıcırdatmayı tercih ediyorum — ben de Gwen'i düşünüyorum.

Eve girmek üzereyken, mülkün yanından gelen bir tıklama sesi duydum.

Hemen tetikteyim. Evim şehir içinde değil, ama Ford'un ya da West'in evleri gibi tam olarak kırsal da değil. Göl kenarında dağınık dağınık komşularım var.

Bir hayvan olabilir ya da teknemizi çalmaya çalışan biri olabilir. Bu yüzden rotamı değiştirip evin yanından arka terasa çıkan basamaklı yolu kullanıyorum.

Hırsız yoktu. Sadece Gwen, arka terasın merdivenlerinde oturmuş, kolunu uzatmış, elinde bir parça ekmekle bir rakuna sesleniyordu.

Onu çatımın altında tutmak kafamı çok karıştırdı. Ama bu gece, Tripp'in ilişkilerine dair düşüncelerine katlandıktan sonra, bu özel bir işkence oldu.

Haftalarca kendimi onu takip etmenin sorun olmayacağına yavaşça ikna ettim. Bu adımı atmaya saniyeler kalmıştı. Bunu yaparsam sorun olmayacağından emindim.

Ve sonra, bir anda, Tripp ortaya çıktı ve her şeyi mahvetti.

Şimdi, gölgelerde saklanarak onu içime çekiyorum. O çok güzel. Dahası, dünyayı görme şekli de çok güzel. Bana iyi geliyor. Beni güldürüyor. Kafamın içinde yaşamak bazen sürekli bir savaş gibi geliyor, ama Gwen'in yanında, ayaklarım kumda dururken her şey biraz daha iyi hissettiriyor.

Bu gece, uzun, kalın örgülü bir süveter giymiş, platin rengi saçları yüzünün etrafında dağınık bir şekilde duruyor. Arkasında parıldayan gece mavisi su, onu daha da parlak gösteriyor.

Bu beni... bu beni *istiyor*.

Ama yapamıyorum. Onu hayranlıkla izlerken içimde bir hayal kırıklığı oluşuyor. Ve kıskançlık da.

O şansı vardı ama onu boşa harcadı. Tripp, onun gibi bir kızın ona zaman ayırmasının ne kadar büyük bir şans olduğunu fark etmiyor.

İçimde kabaran bu hayal kırıklığıyla, öfkeyle saldırıyorum.

"Ne yapıyorsun lan?" diye soruyorum, ikisini de korkutup, gizlice amaçladığım gibi o anı mahvediyorum. Böylesi daha kolay olacak. En azından kendime böyle söylüyorum.

Rakun, boncuk gibi gözlerini bana çevirir, sonra karanlığa doğru koşar. Ancak

Gwen, bu içgüdüyü paylaşmaz. Bakışları benimkilere dikilir, öfkeyle. "Ne oluyor be! Otuz dakikadır burada oturup onu bu kadar yakına gelmesi için ikna ediyordum."

Özür dilemeliyim, ama "Rakunlar zararlı hayvanlardır. Hastalık taşırlar." diyorum.

Başını bana doğru eğiyor.

"Ne? Bana, benim bilmediğim bir rakun çakrası olduğunu ve senin onu kullandığını mı söyleyeceksin? Onlar zararlıdır. Onları beslediğin için etrafta dolaşmaya başlarsa, onlar..."

"Ne yapacaklar? Kalenizi kuşatıp, küçük, tüylü Vikingler gibi tüm mülkü ele geçirecekler mi?"

Çenemi kaldırıyorum. O böyle söyleyince, ben saçma sapan konuşmuşum gibi geliyor. "Kuduz olabilirler."

"O rakun kuduz değildi."

İç çekerim. Onun dikkatini çekmek için kuduz rakunlar hakkında tartışmaya girdiğime inanamıyorum. Görünüşe göre, Gwen söz konusu olduğunda her türlü ilgi iş görür.

"Tamam." Ellerimi teslim olarak kaldırırım. "Biliyor musun? Sorun değil. Enerjini akıtmak ya da her neyse, istediğin kadar rakun besle, ama gelip ortalığı dağıtırlarsa, sen temizleyeceksin."

"Oh, ne kadar tatlı. İnançlarımı ve kariyerimi alay ediyorsun. Çok orijinal. Daha önce kimse bu şakayı yapmamıştı," diye karşılık verir ve dönüp ekmek parçasını ağaçlara atar. "Al bakalım Larry! Karbonhidrat enerjisi rakun çakralarından akıp tam aydınlanmaya ulaşsın!"

Sonra bana dönerek gözlerini kısar. "Teşekkürler, keyif kaçırın baba. Onu sebepsiz yere kovdun."

Baba kelimesini tükürdüğü şekilde, Tripp'in habersiz gelişinden benim kadar onun da rahatsız olduğunu anlıyorum.

Karanlıktan çıkıp arka bahçeyi aydınlatan ışık seline adım attım. "Sebepsiz mi?"

Ayağa kalkmak için itti, ellerini pamuklu pantolonuna silerek meydan okurcasına başını salladı. "Evet. Sadece pislik olmak için, şüphesiz."

Hafifçe geri çekildim. Bu kadar sert tepki vereceğini beklemiyordum. "*Sırf pislik olmak için* mi?" Dilimi yanağıma vurdum. "Yoga yapan herkese karşı uyguladığın meşhur nazik yaklaşım bu mu?"

Kendimi ona doğru sürüklenirken, onun yönüne çekilirken yakalıyorum. Kendimi durdurmaya zorlayarak, kalçamı merdivenlerin üstündeki korkuluğa dayayıp, daha fazla yaklaşma dürtüsüne karşı bir barikat gibi kollarımı kavuşturuyorum.

Kuru, eğlencesiz bir kahkaha boğazından çıkarken, sanki kavga etmeye hazırmiş gibi merdivenleri tırmanarak bana doğru geliyor. Tam karşımda duruyor. Yüz yüze. "Bash, ne yapıyorsak yapalım, bu yoga değil. Sana hiçbir şey borçlu değilim

. Ve benim zihnim ve bedenimle bağlantı kurmanın, senin boktan ruh halini tatmin etmek için yumuşak başlı ve uysal olmam gerektiği anlamına geldiğini düşünüyorsan, yanılıyorsun."

Gözlerimi kırıştıtararak, kafasında düşüncelerin dönmesini izledim.

Öne doğru uzanır, işaret parmağını kollarımı kavuşturduğum göğsümün ortasına bastırır. "Ben senin isteklerine ve evine saygı duymaktan başka bir şey yapmadım. Mümkün olduğunca yolundan uzak durdum. Kendi işime baktım. Benden istenenleri yaptım. Yani durum çok basit. *Benimle* bir sorunun varsa, beni aramayın. Çünkü benim açımdan, ben kendi işime bakıyordum ve sen birdenbire ortaya çıkıp beni azarladın."

Sanki öfke dolu konuşması bitmiş gibi derin bir nefes aldı. Ama sonra bana ölümcül bir darbe indirdi. "Görölmek ama duyulmamak tercih edilen türden bir evde yaşadım zaten, bir daha buna katlanmayacağım. O yüzden kendini topla ve bana biraz zaman ver. Belki sen de kendine zaman ayırmalısın. Kumlar şu tarafta." Suyu işaret etti. "Git cezayı çek."

Geri adım atmam gerekirdi, ama atmadım. O haklıydı. Ben öfkeli bir pislik gibi davranıyordum ve o her şeyi görüyordu.

"Şimdi çakralarım ile ilgili bir şey yok mu? Hangisiydi? Taç çakram mı?"

Gwen alaycı bir şekilde, "Açıkçası, tüm çakraların mahvolmuş durumda" der. "Öyle mi?"

"Bastırılmışsın ve öfkeni dışa vuruyorsun."

Onu aşağıdan bakarken dişlerimi sıkıyorum.

"Ve acı çekiyorsun. O kadar gerginsin ki, denesen bile vücudun sana doğru düzgün nefes almana izin vermez."

"Vay canına. Çok cesaret verici. Lütfen beni aydınlat. Bana nasıl mahvolduğumu daha ayrıntılı anlat."

Başını eğip dudaklarını büzerek beni değerlendiriyor. Gözleri vücudumda dolaşıyor ve bu, tenimi titretiriyor. "Boğaz çakran mahvolmuş çünkü hayatın boyunca kafandakileri yüksek sesle söyleyemiyorsun. Kalp çakranı boş ver, orada olanları kesinlikle kabul etmiyorsun. Ama şu anki davranışlarına bakılırsa, o çakran kıskançlıkla dolup taşıyor diyebilirim."

Gözlerimi deviriyorum, zayıf bir örtbas. "Öyle mi, Gwen? Peki neyi kıskanacağım?"

Şimdi sırtarak kollarını benim hareketimi taklit edecek şekilde kavuşturuyor. "Bilmiyorum, Bash. Neyi kıskanabilirsin ki?" Ayak parmağıyla botumun ucuna dokunuyor. "Tripp olabilir mi? Senin istediğin şeye sahip olduğu için ona kızgın mısın?"

Ciğerlerim sıkışır. Onun bunu bu kadar açıkça söyleyeceğini beklemiyordum.

"Sanırım kendimi oldukça açık ifade ettim. Sana neyi seçeceğimi söyledim, sen de bana geri çekilmemi söyledin." Yine ayak parmağıma dokundu, yaklaştı ve fısıldadı, "Şimdi de zamanlama tamamen mahvolduğu ve ona borcun olmadığı halde borcun varmış gibi hissettiğin için kendini acıyarak mız mızmızlanacaksın."

Başımı ona doğru eğiyorum, nefesinin çenemi okşadığını hissedecek kadar yakın. "Dikkatli ol, Gwen."

Kıkırdar, ama sesinde mizah yoktur. Ve geri adım atmaz. Bunun yerine, dudakları kulağımın kabuğuna yaklaşır. "Yoksa ne? Bir kez olsun erkek gibi davranıp kendin için bir şey mi alacaksın?"

Ben patladım.

Bir kez olsun kendim için bir şey alırım.

Ellerim hızla uzanır ve Gwen'in belini kavrar.

"Biliyor musun?" diye homurdanarak onu kendime doğru çekerim, dudakları hafifçe açılırken onun dolgun dudaklarına bakarım — şüphesiz sinir bozucu bir şey söylemek için. Ama onun ağzını açmasına izin vermem.

"Siktir et," diye mırıldanıyorum.

Sonra onu öpüyorum.

BÖLÜM 21

Gwen

BİR ANDA BASH ÜZERİME ÇULLANIR.

Elleri belimde. Kalçaları benimkilere bastırıyor. Dudakları benim dudaklarımı ele geçiriyor.

Başım dönüyor, vücudum ona yetişmek için dalgalanıyor. Elbette, onu kışkırtıyordum, ama gerçekten saldırmaya cesaret edip edemeyeceğini bilmiyordum.

Beni öpüşme şekli yumuşak ya da arayış içinde değil. Beni tahrip ediyor. Birbirimize coşkuyla saldırıyoruz. Onu öperken boğazımdan çaresiz bir inilti çıkıyor. Avuç içlerim göğsünde yukarı kayıyor, omuzlarını sıkıyor, parmaklarım ensesinin üzerinden kayıyor ve saçlarına giriyor.

Dili ağzıma girer, benimkiyle dolanır, bizi sertçe döndürür, beni verandanın korkuluğuna iter, sonra elleri aşağı iner, kalçamı kavrar. Bir kez sıkar, dudaklarından aç bir inilti dökülür, kalçalarını şehvetli bir hareketle bana sürter.

"Evet, lanet olsun," diye mırıldanıyorum, bacağıma beline doluyorum. Daha fazlasını istiyorum.

Geniş avucuyla kığımın kıvrımlarını okşadı, uyluklarımın altına kayarken beni deli gibi öpmeye devam etti. Bana sürtündü ve bizi hayal etmek çok kolaydı. Böyle. Aramızda hiçbir şey yokken. Kendimi fanteziye kaptırdım. Öpüşmemizde çaresiz bir kenar vardı - aylarca çölde mahsur kaldıktan sonra içtiğimiz ilk serin, taze su gibiydi.

"Tekrar," diye yalvarıyorum dudaklarına, onun penisinin benim içime bastırmasını bir kez daha hissetmek istiyorum.

Bir an için, istediğimi vereceğini düşünüyorum. Beni sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi kaldırıyor ve beni korkuluğa oturtuyor, bacaklarımın arasına giriyor.

Ama sonra geri çekilir ve sersemlemiş gözlerle beni süzer. Dudaklarım şişmiş, vücudum ateş gibi yanıyor, onun yakıcı bakışları üzerimde dolaşüyor, ardında ateş izleri bırakıyor.

"Sana bir bak," der, nefesi zorlanarak. "Mükemmel. Ve lanet olasıca yasak."

Öne uzanıp ekose ceketinin önünü çekiştiriyorum. "Ben yasak değilim."

O, sert bir kahkaha attı. "Evet. Yasak bölgedin."

Bash'ın parmakları beni sıkıca kavrar, beni kendine doğru çeker. Boynumu öper, dişleri çenemi okşar. Titrerim, göğsümü ona bastırırım. Daha fazlasını isterim. Boğazımda hissettiğim sakalının dokunuşu. Üzerimdeki elleri. Giysilerim çok sıkı, çok sıcak geliyor. Onları çıkarmak istiyorum. Onun çıkarmalarını istiyorum.

Kendimi açıklamaya çalışıyorum, Tripp'in bir faktör olmamasını çaresizce istiyorum. "Bizim hiçbir zaman bir ilişkimiz olmadı. Ve biz ayrıldık..."

"O zavallı çocuk bütün gece senin hakkında şiirsel sözler söyledi," diye sözümü keser Bash, göğsüme yavaşça öpücükler kondururken, dili göğüslerimin üstüne kayar. "Yanlış nedenlerden dolayı olsa da. Orada oturup onu teselli etmek zorunda kaldım. Ve bütün bu süre boyunca ne düşündüğümü biliyor musun?"

Gözlerimi kırıştırdım. Tripp'in ayrılığımızdan dolayı hâlâ üzgün olduğunu bilmiyordum. "Ne düşünüyordum?"

"Seni kaçırdığı için aptal olduğunu. Ama bu da iyi oldu çünkü ben seni daha iyi sikebilirim."

Bash'ın karanlık gözleri benimkilere bakarken nefesimi tuttum.

"Onun senin hakkında konuşmasını dinlemek, eve gelip seni becermek istememe neden oldu, sadece kendime bunu yapabileceğimi kanıtlamak için. Bu beni kıskanç mı yapar, Gwen?"

Kalbim göğsümde hızla atıyor ve dudaklarımı yalayıp onun vahşi bakışlarına karşılık veriyorum. "Sanırım öyle."

Eli yan tarafıma kayar, her kıvrımı avuçlar, sonra başımın arkasına kayar ve saçımı yumruklar. "Peki bu konuda ne yapmam gerekiyor, ha?"

Beni bu kadar otoriter bir şekilde ele alması, vücudumu çılgına çeviriyor. *Yalvarıyor.*

Nefes nefese kalarak kalçalarımı ona yaklaştırıyorum.

"Seninle ne yapmam gerekiyor, Gwen? Bu işi yeni yeni çözmeye başlıyoruz."

Bunu yaparsam beni asla affetmez. Yaparsam da yapmazsam da mahvolurum."

O zaman birlikte lanetlenelim, demek istiyorum. Ama bir saç telinin çekilmesi, gerçekliğin şehvet dolu ana girmesine yetecek kadar acı veriyor. Bir dal, bir çatlaktan sızıyor.

Onun için içim acıyor. İkimizin de imkansız bir durumda sıkışıp kaldığımızı içten içe biliyorum. Ve eğer onu sağduyusuna aykırı davranmaya iten ben olursam, her şey patladığında beni sorumlu tutacaktır.

Ondan bu karmaşayı yaratmasını isteyemem. Sonuçlarıyla yüzleşmek zorunda kalacağı için. Bu, onun umursamayan kişi olması gerektiği anlamına gelir. Bana gelip, *karmaşa umurumda değil* demesi gerekir.

Ama Bash çok önemsiyor. O taş gibi görünüşünün altında kocaman bir kalbi var.

Bu, onda sevdiğim bir özellik.

Bu yüzden, istediğimi elde etmek için onun ahlakını hiçe saymayacağım. Bu yüzden de ondan uzaklaşıyorum. O bu hareketi okur, gözleri kapanır, elleri gevşer ve geri adım atar.

Her şeyi reddedilme olarak algılaması kalbimi acıtıyor. Bu, her halinden belli oluyor.

"Bash..."

"Hayır." Başını sallar, başka yere bakar. "Hayır, sorun yok. Bunu yapmamalıydım."

"Benim söylemek istediğim o değildi."

Yorgun bir şekilde iç çeker ve büyük eliyle saçlarını tarar, açıkça sinirli bir şekilde uçlarını çeker. "O zaman ne söyleyecektin?"

"Seni mahveden şey olmak istemediğimi söyleyecektim. Bu adil değil."

Gözleri benimkileri arıyor, soldan sağa kayıyor. Bir şey arıyor, ama bulduğundan emin değilim.

Sonunda, geri çekilir ve beni soğukta bırakır, onun yakınlığını özlerim.

"Hayır, gerçekten adil değil," diyor ve dönüp benden uzaklaşıyor. Yine.

Peki ben? İkimize de bir iyilik yapıyorum: İçeri girip Kosta Rika'daki tatil köyünün iş teklifine cevap veriyorum.

Onlara 1 Ağustos'ta işe başlayabileceğimi söylüyorum.

Gözlerimi açmadan önce bile, ağır bir korku göğsümü sıkıştırıyor.

Dün gece Bash ile yaşadığım olay beni uykusuz bıraktı. Dönüp durdum, düşündüm. Keşke her şey farklı olsaydı diye düşündüm.

Ama biliyorum, kirpiklerimi açtığım anda, hiçbir şeyin değişmediğini göreceğim.

Gün başlayacak, güneş doğacak, Bash ve benimle ilgili her şey, dün gece beni arka verandada terk ettiğinde olduğu kadar imkansız hissettirecek. Ama artık bir son tarihim var, en azından bir çıkış yolu olduğunu biliyorum.

Sonunda cesaretimi toplayıp gözlerimi açtığımda, haklı olduğum ortaya çıktı. Midemde ağır bir taş ve göğsümde bir yük var, kurtulmak için ne yaparsam yapayım bir türlü kurtulamıyorum. Aşağı inip herkesin beklediği neşeli, mutlu, akışına bırakmış Gwen olmalıyım, biliyorum.

Ama bu sabah, kendimi öyle hissetmiyorum.

Gerçeklerden, kendimi Bash'e gümüş tepside sunduğum gerçeğinden kaçmak istiyorum. Beni açıkça isteyen bir adam, ama yine de geri adım attım.

Gece yarısını, onu daha derin bir nedenden dolayı geri çevirip çevirmediğimi düşünerek geçirdim. Tabii ki, yeterince iyi olmadığım konusundaki sürekli endişem karanlıkta omuzlarımda oturuyor ve her zamanki gibi beni sabote ediyordu. Ama bundan daha da önemlisi, başka bir erkek olsaydı, hiç geri çekilmeyeceğimi fark ettim. Aradaki fark, Bash'ı sevmem, Bash'ı *gerçekten* sevmem. Ve dikkatsizliğimle onu mahvetmek istemiyorum. İçten içe bunun anlamsız bir kaçamak olmadığını biliyorum.

Bu beni korkutuyor. Onu kaybetme düşüncesi de beni korkutuyor.

Yine de kendimi yataktan kaldırıp güne başlıyorum, aşağıda beni bekleyen şeyden kaçmak için her fırsatta oyalanıyorum. Acele etmiyorum, hatta ön balkona yoga matımı serip, aşağıda Bash'la yüzleşmeden önce birkaç güneş selamı yaparak biraz denge kazanmayı umuyorum. Ve Clyde'ın önünde, hiçbir şey olmamış gibi davranmaya devam etmek zorunda olduğum Clyde'ın önünde.

Pozları yaparken her gerilmeyi, her ağrıyı ve her hassas noktayı hissediyorum. Kendimi buna kaptırıyorum, fazla zorlamadan, zihnimin çok fazla dağılmadan. Sadece bedenimi, havayı ve içimden geçen tüm karmaşık duyguları hissediyorum.

Tam da beynimde dengeye benzeyen küçük bir köşe bulduğumu düşündüğüm anda

dengeli bir köşe bulduğumu düşündüğüm anda, çok iyi tanıdığım bir ses beni rahatsız ediyor.

Tebeşir tahtasına tırnaklar sürtülüyormuş gibi bir ses.

Tripp.

Onunla Bash arasındaki düşük sesli konuşma ön kapıdan geliyor. Ara sıra net bir kelime yakalıyorum: "Uğra... kahve... içeri gel."

Farkına varmadan, ön kapının kapanma sesi konuşmayı sonlandırıyor ve aşağıda olanlarla yüzleşmeyi daha da zorlaştırıyor. Sonunda, kendimi hazırladım, kıyafetlerimi değiştirdim, kitabımın bir bölümünü okudum ve aşağı inmekten kaçınmak için aklıma gelen her şeyi yaptım.

Ta ki telefonum bir mesajla titreyene kadar.

Clyde: Bana o özel omleti yapar mısınız? Sen en iyisini yapıyorsun.

Ne yazık ki, mağara baykuşu olarak geçirdiğim süre sona erdi. Çünkü bana yardım etmem için para ödeyen adam, gerçekten yardımımı istiyor. Belki aşağıda işler garipleşirse, bayılan keçi taklidi yapmayı deneyebilirim.

Clyde'a yolda olduğumu söylerim ve odamdan çıkarken yüzüme zorla bir gülümseme takınırım. Kahvenin acı kokusu burnuma gelir ve düşük sesli konuşmalar kulağıma ulaşır. Aşağı kata inerim ve mutfığa girmeden hemen önce telefonum çalar. Cebimden çıkarırım ve Clyde'dan başka bir mesaj daha görürüm. Mesajı açtığımda gülümserim.

Clyde: Bu adamla çıktığına inanamıyorum. Tam bir pislik.

Clyde haklı. Tripp tamamen kötü biri değil, insanlar genelde öyle değildir, ama çekici olmayan tarafı ortaya çıktığında çok... çekici olmuyor.

Gwen: Biliyorum. ;)

Gönder tuşuna basıyorum, yüzümdeki gülümsemeyi siliyorum ve telefonumu arka cebime koyuyorum. Sonra yüzüme başka bir sahte gülümseme yapıştırıyorum ve odadaki herkese aşırı neşeli bir "Günaydın!" diyerek mutfığa giriyorum.

Tripp'in yüzü Noel sabahındaki bir çocuk gibi aydınlanır.

Bash ona, sonra da bana kaşlarını çattı.

Clyde ise sandalyesine yaslanıp, yüzünde eğlenceli bir sırıtışla başını sallar.

Evet, bundan çok fazla zevk alıyor.

"Gwen," der Bash, çenesini bir kez benim yönüme doğru eğerek, sanki bu çok doğal bir şeymiş gibi. Bu basit, anlamsız, duygusuz, "sana eski sevgilinden daha iyi sevişebileceğimi hiç söylemedim" türünden bir jest.

Tripp bana nazıkçe "Hey, Gwen, bu sabah çok güzelsin" diyor. Gözlerimi devirmemek için büyük çaba sarf ediyorum.

Bash'e bakmadan bile onun enerjisini hissedebiliyorum. Sanki yanıp sönen kırmızı bir ışık gibi. Sonunda cesaretimi toplayıp ona bakıyorum ve onu en sevdiğim kitabın bir sayfası gibi okuyabiliyorum. Bu durumun her şeyinden nefret ediyor.

Ama asla bir şey söylemeyecek.

Clyde ise gözlerimin içine bakarak, "Kıyamet koparsa bu adam benim sığınağında kalmaz" diyor.

Tripp bu duyguyu tamamen kaçırıyor ve Clyde şaka yapıyormuş gibi gülüyor. Tezgaha yaslanan Bash gülmüyor.

Bir sonraki hamlemi, nasıl doğal davranacağımı düşünmek için bir dakika duruyorum. Rahat davranmaya çalışıyorum. Gözlerimi Bash'in üzerinde çok uzun süre tutmamaya ve çok fazla şey belli etmemeye çalışıyorum.

Ama bu zor.

Özellikle de şu anda üniforma gibi bir şey giydiği için.

Lacivert kargo pantolon, açıkça hayranlık duymam gereken bir şekilde uyluklarını sarıyor. Dar beline bağlanmış kullanışlı siyah kemerin üzerinde, geniş göğsünü saran lacivert bir tişört var. Kalbinin üzerinde *BC İtfaiye Teşkilatı'nın* arması basılı.

Ayaklarının dibinde bir spor çantası var. Kalbim hızla atıyor.

Gidiyor.

Gözlerimi tekrar onun seviyesine çevirdiğimde, "Neden böyle giyindin?" diye patladım. Aslında demek istediğim, "*Bunu giyerek bu kadar yakışıklı görünmeye hakkın yok*" ya da "*Lütfen gitme*" idi.

"Yangın," diyor sert bir sesle. "Sabah erkenden haber geldi. Hemen çıkıyorum."

Kaşlarım çatılır. "Çalışmaya uygun musun?"

Bash sadece omuz silkiyor. "Neredeyse. Uçakta oturacağım, çalışmayacağım."

Yerdeki hiçbir şey. Ameliyattan sonra birkaç hafta izin aldım ve geçen gün Tripp ile uçtum, sorun yoktu, bu yüzden bu konuda anaç tavırlara gerek yok.

Buna sinirlenip, söylememem gereken bir şey söylememek için dişlerimi sıkıyorum. Açıkça, önceki gece denediği savunma mekanizması olarak pisliklik stratejisine geri döndük.

Ama ben bu oyunu oynamak istemiyorum. Ses tonumdaki zehri de saklamıyorum. "Adil. Benim maymunlarım değil, benim sirkim değil." Sonra Clyde'a dönüp işaret ediyorum. "Sen benim maymunumsun ve bu benim sirkim, ben de sana omlet yapmak için buradayım. Değil mi?"

Clyde bana şüpheyle bakarken, Tripp sohbetimize dahil oluyor. "Artık senin maymunun olmayabilirim, ama ben de bu sirkin bir parçası olmak istiyorum."

Bunu çok dostça, çok yumuşak bir şekilde söylüyor. Ama ben onun böyle biri olduğunu biliyorum. Ne kadar hesaplı olabileceğini biliyorum. Ne kadar *sahte* olabileceğini biliyorum.

Clyde, Tripp'e kötü bir bakış atar ve kollarını kavuşturur, ama başka bir şey söylemez.

Tripp, "Belki daha sonra seni öğle yemeğine götürebilirim, Gwen? Ya da akşam yemeğine? Yarın ayrılmadan önce?" diye eklediğinde bile.

Gözümün ucuyla Bash'ın ürkütücü bir şekilde hareketsiz kaldığını görüyorum.

Aslında, mutfaktaki herkes hareketsiz kalmış gibi hissediyorum. Aniden, üzerimdeki ilgi sıcak ve ağır geliyor, sanki onu soyup kaçmak istediğim bir şey gibi.

Üç adam da ne diyeceğimi nefeslerini tutarak bekliyorlar. Bir kez, sonra iki kez gözlerimi kırpyorum, onun bu aleni isteğine en iyi nasıl cevap vereceğimi düşünerek.

On iki saat önce öpüştüğün eski erkek arkadaşının babasının önünde, onunla çıkmak için davet edilmenin gibisi yoktur.

Ama ben cevap veremeden, Bash harekete geçer. Fincanını gürültüyle lavaboya bırakır ve tezgahdan kalkar. Kollarındaki kaslar şişer, boynundaki tendonlarla aynı anda gerilir.

Sanki ellerinden görünmez bir kir temizliyormuş gibi ellerini birbirine sürter, kesinlikle gerçekte olduğundan daha rahat görünmeye çalışır. "Peki, bu konuda," der, "ben yola çıkacağım. Sizi rahatsız etmemek için. Alberta'nın kuzeyindeki bu çim yangını hızla yayılıyor. Zaman çok önemli ve tüm bunlar." Gözlerime bakmaktan kaçınarak sıkı bir gülümsemeyle çantasını alır ve dışarı çıkar. Mutfaktan çıkmasını izlerim, kalbim ağır bir şekilde atarken ayaklarımın dibine düşer.

Bir parçam onun peşinden koşmak, ona burada hiçbir şeyin olmadığını, hiçbir şeyin olmayacağını söylemek istiyor, ama ben bir kelime bile edemedim o çoktan gitmiş.

Bana bakmıyor bile, giderken nefesimi de beraberinde götürüyor. "Seni kapıya kadar geçireyim," diyor Tripp, harekete geçip babasını kendi evinin ön kapısına doğru yürüdü.

Onların sert vedalaşmalarını ve erkekçe, tek kollu kucaklaşmaların eşlik ettiği sırt sıvazlamalarını duyuyorum. Bu, onların gerçekten ilk kez kucaklaştıklarını merak etmeme neden oluyor.

Bash'in arkasından ön kapının kapandığını duymadan önce, Tripp mutfağa doğru seslenir, "Ne dersin, Gwen? Öğle yemeğine ne dersin?"

Tanrım, keşke bunu yapmasa.

Bash'in, aramızda olan onca şeyden sonra Tripp ile tekrar çıkacağım izlenimiyle gitmesini istemediğim için ön hol'e doğru acele ediyorum. Köşeyi dönerken, "Aslında, ben..." diyorum. Ama kapı çarpıyor.

Sertçe.

O kadar sert ki, Tripp dönüp Bash'in az önce durduğu yere doğru kaşlarını çatıyor, sanki ne olduğunu anlayamıyormuş gibi.

Tek düşünebildiğim, Bash'ın gittiği. Konuşma fırsatımız olmadı. Ne kadar süreliğine gittiğini bile bilmiyorum. Aniden, uçağıyla yangına uçmak için gitmesi bana çok tehlikeli geliyor.

Aniden onu özlüyorum.

Aniden, o iş teklifini kabul ettiğim için pişman oldum.

Ve o burada olup bunu duymasa da, Tripp'in gözlerine bakarak ona açıkça söylüyorum: "Bence yapmasak daha iyi olur."

BÖLÜM 22

Gwen

Gwen: Dışarıda dikkatli ol.

"Bu kadar çok haber izlememelisin. Beynini çürütüyor," diyor Clyde açık oturma odasına girerken duyurdu. Bu sefer ayakları sessizdi, bu da iyileştiği anlamına gelebilir — ya da ben televizyona o kadar dalmıştım ki onu fark etmedim.

Her halükarda, suçüstü yakalanmış bir hırsız gibi hissediyorum. İçgüdüsel olarak, bunun ne kadar tuhaf olduğunu düşünmeden uzaktan kumandayı kapıp ekranı kapatıyorum.

Clyde durur ve şüpheyi kaşlarını kaldırır, sonra mutfığa doğru yürümeye devam eder. Bu sabah kesinlikle daha rahat görünüyor. "Vay be kızım, beyin çürümesini ciddiye almalısın."

"Evet. Vücudum bir tapınak ve tüm o şeyler." Zorla gülümserim ve kanepenin arkasından ona bakmak için dönerim.

Kahve makinesine uzanır ama yine durur. "Gwen, beni ürkütüyorsun. Bir gencin olması ve onun yapmaması gereken bir şey yaparken yakalamak böyle bir şey mi?"

"Sadece seni kontrol ediyorum. Nasıl hissediyorsun?"

Kafasını sallar ve kendine buharlı bir fincan siyah kahve doldurur. "Konuyu değiştiriyoymuşsun gibi hissediyorum."

Alaycı bir şekilde gülümsedim. "Hayır. Ben mi? Hayır."

Sulu mavi gözleri uyanık ve o oturma odasına doğru sürünerek, benden doksan derece uzaklıkta bulunan koltuğa otururken, ben de kıpırdamamaya çalışıyorum.

Derin bir yudum alır, gözlerini kısa bir süre kapatır ve koltuğun minderlerine gömülür. "Evet. Bu iyi."

"Hiçbir şey bunun gibi..."

"Artık kafein aldım," diye sözümü kesti, "haberlerde Bash'ı bulmaya çalıştığın hakkında konuşmak ister misin?"

Bir an donup kaldım. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

Evet, biliyorum. Bash üç gündür ortada yok ve her geçen gün endişem artıyor. Yangınla ilgili gelişmeleri takip ediyorum. Yangının kontrol altına alınma düzeyini. Tahliye uyarılarını. Hükümet yetkililerinin açıklamalarını.

Ve daha da önemlisi, Bash için endişeleniyorum. Dışarıda tehlikeli bir şey yapmasından endişeleniyorum. Binlerce saatlik uçuş deneyimi ve yılların tecrübesi olması önemli değil. Yaptığı her şeyde yetenekli görünmesi önemli değil.

Yani, şu öpücük? O dudaklar? O eller?

Yetenekli.

Ama bunun da ötesinde, ameliyatından tamamen iyileşmediğinden endişeleniyorum.

Ve sonra onu şehirden kovmuş olanın muhtemelen ben olduğum gerçeği için endişeleniyorum. Yani bir şey olursa, bu benim hatam olacak.

Kısacası, bu adam konusunda büyük bir endişe içindeyim ve bu durumda rolümü abartıyor olmam da gayet mümkün.

Belki de ben değildim.

Muhtemelen değildim.

Bu onun işi. Eminim aklından bile geçmemişimdir.

"Tamam, tabii," diye Clyde yavaşça konuşuyor. "Bu, ikinizin arasında hiçbir şey yokmuş gibi davranacağımız oyun mu?"

Lanet olası Clyde. "Bu kadar meraklı olmamalısın."

Elini sert, gri sakallarının üzerinde gezdirir. "Üzgünüm, üzgünüm. Sadece çok emek verdim. İkinizi aynı çatı altında toplamak için çok çalıştım."

Başımı onun yönüne çevirdim. "Ne dedin?"

Hastanede bir şeylerden şüphelenmiştim, ama onun bunu bu kadar açıkça doğrulaması beni yine de şok etti.

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma. O büyük ahmağı kendi oğlum gibi seviyorum ve açıkçası, sen de benim ikinci ahmağım gibi hissettiriyorsun."

Kalbim kabardı. Clyde'in ahmaklarından biri olarak anılmanın bu kadar içimi ısıtacağını hiç düşünmemiştim.

Şimdi gülüyor, gözleri uzaklara da lmış. "Bana

Çılgın Clyde demiyorlar. Bazen neler olup bittiğini görmek için biraz uçmak gerekir. Ve ikinizin durumunda, o gece havaalanında mahsur kaldığından beri bunu görüyorum, sürekli senden bahsediyor. Ondan sonraki haftalar ve aylar boyunca hiç bu kadar sık telefonunu kontrol ettiğini görmemiştim. Sıkıcı ve huysuz davranmaya çalışıyor, ama seninle iletişime geçebileceğin umudunu hiç kaybetmediğini biliyorum."

Şimdi kalbim sıkışıyor. Nedense, Clyde'ın bu kadar haberdar olduğunu fark etmemiştim.

Omuzlarım çöküyor ve rol yapmayı bırakıyorum. "Arayacaktım. Arayacaktım. Ben de telefonumu çok sık kontrol ediyordum. Evren bizi mahvetti. Ve şimdi..." Sözlerim kesiliyor, geniş pencerelerden göle doğru bakıyorum. Bir aydır burada yaşıyorum ve garip bir şekilde, bu manzara hiç eskimiyor.

Garip bir şekilde, hiç benim olmayan bu yer artık evim gibi hissettirmeye başladı.

"Şimdi Tripp ve her şey... Bilmiyorum, Clyde. Sanırım o tren kaçtı. Bunu sorun haline getirmek istemiyorum. Sanki evren bize karşı birleşmiş gibi..."

O alaycı bir şekilde gülümsedi. "Pes edenlerin lafı bu. Evren ikinizin de bir şey yapmasını engellemiyor."

Yaşlı adama inanmaz bir bakış atıyorum.

"Gwen, tüm bu şeylere inandığını biliyorum ve bu harika. Ben de diğer insanların inanmadığı birçok şeye inanıyorum, ama bunun istediğin şeyin peşinden gitmeni engellemesine izin verme. Bazen şeyler evrenin sağladığı ya da başka bir şey yüzünden kucağına düşmez."

Buna burun kıvırıyorum. O kadar da uçuk biri olduğumu düşünmüyorum, ama akışına bırakıp dalga yaratmamaya çalışmak gibi bir alışkanlığım var. "Sert."

"İyi. İkinize de bu lazım."

"Clyde, o onun oğlu. Onunla gerçekten bir ilişki kurmak istiyor ve ben ortada olduğum için bu çok daha karmaşık hale gelecek."

"Ne olmuş? Hayattaki en güzel şeyler karmaşıktır." İç geçiriyorum. En beklenmedik kaynaktan gelen bilgece sözler.

Clyde ile bu konuşmayı yaptığımıza inanamıyorum. Birkaç ay önce biri bana onun bana babacan bir konuşma yapacağını söyleseydi, yüzüne gülüp geçerdim.

"Gwen, dinle. Onu yıllardır tanıyorum ve tanıdığım en iyi insanlardan biri olabilir. Huysuz, inatçı ve kendi kurallarına bağlı, ama *iyi* biridir. Yaralanmış. Yeterince iyi olmadığı çok kez söylenmiş. Eski karısı ve Tripp'in annesi arasında, insanların onu gerçekten istedikleri hayata ulaşmak için bir basamak olarak kullandıklarını

insanların onu gerçekten istedikleri hayata ulaşmak için bir basamak olarak kullandıklarını öğrendi.

geride bırakılmayı *bekliyor*."

Clyde, dramatik bir etki yaratmak ya da kahvesini yudumlamak için duraksıyor — hangisi olduğunu bilmiyorum. Bildiğim tek şey, onun her cümlesiyle midemin bir düğüm daha attığı.

"Ve bu yaralar iyileşmesi zor yaralar. Özellikle de kendi pişmanlıklarından felç olmuş bir adam için. O sıkışıp kalmış. Ben bunu görüyorum ve eminim ki sen de yeterince dikkatli bakarsan bunu görebilirsin. Ama seninle tanıştığında? Sen onu sarsmışsın. Bu bir şeyi değiştirmiş. Onu değiştirmiş. Ve bence, ona karşı sabırlı olursan, senin için yumuşayabilir. Kolay olmayacak. Ama sahip olmaya değer hiçbir şey kolay elde edilmez."

Clyde'in değerlendirmesini düşünerek dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Ama Gwen, bu adamla ciddi değilsen, bir an önce ayrılmalısın. Bir sonraki işi bul. Hayallerinin peşinden gitmeye devam et. Çünkü bu, onun için hiç göstermediği kadar zor."

Midem bulanıyor, içimde bir karıncalanma hissediyorum, midem hızla ve sertçe sarsılıyor. Üç gün önce, benden en kötüsünü bekleyerek dönüp öfkeyle çıkıp gittiğinde hissettiğimle aynı his.

Onunla ciddi miyim?

Bu soruyu kafamda çeviriyorum, ama uzun sürmüyor. Ciddiyim. Bu kasabada bu işi kabul etmemin, Tripp'ten hemen ayrılmamın bir nedeni var. Ve burada oturup onun için kendimi kötü hissetmemin bir nedeni var.

Clyde'a bunların hiçbirini söylemiyorum. Ama başımı sallıyorum.

Sonra onun önünde televizyonu tekrar açtım, Bash'ı görmek için kararlıydım.

BÖLÜM 23

Bash

DERİN, DERİN BİR YORGUNLUK İÇİNDEYİM. VÜCUDUM AĞRIYOR VE MORALİM BOŞA.

Şaşırtıcı bir şekilde, ameliyat yarası iyi. Ama bu kadar yıkıcı bir yangını söndürmenin zihinsel ve duygusal yükü beni her zaman yere seriyor.

Ve bunu itiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, bu işi yapmaya hazır değildim. En azından fiziksel olarak. Duygusal olarak ise, bu işi yapmak için can atıyordum.

Motelin kapısını kalçamla iterek açtım ve ciğerlerimi filtrelenmiş hava ile doldurdum. Dışarısı tam anlamıyla kıyamet gibi görünüyordu. Gökyüzü kararmıştı, ama ürkütücü, turuncu bir parıltı vardı.

Yangının yayılmasını engellemek için yangın geciktirici madde sererken çağırıldık.

Ama rüzgarlar işbirliği yapmıyordu ve uygun mesafede doğal su kaynağı yoktu.

Gwen, evrenin bize karşı çalıştığını söylediler ve onun yanıldığını sanmıyorum, çünkü tam da öyle hissediyordum.

İş yerinde zor bir gün geçirdim ve o şekilde ayrılmamış olmayı dilediğim için içim buruktu, bu da ruh halimi pek iyileştirmedi.

Kendime olgunca davrandığımı söylüyorum. Doğru olanı yaptığımı. Ama genellikle doğru olanı yaptığımda, içimde sıcak, bulanık bir his uyandırır.

Cecilia'ya karşı olgun davranmak? Tatmin

edici. Clyde'a böbrek vermek? Tatmin edici.

Rhys'in yokluğunda Tabby için alarm sistemi kurmasına yardım etmek?

O da tatmin edici.

Gwen'i terk edip Tripp'e bırakmak? Kendimden nefret ediyorum.

Kül kokusunu gidermek için aldığım sıcak duş ruh halimi iyileştirmiyor. Çift kişilik yataklardan birine uzanıp telefonumu elime aldığımda

kendimi daha iyi hissediyorum.

Çünkü ekranda Gwen'in adı yazıyor. Ekranı kaydırıp sürprizi açıyorum.

Geçmişte, Clyde hakkında mesajlaşmıştık. Çoğunlukla iş mesajlarıydı.

Ama bu mesaj? Bu mesajın Clyde ile hiçbir ilgisi yok ve iş mesajı gibi de gelmiyor.

Gwen: Merhaba. Seni rahatsız etmemeye çalışıyordum, ama bir işaretime ihtiyacım var.

Gözlerim beni yanıltıyor mu diye birkaç kez okudum. Her şey ortada olduğu halde onunla nasıl iletişim kuracağımızı bilmiyordum. Özellikle de Tripp ortalıkta dolaşırken.

Onu benim önümde çıkmaya davet ediyordu.

Onu sarsmak, sırf sahip olamadığı bir şeyi istediği için onun peşinden gitmemesini söylemek istedim. İlişkiler konusunda pek başarılı olmayabilirim, ama onunla yüz yüze geldiği için onu düşünmeye başladığını biliyorum. Yüzü aydınlanmadı, sözleri dolanmadı, denemedi bile.

En azından, ona karşı bu kadar dikkatsiz davranmasına çok kızdım. Onun acısını paylaşıyordum, onun için daha da üzüldüm. Oysa o bana, mağazada istediği oyuncak almadığı için tantrum yapan küçük bir çocuğu hatırlatıyor.

Birini aklımdan çıkaramamanın nasıl bir şey olduğunu bilirim.

Biliyorum çünkü Gwen ile birlikte yaşadım. Yangın sırasında bile onu düşünüyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem bile onu düşünüyorum.

Bu yüzden ona cevap yazmayı haklı çıkarıyorum. Önceden, mesajlarına cevap vermemenin doğru olduğunu düşünüyordum. Ama bu gece? Zayıfım.

Bash: Bunu bir yaşam belirtisi olarak kabul et.

O hemen cevap yazıyor.

Gwen: Oh, şükürler olsun. Seni görmek için haberleri izliyordum. Ama işe yaramadı. Uçakların videoları var, ama hangisinin sen olduğunu nasıl bileceğim?

Bash: Haberleri mi izliyordun?

Gwen: Evet.

Bunu çok açık bir şekilde söylüyor. Sanki tabii ki haberleri izliyor ve beni arıyormuş gibi. Aşk acısı çeken bir deli gibi telefonuma gülümsüyorum.

Gwen: Görüldüğü kadar kötü mü?

Bash: Evet. Durum oldukça kötü. Yangın mevsimi için de erken.

Gwen: Ne kadar süreliğine gideceksin? **Bash:**

Söylemesi zor. Neden? Clyde beni özlüyor mu? **Gwen:**

Hayır. Ben özlüyorum.

Kalbim daha güçlü ve daha hızlı atmaya başladı. Basit bir mesajla beni böyle hissettirmemeliydi.

Gwen: Strip poker oynayacak kimsem yok. ;)

Sessiz odada kıkırdamaya başlıyorum. Onunla bu kadar eğlenmemem gerekir. Kahretsin, o da böyle şakalar yapmamalı. İkimiz de yapmayacağımız konusunda anlaşmıştık sanıyordum. Ama yine de, işte buradayız, durduramıyoruz kendimizi. Üç gün süren karanlık ve yıkımın ardından, Gwen'le dalga geçmek çok keyifli geliyor.

Bash: Clyde ile oynayabilirsin?

Gwen: Çok uzak. Clyde temelde havalı, tuhaf bir baba. Ve inan bana, ameliyat sonrası ona yeterince yardım ettim.

Babası hakkında konuşması, onun geçmişini merak etmeme neden oluyor. Hayatını. Onun hakkında çok daha fazlasını bilmek istiyorum. Hiç sormadım çünkü bu beni ilgilendirmez gibi geldi ve ona çok yakınlaşmak için kötü bir yol gibi göründü. Bu yüzden babası ve aile hayatı hakkında her konuşmayı duymazdan geldim.

Şimdi de doğru zaman gibi gelmiyor, bu yüzden kapıdan çıktığımdan beri beni rahatsız eden bir konu hakkında hüznü bir espriyle konuyu saptırıyorum.

Bash: Belki Tripp seninle oynar?

Gwen: Oh, eminim yapardı.

Azı dişlerim gıcırıyor. Anında kendimi gergin bir duruma soktum.

Bash: Öyleyse sorun çözüldü.

Gwen: Hayır, Bash, "sorun çözülmedi". Tripp ile oynamak istemiyorum.

Ayrıca, üç gün önce onu gönderdim, ki

senin gerçekten bilmek istediğın şey, değıl mi? Eğıer veda etmek için yeterince uzun süre kalmış olsaydın, bunu bilirdin.

Kızgın bir şekilde yastıklara yaslanıyorum. Sonra boş odaya bakıyorum, sanki biri beni izliyor ve bu mesajlaşmayı denetliyor gibi.

Bash: Size biraz zaman vermek istedim.

Gwen: Siktir git. Sen küçük bir kaltaksın. Kabul et gitsin.

İç çekiyorum. Öyleyim, ama kendi oğlumdan kıskandığımı yazılı olarak itiraf etmeye hazır değılim. Onun onu reddettiğini, hatta belki *benim için* reddettiğini öğrenince içimde kısa süreli bir tatmin duygusu uyandığını.

Bash: O sana layık değıl.

Gönderir göndermez pişman oldum. *Bu* çok küçük düşürücüydü. Ya da belki de değıldi. En azından doğruydı. Gwen sadece arkadaş olarak kalırsa, bu değıerlendirmenin arkasında dururdum.

Benimle birlikte olamasa da, onu Tripp'ten daha iyi biriyle birlikte olmasını isteyecek kadar seviyorum, en azından şu anki haliyle Tripp'ten daha iyi biriyle. Gwen gibi bir kadını idare edebilmek için daha çok olgunlaşması gerekiyor.

Gwen: Biliyorum.

Bash: İyi.

İşte. Babacan bir davranış sergiledim. Konuşmamızı uygun bir alana yönlendirdim ve bu konuda neredeyse iyi hissediyorum.

Ta ki Gwen son sözü söyleyene kadar.

Gwen: Sabırlı olmaya karar verdim. Daha iyi birini bekleyeceğim.

Onun başka biriyle çıkacağı düşüncesi beni sinirlendirdi, telefonumu kaldırıp televizyonu açtım. Zaten pek uyuyamıyordum.

Muhtemelen bu yüzden bütün gece uyanık kalıp *daha iyi olabileceğimi* düşünerek geçirdim.

İşin beşinci gününde, bir dereceye kadar kontrol altına almış gibi görünüyoruz. Evler yıkıldı, vahşi yaşam yok oldu ve başarımızdan memnun olmam gerekse de, kalbim ağır.

Çok fazla kayıp var.

Ve nedense "daha kötü olabilirdi" duygusu boş geliyor. Elbette, daha kötü olabilirdi, ama pek çok insan ve hayvan için bu, gerçekten en kötüsüydü.

Dün, ölen anne babasının tek fotoğraflarını kaybettiği için ağlayan bir kadını kocasının teselli ettiğini gördüm. Bu beni çok üzdü. Günün geri kalanını geçirebilmek için kendimi uyuşturdum.

Otele döndüğümde, anneme sadece merhaba demek ve onu sevdiğimi söylemek için mesaj attım. Beş yıl önce emekli olup kız kardeşi ve eniştesinin yanına taşınmak için Meksika'ya gitti. Onun için mutluyum. Beni tek başına büyüttü, bize en iyi hayatı sunmak için uzun ve sıkı çalıştı.

Onun kadar huzurlu ve sıcak bir emekliliği hak eden başka birini tanımıyorum. Onun tek çocuğu olarak, elimden geldiğince onu ziyaret etmeye özen gösteriyorum, ama o anda onu *özledim*. Bu, sonsuza kadar birlikte olmayacağımızı fark etmemi sağladı.

Bu, kendi ailemi her zamankinden daha fazla özlememi sağladı.

Tek motorlu yangın söndürme uçağından atladığımda, bu özlem bugün de beni terk etmedi. Botlarım yere sert bir sesle çarptı ve bu ses kemiklerimde yankılandı.

"Rousseau!" yerel itfaiye şefi hangarın yakınından sesleniyor. "Harika iş çıkardın. Yine. Artık yerden hallediyoruz. Ailenin yanına gidebilirsin."

Boğazıma bir ağrı saplanıyor ve irkilmemi gizlemeye çalışıyorum.

Ama sonra Gwen'i düşünüyorum. Ve evet, Clyde'ı da. Garip, karmaşık, dağınık küçük ailemi. Ya da en azından geri döndüğümde beni bekleyen tek insanlar. Hiç kimse olmamasından iyidir.

"Emin misin?" Ona yaklaşıyorum, kaskımı çıkarıyorum ve elini sıkmak için kolumu uzatıyorum. "Birkaç gün daha kalabilirim."

Avuç içlerimiz birbirine değdiğinde çınladı.

"Hayır, yerel adamları hazırda tutacağız. Sen git ve Britanya Kolombiyası'na dön. Umarım bu yıl sana ihtiyaçları olmaz."

Başımı sallıyorum, ağzım bükülüyor. Hoş bir düşünce, ama boş bir hayal.

"Yorgun görünüyorsun. Biraz solgun. İyi misin?" Kaşlarını çatarak Beni baştan aşağı süzer.

"Evet, evet. Sadece yoğun birkaç gün geçirdim," diyorum, ama gerçekte kendimi iyi hissetmiyorum. Çok yorgun hissediyorum.

Bu yüzden, hava saldırısını azaltma kararını sorgulamıyorum.
Çıkışı kullanıp Rose Hill'e geri dönüyorum.

BÖLÜM 24

Gwen

ÖN KAPININ HAFİFÇE KAPANMA SESİ beni uykumdan uyandırıyor.

Rahatsız edici kadar yüksek bir ses değil, ama yine de vücudum birden uyanır. Kalbim çarparken dik oturur ve dikkatle dinlerim.

Bir gürültü. Ardından ayak sesleri.

Telefonuma uzanıyorum, Bash'ın bana ilk taşındığımda gösterdiği gibi alarm sistemini kurduğumu biliyorum. Bir dakika önce devre dışı bırakıldığı yazıyor, bu da tek bir anlama gelebilir.

Koridorda parmak uçlarında yürüyerek merdivenlere doğru ilerlerim, Bash değil de katilin tuzağına düşmemek için sessizce merdivenleri inerim.

Ama köşeyi dönüp karanlık mutfığa baktığımda, her yerde tanıyabileceğim bir silueti gördüm.

Bash, avuçlarını tezgahın üzerine dayamış ve nefesini toparlamak için başını eğmiş. Botlarını bile çıkarmamış, bu adamın titiz bir ev sahibi olduğu düşünülürse bu hiç de karakterine uygun bir davranış değil.

"Bash?" diye dikkatlice soruyorum.

Başını kaldırmıyor. Beni duyduğunun tek işareti, geniş omuzlarının gerilmesi.

"Eve geleceğini bilmiyordum."

Şimdi omuzları düşüyor, ama hala cevap vermiyor.

"İyi misin?" diye soruyorum, ona yaklaşıyor. Ona uzanıyorum. Elim üst omurgasının kıvrımları üzerinde geziyor. "Ne oldu?"

Anlayabiliyorum. Tabii, genellikle huysuz ve aksi biri, ama bu farklı. "Sadece kendimi pek iyi hissetmiyorum."

Alnımı kırıştırıyorum, organ bağışından bu kadar kısa süre sonra

"Karın nasıl? Hastaneye gitmeli miyiz? Çok erken olduğunu biliyordum..."

"Ameliyat laparoskopikti, Gwen. İyiyim.

"Ameliyat laparoskopikti, Gwen. Ben iyiyim. Başım çok ağrıyor ve mide bulantım var. Sadece yorgunum."

Parmaklarım omurları arasındaki çukurlara bastırıyor, iç çekişini duyana kadar aşağı doğru ilerliyor.

"Gerçekten çok yorgunum." Neredeyse üzgün bir şekilde başını salladı. "Bitkinim. Gwen, *çok* yorgunum." Sesi çatladı ve bunun iyi olduğuna beni ikna etmedi.

"Sorun değil. Sadece bunu kabul etmelisin. Yorgun olmaya hakkın var. Yorgun olmak normaldir."

Bu sefer başını sallar ama başka bir hareket yapmaz.

"Gel." Elimi uzatıp elini tutuyorum, parmaklarımı birbirine kenetliyorum. "Hadi. Gidelim. Dinlenmen lazım."

Şimdi dönüyor, tehlikeli karanlık gözleri omzunun üzerinden benimkilere bakıyor. İşkence görmüş gibi görünüyorlar. *Gerçekten* yorgun görünüyor. Ve ezilmiş ve... üzgün.

"Başarabilirsin," diyorum yumuşak bir sesle, neyin yanlış olduğunu bilmeden, sadece onu daha iyi hissettirmek için her şeyi yapacağımı bilerek.

"Bunu yapabilir miyim bilmiyorum," diye cevaplar, sesi çakıl gibi sert. Bu, göğsümü acıtıyor.

"Ben yanıdayım," diye mırıldanıyorum ve onu yukarı çıkarmak için onu çekerek arkana dönüyorum.

Direneceğini bekliyorum. Ama direnmiyor. Beni takip ediyor.

Hâlâ botlarını çıkarmaması beni tedirgin ediyor. Onu çok iyi tanımıyor olabilirim, ama bu güzel evinde, özenle işlenmiş parke zeminlerde iş botlarıyla yürümeyeceğini biliyorum.

Durup ona dönüyorum. "Otur," diyorum, merdivenleri işaret ederek.

Şaşkın görünüyor, ama itaat ediyor ve sert bir şekilde merdivene oturuyor. Boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve onun önüne diz çöküyorum. Sessizce ayağını kaldırıp deri botun bağcıklarını çözüyorum. Beni izlediğini hissedebiliyorum, ama konuşmuyor. Ayağını bir kenara koyup diğerine geçerken avucumla ayak bileğini sıkıyorum, bir elimle kaslı baldırını ritmik bir şekilde ovarken parmaklarımla sıkı bağcıkları ustaca çözüyorum.

Her iki bot da matın üzerine düzgünce yerleştirildikten sonra, alarmı yeniden kurup onu

elinden tutup ayağa kalkması için onu teşvik ediyorum.

El ele merdivenleri çıkıp doğrudan yatak odasına gidiyoruz. Onu yatağa götürüp hafifçe iterek oturmasını sağlıyorum ve yatak başındaki lambayı yakıp ona daha yakından bakmak için dönmeden önce.

Gözlerinin altındaki koyu lekeler, gözlerini olduğundan daha da koyu gösteriyor. Sakalının gölgesi, yanaklarını biraz daha çukur gösteriyor. Saçları bile her zamanki gibi mükemmel bir şekilde jöle ile şekillendirilmiş gibi görünmüyor. Aslında, hiç taranmamış gibi görünüyor.

Düşünmeden, elimi uzatıp yüzünün yanını avuçlarım. Gözleri kapanır ve gırtlığı titrer. Parmaklarımı nazıkçe elmacık kemiğinin üzerinden geçirip şakağına doğru kaydırır, sonra da kulağının arkasına doğru ilerletirim.

"Uyudunuz mu?"

Gözlerini açıyor. "Pek değil" diye huysuzca cevap veriyor. "Uykum gelmedi. Muhtemelen hastayım."

Çevresindeki herkese destek olan, her zaman doğru olanı yapan bu iri, güçlü adam, yenilmiş görünüyor ve ben buna dayanamıyorum.

Ona kararlı bir şekilde başımı salladım ve etrafımdaki odayı incelerken nasırlı elini sıktım. Beyaz çarşaflarla örtülü geniş yatak. Duvarlardaki dağ manzarası resimleri. Köşedeki, etrafını kitap rafları çevreleyen ayaklı lambanın yanında duran yumuşak koltuk. Bir kitapla kıvrılmak için mükemmel bir yer.

"Hemen dönerim."

Ayrılmak için harekete geçiyorum, ama eli benim elimi daha sıkı sıkıyor, kalmam için sessiz bir yalvarış. "Hey." Ben de elini sıkıyorum, belimden eğilip onun gözlerine bakmaya çalışıyorum. "Üstünü değiştir ve yatağa gir. Hemen döneceğim."

Parmakları yavaşça gevşerken, başını sertçe sallayarak cevap verdi. Uzaklaşırken merakla omzumun üzerinden ona baktım. Yatağının kenarında çok küçük ve yenilmiş görünmesi kalbimi burktu. Şu anda bana ihtiyacı olduğunu hissettim, bu yüzden acele ettim.

Odayı terk edip kendi odama gidiyorum, onun rahatlamasına yardımcı olabilecek her türlü aracı arıyorum. Çünkü Bash'ın hasta olduğunu düşünmüyorum, Bash'ın tükenmiş olduğunu düşünüyorum.

Onun odasına geri döndüğümde, battaniyenin altında, sırtüstü yatmış, elleri karnının üzerinde, neredeyse bir ceset gibi, tavana bakıyor.

Onu bu kadar soğuk görerek endişemi bastırıyorum.

Bu durum, onun yokluğunda ne gördüğünü ve onu bu noktaya iten şeyin ne olduğunu merak etmeme neden oluyor.

Sessizce Bluetooth hoparlörümü kurup en sevdiğim sakinleştirici çalma listesini açıyorum: Tibet şarkı kaseleri.

"Gwen," adımı sanki bir anlamı varmış gibi iç çekerek söylüyor. Bana durmamı söylemesi gerektiğini biliyor ama bunu yapamıyor gibi.

"Bash," diye cevap veriyorum, ona bu konuyu bırakıp benimle ilgilenmemi söylemek için. Çünkü birinin bunu yapması gerekiyor.

Ağır perdeleri çekip ona doğru geri dönüyorum. Gözleri beni takip ediyor, ama vücudunun geri kalanı hareketsiz.

Lavanta yağı dolu cam şişeyi elimde tutarken, dizlerim yatağın karşı tarafındaki şilte kenarına çarptı. Şişe şeffaftı ve içinde gerçek lavanta dalları asılı duruyordu. "Yatağına diz çöküp bunu şakaklarına süreceğim. Lütfen ereksiyon olmamaya çalış."

Öksürdüğü kahkaha ani, samimi ve bir nevi rahatlama gibidir. "Tamam, Gwen. Eğer bu seni rahatlatacaksa."

Yumuşak bir gülümsemeyle yatağına sürünerek uzanıyorum. "Evet, tüm bunları kendimi daha iyi hissetmek için yapıyorum."
kendimi daha iyi hissetmek için yapıyorum."

Gözlerini kapattığında dudakları yukarı doğru kıvrılıyor ve Bash'ın benim yanımda hiç bu kadar gardını düşürmediğini fark ediyorum. Aslında, Bash'ın hiç kimsenin yanında gardını düşürdüğünü sanmıyorum.

O incinmiş.

Clyde'in sözleri kafamda yankılanırken, bunun daha fazlası olduğunu anlıyorum. Ben de incinmişim. Ama bu? Bash aktif olarak inciniyor. Bu farklı ve bundan nefret ediyorum.

Dizlerim koluna değecek kadar yaklaşıyorum. Sonra parmak uçlarıma birkaç damla yağ sıkıyorum, ısıtmak için parmaklarımı birbirine sürtüyorum ve sonra dikkatlice ona uzanıp işaret parmağımı ve orta parmağımı şakaklarına hafifçe bastırıyorum.

İlk başta gerginleşir, ama sonra yumuşar. Parmak uçlarımla onun içindeki gerginliği giderirmişçasına, her dönüşte biraz yavaşlayarak nazik dairesel hareketler yaparım.

"Büyük bir yıl geçirdin, Bash," diyorum yumuşak bir sesle. "Çok şey yaşadın."
Yanağı titriyor. "Pek sayılmaz."

"Evet, gerçekten. Yoğun bir duygusal çalkantı yaşadın. Tripp. Eski sevgilin. Büyük bir ameliyat." Birkaç saniye sessiz kaldım, dilimin ucunda ona sıkıntı veren diğer şey vardı.

"Ben," diyorum sonunda.

Gözleri birden açılır ve ben masaja devam ederken gözlerime bakar.

"Çöküyorsun. Sinir sistemin aşırı yüklenmiş olmalı. Evet, kesiğin iyileşmiş olabilir ve fiziksel olarak iyi hissediyor olabilirsin, ama önerdikleri altı hafta bundan daha fazlasını ifade ediyor olabilir. Ruh sağlığın nasıl? Duygusal sağlığın nasıl? Stres genellikle hastalıkların başlangıç noktasıdır."

Göz kapakları yarı kapalı bir şekilde beni izliyor. Hiçbir şey söylemiyor, ben de devam ediyorum.

"Senin yerinde olsam, iyi hissetmezdim. Sadece diğerlerine değil, kendine de dikkat etmelisin. Yoksa bu durum sana geri dönecektir."

"Biliyorum," diye fısıldıyor, gözleri bir kez daha kapanıyor, sanki gözlerini açık tutamayacak kadar yorgunmuş gibi.

"Bu durum senin için uygun mu?" diye soruyorum, onu nazıkçe azarlamaya devam etmek istemiyorum.

"Evet."

Bir an durup, şakaklarından uzaklaşmadan önce biraz daha yağ ekledim ve parmaklarımla boynundaki lenf düğümlerini hafifçe masaj yaptım.

"Bu işte çok iyisin," diye mırıldanıyor ve sanki birbirimize dokunmak dünyanın en doğal şeyiymiş gibi elini uyluklarımdan üzerine koyuyor.

Boğazımı temizlerim, bu temasa takılmamaya çalışırım.

"Teşekkür ederim. Clyde da çok beğeniyor." Yaşlı adamdan bahsederken gülümsemeden edemiyorum. Onunla olan ilişkimizin bana bu kadar tatmin edici geleceğini hiç düşünmemiştim. O gün yoga stüdyosuna girmiş olması bir tesadüf gibi geliyor. "Durumu daha iyi, biliyor musun? Sanırım kararlaştırdığımız zaman diliminde ve iş terapisti de onaylarsa, hazır olacak."

Bash, ona dokunduğumda derin bir şekilde mırıldanır. "Bu iyi. Peki ya sen?"

Dilimi dudaklarımdan üzerinde gezdiriyorum, göğsümü sıkıştıran bir gerginlik dalgası. "Kosta Rika'daki bir tatil köyünde bir işi kabul ettim, yani yakında senin başından gideceğim. Biraz erken gidip ülkenin diğer bölgelerini gezmeyi düşünüyorum. Zaten yeni bir maceraya atılmam gerekiyor."

Aramızda ağır ve garip bir sessizlik hakim. Sözlerimin Bash'e de benim kafamda olduğu kadar boş gelip gelmediğini merak etmeden edemiyorum. Birkaç saniye geçer ve dikkatimi tekrar elimizdeki işe veririm, aniden hissettiğim utangaçlığımı gizlemek için daha fazla bastırırım.

Ona tedirgin bir bakış attım, gözlerim favorilerindeki gümüş rengi parıltıya ve yanaklarını kaplayan koyu renkli sakallara takıldı. Dudakları aralandı ve cevabını beklerken midem bir uçurumdan aşağı düşer gibi oldu.

Neden onun ne düşündüğünü bu kadar önemsemişimi bilmiyorum, ama önemsiyorum.

Ve onun yaklaşan planlarını hakkında bir şey söylemesini, bir fikir vermesini bekliyorum, ama "Babanın nesi var?" diye sorduğunda beni hazırlıksız yakalıyor.

Düşünceye dalarak başımı eğdiğimde nefesim kesildi. Bu, Bash'ın bana sorduğu ilk kişisel soru olabilir, gerçi ben de pek fazla bilgi vermedim. Ama bu, onun benim hakkımda bildiğinden çok daha fazlasını benim onun hakkında bildiğimi fark etmemi sağladı.

"Şey, biz birbirimizden uzaklaştık."

Parmaklarımla kulaklarının arkasını ve sonra boğazını okşarken o homurdanıyor.

"On sekiz yaşındayken beni evden attı. Aslında o kadar da kötü bir şey değil. Yani, ben yetişkindim. Ama asıl nedeni, onun istediği şeyi yapmamamdı. O inanılmaz derecede eski kafalıdır."

"Ne yapmanı istiyordu?"

"Lise erkek arkadaşım ile evlenip bir aile kurmamı ya da *belki* bir diploma almamı istiyordu, ama asıl nedeni bir koca bulmamdı. Ne yazık ki, ben ikisini de istemiyordum. Bunun yerine eğlenceli, rahat seks yapmaya, kumda meditasyon yapmaya ve insanlara lavanta yağı sürmeye karar verdim. Tüm eşyalarımı bir valize koyup evden çıktığımdan beri benimle konuşmuyor. Bazen, sırf ona inat etmek için, hayatımı nasıl yaşayacağımı ve ne zaman ve nerede yerleşeceğimi kontrol edebildiğimi kanıtlamak için durmadan taşındığımı düşünüyorum. Onun kurallarına uymadan da mutlu ve doyurucu bir hayat yaşayabileceğimi kanıtlamak için."

Bütün bu saçmalığı örtbas etmek için gülümsüyorum. "Hâlâ seninle konuşmuyor mu? On yıl sonra bile mi?"

"Bu yoga ile ilgili değildi - her ne kadar onun aptalca olduğunu açıkça belirtmiş olsa da - daha çok kontrol ile ilgiliydi. Benim onun istediği her şeyi yapmamamdan nefret ediyordu. Annem ev hanımı rolünü benimsemişti, ki bu tamamen normal bir şeydi, ama onların durumunda bu zehirli bir durumdu. O eve geldiğinde akşam yemeği masada hazır değilse, pasif-agresif saçmalıklar başlıyordu. Gömlek mükemmel ütülenmemiş miydi? O zaman bunun annem için çok karmaşık bir iş olduğunu söyleyerek şaka yapardı. Ama bunda komik olan hiçbir şey yoktu."

"Ondan nefret ediyorum," diyor Bash, yumruklarını gözlerimin önünde sıkarak.

Buna gülümserim, boğazım sıkışır. "Keşke ondan nefret edebilseydim. Kilomla ilgili yorumları bile yeter. Ergenlik yıllarımda kilom çok değişiyordu ve o her zaman bunu fark ettiğini bana belli ederdi."

Hormonal değişiklikler, yo-yo diyeti, duygusal yeme... Her aşamada yorum yapardı. Bir keresinde doğum günümde bana koşu bandı bile aldı. Son zamanlarda aldığım *fazla kilolara yardımcı olabileceğini düşündüğünü* söyledi."

Gülüyorum, ama gülünç değil.

Bash'ın parmakları uyluklarımı sıkıca ve güven verici bir şekilde kavrar. Çenemi indirip, vücudumdaki elinin görüntüsünün tadını çıkarırım. Onun sessiz desteği.

Bu rahatlatıcı.

Ağzımı açıp bakmak istemediğimden, boğazımdaki yumruyu yutuyorum ve devam ediyorum. "Açıkçası, benim kendimi görme şeklimi gerçekten mahvetti. Yaptığım hiçbir şey yeterli değildi. Ve ne yaparsam yapayım, vücudumun yorumlara, notlara ve geri bildirimlere açık olduğu hissinden kaçamazdım."

Bash'ın çenesi gerilir, dişlerini sıkar, ama yorum yapmaz. Ben de devam ederim. "Sonra ayrıldım. Ve dünyam açıldı. Bana davranışının sağlıklı ya da normal olmadığını fark ettim. Tam bir hayat yaşayabileceğimi ve bedenimde huzur bulabileceğimi. Ve bunu başardım. Oradayım. Ama ben..." Durup devam ettim. "Sanırım hala asla sahip olamayacağım bir ilişki için yas tutuyorum. Yıllarımı, ne yaparsam yapayım, onun bana istediğim onayı asla vermeyeceği gerçeğiyle barışmaya çalışarak geçirdim. Çünkü ona karşı geldim ve onun için bu en büyük hakaretti. Bu yüzden kendimi sevmeye odaklanıyorum. Ve çoğu zaman da seviyorum. Özellikle popomu ve yan göğüslerimi. Onların büyük hayranıyım," diye ekliyorum, kasvetli monologumu hafifletmek için.

"Siktir. Ben de," diye mırıldanıyor Bash, hafif bir iniltiyle.

Gülümserim, bir an için kafamın içine çekilirim, çocukluğumu ve ne kadar yol katettiğimi düşünürüm.

Tekrar konuşmadan önce, etrafımızdaki hava cam kaselerin çınlamasıyla titriyor.

"Yine de içimdeki küçük kız her zaman farklı olmasını dileyecek. Onun beni düğün töreninde yürütecek, büyükbaba olacak ya da sadece... bu tür şeyleri yapacak biri olmayacağını bilerek. Bununla barışmak zorunda kaldım." Omuz silkiyorum. "Sanırım hala deniyorum. Bazı günler diğerlerinden daha iyi. Dediğim gibi, baba sorunları."

Bash ağır göz kapaklarının altından bana bakar. "Peki ya annen?"

"Telefonla konuşuyoruz. İlişkimiz gergin çünkü babamın ona bu konuda baskı yaptığını ve annemin ölene kadar onu savunacağını biliyorum. Bu ikisinin ilişkisi hiç değişmeyecek gibi görünüyor. İzlemesi zor. Uzun zaman önce kendime onun gibi olmayacağıma dair söz verdim."

"Olmayacaksın," diye onaylayarak mırıldanır, uykulu ve rahatlamış bir sesle.

Ona gülümserim, insanlara yardım etmenin verdiği memnuniyet göğsümü sıcak ve yumuşak bir hisle doldurur.

"Buna izin vermeyeceğim," diye mırıldanır Bash uykulu bir sesle. Göğsümdeki o his sıcak ve acılı bir hale gelir. Bir umut ışığı bırakır.

Cevap vermedim. Buna söylenecek pek bir şey yoktu. Sadece bu duyguyu içime çekip saklamak istedim.

Uzaklaşmak için hareket ettiğimde, elleri uzanır ve ön kolumu sarar. "Gitmeni istemiyorum Gwen," der, sesi uykudan dolayı boğuktur.

Kalbim atlar. Bu gece mi demek istiyor? Yoksa Kosta Rika'ya mı?

Gözlerini açıp tepkimi ölçmüyor, sanki ondan kaçıyormuş gibi.

Elini çekiyor, istemediğim bir şeyi yapmaya zorlamıyor.

Kalbim ağır ve halsiz bir şekilde çarpıyor, ritmi damarlarımda uğulduyor. Onun yanında geceyi geçirme olasılığıyla başım dönüyor.

Ya da daha fazlası? Daha fazlasını mı kastetti?

Hareketsiz bedeninden uzaklaşıyorum, yağı yatağının başucundaki masaya koyuyorum ve ışığı kapatıyorum, bizi lavanta kokulu bir karanlığa daldırıyorum.

Yapmalı mıyım? Yapmamalı mıyım?

Kaçmaya alışkın bir kız için, Bash'ın yanında kalma kararı çok kolay.

Ona sırtımı dönerek, sessizce itiraf ediyorum, "Ben de gitmek istemiyorum."

Ve ona dönüp baktığımda, yorganı açmış, sessizce beni de yorganın altına davet ediyor.

Tam olarak sığabileceğimi bildiğim yere bakarak, aşmamam gereken bir sınırı aşıp aşmadığımı merak ediyorum.

Umursamadığıma karar veriyorum. Sebastian Rousseau söz konusu olduğunda, alabileceğimi alacağıma karar veriyorum. Sonsuza kadar olmayabilir, ama şimdilik bununla yetineceğim.

Böylece yorganın altına girip onun beni kucaklamasına izin veriyorum.

BÖLÜM 25

Bash

SANKİ HAYATA GERİ DÖNÜŞÜMÜZÜ YAŞIYORUM GİBİ UYANIYORUM — SERT, hızlı ve uyanık

. Saatime baktığımda, karartma perdelerinin aralığından odayı kesen parlak bir ışıık şeridi var—saat 10. Asla uyumadığım bir saat.

Buna ihtiyacım olmalı. Sert bir sıfırlama.

Yanımda çarşaf lar buruşmuş — Gwen'in gerçekten de geceyi benim yatağında geçirdiğinin kanıtı.

Bu benim ihtiyacım olan bir şeydi. İşten döndüğümde her zaman istediğim bir şeydi. Ve o tereddüt etmedi.

Dün gecenin samimiyeti, benim bile farkında olmadığım bir arzuyu tatmin etti. Gwen, ben açıklamadan bile neye ihtiyacım olduğunu biliyordu. Sonra bana kendinden hiç olmadığı kadar çok şey anlattı.

Artık onu daha iyi anlıyorum.

Dahası, ona bağlandığımı hissediyorum.

Aramızda garip bir gerginlik istemiyorum. Dün gecenin nezaketini istiyorum. Ve ayaklarım yere değdiğinde, kendime bugün yeni bir gün olduğunu söylüyorum. Aramızdaki ilişkinin böyle olmasını istiyorsam, bunun için elimden geleni yapabilirim.

Daha nazik olmaya çalışabileceğim yeni bir gün. Hayır, daha kibar.

O konuşmadan beri, bu ayrım aklımda kaldı. Kendimi daha nazik, daha hoş bir kişiliğe zorlayabilir miyim bilmiyorum, ama her zaman şefkatli olabilirim.

Banyoda dişlerimi fırçalarken aynadaki yansımanı inceliyorum. Yorgun görünüyorum, ama dün kadar bitkin değilim. Biraz hüzünlü hissediyorum, ama dünki gibi depresif ve alaycı değilim.

Bu, zihinsel ve duygusal sađlıđımı sorduđunda bir řeyleri fark etmiř olabileceđini dűřündürűyor. Gerçek řu ki, son zamanlarda ikisini de ihmal ettim.

Bu sabah Gwen ile yűzleřecek olmak beni tedirgin ediyor. Arkasına saklanabileceđim huysuzluđum olmadan kendimi savunmasız hissediyorum. Yumuřak, hassas ve kolayca incinebilir.

Bu kadar ačíkta hissettiđimde, onu istemediđime kendimi ikna etmek de daha zor oluyor. Ellerimi tezgaha dayayarak aynada kendime bakıyorum.

Gűvenli ve nazik olabilirim.

Olgun ve nazik olabilirim.

Gwen'e yatmadan da nazik davranabilirim.

Tabii ki yapabilirim. Ben yetişkin bir adamım. Çok yetenekli bir pilotum. Baskı altında harika işler çıkarırım. Hatta geçmişteki davranışlarım için zűr bile dilerim, hatalarımı kabul ederim. "Bunu yapabilirim," diř fıramı yıkarken mırıldanıyorum ve aşağıya inmek için dnűyorum.

Oraya vardıđımda, ortalık sessiz. Clyde ve Gwen buraya gelip hayatımı ele geçirdiklerinden beri çođu sabah olduđu gibi sohbet veya kakhaha sesleri duymayı bekliyordum. Onların ne kadar iyi anlařtıkları açıklanamaz. İkiisi, çok sıkı fıķı. Ve bunu izlemek gűzeldi. Özellikle de řimdi bildiklerimi dűřűnűnce.

Onu takdir ediyor ve uzmanlığını saygıyla karşılıyor. Kendi babasının onu utandırdığı tűm özelliklerinde değer grűyor.

Gwen de ona karřı aynı řekilde. Clyde, kabul etmek istese de istemese de yalnızlık çekiyor. Birçok insan onun saçmalıklarına katlanamıyor, ama Gwen'in yanında en dengesiz haliyle davranabiliyor ve Gwen sadece gűlűmsűyor, onun konuřmasına izin veriyor.

İtiraf etmeliyim ki, Gwen'den bir iki şey öğrenebilirim.

Mesela, olayları akışına bırakmayı. Üzerimde taşıdığım algılanan yanlışları nasıl aşacağımı. Geceleri uykumu kaçıran kaçırılmış fırsatlardı.

Bana bastırılmış olduğumu söyledi ve haklıydı. Nasıl durmam gerektiğini bilmiyorum.

Taze demlenmiş kahvenin kokusunu takip ederek mutfağa gittim, orada yalnız olacağımı umuyordum. Ama Gwen sırtı bana dnűk duruyordu, saçları dağınık bir topuz halinde toplanmıştı, ellerinde bir kupa tutuyordu. Altın rengi ışık onu aydınlatıyordu.

Keřke birlikte uyanabilseydik diyorum. Perdeleri açık bırakıp, yatakta uzanarak sabah gűneřinin onun yukarı doğru kıvrık burnunda dans etmesini, ışınlarının dolgun yanaklarının űst kısmını aydınlatmasını izleyebilseydim.

O sıcak ve yumuşak olurdu, lavanta gibi kokardı. Onu kendime yaklaştırır ve o kadar uzun süre ona bakardım ki, gözlerimi kapattığımda, onun şekli göz kapaklarımla arkasına kazınırdı.

Bu olasılık göğsüme sert bir darbe indiriyor. En azından bunu istemediğimi iddia etmeyi bıraktım — birlikte uyanacak birini. Kahve içecek birini. Manzarayı birlikte seyredecek birini.

Özlediğim seks bile değıl. Arkadaşlık. Hasta olduğımda yardım edecek birinin olacağını bilmek rahatlığı. Zorlu bir orman yangını söndürme görevinden eve döndüğümde, bunu tek başıma yaşamak zorunda kalmayacağımı bilmek. Günün sonunda, gece boyunca sarılabileceğim, nefesimin onun nefesine uyum sağlayabileceğı biri olacağını bilmek.

Basit şeyler.

Biriyle bir hayat kurmak. Sadece bununla yetinirdim.

Ama bu herhangi *biri* olamaz. Sanırım içten içe, o kişinin "*o*" olmasını istiyorum. Bunun olmaması için çok fazla incindim.

Ve o tek kişi dediğimde, aklıma o geliyor.

Yanağımla ısırarak kahve makinesine doğru yürür ve kendime bir fincan kahve doldururum. Gwen benim varlığımla fark ederse de, bunu belli etmez. Geniş arka terasa dönük durur; sürgülü kapıları açarsanız, evin bir başka odası gibi olan terasa.

"Günaydın," diye sesleniyorum sonunda, sessizliğı bozmak için. Onun konuşamayacakmış gibi hissetmesini istemiyorum.

Görölür ama duyulmaz, babasından bahsederken böyle demişti. Bu duygu beni rahatsız etmişti. şimdi ise öfkeliendiriyor.

Omzunun üzerinden bakıyor, o sıradışı gözleri bana takılıyor. Sweatshirt'ünün ve ona uyan taytının yumuşak adaçayı yeşili rengi, irislerindeki mor tonu daha da belirgin hale getiriyor.

Lavanta. Leylak. Yoğun orman yangını dumanının üzerinde doğan güneşin rengi.

"Bu... ne tür bir sabah." Pürüzsüz sesi bir merhem gibidir ve ağzının hafif kıvrımı tek bir parça bile gariplik bir ifade içermeyiz.

O hafifçe kıkırdarak pencereden dışarı bakarken başımı yana eğiyorum. Elimde kahvemle geniş mutfağı geçiyorum. Gwen'e doğru çekildiğim için koyu yeşil dolapları, altın renkli donanımları ve lekeli ahşap tezgahları geçiyorum.

Vücudunun kıvrımları tam olarak ortada. Ona dokunmak için can atıyorum. Ama bu düşünce

aniden ve keskin bir şekilde durur, çünkü onun baktığı şeyi görürüm.

Çünkü o, göl değil.

Clyde. Güvertede. Çıplak.

Onun yanına geldiğimde çenem düşüyor, şoktan ağzım açık kalıyor. Bize sırtını dönmüş, bacaklarını açmış ve havaya kaldırmış, kollarını dizlerinin arkasına dolamış oturuyor.

"Ne halt ediyor bu?"

Gwen bana bakar, yüzünde eğlenceli bir ifade vardır. "Oh, o mu?" diye cevaplar, hafifçe sıratarak. "O, şey... perineumunu güneşliyor."

Kafam allak bullak olmuş bir şekilde adama tekrar bakıyorum. Sıska ve sinirli görünüyor, tüm vücudu kaslı ve güneşten yanmış. Dağın diğer tarafındaki evini ayakta tutmak için dışarıda çok fazla zaman geçirdiğini biliyorum. Odun kesiyor, otlar ve sebzeler yetiştiriyor, çatısını güçlendiriyor ve zombi sığınağını ya da her ne haltsa onu inşa ediyor.

Doğrusu, bir kıyamet koparsa, Clyde sahip olunması gereken bir arkadaş olurdu.

Ama bu? Bu çok fazla.

"Perineumunu güneşlemek mi?"

Gwen, kendini tutmak için omuzlarını titreyerek gülerek homurdandı. "O öyle diyordu. Ben ise kafamda buna '*kasık bölgesini bronzlaştırmak*' diyordum."

Kendimi tutamıyorum. Kıkırdayarak gülüyorum. Gwen'in gözleri şaşkınlıkla açılıyor. Bakışları ağzımda bir süre kalıyor, sonra tekrar uzun pencerelere kayıyor. Ve tamamen çıplak olan Clyde'a.

"Bu bir yoga şeyi mi?" diye ciddi bir şekilde soruyorum ve kahvemi yudumluyorum. Dün gece yeterince kötüydüm. Eğer bu bir şeyse, ona saygı duyabilirim. Ya da en azından öyleymiş gibi davranabilirim.

"Mm-hmm. Taint bronzlaştırma bu aralar çok moda. Sen de denemelisin denemelisin."

Gwen'in uzmanlığını takdir etmediğimi düşünmesini istemediğim için ifademi nötr tutuyorum

ama ses tonum beni ele veriyor, çünkü "Gerçekten mi?" diye sorarken sesimde bir miktar tiksinti var.

"Hayır, pek sayılmaz," diyor göz kamaştırıcı bir gülümsemeyle. "Yani, o sadece..." Ne soracağımı bile bilmiyorum.

"İnternette okuduğu şeyleri deniyor mu? Evet. Kesinlikle öyle." "Ama bu nerede oluyor? Ve *neden*?"

"Bana bununla ilgili bir blog yazısı gönderdi. Bilirsin, en iyi tıp uzmanları WordPress'te takılırlar."

Tabii ki öyle.

"Makaleye göre" — bir elini havada tırnak işareti yaparak
— "bir sürü faydası var. Uzun ömür, D vitamini seviyeleri, kan dolaşımı ve libido için faydalı." *Libido* derken kaşlarını oynatıyor ve ben şaşkına dönüyorum.

"Daha yeni böbrek nakli oldu. Neden libidosu hakkında endişeleniyor?"

Omuz silkti. "Yeni bir hayat mı? Yaşlı, ölü değil. Sakral çakrası akıyor. Seks hakkında düşünmesi oldukça normal. Tanrı bilir, o kıyamet günü hazırlıkçıları için olan arkadaşlık sitesinde yeterince zaman geçiriyor."

Tiksinerek siyah kahvemi bir yudumla içtim, zihnimden Clyde ve seksle ilgili tüm imgeleri silmek umuduyla.

"Vitamin D'yi mağazadan alabileceğini biliyor mu?"

"Evet, ama Bash" —Gwen sesini Clyde'ı mükemmel bir şekilde taklit ederek alçaltır—"o şey sentetik ve gerçek olanla hiçbir ilgisi yok."

"Tanrım, bu tam onun söyleyeceği bir şey." Kafamı sallıyorum, gözlerim esasen evlat edindiğim bu adama sabitlenmiş durumda. Şu anda terasımda güneş ışığına kışını uzatmış durumda. "Bu güvenli mi?"

Omuzlarını silkiyor, ellerini kahvesinin etrafına koyarak düşünceli bir yudum alıyor. "İlaçlarından bazıları güneşe duyarlılığa neden oluyor. Ama şu anda güneş hala ılımlı, bu yüzden ona beş dakika verdim ve zaman tuttuğumu söyledim. Gözlerimizi rahatsız etmekten başka bir zararı olduğunu sanmıyorum. Ve belki şimdi başlarsa, yazın bunu yapmaya alışabilir. Temel bronzluk gibi, anlarsın ya? Yanmayı önlemek için."

"Bu konuşmadan çok nefret ediyorum" diyebiliyorum sadece ve bu Gwen'i güldürüyor. Boğazından çıkan, kadifemsi kahkahası her zaman doğrudan sikime isabet ediyor.

Ama bundan çok daha fazlası var. Onun benim istediğim her şey olduğunu fark etmem.

BÖLÜM 26

Bash

CLYDE'I TERASTA İZLEDİKTEN SONRA, GÜNÜMÜ YENİDEN BAŞLATMAYA KARAR VERİYORUM.

Duş alıp, suyun onu terasımda gördüğüm görüntüsünü silip süpürmesini umuyorum. Bütün gece uyuduktan sonra bile vücudum hala ağrıyor ve şakaklarımda hala sönük bir ağrı hissediyorum.

Sıcak duşun altında, Gwen'in sözlerini düşünür ve bu semptomların sadece yorgunluktan değil, ruh sağlığımdan kaynaklanıp kaynaklanmadığını değerlendiririm.

Duşun mahremiyetinde, sağlık durumumun pek iyi olmadığını itiraf etmek daha kolay geliyor, ama belki de bu sadece fiziksel bir sorun değil.

Giyinip aşağı inmeye hazırlanırken, zihinsel olarak bir adım geri çekilip kendimi dışarıdan bir seyirciymişim gibi inceliyorum. Orman itfaiyecisi olarak geçirdiğim tüm yılları, gördüğüm her şeyi, birlikte çalıştığım tüm erkek ve kadınları düşünüyorum.

İş arkadaşlarımdan birinin şu anda benim hissettiğim gibi hissettiğini görsem nasıl tepki verirdim diye düşünüyorum.

Aklımda "mesleki tükenmişlik" terimi belirliyor. Bunu ilk elden gördüm — arkadaşlarımdan ve iş arkadaşlarımdan bununla mücadele ettiğini, başa çıktığını, yenik düştüğünü ve üstesinden geldiğini gördüm. Ve acaba benim de karşı karşıya olduğum şey bu mu diye merak ediyorum.

Yıllardır bu iş beni tüketiyor. En alt kademedan başladım, zorlu uçuş eğitimi saatlerini tamamladım ve hava itfaiyecisi olmak için kendimi yukarıya tırmandırdım. Hep iş, hiç eğlence yoktu ve belki de bu beni biraz sıkıcı bir adam yaptı.

Bu işi yapmak için hiç durmadan çalıştım ve ara vermeyi hiç düşünmedim. Hatta tatile bile neredeyse hiç çıkmıyorum.

Çoraplarımı giyerken durup, bunun tam olarak doğru olmadığını fark ettim. Bir bakıma,

ara vermiştim. Kışları dünyanın başka yerlerinde yangınlarla mücadele ederek geçirirdim. İlkbahar, sonbahar, kış başka yerlerde, genellikle Avustralya'da, yazları ise Kanada'ya veya Amerika'nın güneyine dönerdim. Yıl boyunca yangınlarla mücadele ederdim.

Son birkaç yıldır nihayet geri adım atıp kışları vadide küçük müteahhitlik işlerinde sessizce çalışmaya başladım. Bu iş, doğal afetlerin yol açtığı ölüm ve yıkımdan kısa bir süreliğine uzaklaşmamı sağlıyor.

Uzun zamandır işimin sahip olduğum tek şey olduğunu düşünüyordum, ama şimdi bunun artık böyle olmayabileceğini fark ettim.

Yardım istemek konusunda çok kötüyüm, ama dün gece denedim. Ve Gwen bunu *bunu anladı.*

Eve bu kadar ezik ve bitkin hissederek gelmek beni korkuttu. Bu, ihtiyacım olan uyanma çağrısı bile olabilir. Yardım istemekten nefret ediyorum, ama ihtiyacım olduğunda bunu görmezden gelemeyecek kadar yaşlandım.

Bu yüzden, isteksizce kendime söz veriyorum, profesyonel itfaiyeciler derneğini arayıp konuşabileceğim biri var mı diye bakacağım.

Ama önce yemek. Açlıktan ölüyorum. Uzakta olduğum süre boyunca da düzgün yemek yemedim. Kendime *hiç* bakmadım.

Aşağı indiğimde, bu sabah uyandığımda beklediğim gibi sohbet ve kahkahalarla karşılaştım. Ayrılmadan önceki birkaç hafta boyunca onlara katılmaktan kaçındım, ama bugün katılmak istiyorum.

Gwen ve Clyde mutfakta, birbirleriyle canlı bir sohbet ediyorlar. Clyde'ın buzdolabından bir torba kereviz çıkarmasını ve rahatça hareket etmesini izlerken, kasıklarına biraz güneş almasının onu gerçekten daha iyi hissettirip hissettirmediğini merak etmeden edemiyorum. Ben yokken geçen birkaç gün içinde bile iyileşmesi olağanüstüydü.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyorum, mutfığa girerken.

Gwen elinde bıçakla bana dönüyor, bıçağın ucunda çiğ tavuk parçaları sallanıyor. Benim varlığımdan şaşırması gibi görünse de, bunu belli etmiyor. "Sen," diyor, "hiçbir şey yapmayacaksın. O tezgahın başına oturup dinleneceksin. Ve sonra, biraz kestireceksin."

Ona kaşlarımı kaldırarak bakıyorum. "Yıllardır tam bir gece uykusundan sonra öğle uykusu yapmadım. Ben küçük bir çocuk değilim."

Gwen bana bakmaya zahmet etmez, sadece tavuk göğsü doğramaya devam eder. "Peki, eğer kendine bakamıyorsan, o zaman sana küçük bir çocuk gibi davranmak zorundayım. Ve bu da uyuman gerektiği anlamına geliyor. Vücudun

buna ihtiyaç duyuyor."

Clyde gözlerini kısıarak bizi izliyor, bakışları Gwen ile benim aramda gidip geliyor. "Neden sana dinlenmeni söylüyor? Yani, hepimiz dinlenmen gerektiğini biliyoruz. Bir olta makarası kadar gerginsin. Ama ne zamandan beri onun dediklerini dinliyorsun?"

Tezgahın önündeki tabureye oturup Clyde'a bakıyorum. Bazen sinir bozucu olsa da, onun en yakın arkadaşlarımdan biri olduğunu itiraf etmeliyim. Bu yüzden yeni bir Şey deniyorum. Her Şeyi içime atmamaya çalışıyorum. "Aşırıya kaçıp kendimi hasta ettiğimden beri. Biraz gerginim ve sanırım bu beni yakaladı."

Clyde alaycı bir Şekilde, kereviz için bir bıçak kapar. " yle mi dersin?"

Gözlerimi deviriyorum. "Sadece açık konuşuyorum, Clyde. Hepimiz perineumumuzu güneşe maruz bırakmanın meyvelerini topluyoruz."

şimdi burun kıvrıyor, kestiği kerevizi gülümseyerek izliyor. "Denemeni söyledim, ama beni dinlemeyeceksin. Yeterince aydınlanmamışsın."

Kafamı sallıyorum, nasıl oldu da kasabanın komplo teorisini ve havaalanında birlikte sarhoş olduğum kızla duygularımı konuşur hale geldiğimi merak ediyorum.

"Ama sana neyin iyi geleceğini söyleyeyim," diye devam ediyor Clyde. "Esrar."

Hareketsiz kalıyorum, başımı eğip ona bakıyorum. "Esrar mı?"

Çenesini eğdi. "Evet. Bilirsin... marihuana. Ganja. Esrar. Ot. Reefer. Mary Jane. Siz gençlerin bugünlerde ne dediğini bilmiyorum, ama sana iyi gelebilir. Tıbbi bir etkisi var."

Gwen kıkırdayarak güler ve elinin tersiyle ağzını kapatır. "Neye gülüyorsun?" diye sorarım.

Geniş gözleri benimkilere doğru fırlar. "Mary Jane. Uzun zamandır bunu duymamıştım." Kıkırdamadan sözcükleri zar zor çıkarabilir.

Tek yapabildiğim ona göz kırpmak.

Clyde şimdi dönüp Gwen'e bakar. "Ama haklı olduğumu biliyorsun. Onun için iyi olur."

Dudaklarını birbirine bastırır, düşünürken başını bir yandan diğer yana eğirir. Bu sırada benimle göz teması kurmaktan kaçınır. Sonunda omuzlarını silker. "Evet, muhtemelen."

"Aha!" Clyde elini havaya kaldırır ve keskin mutfak bıaklarımdan biriyle tavana doğru bıçaklar.

"Haklıyım!" Bıçağı bana doğru uzatır. "Sen, dostum, sadece bir esrar içip, biraz kestirip, perineumuna biraz güneş almayı düşünmelisin."

"Clyde, perineuma asla güneş tutmam."

Buna karşılık sadece gözlerini devirir. Ama sonra durur. "Bu, benimle esrar içeceksin demek mi?"

En son ne zaman esrar içtiğimi hatırlamıyorum. Elbette, esrar yasal. Elbette, tıbbi faydalarını anlıyorum. Sadece hiç denemedim. Ve Clyde'ın da denemesi gerektiğini düşünmüyorum. "Clyde, esrar içmek için tıbbi olarak uygun olup olmadığını bile bilmiyorum."

Sanki bu durumda mantıksız olan benmişim gibi eliyle beni uzaklaştırır. Sanırım bir şey için izin almak konusunda benim de bir dayanağım yok.

"Hayır. Bu bitkileri kendim yetiştirdim. Aslında, sen yokken Gwen ve ben her şeyi kontrol etmek için benim evime gittik. Biraz aldım. Maya'ma selam verdim."

Kaşlarım çatılır. "Maya'm ne oldu?"

Gwen başını kaldırır, yüzünde hüznü bir ifade belirir ve ben ikisi arasında bakışlarımı gezdiririm. Belli ki benim bilmediğim bir şey biliyor.

"Karım," diyor, sanki onu ilk kez duyuyormuşum gibi. "Tüm fotoğrafları benim evimde. Hiç fark etmedin mi?"

Ona göz kırpmıyorum. Hayır, fark etmemiştim. Clyde'ın evinde gerekli olanın ötesinde hiçbir şeye yakından baktığımı sanmıyorum. "Üzgünüm, Clyde. Sanırım yeterince dikkat etmedim. Bir dahaki sefere oraya gittiğimizde bana gösterir misin?" diyorum, içimdeki suçluluk duygusunu hafifletmeye çalışarak.

"Çok uzun zaman önceydi. Kırk küsur yıldır yok artık." Onun, hiç bilmediğim karısı hakkında konuşmasını dinlerken boğazım düğümleniyor. "Kan pıhtısı yüzünden öldü. Huzur içinde vefat etti. Ama onu hastaneye götürdüğümde migren olduğu söylendiği için hiç içim rahat etmedi. O gece eve gönderildik. Uykusunda öldü. Neyse, hayatın tadını çıkar. Benim tavsiyem bu. Yarının garantisi yok."

Sanki bu, duyduğum en üzücü hikayelerden biri değilmiş gibi konuşuyor. Sanki tamamen gereksiz bir şey değilmiş gibi.

Ve aniden, Clyde'ın kişiliğinin küçük parçaları benim için yerine oturdu. Tıp sistemine olan güvensizliği. Birçok tuhaf şeye olan inancı. Neden

neden olmasın? Neden olmasın ki? Böyle bir olay bir insanı derinden etkiler.

Bana anlatamayacağını hissetmesi beni üzüyor. Ona nasıl bir arkadaş olduğumu sorgulamama neden oluyor. Ona tüm dramlarımı anlatıyorum, ama hiç durup onu dinliyor muyum?

"İstersen fotoğrafları buraya getirebilirsin," diyorum, durumu düzeltmek umuduyla. "Eşyalarını görmek için gitmene gerek yok, Clyde."

Burada kendini evinde hissetmesini istiyorum. Daha önce bir izinsiz giriş gibi gelen şey, şimdi sadece benim içine kapanık bir pislik olduğumu hissettiriyor.

Onları benim etrafımda diken üstünde yürümek zorunda mı bırakıyorum?

"Hayır, Maya burayı sevmezdi. Onun fotoğrafları oraya, bizim evimize ait. Orada birlikte mutluyduk, biliyorsun. Hala dünyadaki en sevdiğim yerlerden biri. Kimse benim Maya'm gibi marihuana yetiştirmiyordu. Aslında, onun yetiştirdiği türlerden bazıları hala bende duruyor. Bütün paramızı böyle kazandık, ama yine de sessiz kulübemizi seviyorduk. Acil durumlar için mülkün farklı yerlerine nakit para gömdüm. Güvenlik için."

Tabii ki mülküne nakit para gömmüş.

Gwen ve Clyde arasında gözlerimi gezdirirken, tüm bu yeni bilgileri sindirmeye çalışıyorum — hayatının beklenmedik parçaları ve onun ve rahmetli karısının eskiden yasadışı olarak marihuana yetiştirdiklerini anımsadığımız garip yol.

Bunun biraz sağlıklı bir an olabileceğine karar vererek, adanın tezgahına avucumu vurup, "Biliyor musun, Clyde? Maya'nın Mary Jane'ini seninle birlikte içmek isterim" diyorum.

Bunun üzerine Gwen kahkahayı patlatır ve bir avuç tavuğu cızırdayan tencereye atar. "Evet, Clyde," diye ekler. "Ben de Maya'nın Mary Jane'ini içmek isterim. Hadi bu çorbayı hazırlayalım, sonra hep birlikte dışarıda oturup tadını çıkaralım."

Adam neşelenir, dik durur, gözleri parlar. "Gerçekten mi? İkiniz benimle bunu yapar mısınız?"

"Tabii ki," der Gwen, ben de ona ciddiyetle başımı sallarım. "Bize Maya hakkında daha fazla şey anlatabilirsin."

Clyde gülümser — nadir görülen, samimi bir gülümseme. Alaycı bir sırıtış, yaramaz bir gülümseme değil, kemiklerine kadar işleyen bir mutluluğu ifade eden türden bir gülümseme. Benim de sık sık takındığım bir gülümseme değil. Ama şu anda, benim yüzümde de aynı gülümseme yansımış olabilir.

Öğle yemeğini hazırlamalarını izlerken, tavuklu noodle çorbasına hangi malzemeleri eklemeleri ve hangilerini çıkarmaları gerektiğini konuşuyorlar

Clyde, Gwen'in ev yapımı kemik suyunu onaylar, ama daha fazla sebze eklemeyi reddeder. Gwen, her seferinde kararlı ama nazik bir şekilde onu ikna eder ve D vitamininin onun sağlığı için iyi olduğu gibi, sebzelerin de bağışıklık sistemi için iyi olduğunu açıklar.

O homurdanıyor ama şikayet etmiyor. Ve kısa süre sonra, sıcak, zengin kokulu bir çorba ocakta kaynıyor.

Üçümüz dışarı çıkarız, güneş bu saatte ön verandayı doğrudan ısıtmaktadır. Rüzgardan korunaklıdır, bu da ortamı daha çok yaz gibi hissettirir. Işık suda parıldar ve çok sevdiğim çam ağaçlarının kokusu havada yayılır.

O kokuyu ve onunla ilişkilendirdiğim yalnızlık hissini kovalayarak birkaç derin nefes alıyorum. Çok geçmeden, esrar kokusu çam kokusunu bastırıyor.

Yanımda Adirondack sandalyesinde oturan Clyde'a bakıyorum. Güneşin yüzüne vurmaması için şapkasını gözlerine kadar indirmiş, Gwen ise onun hemen yanında oturuyor. Dudaklarına ince bir esrar sarılmış, başparmağı ve işaret parmağıyla ortasından tutuyor. Derin bir nefes alıyor ve duman burnundan çıkarken gözlerinin kapanmasını izliyorum.

Esrarı Gwen'e uzatır ve o da aynı şeyi yapar, sandalyeye yaslanıp rahatlarırken dudaklarından bir duman bulutu çıkar. Sırtının kavisi ve çıkardığı ses, doğrudan sikimi tahrik eder. Hiç çaba sarf etmeden bile çok seksi.

Ve burada otururken, onu o korkuluğa bastırdığım anların anıları beynimi dolduruyor. Dudaklarım onun dudaklarında. Elleri saçlarımda.

Keşke durmasaydım.

"Yalan söylemiyordun, Clyde. Maya yetenekli bir kadındı," diyor Gwen, ben de ereksiyonumu bastırmaya çalışırken.

O gülüyor. "Öyleydi."

Gwen esrarı bana doğru uzatıyor ve ben Clyde'ın üzerinden uzanarak onu alıyorum. Elimde çevirip, tereddütle ona bakıyorum.

Doğrusu, ben her zaman tutucu bir adam oldum ve bu ortam bana pek uymuyor. Yine de, diğer ikisini yeterince izleyerek hareketlerini taklit edebildim.

Esrarı kaldırıp derin bir nefes alıyorum.

Saniyeler sonra öksürüyorum ve onlar gülüyorlar. Ve kısa bir süre sonra ben de gülüyorum.

Clyde iç çekiyor. "Maya, bu kadar gergin birinin duygularını anlatıp onun bitkisini içmesini izlemekten büyük keyif alırdı. Bu onu mutlu ederdi."

"Hizmet etmek için yaşıyorum," diye şaka yapıyorum ve bir nefes daha alıyorum, bu sefer öksürmeden.

"Belki birkaç nefes daha aldıktan sonra, dışarıda güneşlenmeye çıkarsın..."

"Clyde, bu konuyu açma. Maya çok sevimli birine benziyor, ama güneşlenmek falan olmayacak."

"Yüzünü güneşe maruz bırakmaya ne dersin?" diye önerir Gwen. "Sadece arkana yaslan ve rahatla. Cildinin herhangi bir bölgesinden vitamin D alabilirsin. Vitamin D, moral bozukluğu ve stresli bağışıklık sistemi için çok faydalıdır."

Clyde emilim oranları hakkında söylenir ve bu beni güldürür. Omuzlarım gülmekten titrer.

Bir nefes daha alıyorum ve vücudum gevşiyor. Aslında, yıllardır gevşememiş kaslarım da gevşiyor.

Ve bir saat böyle geçer. Küçük esrarı paylaşıyoruz ve Clyde örtülü kalırken, ben güneşte sırtımı yaslayıp, güneş ışınlarının beni dıştan içe doğru ısıtmasına izin veririm. D vitamini ihtiyacımı uygun şekilde karşılarım.

Gözlerim kapanıyor, başım dönüyor, vücudum süzülüyor, en beklenmedik şekilde arkadaş olduğum iki kişiyle bu anın tadını çıkarıyorum.

Sonunda, konuşmamız Clyde'a belirli komplo teorilerine inanıp inanmadığı konusunda sorular sormaya dönüşür.

"Hey, Clyde, Elvis Presley'in ölümü sahte miydi?"

"Hey, Clyde, aya iniş hükümet tarafından sahte miydi?"

"Hey, Clyde, insanları hasta etmek için su kaynaklarına florür eklediler mi?"

"Hey, Clyde, dünya düz mü, yuvarlak mı?"

"Hey, Clyde, piramitleri Mısırlılar mı yoksa uzaylılar mı inşa etti?"

Buna o şöyle cevap veriyor: "Tabii ki piramitleri Mısırlılar inşa etti, ama uzaylılar onlara yaptırdı."

Söylemeye gerek yok, ilerledikçe ve yükseldükçe daha çok gülüyoruz.

Yanaklarım ağrıyana kadar gülerim. Boğazım kısılana kadar gülerim. Karnım ağrıyana kadar gülerim.

Eğleniyorum.

Ve tanrım, bu hayatımın en güzel öğleden sonralarından biri.

BÖLÜM 27

Gwen

BASH EVE DÖNÜLDÜKTEN SONRA, DAYANILMAZ derecede iyi bir ruh hali içindeyim.

Onun yanında geçirdiğim bir gece ve ön verandada aptalca vakit geçirdiğimiz bir öğleden sonra arasında, aramızda yeni bir dostluk duygusu gelişti.

Sanki sonunda içini açmış gibi ve şimdi ona karşı yepyeni bir bağlılık hissediyorum. Bize karşı. Ya da, bize dair fikre karşı.

Dün gece, Bash'ın on yıllardır ilk kez kafayı bulduğunu gördükten sonra şansımı zorlamadım. Eve geri döndüğümüzde, bir kase tavuklu erişte çorbası, ardından taze pişmiş kurabiyeler ve sonra da bir kase cips yedi.

Aşırı açlığını giderdikten sonra, oturma odasındaki yumuşak kanepeye yürüdü, kendini bıraktı ve uykuya daldı. Üç saat boyunca uyudu, bunu biliyorum çünkü onu sürekli kontrol ettim. Uyuyan vücuduna bir battaniye örttüm ve uyurken, alındaki sert kırışıklıklar olmadan ne kadar genç görüldüğüne hayret ettim.

Uyandığında, sabah ilk saatlere göre daha dinlenmiş görünüyordu. Onun iyileştiğini görmek, gece boyunca ders vermek için stüdyoya gitmemi çok daha kolaylaştırdı.

Bugün bile iyi ruh halim devam ediyor. Bunun bir nedeni, dün akşam işten eve geldiğimde, en sevdiğim şarkıların bulunduğu çalma listesinin seslerinin Bash'ın odasından geldiğini ve lavanta yağının kokusunun kapısının altından yayıldığını duymuş olmam.

Daha önce ona çalma listesinin bağlantısını mesajla göndermiş ve her ihtimale karşı hoparlörümü ve yağı yatağının başucundaki masaya bırakmışım.

Bash'ın bunları kullanması, bu kadar iyi hissettirmemeliydi. Çok küçük, çok basitti. Ama daha fazlası gibi hissettirdi. Sanki beni saçma ya da

çılgın bulmadığını hissettim. Ona gösterdiğim stratejilere değer verdiğini hissettim.

Beni takdir ediyormuş gibi hissettim.

Yüzümde aptalca bir gülümsemeyle odama gittim, ama içimden büyük bir kısmı onun yatağına girmeye can atıyordu. Bash'ın yanında uyumak, daha önce hiç yaşamadığım bir huzur vermişti.

Sessiz bir arkadaşlık, yatıştırıcı bir bağdı. *Daha* fazlasıydı. Bash ile olan her şey, ilk tanıştığımız andan beri öyleydi.

Şimdi, sabah dersim için stüdyoyu hazırlıyorum, ama aklım hala uzun boylu, esmer ve yakışıklı beyefendide.

Her istasyona bloklar ve kayışlar yerleştiriyorum, kafamda tam bir ders planı var, sonra stüdyonun önüne gidip gelen öğrencileri karşılayabilmek için.

Tanıdık yüzler tek tek kapıdan geçiyor, her biri benim düzenli takipçilerimden. Ta ki burada görmeyi hiç beklemediğim birinin gözlerine bakarken bulana kadar.

Bam.

Ağzım açılır ve sonra tekrar kapanır. "Ne..." diye sorarım, başımı sallayarak dudaklarım gülümsemeye bükülür. "Burada ne işin var?"

Gözlerinin vücudumu taraması, kalçalarımda, belimde, göğüslerimde durması, vücudumu titretir. Yıllarca vücudunda güzellik aramak için çaba harcayan biri olarak, Bash'ın yanında hiç çaba sarf etmeme gerek yok.

Omuzlarını silkiyor, stüdyoyu sanki daha önce hiç görmemiş gibi inceliyor, köşedeki rafta satılık olan eşyaları değerlendiriyor. "Bu sabah itfaiye teşkilatının ruh sağlığı çalışanlarından biriyle telefonda konuştum ve sinir sistemimi yatıştırmak için birkaç farklı yöntem önerdiler. Yoga da bunlardan biriydi." Gözleri tekrar bana dönüyor. "Onlara bu civardaki en iyi öğretmenlerden birini tanıdığımı söyledim. Denemeye karar verdim."

Ona gülümsediğim için yanaklarım ağrıyor. "Öyle mi?"

"Evet. Şimdiye kadar bana verdiğin her tavsiye kendimi daha iyi hissetmemi sağladı. Eminim bu da öyle olacak."

Kıkırdayarak güldüm. Evet, Bash beni heyecanlandırıyor.

Şimdi ellerini ovuşturuyor, yüzünde bir anlık belirsizlik belirliyor. "Ayrıca bir dakika ayırıp..." Elini sakalına sürter. "Özür dilemek istiyorum."

"Neden?"

"Huysuz davrandığım için. Taşındığından beri sana karşı tutumum için.

Bu sabahki telefon görüşmem, bunun uzun zamandır beklenen bir şey olduğunu fark etmemi sağladı. Kendim gibi davranmadığımı. Ve çevremdeki insanlara endişelerimin bir kısmını yansıttığımı."

Onu kesmek istemediğim için gözlerimi kırpıyorum. Ondan özür dilemesinin ne kadar çekici olduğunu söylemek istesem de. Çok fazla insan, yaptıklarını hiç düşünmeden, sorumluluk almadan, hatalarını hiç kabul etmeden yaşıyor.

"Bazı anlarda sana karşı kullandığım üslubu sevmiyorum ve daha iyi olmaya çalışacağımı söylemek istedim. Tüm bunları düzeltmek için..." Eli pençe gibi şekillenir ve göğsünün yakınında döndürür, dudakları sanki söyleyeceği sözlerden tiksiniş gibi geri çekilir. "Tüm bu duyguları düzeltmek için."

Tekrar gözlerimi kırpıyorum. Sonra başımı sallıyorum. Ama hiçbir şey söylemiyorum. Dürüst olmak gerekirse, konuşursam, *duygularla* uğraşmak zorunda kalmaktan ne kadar dehşete düştüğünü görünce güleceğimden endişeleniyorum.

"Ben bir pisliktim. Kendim değildim. Özellikle o gece rakunla olan olayda."

Başımı sallarım. Rakun konusunda pisliğin tekiydi. Ama sonra beni aptalca öptü ve o kısım rekorlara geçecek bir öpüşme seansıydı.

Sağlıklı bir etkileşim değildi, ama bazı kısımları oldukça unutulmazdı. "Evet, ama belki de o gece olan *her şey* için üzülmene gerek yok."

Kaşlarından biri kalkar ve başı neredeyse imalı bir şekilde eğilir. "O gecenin kesinlikle pişman olmadığım kısımları var."

Gözlerim etrafımızdaki lobiyi tararken, yanımızdan geçenlerin bizi izleyip dinleyip dinlemediğini merak ederek, omurgamdan bir heyecan dalgası geçti.

Bash'ın böyle bir tereddüdü yok; sanki beni tek bir cümleyle heyecanlandırıp rahatsız etmemiş gibi davranmaya devam ediyor.

"Sana saldırdım, ama bunu hak etmemiştin. Bu yüzden özür dilerim. Eğer Gwen Dawson, rakunların annesi olmak istiyorsan, sana engel olmayacağım. Bu girişiminde seni destekliyorum. Evimde görünür ve duyulursun. Ve hastalık taşıyıp taşımayan, aşırı büyümüş kemirgenlerle arkadaşlık kurmana da izin veririm. Seni yargılamayacağım."

Ona pek inanmadığımı göstermek için başımı eğiyorum.

Derin bir nefes alarak, yenilgiyi kabul edercesine elini kaldırıp başını sallar. "Çok."

Geniş bir gülümsemeyle, "Evet, bu daha inandırıcı," diyorum.

"Evet. Tamam. Seni *çok* yargılamayacağım."

"Teşekkür ederim. Bunu takdir ediyorum. Dürüstlüğünü de. Hatta hafif yargılamayı da. Bu duyguların keşfi konusunda çok neşeli olsaydın, bu bir tehlike işareti olurdu."

Bu iğneleme için gözlerini devirir ve sonra biraz alaycı tavrını geri getirerek ilerler. Ve ben buna seviniyorum. O kendine özgü huysuzluğu artık onun cazibesinin bir parçası. "Tamam, hadi gidelim esneme falan yapalım."

Burun kıvrıp elinden tutup, onu koridora doğru götürürken güven verici bir şekilde sıkıca tutuyorum. "Gidip esneme falan için hazırlanalım."

Sınıfa girince, ona mümkün olduğunca yardımcı olabilmek için onu matımın yanındaki köşedeki bir yere yönlendiriyorum. Onun için stüdyonun mor matlarından birini açıyorum — ona daha fazla mor şey gösterme çabamın bir parçası olarak — ve sınıfın geri kalanı yerlerini bulurken ona basit bir poz almasına yardım ediyorum.

Herkese dersi anlatırken, sadece Bash'e odaklanmamak için bilinçli bir çaba sarf ediyorum. Sınıfın uzak köşesinden başlayarak pozisyonları düzeltiyor, nefeslerini yumuşatmaları veya nefeslerini tutmamaları, omurgalarını gevşetmeleri için fısıldayarak hatırlatmalar yapıyorum.

Bash'ın yanına geldiğimde, onu burada görmek —denemeye istekli, buna açık—gördüğüm bir şey beni derinden etkiler.

Bunu kendisi için yaptığını biliyorum, ama sanki benim için de yapıyor gibi hissediyorum.

Her iki durumda da, bu onu benim için daha da sevimli kılıyor. Onu farklı kılan şey bu. Bu, bana ve geçimimi sağlamak için yaptığım işe inandığının kanıtı. Onun onayını istememeliyim, ama lanet olsun, bunu almak çok iyi hissettiriyor.

O Downward Dog pozisyonuna geçerken, avucumu omurgası üzerinde gezdiriyorum. Omuzları gergin, bu yüzden aralarına hafif bir baskı uyguluyorum. "Omuz bıçaklarının arasında boşluk bırak ve çeneni indir" diye fısıldıyorum ve elimi sırtında hafif dairesel hareketlerle gezdiriyorum.

Titriyor.

Burada ona serbestçe dokunmak çok kolay.

Duruşunu kontrol ediyormuş gibi yaparak ellerimi gezdiriyorum. Ellerim kalçalarına ulaşıyor ve onu düzeltmeye başlıyorum. "Belinizin alt kısmını gevşetin. Gerginlik çok fazlaysa dizlerinizi büküp derin bir nefes alabilir ve sonra tekrar geri itebilirsiniz. Sonunda topuklarınızı yere rahatça indirebileceksiniz."

Buna burun kıvrıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Aslında tek yaptığı denemek. Sınıfta dolaşp ona geri döndüğümde, nefes alışı daha düzenli oluyor. Kasları biraz daha gevşiyor. Tüm havası daha rahat.

"Harika gidiyorsun," diye fısıldarım.

O, sanki benim övgülerime inanmıyormuş gibi gülümser ve başını sallar.

Ama benim için fark etmez. Her fırsatta ona övgüde bulunmaya devam ediyorum, ne kadar harika bir iş çıkardığını söylemekten keyif alıyorum. Ve bunu yaptıkça, ilk başta onun tepkisini yanlış yorumladığımı fark ediyorum. Bu küçümseme değil. Bu... utangaçlık.

Sanki iltifatları nasıl kabul edeceğini bilmiyor ya da inanmıyor gibi. Ona iltifat etmeye devam edersem, bir gün bana inanmaya başlayacağını düşünüyorum.

Dersin sonunda Savasana pozuna geçiyoruz ve Clyde'ın her zaman yaptığı gibi Bash da uykuya dalıyor.

Sınıfın geri kalanı dağıldığında, sonunda uyanıyor. Ona takıntılı bir hayran gibi bakmak istemediğimden, ayrılan her öğrenciye veda etmeye odaklanıyorum.

En sevdiğim öğrencilerimden biri olan Bree yanıma gelir. Vücut dilinde, benimle yogaya başladığı ilk günlerde olmayan bir hafiflik vardır. O zamanlar enerjisi tamamen kargaşa, kalp kırıklığı ve üzüntüyle doluydu, ama zamanla bir denge buldu ve onu daha iyi bir durumda görmek kalbimi kabartıyor.

Bildiğim kadarıyla, çok şey yaşamış. En iyi halinde değildi, ama denemekten hiç vazgeçmedi. Ve daha iyi olmak için çabalamak, bir insanın yapabileceği en iyi şeylerden biridir.

Bu yüzden, Bree benim gözümde oldukça cesur biridir.

Bana utangaç bir gülümsemeyle, güzel bir fiyonkla sarılmış küçük bir kutu uzattı. "Doğum günün kutlu olsun, Gwen," dedi. "Yarın dersin olmadığını biliyorum, bu yüzden bunu sana bugün vermek istedim. Benim için zor bir yıl oldu, ama senin derslerin hayatımın parlak noktasıydı. İnsanların hayatlarında ne kadar büyük bir fark yarattığını umarım biliyorsundur."

Hediyeyi alırken gözlerim doldu, sonra onun narin vücudunu sıkıca kucakladım. "Teşekkür ederim, Bree" diyebildim sadece, sesim duygu dolu bir şekilde titriyordu.

Geri çekilirken, gözlerim hala yaşlıyken omzunu sıkıca tutar ve gülümserim.

"İzin gününün tadını çıkar," diyor, kolumu sevgiyle okşayarak. "Hafta sonu görüşürüz."

"Harika. O zaman görüşürüz," derim, kadının sessizce odadan çıkmasını izlerken.

Geri döndüğümde, Bash tek kalan öğrenci. Matın üzerinde diz çökmüş, elleri dizlerinin üzerinde, kaşları çatılmış.

Benim ona doğru döndüğümü görünce çenesini kaldırır, koyu renkli gözleri benimkilerle dans eder ve bu beni baştan aşağı ısıtır. Yüzündeki ifade hem şaşkınlık hem de kararlılık karışımıdır.

"Yarın doğum günün olduğunu söylememiştin." Elimi sallayarak onu uzaklaştırıyorum. "Çünkü önemli bir şey değil."

Doğum günleri her zaman ağzımda acı bir tat bırakmıştır ve onları iple çekmem. Genellikle onları düşünmek, şükran duymak ve gelecek yıl başarmak istediğim tüm şeyleri düşünmek için bir gün olarak görürüm. Ve nadiren kabul ettiğim bir şey var ki, doğum günüm genellikle ailemi özlememe neden olur.

Bash başını sallayarak ayağa kalkar, ses tonu yine biraz huysuzlaşır. "Evet, Gwen, bu önemli bir şey."

BÖLÜM 28

Bash

GWEN GÜNÜN GERİ KALANINI STÜDYODA ÖĞRETİMLE GEÇİRİYOR. Bu sorun değil, çünkü ben günün geri kalanını onun doğum günü partisini planlamak için koşturarak geçiriyorum.

Onun lanet bir koşu bandı almasıyla bitmeyen bir parti.

Bighorn Bistro'ya uğrayıp Tabitha'dan Gwen'in sevebileceği bir pasta, cupcake veya başka bir şey yapmasını rica ediyorum.

West'i arar ve yarın akşam herkesi evime davet etmesini söylerim.

Sonra bir sürü yiyecek alıp eve gidiyorum, Gwen'in yoga dersinin beni gerçekten biraz daha iyi hissettirdiğine hayret ediyorum. Biraz daha az gergin. Biraz daha az stresli. Biraz daha açık.

Eve vardığımda, Clyde ön verandada gölgeli bir köşede oturuyor. Neyse ki tüm kıyafetleri üzerinde, çünkü onunla konuşmam gerekiyor. Veranda kapısından çıkıp yanındaki sandalyeye oturuyorum.

"Maya'nın ilacını almaya mı geldin?" diye soruyor, yüzünde bir gülümsemeyle suya bakarak.

Gülmemek elde değil. "Bugün değil."

Sanki onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi homurdanıyor.

"Gwen'in yarın doğum günü olduğunu biliyor muydun?"

Clyde başını sallar. "Evet." Bu konuda çok rahat davranıyor. Sanki bunu şimdi fark ettiğim için aptalmışım gibi.

"Nereden biliyorsun?"

"Bana söyledi. Biz konuşuyoruz, odanın iki ucundan birbirimize sadece aşk dolu bakışlar atmıyoruz."

Geriye yaslanıyorum, bu konuyu ona açtığım için şimdiden pişman olmuşum.

"Ya da arka terasta öpüşmüyoruz."

"Ne oluyor lan, Clyde?" Gözlerimi ellerimle kapatıyorum, bu konuşmadan kaçmak istiyorum. "Bizi mi izliyordun?"

O, bu durumdan çok fazla zevk alarak, kısık bir kahkaha attı. "Hayır, uyuşturucu zulası bulan bir polis köpeği gibi ona havladığın için neler olup bittiğini kontrol etmek için kalktım. Benim ana katta yaşadığımı unuttun mu? Sürgülü kapılarım bu terasa açılıyor. Eğer buluşmalarınızı üst kattaki balkonda yapsaydınız, ben de buna maruz kalmazdım..."

İnlerim ve başımı geriye doğru eğip, avuç içlerimi göz çukurlarıma bastırırım. "Lütfen bize bakarak vakit geçirmediğini söyle."

Şimdi alaycı bir şekilde gülüyor. "Ben tuhafım, sapık değilim." Göz ucuyla ona bakıyorum ve başını eğip ne söyleyeceğini düşünüyor gibi görünüyor. "Yalan söylemeyeceğim. Bu gelişmeden oldukça memnun kaldım. İkiniz birbiriniz için mükemmelsiniz. Bana gençliğimizdeki Maya'yı ve beni hatırlatıyorsunuz."

Yüzümü ifadesiz tutuyorum çünkü Clyde'ı ne kadar sevsem de onun gibi olmak istemiyorum. Dünya sadece bir Clyde'ı kaldırabilir.

"Ama." Derin bir nefes alır ve sandalyesinde kıpırdanır. "İyi adam kahraman olma misyonunda, kendini doğrudan arkadaşlık bölgesine atmışsın gibi görünüyor."

"Hayır, değil. Biz sadece... Olgun davranıyoruz. Karmaşık bir durum."

Clyde alaycı bir şekilde güldü. "Karmaşık değil. Ona sanki ayın peşindeymiş gibi bakıyorsun ve o, senin boktan tavırlarını sevimli bulan dünyadaki tek kadın."

"Benim tavrım boktan değil."

Sandalyesinde dönerek bana bakar. "Evlat, senin tavrın berbat. Gözlerimi kapatıp seni hayal etmeye çalıştığımda, uçurumda yüzen bir kaş çatma görüyorum. Gwen'in yanındayken hariç. O yüzden, bunun prezervatif kullanmak için çok aptal olduğun zaman yaptığın o şımarık küçük aptallıkla ilgisi varmış gibi davranmayı bırak."

Öne doğru uzanır, bir parmağıyla pazıma dırter. "Çünkü bu *seninle* ilgili. Sen korkuyorsun."

Onun değerlendirmesi aklımı karıştırıyor. Tanıdığım en mantıksız insanlardan biri olan Clyde'ın, ben sisin içinde tökezlerken, tüm bunları bu kadar net görebilmesi delice geliyor.

"Korkmuyorum," diye karşılık veriyorum, ama bu benim kulağıma bile zayıf geliyor.

Clyde, başparmaklarını koltuk altlarına sokup bana tavuk gibi gıdaklayarak cevap verdi.

"Ugh," diye dramatik bir şekilde cevap veriyorum ve ayağa kalkmaya çalışıyorum. "Unut gitsin." "Unutamam! Aklında kazındı! Beni yaraladın."

Kafamı sallayarak kapıya doğru ilerlerim, bu konuşmadan mümkün olduğunca çabuk kurtulmak isterim.

"Aylardır ikinizin arasında çöpçatanlık yapıyorum. Bunu boşa harcamayın! Ve aptal gibi davranıp ona hediye almayı unutmayın!"

Onun sözleri, eve girerken içime işliyor. *Aylar mı?* Bu saçmalıkla uzun vadeli bir oyun mu oynuyor? Karışıp masum mu davranıyor?

Bunun üzerinde durmak için çok çılgınca olduğuna karar verdim. Bunun yerine, beynim Gwen'e bir hediye bulmaya odaklandı. Ya da daha doğrusu Gwen için *bir* şey. Çünkü Gwen'i yeterince iyi tanıyorum ve ona sadece bir hediye almakla yetinmeyeceğini biliyorum. O maddi eşyalara veya pahalı hediyelere takıntılı biri değil.

Hayır, Gwen yeni deneyimler için yaşıyor. Ve ona ne hediye vereceğimi biliyorum.

Gwen'den önce davranmak umuduyla erken uyanıyorum. Duygularımı ifade etmekte pek iyi olmayabilirim, ama onları göstermek konusunda çok iyiyim.

Mutfak bana kaldığı için, benim söyleyemediğim şeyleri söyleyen abartılı bir kahvaltı hazırlamaya başlıyorum. Neyi sevdiğini tam olarak bilmediğim için her şeyi yapıyorum. Her şeyi, sevdiği her şeyi yemesini istiyorum. Hatta çiçekçiden biraz daha lavanta aldım ve odaya birkaç saksı ekledim. Kısmen Gwen'in lavantayı sevdiğini bildiğim için, kısmen de benim sevdiğim için.

Bana onu hatırlatıyorlar.

Tezgah yavaş yavaş tabaklarla doluyor, her biri sıcak kalması için folyo ile örtülüyor.

Pastırma, jambon ve sosis. Waffle,
tost ve patates kızartması. Yumurta
— Benedict ve çırpılmış.

Meyve salatası ve taze sıkılmış portakal suyu.

Aşırı mı? Kesinlikle. Umurumda mı? Hiç de değil.

O mutfağa girdiğinde ilgim daha da azalıyor. Eşleşen bir pijama takımı giyiyor: sort ve uzun kollu, yakalı bir gömlek. Yüzü temizlenmiş, saçları ise başının üstünde gevşek ve dağınık bir şekilde toplanmış. Yanağında, yastığa bastırıldığından kaynaklanan izler hala belirgin.

yastığa bastırılmış izler var.

Nefes kesici bir güzelliği var. Ve *benim* yatağımdan kalkmamış olması suç sayılır.

"Bunlar da ne?" Sesi hala uykudan ağırlaşmış ve bu, onun yanında uyanmak istediğimi hissettiriyor. Ona, onu tekrar yatağımda istediğimi söylemiş olmayı diliyorum. Geri döndüğüm ilk gece ona bunu sormaya cesaretim vardı ama o zamandan beri daha fazlasını söylemeye korkuyorum.

Ona söylemeye cesaret etmem gereken şey, bunun tek gecelik bir şey olmasını istemediğimdi.

Her gece olmasını istiyordum.

"Bu bir doğum günü kahvaltısı. Mutlu yıllar."

Ellerini göğsünde birleştiriyor ve yayılan manzarayı izlerken yanaklarının hafif pembeye döndüğünü görüyorum. "Bu çok fazla."

Alaycı bir şekilde gülüyorum. "Yok canım. Hazırlamaktan keyif aldım. Ne istersen ye. Artarsa, ne yapalım."

Birkaç kez gözlerini kırıştırır. "Hayır, bunu yapmana gerek yoktu demek istedim."

Ona bir fincan kahve doldururken dururum, ona bakarım ve basitçe "Ama ben istedim" derim.

Beklediğimden daha fazla etkilenmiş gibi görünüyor ve yutkunuyor. "Teşekkür ederim."

Başımı sallayıp adanın etrafından ona doğru döndüm, kahve fincanını ona doğru uzattım. "Rica ederim. Oturun. Ne istediğinizi söyleyin, ben servis edeyim."

Yumuşak bir gülümsemeyle, avuçlarını kahve fincanının etrafına dolayarak adanın tezgahındaki taburelerden birine doğru yürüdü ve seçeneklere göz attı.

"Açıkçası, her şeyden biraz istiyorum. Hepsi harika görünüyor." Her şeyi istediğini itiraf ederken utangaç bir ses tonu var, ben ise hazırladıklarımı beğenmesinden çok mutluyum.

"Hemen geliyor. Kızım ne isterse, onu alır."

Bu sözler dilimden o kadar kolay çıkıyor ki, engellemeye bile vaktim olmuyor. Gözlerim onun gözlerine kayıyor, olumsuz bir tepki var mı diye bakmak için. Ama onun beni merakla izlediğini görüyorum, başını hafifçe eğmiş, sanki beni çözemediği bir bulmaca gibi.

Ve onu kim suçlayabilir ki? Ben de tam olarak dürüst davranmadım.

*Kız arkadaşım*la ilgili konuyu açıklamamaya karar verip, sadece yemeğini tabağa koymaya devam ettim. Yemeği önüne koyduğumda, yüzü ıslıl ıslıl oldu. Ve ben de

her sabah kahvaltısını hazırlayarak yüzündeki o ifadeyi görmek istiyorum.

Ona çatal bıçak takımı uzattım. "Yemeğini bitirdikten sonra sana bir sürprizim var."

Dudaklarını sıkıştırdı, ama yanaklarının şişmesinden, biraz şaşkın olsa da memnun olduğunu anlayabiliyordum. Sonra şurup dökülmüş waffle'dan bir ısırık aldı ve sanki hayatında yediği en lezzetli şey gibi hafifçe inledi. Onun memnuniyetinden gurur duyarak biraz kabardım.

Clyde'ın dediği gibi, ona "aşık gözlerle" bakarken, Clyde kapıda belirir. Masadaki yiyeceklere bir bakış atar ve Gwen'in yanına oturur. "Keşke Bash da bana aşık olsaydı. O zaman belki bana da güzel kahvaltılar yapardı."

Gwen şok olmuş bir kahkaha atıp düzleştirilmiş avucunu göğsüne vururken, ağzımdaki kahveyi elime püskürtüyorum.

Lavaboda, elimi sallayarak, düz gri tişörtüme bakıp kahve damlalarının sıçradığını fark ettim. Clyde'a bu kadar müdahaleci ve sorun çıkaran biri olduğu için fikrimi söylemek üzereydim ki, kapı zili çaldı.

Üçümüz de donup kalırız. Birlikte yeterince uzun süre yaşadığımız için, bu sesin pek sık çalmadığını biliriz. Ve son çaldığında, beklenmedik bir ziyaretçi getirmişti.

Gwen ve Clyde gözlerini kocaman açarak bana bakıyorlar. "Siz yiyyin, ben kapıya bakayım."

Karnımda giderek artan bir korku hissiyle kapıya doğru yöneliyorum. Arada sırada bir yangın çıkar ve her şey birden farklı *hissedilir*. Sanki içimde bir his var, işlerin kötüye gideceğini bilen bir his.

Ve şimdi de öyle hissediyorum.

Kilit mandalını çevirip kapıyı açtığımda, boğazıma bir korku doluyor.

Sonra Tripp ile karşı karşıya geliyorum.

Şık giyinmiş, saçları düzgünce jölenenmiş. Bir elinde kocaman bir kırmızı gül buketi, diğer elinde ise küçük bir hediye var.

Bir şey söylemeliyim, ama ona şaşkın şaşkın bakıyorum. Gwen ve ben biraz ilerleme kaydettiğimizi hissettiğimizde, nasıl oluyor da o ortaya çıkıp duruyor?

İçten içe, durumumuzun sürdürülebilir olmadığını biliyorum. Dayanmak. Saklamak. Herkesi mutlu etmek. Ama bu, neredeyse hiç tanımadığım oğluma bakarak bu gerçeğe ilk kez yüz yüze geldiğim an.

"Selam. Yine habersiz geldiğim için özür dilerim." Dudakları utangaç bir gülümsemeye bükülüyor.

Boğazımı temizledim, "*Burada ne halt ettiğini sanıyorsun?*" dememek için başka kelimeler aradım.

"Hayır, sorun değil. Beni hazırlıksız yakaladın. Hala numaram sende var mı?"

"Biliyorum, biliyorum. Ama aslında seni görmeye gelmedim."

O konuşmaya devam ederken çenem düşer. "Doğru olduğunu anladığımda yalvarmaya razı olacağımı söylediğini hatırlıyor musun? Bunun üzerine çok düşündüm ve Gwen ile birlikte olmanın doğru olabileceğini düşünüyorum."

Midem altüst oldu. "Öyle mi?"

"Evet, o..." İnanamayan bir gülümsemeyle evime bakıyor. "Geçen sefer bana yüz vermedi bile. Ona, ne kadar iyi olabileceğimizi görmesi için bir şans vermek istiyorum."

Yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Bu aptal Gwen'i istemiyor. Sadece onun reddedilmesini kaldıramıyor. Ama ona bunu söylemiyorum ve o da sessizliğini evime girme fırsatı olarak görüyor.

"Uyanık mı? Onu ilk iş olarak şımartmak istiyorum."

"Evet." Kafasına bir tokat atmak beni pislik yapmazsa, bunu yapardım.

Planım bu. Geri çekil.

Ama onu durdurumuyorum. Nasıl durdurabilirim ki?

Üzgünüm, Tripp. Senin eski sevgiline takıntılıyım ve onu ilk gördüğüm andan beri böyleyim. Ve şimdi gitmen gerekiyor çünkü onunla olan şansımı mahvediyorsun.

Bunu, kulağa berbat gelmeyecek bir şekilde ifade etmenin bir yolunu bulamıyorum. Bu yüzden, ayakkabılarını çıkarıp Gwen ve Clyde'ın seslerinin geldiği mutfağa doğru yönelmesini dehşetle izliyorum.

Onun iri cüssesi köşeyi dönünce kayboluyor ve ben Gwen'in yogada bize öğrettiği derin nefeslerden birkaçını alıyorum. Oraya girip bu boktan durumla başa çıkmak üzereysem, hızlı bir Zen anına ihtiyacım var.

Sonunda mutfağa cesaretimi toplayıp girdiğimde, gözlerim hemen küçük hediye çantasına ve lavanta çiçeklerinin yanında tezgahın üzerinde gururla duran etkileyici gül vazosuna takıldı. Benim çiçeklerim onun yanında sönük kalıyordu ve içimde hoş olmayan bir yetersizlik duygusu belirdi.

Bunu kafamdan silip, Gwen'e odaklanmaya karar verdim.

Gwen, açıkça rahatsız görünüyor. Ve Clyde, Tripp'i, hala ocakta duran dökme demir tavayla

"Seni düşünmeden duramıyorum," diyor Tripp, bana sırtını dönerek Gwen'e bakıyor. "Bence bunu bir denemeliyiz, o zaman kaçırdığın her şeyi görebilirsin."

Çocuktan hoşlanmak istiyorum, ama lanet olsun, o çok genç ve bilgisiz. Ve çok haklı. Onu reddettiği için aptalmış gibi konuşuyor.

Gwen'in bakışları onun omzunun üzerinden benimkine doğru kayıyor. Ben de onun bakışını karşılayarak, o burada olsa bile bu sefer gitmeyeceğimi ona göstermeye çalışıyorum.

Yapamam. Daha önce uzaklaşmak beni neredeyse öldürüyordu. Şimdi, onun beni görmesi için her zamankinden daha çaresiz hissediyorum.

Doğru, incinmek istemiyorum. Ama Gwen ile olan şansımı kaçırmaktan daha acı verici bir şey olamaz.

"Tripp," diyor, sonunda bakışlarını ona geri çevirerek. "Dürüstlüğün için teşekkür ederim. Ama bu hediyeler gerekli değil. Artık hayatıma devam ettiğimi daha ne kadar açık bir şekilde söyleyebilirim, bilmiyorum."

O alaycı bir şekilde, sesine acı bir ton katarak, "Ne? Başka biriyle mi çıkıyorsun?" dedi.

"Tam olarak değil." Gözleri bana kaydı, sonra tekrar ona döndü. "Henüz değil."

"Ama istiyorsun, değil mi?" Sesinde öfke belirir, sanki onun başka birine ilgi duyması ona kişisel bir hakaretmiş gibi.

"Tripp," der, sakın ama kararlı bir sesle, "çok kısa bir süre çok sıradan bir ilişkimiz oldu. Bir yıldır konuşmadık. Bu yüzden, bu yeni bağlılığın beklenmedik bir şey olduğunu hissettiğim için beni affetmelisin."

"Evet, ama doğru olduğunda, bunu anlarsın." Çenesini kaldırıp kollarını kavuşturur. "Hediyeyi aç. Bu diğer adamın bunu geçip geçemeyeceğini söyle."

Yüzünü buruşturur ama çantaya uzanır. Arkasında Clyde, "*Ondan nefret ediyorum*" der.

Aynı şeyi söylememek için dudaklarımı sıkıştırdım. Çünkü şu anda ben de ondan nefret ediyorum. Onu böyle zor durumda bırakıp, iyi kalpli doğasından yararlanarak, istemediğini açıkça belirttiği bir hediyeyi açmaya zorladığı için.

Ve tüm bunları izlememi sağladığı için.

Parmakları kağıdı yırtarak, kare şeklinde siyah kadife bir kutuyu ortaya çıkarır. Tereddüt eder, sırayla hepimize bakar. Gözlerinde bir anlık bir tedirginlik belirir ve bir parçam bu duruma müdahale edip bunu durdurmak ister. Diğer parçam ise sınırimi aşıp onun doğum gününü mahvetmek istemez.

Kutuyu açtığında, gözleri bir anlığına büyüdü, sonra kapandı.

"Bunu kabul edemem, Tripp."

Kutuyu uzattığında, içindeki elmas tenis bileziği görürüm, evin ışığı onu neredeyse kör edici hale getirir.

"Elbette kabul edebilirsin. Sana çok yakışır."

Kutuyu kapatır ve kolunun uzanabileceği kadar uzağa iter. "Tripp, bu benim için mükemmel değil. Bu, beni hiç tanımadığının kanıtı. Partinde ayakkabılarımı çıkarmamamı söylemen, beni hiç tanımadığının kanıtı. Babanın sorumsuz biri olduğuna dair hikayelerinin doğru olmadığını öğrendiğim halde, aramızda bir şey olabileceğini düşünmen, beni hiç tanımadığının kanıtı."

Tripp donar, yüzündeki ifade gözlerimin önünde değişirken cildindeki tüm renk kaybolur. Gerçekten sarsılmış görünüyor ve kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. "Gwen, sen bilmiyorsun..."

Ayağa kalkarken ona avucunu uzatır. "Hayır, bana nasıl düşüneceğimi, hissedeceğimi veya davranacağımı söyleme. Bu beni sinirlendiriyor."

Tripp'in ifadesini göremiyorum, ama gergin omuzlarına bakılırsa, şok ve öfkenin karışımı olduğunu tahmin ediyorum.

"Bunu herkesin önünde yapman çok nazik."

Gwen, ondan uzaklaşırken kuru, inanmaz bir kahkaha attı. "Habersizce ortaya çıkıp beni zor durumda bırakıp, diğer insanların önünde konuyu zorlayan sensin. Lütfen, ikimizin de iyiliği için, kes şunu."

"Ve bana lanet olası bir şans bile vermiyorsun..."

"Biliyor musun?" Onu keserim. "Yeter artık. Tripp, biraz yürüyüşe çık. Soğukkanlılığını kazan. Gidip ayaklarını kuma sok ya da başka bir şey yap. Gitmemiz gereken bir yer var ve zaman geçiyor."

"*Biz mi?*" diye inanamayan bir şekilde sordu.

Omuzlarımı sıkıca tutuyorum, geri adım atmıyorum, onun bu durumu garip hale getirmesine izin vermiyorum. Çünkü şu anda çok sinirliyim, ona sırtını sıvazlayacak durumda değilim. "Evet. Bugün onun doğum günü. Bunu yapmak için başka bir gün seç. Ya da daha iyisi, yapma. Seni dışarıya kadar geçireyim mi?"

Gwen şimdi bana dönüyor. Geniş gözleri ve hafifçe aralanmış dolgun dudakları, onu evimden kovduğuma inanmadığını gösteriyor.

Tripp çiçekleri ve bileziği kapar, topuklarını döndürür ve odadan çıkar, "İnanılmaz. İkiniz de." diye mırıldanır.

Onun ayrılmasıyla mutfakta sağır edici bir sessizlik hakim olur.

BÖLÜM 29

Gwen

BASH'IN KAMYONETİNİN KABİNİNDE OTURUYORUM, pencereden dışarı bakıyorum, Aramızdaki gerginlik, sıcak bir günde asfaltın üzerinde dalgalanan dalgalar gibi kaynıyor.

Kendi oğlunu evinden kovdu.

Bu kadarı yeter.

Bash'ın derin sesinin havayı keskin bir şekilde kesmesi beni şaşırtmıştı. Clyde'in kaşlarının altında yukarı doğru kalktığını da gözden kaçırmadım.

Peki ya Tripp? Tripp'in yüzündeki ifade tamamen inanamama duygusuydu. Sanki su üstünde yürüyormuş gibi davranılmaya alışkın olmadığı hissine kapıldım.

Ona zaman ayırdığım için kendimi tekmelemek istedim. O zaman bana gösterdiği hali o kadar da... olgun görünmüyordu.

Aralarındaki çekişme, bana anında endişe yaratmaktan başka bir işe yaramıyor. Bu, sabah aşağı inmeden önce annemle yaptığım telefon görüşmesini hatırlamamı sağlıyor. Her yıl yaptığımız doğum günü görüşmesinde, annem babamın saklandığı yerden çıkıp onun emrini çiğnediği için onu azarlayabilirmiş gibi sessizce konuşur. Asla çok derin konular hakkında konuşmayız, ama yine de telefonumun ekranında onun adını gördüğümde heyecanlanırım.

Bir yandan annemden haber almak hoşuma gidiyor. Öte yandan... Bu beni her zaman boşlukta hissettiriyor. Daha fazlasını arzuluyorum. Asla alamayacağımı bildiğim bir onayı hayal ediyorum.

"Doğum günü kahvaltını mahvettiği için üzgünüm," diyor Bash, beni düşüncelerimden koparıyor.

Yavaşça başımı çeviriyorum, bakışlarım yanımda oturan adama takılıyor. Kalın kaslı kolları uzanmış, büyük elleri direksiyonu saat 10 ve 2 pozisyonunda sıkıca kavramış. Beyaz parmak eklemlerinden, direksiyonu sonuna kadar sıkıtiğini anlayabiliyorum. "Mahvetmedi. Kimse o kahvaltıyı mahvedemezdi

kahvaltayı mahvedemezdi. En iyisiydi."

Ve yalan söylemiyorum. Tripp, küçük bir sıkıntı gibi geliyor. Onu, Benedict yumurtası ve waffle ile unuttum — ikisini de onaylamazdı.

Bash'ın kamyonetinin dar alanında Tripp'i unutmak biraz fazla kolay. Sadece Bash ve benim olduğum bu küçük baloncuğu seviyorum. Bu yüzden bu sabahı geçmişte bırakmaya ve kendimi, başlamak üzere olduğumuz her türlü maceraya hazırlamaya karar veriyorum.

Bash'ın koyu renkli gözleri bir anlığına bana kayıyor, sonra tekrar yola odaklanıyor. "Beğendin mi?"

"Hayır." O gerginleşir, ben gülümserim. Bazen onu kızdırmak çok kolaydır. "Onu *sevmiştim*

ço

k "En çok neyi sevdiğin? Bir dahaki sefere bileyim."

be Kalbim göğsümde kız gibi pır pır atıyor. *Bir dahaki sefere.* Tanrım,

ge

ndi

m."

Umarım öyledir.

"Seçim yapamadım. Hepsini eşit derecede sevdim. Yanlış seçim yapamazsın. Ve bunu sadece seni pohpohlamak için söylemiyorum."

Ellerini direksiyonda çevirirken düşük bir homurtu sesi çıkarır. "Peki. Hepsini tekrar yapacağım."

Dudaklarımı sıkıştırıp gülümsememi bastırıyorum. Bu tam da Bash'ın tarzı. Ses tonu huysuz gibi ama sırf ben sevdiğim için tamamen saçma sapan bir kahvaltı hazırlamaktan hiç çekinmiyor. Kahretsin, böbreğime ihtiyacım olsa, muhtemelen kalan böbreğini bile bana verirdi.

Hiç bu kadar büyük kalpli bir adam tanımadım. Ve sanırım onda en çok sevdiğim şey bu.

Sevgi.

Boğazım düğümlenir ve konuyu değiştirmek için uyluklarımın üstünden hayali tozu silkelerim. "Nereye gidiyoruz?" Şimdiye kadar şehirden çıkmaktan başka bir şey yapmadık.

Ağzının bir köşesi yukarı doğru kıvrıldı. "Sana söylemedim."

"Doğru. Ama şimdi söyleyebilirsin."

"Üzgünüm, yapamam. Yapsam sürpriz olmazdı."

Kollarımı kavuşturup, dudaklarımda dramatik bir somurtma ile geriye yaslanıyorum.

O gülümsedi. Derin, alçak ve kadife gibi cildimde kayan bir ses. Bu ses, orta konsolun üzerinden geçip kucağına oturmak istememe neden oluyor.

"Ama iyi haber şu ki..." O fren yaparken dikkatim ona yönelir, kolları aracı döndürmek için çaprazlanır. "Geldik."

Ondan uzaklaşıp, az önce girdiğimiz araba yoluna bakıyorum. Sağımızdaki yıpranmış tabelada soluk beyaz harflerle ROSE VALLEY AIRSTRIP yazıyor. Gözlerim tam zamanında ona dönüyor ve güneşlikte tutturulmuş anahtarlıklarından birindeki düğmeye basmasını izliyorum.

Şimdi kapı açılıyor.

"Beni hava gösterisine mi götürüyorsun?"

Gülümsüyor. "Hayır, Gwen. Seni uçurmaya götürüyorum."

"Ne?" Bu kelime nefesimle birlikte dışarı fırlar, içimde heyecan dalgalanır.

"Hâlâ bir uçağım var. Bir şekilde pratik yapmam gerekiyordu ve şimdi ona biraz bağlandım. Muhtemelen satmam gerekse de, kendimi satmaya ikna edemiyorum." Utangaç bir şekilde omuz silkiyor. "Ayrıca, zamanım olduğunda onunla uğraşmayı seviyorum."

Tek yapabildiğim, ağzım açık, hayretle başımı sallayarak ona bakmak. "Beni *uçuracak* mısın?" Sesim inanılmaz geliyor ve bu onu güldürüyor.

"Tamam, iyi. Korkmadığın için sevindim."

"Korkmak mı? Dalga mı geçiyorsun? Bu harika bir şey! Ya ölürsem?" Ona göz kırpiyorum. "Ne güzel bir ölüm olurdu."

O da benim sözlerimle karşılık veriyor: "Peki ya yaşarsan?"

Omuzlarımı silkiyorum ve dudaklarımın kenarlarına imalı bir gülümseme konduruyorum. "Sanırım yeni bir ölüm şekli bulmam gerekecek."

Gözlerini devirir ama alaycı bir gülümsemeyi geri tutamaz.

Doğrusu, hiç endişelenmiyorum. Bash, uçaklar uçurmak, bir şeyler inşa etmek, kahvaltı hazırlamak, sanat eseri gibi öpüşmek gibi konularda gezegendeki en yetenekli adam olabilir. *Bu* adamın uçağını düşürmesi imkansız.

Kamyonet, sessiz bir uçak pistinin yanında yavaşça durur. Güneş ışığı, sağımdaki devasa çelik hangardan yansır. Hemen arkasında, birkaç küçük bina gölgesinde toplanmıştır.

Bash, "Gidelim" diyerek kamyonetten atlar ve kaputu dolaşarak benim tarafıma gelir. Ben kemerimi çözüp çantama uzanmayı bitirmeden kapıyı açar.

Elini uzattığında, bir anlığına ona bakarken kendimi yakalıyorum. Daha önce el ele tutuşmuştuk, ama her zaman ilk adımı ben atmıştım.

Avuç içimi onun avucuna kaydırdım, dokunuşunun sıcaklığı beni sardığında iç geçirdim ve kamyonetten atlayarak arkamdan kapıyı çarptım. Elini bırakmadım. O da benim elimi bırakmak için hiçbir hareket yapmadı.

Bunun yerine, beni hangarın köşesindeki küçük kapıya götürürken, ben

gözlerimin onun kıkına kaymasını engellemeye çalışıyorum ama başaramıyorum. Griye dönmüş, yıpranmış siyah Levi's pantolonu, onun imzası haline gelen siyah botlarına kadar tam ona göre oturuyor. Boynuna katlanmış krem rengi, yumuşak yakası ile giydiği, iç kısmı koyun derisi astarlı kahverengi kadife ceket, haksız bir şekilde seksi.

Hangara son derece kendinden emin bir şekilde girer ve içerisi cehennem gibi sıcaktır.

"Greg," köşedeki adama seslenir ve dostça bir selamlama için elini kaldırır.

"Seni görmek güzel," diye başını sallayarak cevaplar Greg.

Bash yürümeye devam eder, beni benzer uçakların sıralandığı koridordan geçirir ve en uzak köşedeki bir uçağın önünde durur, gururla ona bakar.

Uçak küçüktür, parlak beyaz renkte boyanmış ve gövdesinde iki kırmızı şerit vardır. Bu görkemli metal kutuyla gökyüzüne çıkmak üzere olduğumu fark edince adrenalin patlaması yaşarım.

İçimde bir tedirginlik hissi var, ama bu his, beni saran heyecan duygusuyla bastırılıyor.

Sanki içimdeki karmaşık duyguları hissedebiliyormuş gibi, Bash elimi sıkıca tutar ve bana bakar. "Hazır mısın?"

Üst dişlerimi alt dudağıma sürterek ona kararlı bir şekilde başımı salladım. "Hazırım. Macera başlasın."

Gözleri benimkilerle buluşurken, sözlerimi tekrarlıyor. "Macera başlasın."

Sonra orada durup, o her şeyi hazırlarken ona hayran hayran bakıyorum. Ne yaptığını bilmiyorum, sadece bunu ikinci doğası gibi görünen bir kolaylıkla ve güvenle yaptığını biliyorum. Sonunda Greg gelip hangarın devasa sürgülü kapılarını açıyor ve Bash ile kalkış saati ve benim anlamadığım diğer teknik konular hakkında konuşuyor.

Farkına varmadan, Bash beni yolcu koltuğuna oturtur. "İyi misin?" diye sorar, omuzlarımın üzerinden uzanıp kemerimi bağlamak için eğilir. Konuşurken nefesi nemli dudaklarıma çarpar ve ben onun söylediklerine dikkat etmem ve uçmayı düşünmem gerekirken, onu öpmek hakkında düşünürüm.

Onun *tarafından* öpülmenin nasıl bir his olduğunu.

Ağızına bakarken yakaladı beni, bakışları bir anlığına benimkilere düştü. "Aklını boş şeylerden uzak tut, Dawson. Sana acil durum protokollerinden bahsediyorum."

Midem altüst oldu. Beni sevgiyle azarlıyordu. Onun söylediklerinden

tek kelimesini bile anlamadım.

"Üzgünüm, şu anda konsantre olmak zor. Yetkinlik pornosu diye bir şey duydun mu? Benim ilgi alanım sayılır. Ve sen, Bash, son derece yetkinsin."

Başını sallar, elleri beni güvenli bir şekilde tutmaya çalışırken dudakları eğlenceli bir şekilde kıvrılır. "Sadece seni güvende tutmaya çalışıyorum."

"Yapacaksın," diyorum basitçe. Sebastian Rousseau'nun beni korumak için her şeyi yapacağından hiç şüphem yok.

Beni değerlendirmek için geriye yaslanıyor ve kıyafetimi iş gibi bir gözle inceliyor. Çeyrek fermuarlı süveterim tamamen açık, göğüs dekoltesi görünüyor. Gözleri bir an orada duruyor, koyu irislerinde ateşli bir parıltı beliriyor.

"Aklını pisliklerden arındır, Rousseau. Burada güvenli bir şekilde bağlanmaya çalışıyorum."

Karşımda oturup kafama büyük boy bir kulaklık takarken gözlerini deviriyor. Bakışları benimkilere kilitleniyor ve "Seni ilk gördüğüm andan beri kafam pisliklerle dolu" diye mırıldanıyor.

Sıcaklık karnımda kıvrılır ve omurgamdan yukarı doğru tırmanır. Ama o, sanki bana inanılmaz derecede cesurca bir şey söylememiş gibi, gayet rahat davranarak uzaklaşır.

Sanırım bugün ikimiz de birbirimize karşı dürüst davranıyoruz. Flörtöz havayı bozmak istemediğimden, koltuğuma yerleşip, yanıma yerleşirken, o büyük nasırlı ellerinin düğmelere basıp kolları çevirmesini hayranlıkla izliyorum. Kendi kulaklığını takıyor ve farkına varmadan bana dönüyor. "Hazır mısınız?"

"Tabii ki," diyorum, kesinlikle saçma sapan gülümsememi engelleyemeden.

Bakışları birkaç saniye fazla uzun süre yüzümde kalıyor, beni içine çekiyor. Bu beni koltuğumda kıpır kıpır ediyor, ama sonra o her zamanki gibi kararlı, samimi bir şekilde başını sallıyor.

Birkaç dakika içinde motoru çalıştırdı ve hangardan tek pistine çıktı. Önümüzde sadece parlak yeşil çimenler, koyu yeşil çam ağaçları ve mavi gökyüzü var.

Sıcak güneş yüzüme vuruyor ve ben derin, memnun bir nefes alıyorum. Bu inanılmaz bir şey.

"Bunu daha önce yaptın mı diye sormadım," diyor Bash, uçak ilerlerken kulaklığımdan. Gürültülü motor sesinin üstüne rağmen onu net bir şekilde duyabiliyorum.

"Hayır, Bash. Sen benim ilkim, bu yüzden bana nazık davran," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

Kulağımda "Lanet olsun" diye homurdandığını duyduğumda gülümsemem daha da büyür.

Birkaç saniye daha pistte ilerledikten sonra, boğuk bir sesle "Kalkış izni verildi" dediğini duydum.

Sanki bir daha asla sağlam zemini göremeyecekmişim gibi etrafıma bakınıyorum. Kanalda Greg olduğunu düşündüğüm kişiyle konuşuyor. Hızımız artmaya devam ediyor, ta ki yer altımızda kaybolana ve küçük uçak sorunsuz bir şekilde havalanana kadar.

"Kalkış yaptık."

Heyecan göğsümü o kadar dolduruyor ki patlayacak gibi, pencereden dışarı bakıp yerin küçülmesini izliyorum. Önümüzde uzanan tek şey geniş açık gökyüzü ve sonsuz gibi görünen olanaklar.

"Ah!" diye bağıryorum, nefes nefese gülerek coşkuyla alkışlıyorum. "Şu haline bak!"

Bash şimdi gülüyor, derin sesi kulaklığımdan geliyor. "Gwen, bu benim işim. Bu, senin yoga matını serdiğinde benim alkışlamam gibi bir şey olur. Her ne kadar o taytlı popoyu gördüğümde bunu yapmak istesem de."

Bu absürt karşılaştırmaya biraz şaşıarak gülüyorum. "Bir dahaki sefere yapınca alkışlamazsan, çok hayal kırıklığına uğrayacağım."

Yükselişimize devam ederken gülüşü yine yankılanıyor, ama daha yükseğe tırmanırken hiç konsantrasyonunu kaybetmiyor. Onu izliyorum. Profili, arkasındaki mavi gökyüzüyle çerçevelenmiş.

"Bu..." Gözlerim, tanıştığımız ilk gece olduğu gibi, onun yüz hatlarını takip ediyor.

Erkeksi. O zaman da öyle düşünmüştüm.

Şimdi tek düşünebildiğim şey, *mükemmel* olduğu. Şakaklarında seyrek gri saçlar, güçlü burun kemeri.

Ama bundan daha fazlası var. Beni tanıması. Güller istemediğimi bilmesi. Ya da elmaslar. Ben *bunu* istiyorum.

Maceralar.

Onunla

birlikte.

"Bu, şimdiye kadar aldığım en güzel doğum günü hediyesi."

Dudakları, aşırı memnuniyetini gizlemek istercesine birbirine yapışıyor. Sonra bir düğmeye basıyor ve konuşmadan önce kulaklıklar cızırtıyla canlanıyor. "Bu kanalda olan varsa, Gwen'e mutlu yıllar diler misiniz?" Bana şakacı bir bakış atıp ekliyor: "Bu onun ilk seferi."

Kafamı geriye atıp gülüyorum, tam da kulaklıktan birçok doğum günü dilekleri gelmeye başlıyor. Bu çok saçma, çok eğlenceli ve hayatım boyunca asla unutmayacağım bir hediye.

"Sen... başka birisin," diye mırıldanıyorum, başımı hafifçe sallayıp bakışlarımı pencereden dışarıya yöneltiyorum.

Bu vadinin güzel olduğunu biliyordum, ama kuşbakışı manzara beni derinden etkiliyor. Pürüzlü dağların karla kaplı zirveleri muhteşem ve alt yamaçlarındaki yoğun orman, ağaçların sayısının inanılmaz derecede fazla olduğunu gösteriyor. Güneşi yansıtan bir mücevher gibi ortasında parıldayan göl ile tüm vadi nefes kesici bir güzelliğe sahip.

Rose Hill sadece güzel değil, aynı zamanda görkemli.

"Vay canına," diye iç geçiriyorum. Çünkü bu manzarayı başka hiçbir kelime ifade edemez. "Burası *çok güzel*."

"Evet, öyle," diye onaylıyor Bash.

Ama ona dönüp baktığımda, pencereden dışarı bakmıyor. Bana bakıyor.

BÖLÜM 30

Bash

Gwen'in yanımda olduğu halde uçağı güvenli bir şekilde uçurduğum için Gwen yanımda otururken.

Her zamankinden daha da dikkat dağıtıcı.

Kızarmış yanakları ve parlak gözleriyle, resmen *ışık saçıyor*. Onu bu hale getirmede benim de küçük bir payım olduğunu düşünmek, dünyadaki en tatmin edici şey.

Sırf onun hayranlıkla pencereden dışarı bakışını izlemek için bütün gün uçardım. Onun o nefes nefese küçük kıkırdaması kulaklarıma müzik gibi geliyor. Bunu daha sık duymak için ruhumu satardım.

Yerdeyken, ondan uzak durmak için tüm nedenler aşılmaz geliyor, ama burada, ona bakarken? Hiç de neden gibi gelmiyorlar.

Sadece bahaneler gibi geliyor.

Ve bunları bir tür onur nişanı gibi takmaya devam etmeyi nasıl haklı gösterebileceğimi anlayamıyorum. Seçim çok basit görünüyor. Riskler tamamen kabul edilebilir. Tekrar incinme riski tamamen buna değer.

Uçuşun geri kalanında kafamda kaybolurken, Gwen manzarada kayboluyor. Birkaç kez dalış ve dönüş yapıyorum, nefes kesen sesler, kahkahalar ve uyluklarıma sıkıca sarılmalarla karşılık alıyorum, ama bunların tek etkisi benim aletime gitmek.

Sonunda, uçuş rahatlatıcı olmaktan çıkıp sinir bozucu bir rahatsızlığa dönüşür. İçimde bir fırtına kopmak üzeredir ve Gwen bunun farkında değildir.

"Geri dönmeye hazır mısın?" diye soruyorum, sözlerim istediğimden daha ani çıkıyor.

Bana bakıyor, lavanta rengi gözleri geniş ve memnun, bana

rahat bir omuz silkmeye cevap veriyor. "Tabii."

Sert zemine dönmek için sabırsızlanarak, bizi pistin etrafında döndürür ve inişimizi bildiririm. Gwen'in parmakları, yumuşak bir iniş yaparken tutamaçlardan birine sarılır ve bir kez daha hayranlık duyar.

"Vay canına. Ben de alkışlamalı mıyım? Herkesin alkışladığı uçuşlara bindim, ama inişler hiç bu kadar sorunsuz değildi."

"İnsanların uçakta alkışlamasından nefret ederim," diye cevap veriyorum ve bizi hangara doğru yönlendiriyorum.

Gwen gülüyor ve benim yorumumu sanki tamamen eğlenceymiş gibi önemsemiyor. "Tabii ki yargılıyorsun. Ticari uçakla seyahat ederken gizlice uçuş ekibini yargıladığın oluyor mu?"

Greg bizi dikkatlice yönlendirirken, Gwen bana sorular yağdırıyor ve güvenlik çubuklarıyla beni hangardaki yerime geri çağırıyor.

"Oh! Aslında, önemli bir sorum var."

Motoru durduruyorum, Greg bana selam veriyor ve ön büroya geri dönüyor.

"Tübürlans pilotlar için korkutucu mu? Yoksa sadece yolcular için mi?"

Ona sert bir bakış attım, ama o benim içimdeki kargaşadan, içimi kaplayan çaresizlik duygusundan habersizdi. O konuşmaya devam ederken kemerimi çözdüm ve kulaklığımı attım. "Yani, bu konuda endişeleniyor musun? Yoksa bu sıradan bir şey mi?"

"Gwen, soru sormayı bırak ve emniyet kemerini çıkar."

Donup kalır, kaşları alnında yükselir. Yüzündeki ifade, "*Bana böyle konuşmadığını biliyorum*" der. Ama sonra gözlerini aşağıya çevirir ve kayışları gevşetir.

"Tamam, keyfimi kaçırdın." Kulaklığını sarı saçlarının üzerine geçirir. "Doğum günü hediyen için teşekkür edecektim, ama sanırım..."

Elimi onun uyluğuna koymam onu durdurur. "Ne?"

Gerçekten kafası karışmış görünüyor.

Ama ben değilim. Sınırımı aştım. Lanet olsun, patladım. Dönüp beline uzanıyorum. Kokpit küçük olduğu için onu kendime çekmek zor olmuyor.

Saniyeler içinde, onu koltuklarımız arasındaki küçük boşluğun üzerinden kaldırdım ve o da kucağıma oturdu. Ellerim belini sardı, onun elleri de omuzlarıma kondu.

Parmaklarım titriyor. Onların beline bastırıldığını izliyorum ve o çekinerek üzerime otururken çaresiz bir inilti çıkarıyorum. Gözlerim, affedilemez bir şey yapmışlar gibi onun kot pantolonuna dikiliyor. Çünkü öyle.

Sadece var oldukları için.

Gwen'i kucagımda istiyorum. Ve onu çıplak istiyorum.

"Ne yapıyorsun?" diyor alçak sesle, her kelimenin yumuşak, nane kokulu nefesi yanağıma değiyor.

Kalbim göğüs kafesimdeki kafese çarparak, yüzümü ona doğru çeviriyorum. Onu içime çekiyorum. Dolgun dudaklar. Geniş gözler. Dolgun yanaklar.

Baştan aşağı mükemmel.

"Aylar önce yapmam gereken şeyi" diyorum sadece. Sonra ensesini kavrayıp ağzını ağzıma çekiyorum ve onu öpüyorum.

Hiç dirençle karşılaşmıyorum, sadece şok. Ardından heves. Ben onun ağzını alırken, parmakları saçlarımı okşamak için yukarı doğru hareket ediyor. Öpücük açgözlü hale gelirken, dilim onunkiyle dolanıyor. Kalçaları dönüyor ve tüm kanım güneşe akıyor. Onun üzerine sürtünüyorum, bir kez daha kot pantolonunun varlığından rahatsız oluyorum. Onu çıplak ellerimle yırtıp atmayı ciddi olarak düşünüyorum.

O uzaklaşıyor ve baş döndürücü bakışları, kot pantolonumun altında belirgin bir şekilde gerginleşen penisime kayıyor. Nefesi düzensizleşiyor, gözleri vücudumda dans ediyor. "Tripp ne olacak?"

Onun bakışlarını tutuyorum ama öne eğilip kot pantolonunun düğmesini açıyorum. "Bunu aşması gerekecek."

"Öyle mi?"

"Evet. Çünkü seni bir daha kaçırsam kendimi asla affetmem."

Bununla birlikte, elimi kot pantolonunun önünden aşağı kaydırıyorum, parmak uçlarım ince pamuklu iç çamaşırının ve bacaklarının arasındaki nemli sıcaklığın üzerinde kayıyor.

"Oh," diye inledi, başını geriye atıp kalçalarını öne doğru salladı.

Parmak eklemlerim bükülür, ona bastırırım. Onu kızdırırım. Kumaşın içinden klitorisini kolayca bulurum.

"Hepsi bu mu? Oh?" diye soruyorum, şimdi dairesel hareketler yaparak, göğsünden boğazına doğru yayılan kızarıklığı izliyorum.

"Evet," diyor, çenesini geriye doğru eğerek amını elime bastırıyor.

Bilmiş bir sırıtışla elimi çekiyorum.

"Evet, ne, Gwen? Kelimelerini kullanmanı istiyorum. Çünkü bu uçakta seni becermek üzereyim, ama önce bunu istediğini bilmem gerekiyor."

Bana yoğun bir şekilde bakar, sonra ağzını kulağıma yaklaştırır ve kulak memesini ısırır.

"Zamanı gelmişti, Rousseau," diye alaycı bir sesle söylüyor.

Ve işte böylece, her şey biter.

Külotunu yana çekip parmaklarımı ıslaklığına sürüyorum, sonra iki parmağımı içeri sokuyorum. "Bu konuda geveze bir küçük baş belası mı olacaksın, Gwen?"

O çığlık atar, amcığı parmaklarımın etrafında sıkıştır. "O oyunu oynamak mı istiyorsun?"

Alt dudağını ısırıyor. "Evet, istiyorum."

İnliyorum. Siktir, çok seksi. Onu tekrar öpmek için kendime çekiyorum, sert, hızlı ve talepkar bir şekilde, kot pantolonunun belini aşağı indirirken. "Güzel. Parmaklarımla kendini sık ve o süveteri çıkar. İzlemek istiyorum. O mükemmel göğüslerin örtülü olmasından bıktım."

Mükemmel sikilebilir ağızında bilmiş bir sırtışla, kalçalarını hafifçe kaldırıp biraz rahatladıktan sonra parmaklarımın üzerine geri düşüyor. Sonra süveterinin eteğine uzanıyor ve tek bir hareketle onu çıkarıyor.

Kalçaları tekrar hareket eder ve dolgun göğüsleri beyaz dantele bastırılır. Tek eliyle kopçayı açar ve sütyeni yana düşer.

Başımı geriye eğip, "Siktir" diye inledim. Yumuşak, soluk tenli ve dolgun, kadınsı kıvrımları var. Onu günlerce seyredebilirim, saatlerce bu vücutta kaybolabilirim.

"Böyle mi?" diye sorar, parmaklarımın üzerine tekrar oturur, sıkı amından ıslaklık fişkirir.

"Evet, bebeğim. Aynen öyle."

Onu içime çekiyorum, tam da ona söylediğim gibi, elimde hevesle zıplamasını seviyorum. Onu böyle izlemek bile beni boşaltabilir. "Lanet olsun. Bu göğüsler," diye inliyorum, sonra başımı eğip bir tane taş gibi sert meme ucunu ağızıma alıyorum.

Emdiğimde, inliyor. Ve bu lanet olası bir cennet.

Ona daha fazlasını vermek isteyen ben, başparmağımı klitorisine eklerim, ıslaklığı yayarak nazikçe daireler çizerim.

"Bash," diye inleyerek, elini arkamdaki başlığa dayadı, uzun kirpiklerini aşağı indirdi. "Dikkatli ol."

"Neye dikkat edeyim?" diye soruyorum, elimi çekip bacaklarının arasında kaybolan elimi izlemek için.

"Yaklaştım."

"Öyle mi?"

O başını sallar ve ben üçüncü parmağımı da eklerim, dudaklarından dökülen çaresiz çığlığın tadını çıkarırım.

"Güzel. Parmaklarımla üzerine gel. Sonra benim sikimi sürerken seni boşaltacağım."

Gözleri şimdi genişliyor, dili dudaklarını yalamak için dışarı çıkıyor. "Burada mı?"

Ona daha da yaklaşıyorum, boynunun yan tarafına öpücükler konduruyorum, dilimi uzatıp tatlı tenini tadıyorum. Kulağına ulaştığımda, ona karşılık verip kulak memesini ısıriyorum. "Evet. Sonra evde. Yatağımda. Duşumda. Göl manzaralı balkonda eğilmiş halde. Tanrım, bu kıcı hayal ettim."

Serbest elim arkaya uzanıp kıcını kavrarken boynunu öpmeye devam ediyorum. Dudaklarım köprücük kemiğinin üzerinde kayıyor, sonra dikkatimi diğer meme ucuna çeviriyorum.

Konuşmayı bırakmış, anın büyüüne kapılmış gibi görünüyor.

Kalçaları dönüyor, nefesi hızlanıyor ve elleri kısa saçlarımla arasında dolanıyor.

Elimi kalçasının etrafına, karnının üzerine kaydırıp karşı göğsünü avuçlayana kadar, sonunda en erotik iniltiyi çıkarır. Başını geriye düşer, sarı bukleler omuzlarına dökülür, ben de bacaklarının arasında çalışmaya devam ederken meme ucunu çeviririm.

Kendimi ona kaptırıyorum, onu izlerken. Onu tadarken. Onu hissederken. Yumuşak, sıcak ve tamamen bağımlılık yapıcı.

"Bash, Bash," diye mırıldanıyor ve sonra tekrar eğilip beni yavaşça ve uzun uzun öpüyor. Elleri boynumun iki yanından kayıyor, başparmakları çenemi okşuyor.

Sonra, birlikte bir ritim bulduğumuzda, an yumuşaklaşır, daha az çılgın hale gelir. Diller kayıyor, eller keşfediyor, kalçalar birbirine bastırıyor.

"Aman Tanrım, ben..." Sesi kesilir, bana karşı direnir ve başını omzumun kıvrımına bırakır. Onun geldiğini hissediyorum. Amı parmaklarımla etrafında titriyor, dişleri boynumun ve omzumun birleştiği yere *sertçe* batıyor, çığlıklarını bastırmak için.

Kısa süre sonra, tek duyabildiğim onun nefesi ve bu, benim hiç nefes almadığımı fark etmemi sağlıyor.

Bu anı hayal etmek için harcadığım onca zamandan sonra, bunun gerçek olduğunu anlamak için birinin beni çimdiklemesine ihtiyacım var.

"Tamam, sıra sende," diye nefesini boynuma üflerken vücudu yeniden canlanmaya başlar. Elleri ceketimin içine girer ve vücudumun üzerinde kayar.

Sadece bir an tereddüt ettim. Sonra harekete geçtim. Ceketim gitti. Gömleğim gitti.

Aramızdaki katmanlar ortadan kalkarken, onun aç gözleri beni yutuyor.

Bacaklarımız birbirine dolanır. O, benden beklemediğim bir coşkuyla pantolonumu yırtar.

beklemediğim bir coşkuyla pantolonumu yırtıyor. Farkına varmadan, kot pantolonum aşağı çekiliyor ve o da boxerımı çıkarıyor. Kalçalarımı bir kez esnetiyorum ve boxerım o kadar aşağı çekiliyor ki, penisim serbest kalıyor.

Ona bakışları ve ardından dudaklarını yalaması neredeyse beni o anda boşaltıyor. Ama o öne eğilip kalın penisimi sıkıca kavıyor. Avucunun içi yumuşak ve sıcak, beni pompalıyor. Bir kez. İki kez.

Başım geriye düşüyor ve inliyorum. "Siktiğimin kotunu çıkar, Gwen," diyorum, kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutarak.

"Yoksa ne olur?" diye alay eder, elini tekrar çevirir ve bana en şımarık bakışını atar.

"Yoksa sıkı küçük amcığının yerine elinin üzerine boşalacağım."

Gözleri büyür, yüzünde şok bir ifade belirir. Ama sadece bir anlığına, çünkü sonra tamamen işine odaklanır. Hevesle başını sallayarak, daracık alanda kucağımdan kalkar ve kot pantolonunu çıkarmaya başlar. Sabrım tükenirken, öne doğru uzanıp ona yardım ederim.

Bir dakika daha beklemek zorunda kalmak işkence gibi geliyor.

Neyse ki Gwen çevik biri — yoga yaptığı için şükürler olsun — ve kot pantolonunu kolayca çıkarıyor. Geriye sadece beyaz dantelli külotu kalıyor.

Parmağını belinin altına geçirip onu da çıkarmaya hazırlanıyor, ama ben onu durdurmak için öne uzanıyorum. "Bırak onu. Bekleyemem. Ben kenara çekiyorum."

Sonra iki parmağımı ıslak dantel parçanın köşesine takıp onu kenara çekiyorum. Artık onu düzgün görebiliyorum.

Beline doğru incelen kavisli kalçalar. Dolgun, damla şeklinde göğüsler. Amcığı ortada. Şişkin dudakları, boşaldığı sıvıyla parıldıyor.

"Bu küçük alanı gerçekten pişmanlık duyuyorum çünkü seni her açıdan görmek istiyorum, Gwen."

"O zaman bunu yapalım da evde tekrar deneyelim." Yine benim sikimi eline alıyor, *evden* bahsedilmesine hiç takılmıyor.

Sanki sadece benim değil, bizim evimizmiş gibi söylüyor. Sanki o da orayı evi olarak görüyor.

Kısa süre sonra, bu konuyu tamamen düşünmeyi bırakıyorum çünkü o dizlerini daha yukarı kaldırıyor ve beni kendisine doğru yönlendirerek bizi aynı hizaya getiriyor. Çıplak.

"Güvende olmamız lazım."

"Evet, güvenli. Biz güvendeyiz," diyor, gözleri benim sikime sabitlenmiş. Saniyeler içinde, kaygan çekirdeği ile kafamı ovuşturuyor ve beynim kısa devre yapıyor. Çok uzağa gittim. Bu yüzden güvenli olmayı bırakıyorum. İçten içe biliyorum ki

Gwen'in başka türlü olamayacağını biliyorum.

Beni onun sıcaklığına doğru yönlendirdiğinde inlerim. "Siktir, Gwen. Siktir."

Sadece bir santim girdim ama şimdiden çok fazla. Bunu nasıl atlatacağım bilmiyorum.

Her biraz daha aşağı indiğinde, bu en lezzetli işkence oluyor.

Kızın amının beni almak için açılıp gerildiğini izliyorum, kalbim göğsümde güm güm atıyor.

Tamamen aşağı indiğinde çığlık atıyor ve parmaklarım beline gömülüyor - başım deri koltuğa ağır bir gürültüyle düşerken, hayatım pahasına tutunuyorum.

Onu her tarafımda hissedebiliyorum. Sıcak, nabız gibi atan ve çok sıkı. Gözlerimi açıp ona bakıyorum, bir eli omzumda, başı aşağı eğik, şehvetle bulanık gözleri nihayet birleştığımız yeri izliyor.

Onun içine giriyorum ve keskin bir nefes almasına neden oluyorum. Geri çekildiğimde penisim ıslak çıkıyor. İkimiz de hayranlıkla izliyoruz, bedenlerimiz birleşiyor ve ayrılıyor. Bacakları son orgasmından dolayı titriyor, ama kısa süre sonra beni hevesle sürüyor, penisimi sıkıyor.

"Sıkı fahişe," diyorum, kalçalarımı onun kalçalarıyla uyumlu olarak hareket ettirerek. "Seni böyle seviyorum."

"Nasıl?" diye mırıldanıyor, büyülenmiş gibi.

"Tamamen benim."

Gözlerimiz loş kokpitte buluştu. "Öyleyim."

Ve lanet olsun, bu benim için müzik gibi.

"Benim," diye tekrar ediyorum, sıkı vuruşlarımın hızını artırarak.

"Tamamen senin," diye fısıldadı, beni bir öpücüğe çekerek, bunu yaparken penisimi sıkıp bırakıyordu.

Öpüşüyoruz. Hareket ediyoruz. Ellerimi vücudunda gezdiriyorum, her kıvrımını izliyorum.

Ve aramızdaki sürtünme artar. Sırtımda gerginlik oluşur, kendimi tutmanın gerginliğinden her uzvumda ısı yayılır.

Onun da aynı şeyi hissettiğini hissedebiliyorum. Çok gergin bir ip, her an kopmaya hazır.

"Bash, Bash. Durma," diye fısıldıyor dudaklarıma. "Çok yaklaştım."

Elim kışını kavrayarak arkadan onunla oynuyor. "Benim için boşalacak mısın, bebeğim?"

O sadece ağzıma inliyor, her baskıya sırtını kavisliyor.

İçeri giriyorum, vücudunun gerildiğini hissediyorum. Geldiğini hissedebiliyorum.

Beni daha sert, cildi nemli, hareketleri sert bir şekilde sürüyor.

daha sert, cildi nemli, hareketleri sert.

Yine kulağını ısıyorum, bundan hoşlandığını hissediyorum.

"Aferin kızım," diye fısıldayarak parmaklarımı klitorisine bastırıyorum. Titrediğini hissediyorum ve boynuna gülümsüyorum. Sonra diğer elimle omzunu kavrayıp hareketi kontrol altına alıyorum. "Al. Hepsini," diye dişlerimi sıkarak onu sert bir hareketle aşağı itiyorum. Parçalanırken onu deliyorum. Yüksek bir çığlık atarak onu uçurumun kenarına itiyorum.

"Oh, lanet olsun! Bash!"

Dudaklarında benim adımla orgazm olurken çıkardığı ses, beni de aynı uçurumdan aşağıya fırlatıyor. Derin bir iniltiyle onun sıkı sıcaklığına boşalıyorum.

Birbirimize düşeriz ve kendimi, dünyada her şeyin yolunda olduğu hissine teslim ederim.

BÖLÜM 31

Gwen

SESSİZCE GİYİNİYORUZ. GÖZLERİMİZ ARADA BİR KARŞILAŞIYOR VE HER SEFERİNDE küçük bir gülümseme ya da inanamayan bir baş sallama paylaşıyoruz.

Hiçbir tuhafılık yok, ama manik bir heyecan var. Açıklaması zor.

Tek bildiğim, daha önce hiç böyle hissetmediğim.

El ele tutuşarak uçağından iniyoruz. Kim önce uzandı, ben mi o mu, yoksa ikimiz de aynı anda mı uzandık, bilmiyorum.

Uçak hangarında yürüyüş yaparken, kanaryayı yakalayan kedi gibi parıldıyorum. Ta ki çıkışın yakınındaki ofisinde Greg'in yanından geçene kadar.

"Eğlendiniz mi?" diye masasından sesleniyor.

"Daha mükemmel bir uçuş hayal edemiyorum," diyor Bash, hiçbir şey belli etmeden.

Adam dikkatini bana çevirir. "Peki ya sen, Gwen? Radyoda bunun senin ilk seferin olduğunu duydum. Nasıl gitti?"

Ağzım açık kalır ve yanaklarım kızarır. Ne yaptığımızı bilmediğini biliyorum, ama yine de bunu bir ima olarak algılıyorum.

Sinirli bir kıkırdama çıkararak, bir tutam saçımı kulağımanın arkasına sıkıştırırım. "Unutulmaz."

Bana geniş, clueless bir gülümseme atıyor. "Duymak istediğimiz şey bu."

Bash beni ileri doğru çeker. "Bir dahaki sefere görüşürüz, Greg," der, sanki bu etkileşimden bir an önce kurtulmak istermiş gibi.

Çenemi indirip onun beni hangardan dışarı çıkarmasına izin veriyorum. Ve ancak dışarı çıkıp kapıyı arkamızdan kapattığımızda birbirimize dönüp kahkahalara boğuluyoruz.

O anın komik *bir yanı* yoktu, ama ikimizi de açıkça etkileyen bir şey vardı.

Bash hafifçe eğilir ve elini karnına bastırır. Bu bana havaalanındaki yürüyen banda, ellerini dizlerine dayayıp eğilip, nefes alamayacak kadar gülerек geçirdiğimiz o geceyi hatırlatır.

O zaman bunun ne kadar özel bir an olduğunu fark etmemiştim. Hayatında gülmek için fazla yer ayırmadığını fark etmemiştim.

Ama şimdi anlıyorum. Bu yüzden onu izliyorum. Ona hayranlık duyuyorum. Onunla birlikte gülüyorum.

Göğsüm o kadar doluyor ki, patlayacakmış gibi hissediyorum. Her uzvum keyifli bir yumuşaklık içinde. İçimdeki her türlü endişe bir şekilde yatışıyor. Ve aramızdaki bu şeyin daha başlangıcı olduğunu bilmek, heyecanımı daha da artırıyor.

Kamyonette, bana kapıyı açıyor ve ben binmeye çalışmadan, elleri tekrar belime geliyor. Az önce yaptığımız şey zihnimde canlanıyor ve beni yolcu koltuğuna kaldırırken omurgamdan bir titreme geçiyor.

"Kamyonete kendim binebileceğimi biliyorsun," diyorum, kaşlarımı ona doğru kaldırarak.

Omuz silkiyor. "Evet, biliyorum. Ama sanırım sana dokunmadan yeterince zaman geçirdim."

Bana göz kırpar ve kapıyı çarparak kapatır, sonra aracın kendi tarafına doğru yürür.

Hangarın dolambaçlı yolundan çıkarken, sunroof'u açar ve sıcak ışınlar içeri girerek başımın üstüne düşer. Bu ışınlar, uzuvlarımı saran sıcaklıkla uyumludur.

Gözlerimi kapatıp rahat deri koltuğa yaslanıyorum ve bu mutluluk verici hissin tadını çıkarıyorum.

O günlerden biri... Henüz yaz değil, ama yazın tadını alabileceğiniz kadar yakın. Havada hala hafif bir serinlik var, ama güneşte gözlerinizi kapattığınızda, tropikal bir yerde olduğunuzu hayal edebilirsiniz. Ve uzun, soğuk bir kışın ardından, bundan daha iyi bir şey olamaz.

Tabii, Bash ile uçakta seks yapmamız hariç.

"Bu bizim ilk randevumuz sayılır mı?" diye sordu ve ben sıcak ışıktaki gülümsedim.

"Öyle
diyebilirim."

"Tanrıya
şükür."

Onun tepkisini merak ederek ona bakıyorum. "Neden?"

Sürücü koltuğundan bana şakacı bir bakış atıyor. "Şimdi bana tam adını söylemelisin."

Cevabım boğuk bir kahkaha olur. Onun mantığı beni havaalanındaki o geceye geri götürür. O zaman ona tam adımın ilk randevu malzemesi olduğunu söylemiştim... ve o da hatırlamıştı.

"Guinevere."

Şaka ya da düşüncesiz bir yorum bekleyerek ona bir bakış attım. Tam adıma hiç sevmemişimdir. Süslü ve pratik olmayan bir isim gibi gelir ve bana hiç *uymadığını* düşünürüm.

Ama Bash bunların hiçbirini söylemez. Bunun yerine, "Guinevere" diye mırıldanır, sanki deniyormuş gibi. Sonra gülümser, elimi tutar ve "Bunu seviyorum" diye ekler.

Yüzümdeki sıcaklık tüm vücuduma yayılır. En basit şekilde beni ne kadar iyi hissettirdiğinin farkında olduğunu sanmıyorum. Hiç çaba sarf etmeden yaralarımı sarması gibi. Hayır, şu anda tek yaptığı müziğin sesini açmak ve orta konsolun üzerinde el ele tutuşarak kırsal yolda gezintiye çıkarmak.

Fine Young Cannibals'ın "She Drives Me Crazy" şarkısı çaldığında sesi açıyor. Hatta şarkı sözlerini mırıldandığını bile duyuyorum.

Konuşmuyoruz, ama konuşmamıza da gerek yok. Bir yanıma ne söyleyeceğimi bilmiyor. Diğer yanıma ise onun evine döndüğümüzü ve Tripp'i nasıl halledeceğimizi konuşmak zorunda kalacağımızı düşünmekten kaçınıyor. Çünkü Bash dürüst ve sadık bir adam ve beni hayatının bir parçası olarak kabul edecekse - ki umarım öyle olur - bir noktada Tripp'e söylemek zorunda kalacağız.

Ve bunun iyi gitmeyeceğine dair içimde kötü bir his var.

Sanki bu sorunu ben yaratmışım gibi, Tripp'in kiralık arabası, biz geldiğimizde garaj yolunda duruyor. Ancak, onun arabasına ek olarak, birkaç araba daha var.

Çakıllı garaj yolunda ilerlerken kamyonet sallanıyor ve ben yavaşça başımı Bash'e çevirip kaşlarımı kaldırarak soru sorar gibi bakıyorum.

"Eve döndüğümüzde yapacağımıza söz verdiğim tüm şeyler hakkında..." Sesi kesilir, bir elini kaldırıp ensesini ovuşturur. "Biraz daha beklememiz gerekebilir."

Kollarımı kavuşturuyorum. "Neden peki?"

Nedenini biliyorum. Tripp'in aracını benim gördüğüm kadar net görebiliyor. Ben sadece...

çaresizce onu ortadan kaldırmak, silgiyi çıkarıp öğleden sonramızdan tamamen silmek istiyoruz.

"Görünüşe göre Tripp de geri dönmüş."

İç çekip arabaya öfkeyle bakarak onun ortadan kaybolmasını diliyorum. O, şu anda görmek istediğim son kişi.

Dileklerim kabul edilmez. Araba hala oradadır ve benimle alay eder.

Bash konuşmaya devam ediyor. "Merak etme. Tripp'i idare ederim, gerçek sorun arkadaşlarımızı sürpriz bir doğum günü partisi için davet ettiğim için olay çıkarmayacağını biliyorum."

Donup kalıyorum ve sonra gülümsemeyi bastırıyorum, çok açık bir tepki vermek istemiyorum. Kimse benim için bir parti planlamamıştı. "İnsanlara kendi sürpriz partilerine katılacaklarını söylememen gerektiğini düşünüyorum."

Bash alaycı bir şekilde, "Bu şapşallar izlerini çok iyi gizleyemediler, değil mi?" der. Başını, arabaların sıralandığı garaj yoluna doğru eğirir.

"Başka bir bahane bulabilirdin. Mesela... Clyde herkesi grup bronzlaşma seansına davet etti falan?"

Bash tiksiniş gibi görünüyor. "Bu korkunç bir görüntü. Ama evet, başka bir şey uydurabilirdim. Ama sen beynimi bozdun. Tam kapasite çalışmıyorum."

Gülümserim. "Bash, bu aslında çok romantik," diye alay ederim. "Benim için büyük bir doğum günü partisi mi planladın? Ebedi bekar ve kasabanın yalnız adamı, sırf benim için diğer insanları çöp tenekesine mi davet etti?"

Şimdi gözlerini deviriyor. "Tanrım, sen ve Clyde, şu Oscar the Grouch metaforu. Bu gerçekten ortadan kalkmalı."

"Neden? Çok sevimli. Herkes gizlice Oscar'ı seviyor. Evet, huysuz, ama bu onun cazibesinin bir parçası. Tıpkı senin gibi. Eğer çok mutlu olsaydın, bu çok garip olurdu. Hasta mısın, ölmek üzere misin diye merak ederdim."

Şimdi gülerek başını sallıyor ve motoru kapatıyor. "Ne kadar da ilginç bir tanınma şekli: çok mutlu olursa muhtemelen ölecek olan adam."

O arabadan inmek üzereyken, ben orta konsoldan uzanıp ceketinin yakasını tutup onu kendime doğru çektim. Eve girmeden önce bir kez daha öpmek istedim ve onu hızlıca öptüm.

İlk başta donakaldı ama sadece bir anlığına, sonra yumuşadı. O sert parmaklar çenemin kenarını izledi, sanki ben porselenmişim ve o

bana dikkatli davranmak istiyormuş gibi.

Oysa otuz dakikadan az bir süre önce, bana karşı nazik davranmak konusunda hiç de endişeli değildi.

Ve ben onun her iki yönüne de hayranım.

O da beni öper, o kadar özlem dolu bir öpücük ki göğsüm ağrır.

"Teşekkür ederim," diye fısıldarım, hafifçe uzaklaşarak. "Buna ihtiyacım vardı."

Dudaklarıma bir kez daha hızlı ve sert bir öpücük kondurur, sonra bir kez daha, sanki kendini tutamıyormuş gibi. Sanki doyamıyormuş gibi. Gözleri benimkilerle buluşur, ağzıma iner, sonra tekrar yukarı çıkar.

Bana böyle baktığında, sanki onun gördüğü en güzel şey benimmişim gibi hissediyorum. Onun olduğumu hissediyorum.

"Her zaman," diye mırıldanıyor, boğazında düşük bir homurtu sesi çıkmadan hemen önce. Sonra, "Ama lanet olsun, şu anda sürpriz partiyi gerçekten pişmanlık duyuyorum. Oraya gidip iptal etmeliyim. Hepsine defolup gitmelerini söylemeliyim."

Buna gülerek karşılık verdim. "Evet, en iyi niyetle yapılmış bir şey." Kıkırdadım ve sakallı çenesine bir öpücük kondurdum. "Bu, daha sonra olacakları daha da güzel hale getirecek. Hadi gidip bunu halledelim. Erken başlayıp erken bitirelim. Sonra söylediğin her şeyi yerine getirebilirsin, çünkü doğum günümde bu sözleri tutmamak çok kaba olur."

Dudakları en ince gülümsemeye bükülür. "Evet, muhtemelen haklısın. Kız arkadaşıma doğum gününde yalan söyleyemem."

Hüzünle iç çekerek ondan uzaklaştım. Biraz mesafe koymazsam, orta konsolun üzerinden sürünerek tekrar aynı şeyi yapacağımı biliyordum.

Kemerini çözdü ve kamyonetinden inmeden önce beni işaret etti. "Orada kal.

İçeri girmeden önce sana dokunmak için son şansımı mahvetme."

Sonra kapıyı çarparak kapatır ve ben beklerim, çünkü onun için bunu mahvetmek istemem.

Tuhaf bir şekilde sessiz olan eve gireriz, ayakkabılarımızı çıkarırız ve aniden Bash'in bana söylemiş olmasına sevindim çünkü artık yüz ifademi kontrol etmek için elimden geleni yapabilirim.

Mutfağa doğru yürürken, onun sıcaklığı sırtımda hissedilir bir şekilde beni ileriye doğru itiyor. Köşeyi döndüğümde, bir korusu gibi sesler yükseliyor

"Sürpriz!" diye bağıarak mutfak adasının arkasından ortaya çıktılar — Clyde hariç, o her zamanki taburesinde oturmuş, gözlerini deviriyordu.

"Siz aptallar, hepiniz araba yoluna park ettiniz. O sizin burada olduğunuzu biliyordu."

West şakacı bir şekilde onun omzuna vurur. "Buzkıl olma." Sonra, "Mutlu yıllar, Gwen!" diyerek bana dostça bir kucak vermek için yavaşça ilerler.

Onun arkasında Skylar, Ford ve Rosie ile Rhys ve Tabitha var. Onların hemen yanında somurtkan bir ifadeyle duran Tripp var. Mutfak masasında, atılmış bir gül buketi ve değerini bilmek istemediğim bir bilezik bulunan kutu var.

Gülümsüyor, ama bu sahte bir gülümseme. Beklerken ne tür tuhaflıklara maruz kaldığını bilmiyorum, ama içimden bir ses bunun garip bir durum olduğunu söylüyor — Bash ile aramızdaki son gelişmeleri bilenlerden dolayı değil, bizim hikayemizi bildikleri için.

Nasıl tanıştığımızın gündeme gelip gelmediğini merak ederken göğsümde bir gerginlik hissediyorum. Tripp bilmiyor. Sormadığı için değil. Bash'ın onun babası olduğunu öğrendiğimden beri iletişimde kaldığımızdan değil. Ama bu konunun parti sırasında gündeme gelmemesini umut ediyorum.

Bu, durumu olduğundan çok daha garip hale getirir.

Arkadaşlarımın geri kalanı koşarak gelip beni kucaklayıp, yanağıma öpücükler kondurup, sırtımı okşayarak mutlu yıllar dilediklerinde endişelerim bir anda yok oldu. Onların ilgisi altında parlamamak elde değil. Doğum günlerimin çoğunu yalnız geçirdim, seyahatleydim ya da beni mutlu eden şeyler yapıyordum, ama genelde kutlanmıyordu.

Ancak bugün farklı hissediyorum ve bu hoşuma gidiyor. Tripp'in yanına gitmeye zahmet etmiyorum. Bu sabah bana davranışından sonra olmaz.

Doğrusu, neden hâlâ burada takıldığını bilmiyorum. Gitmiş olacağını düşünmüştüm ve Bash'ın omuzlarının gerginliği ve dişlerini sıkarken çenesinin titremesinden, onun da geri gelmesini beklemediğini anladım.

Herkesin selamlaşmasını izlerken, bunun nasıl ters gidebileceğini düşünmüş mü acaba?

Gerginliği fark eden Tabitha, yüksek sesle ellerini çırparak herkesin dikkatini çeker ve şef havasını iyice ortaya koyar. "Tamam çocuklar, yeterince dolaştınız. Hadi partiyi başlatalım."

Onun sezgisel tavrına minnettarlıkla gülümsüyorum.

Bununla birlikte, herkesi düzene sokar. Ford, toplantı için müzik seçimi görevini üstlenir. West, ön veranda kapılarını açarak sıcak havanın iç ve dış mekanları birleştirmesine izin verir, ardından herkese içecek hazırlamak için ayrılır. Rosie ve Skylar, Tabitha'ya eşlik etmek için mutfığa çekilir.

Bash, Tripp'i ön verandaya doğru çeker ve ben onları izlerken, peşlerinden gidip kulak misafiri olma isteğine direnirim. Ne konuştuklarını o kadar çok merak ediyorum ki, Clyde yanıma gelip kemikli omzunu omzuma çarptığında, neredeyse ödüm patlar ve gözetleme işimden vazgeçerim.

"Sen gittikten yaklaşık bir saat sonra geri geldi. Babasıyla konuşmak istediğini söyledi. O küçük pislige gitmesini söyledim ama gitmedi."

Dudaklarımı ısırp başımı sallarken endişe beni kaplıyor, zihnimde Bash'in burada beklerken yaptıklarımızı tekrar tekrar canlandırıyorum.

Onlar mutfığa geri döndüklerinde ne bekleyeceğimi bilmiyorum, ama Tripp'in düzgün bir şekilde azarlanmış görünmesi listemin başında değildi.

Doğruca bana doğru geliyor, kirpiklerinin altından neredeyse çekinerek gözlerini kaldırıyor. Ve sonra, insanlarla dolu bir odada, "Gwen, bu sabah sana söylediğim sözler için özür dilerim. Hadimi aştım ve özür dilerim. Bir daha olmayacak. Geri çekileceğim" diyor.

Sözlerinde bir keskinlik ve duruşunda bir tedirginlik var ki, Bash'in ona ne söylediğini merak ediyorum. Kendimi, güven vermek için babasına bakmamak için zorluyorum. Bu çok bariz olurdu.

Ve tüm bunlar, böyle bir risk almaya çok fazla kırılgan.

Bunun yerine, başımı eğip yumuşak bir sesle cevap veriyorum: "Geçmişte kaldı." Çünkü gerçek şu ki, öyle olmak zorunda.

Bash ve benim bir gelecek kurma umudumuz varsa, öyle olmak zorunda.

Tripp bana sıkı bir gülümseme gösterir. "İyi. Bash'a kalıp takılmak, arkadaşlarını biraz tanımak istediğimi söyledim. Ama o, bunu seninle konuşmam gerektiğini söyledi."

Neredeyse yüzümü buruşturuyorum. *Garip bir durum.* Ne diyeceğim, *hayır mı?* Aşık olduğum adam, oğluyla ilişki kurmayı bu kadar çok istiyorken? Bu beni ne tür bir kadın yapar?

Bu yüzden içimdeki olgunluğun her zerresini kullanarak ona rahat bir omuz silkme hareketi yapıyorum. "Tabii ki."

Garip bir şekilde, Tripp neredeyse minnettar görünüyor. "Teşekkürler," diyor sessizce

dönüp babası ve diğer adamların yanına, verandaya doğru yürüdü.

Onun tepkisi kafamı daha da karıştırıyor, ama ben bunu umursamadan arkadaşlarımın yanına gidiyorum.

Öğleden sonra böyle geçer. Clyde yerinde kalır, herkes sırayla onunla sohbet etmek için yanına gelir. Ona sevgiyle kafasına okşar ya da yandan sarılırlar, içecek ya da atıştırmalık getirirler, sanki kraliyet mensubuymuş gibi ona şefkat gösterirler. Partinin ilerlemesiyle, yüzündeki rahatsızlık ifadesi memnuniyet ifadesine dönüşür.

Tabitha bir şişe şarap açar ve tabii ki ben hayır diyemem. Sıcak, güneşli bir günde, bir kadeh pinot grigio'dan daha iyi bir şey yoktur. Dördümüz — Tabitha, Skylar, Rosie ve ben — hepimiz şaraba dalar, gülüp sohbet ederiz.

Tripp de bizimle kalır. Bu tür toplantılar için bu kadar iyi eğitilmemiş olsaydı, tamamen dışlanacaktı. Bunun yerine, konuşmalara bir şekilde zarif bir şekilde dahil olur, kibar sohbetler eder ve ilgi çekici sorular sorar.

Yine de, ara sıra Bash ve beni izlediğini fark ediyorum ve acaba *bir şey mi* anlıyor diye merak ediyorum.

Clyde'in yanına yaklaşıp ihtiyacı olan her şeyin olup olmadığını kontrol ederken, Tripp başka bir içki almak için mutfağa girer.

"Uçuşun nasıldı?" diye soruyor, bira şişesini dostça kaldırarak kadeh kaldırıyor.

Clyde ona somurtarak bakar, Tripp ise sadece gülümser. Onun farkında olup olmadığını ya da Clyde'ı varlığıyla rahatsız etmeye devam ederek pisliklik yapıp yapmadığını anlayamıyorum. Her halükarda, bu etkileşimin en tuhaf yanı, sanki bu sabah hiç bir çatışma yaşamamışız gibi davranması.

Yeterince sarhoşum, ona ayak uydurmak için. "Harikaydı," diyorum omuz silkerek. "Daha önce hiç yapmamıştım. Kesinlikle rekorlar kitabına girecek bir şey."

"Beğendin mi?" diye soruyor Clyde, yüzünde memnuniyetle bana dönerek.

Ona gülümsüyorum. "Bayıldım."

"Ah, iyi. Belki Bash seni oraya daha sık götürebilir."

Şarabımdan bir yudum alıp, onaylayarak mırıldanıyorum, çünkü evet, Bash ile daha sık uçmak isterim. Ama Tripp'in bakışlarının yüzümün yan tarafını yakıcı bir şekilde deldiğini hissedebiliyorum.

Alaycı bir şekilde, "Yani, o burada seninle çalışıyor. Babam neden onu sırf eğlence için uçağına bindirsin ki?" der.

Kadehim elimde donup kaldım, gözlerim Tripp'e kaydı. *Babam mı?* O Bash'ı asla babası olarak adlandırmaz. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum, ama rahat davranmaya çalışıyorum. "Zaten bunun için çok meşgulüm. Clyde ve yoga stüdyosu arasında günlerim oldukça yoğun geçiyor."

"Ah, evet, ama ikiniz güzel bir dostluk kurdunuz," diyor Clyde. "Biraz dışarı çıkmak iyi oldu."

Lanet olası Clyde şu anda kemik peşinde koşan bir köpek gibi. Ona sert bir gülümseme atıyorum, başımı onun yönüne doğru eğerek sanki "*Evet, şimdi bırak şunu*" der gibi.

Ama Clyde, Clyde olduğu için, aslında bırakmıyor.

Bunun yerine, çenesini balkonun açık sürgülü kapılarına doğru eğiyor. West ve Bash, ikisi de kalçalarını korkuluğa dayamışlar - Bash'ın beni ilk kez öptüğü aynı korkuluğa. Ellerinde biralarla, dünyayı umursamadan sohbet ediyorlar.

Gözlerimi çok uzun süre orada tutmamaya çalışıyorum, ama Bash'ın orada duruşunda çok rahat bir şey var. Genelde çatık olan kaşları gevşemiş, tipik olarak aşağı doğru kıvrılan dudakları daha doğal bir dinlenme pozisyonuna geçmiş. Arada sırada West bir şey söylüyor ve Bash'ın *gülümsediğini* görüyorum.

Onun değişimine inanamıyormuşum gibi başımı sallarken kendimi yakalıyorum. Sonra çok uzun süre baktığımı fark edip gözlerimi başka yöne çeviriyorum. Mutfak tezgahının üzerinden bir tortilla cipsi alıp üzerine bolca guacamole sürüyorum. Belki ağızım dolu olursa bu sohbete katılmak zorunda kalmam.

"Bash'ın de biraz eğlenmeye ihtiyacı var," diyor Clyde, ona doğru bakarak Tripp'in bakışlarını da aynı yöne çekiyor. "Onu böyle görmek güzel. Çok çalışıyor. Bazen çok gergin oluyor. Şimdi ise dışarıda çılgınca eğleniyor. Çıplak ayak, gömleğinin düğmeleri fazla açık..."

Clyde'in değerlendirmesine gülümseyerek ve başımı sallayarak katılıyorum, ta ki Bash'ın kadife ceketini olmadan göğsü ve boynundaki derinin fark ettiğimden çok daha fazla görüldüğünü fark edene kadar.

Clyde, buharlı lokomotif gibi yoluna devam ediyor. "Elinde bir bira, boynunda kocaman bir öpücük izi."

Bir an donup kaldım, ama sadece bir an, kendimi olabildiğince doğal davranmaya zorladım. Çünkü evet, Bash'ın boynunda büyük bir öpücük izi var ve evet, onu oraya bırakan benim.

İlk seferinde o kadar sert geldim ki çılgılık atacağım sandım. Uçak hangarında sesimin yankılanmasını önlemek için boynunu ısırdım.

boynunu ısırđım. Omzuna daha yakın olduğunu sanıyordum, ama o anın heyecanıyla daha yukarıya kaymış olmalıyım. Ve şimdi orada durmuş, boynunda gençlere özgü bir öpücük iziyle arkadaşlarıyla konuşuyor.

Tripp'in kaşları alçaldı, gözleri o noktaya odaklanırken kısıldı. "Huh," dedi Clyde. "Acaba bunu nereden almış olabilir?"

BÖLÜM 32

Gwen

GECE, TABITHA'NIN BARBEKÜ ZİYARETİ İLE

Tabitha'nın barbekü ziyafeti ile devam ediyor. Bu grupta beklendiği gibi, sohbet ve dostça alaylar akıyor.

Ama Tripp'in ne yaptığını kontrol etmekten kendimi alamıyorum. Bu sabah olanlardan sonra, onun varlığı beni olması gerekenden daha fazla rahatsız ediyor. Elbette, öfke nöbeti için özür diledi, ama onun bu güne dahil olmasını izlemek beni tedirgin ediyor, özellikle de sık sık Bash'e kaşlarını hafifçe çatarak baktığını fark ettiğim için.

Bu ifade tamamen babasına ait, bu yüzden kafasında neler döndüğünü merak ediyorum. Onu sürekli izlemenin akşamın keyfini kaçırmadığını söyleyebilmeyi isterdim, ama kaçırıyor.

Başka bir sorun çıkacağına dair içimi kemiren his beni rahat bırakmıyor. Aşırı içip bir şey söylememek için şarap içmeyi yavaşlatıyorum.

Bash çoğunlukla benden uzak duruyor, bu da benim için işkence gibi. Ara sıra dostça gülümsemesi veya birayı bana doğru kaldırması, herkese aramızın iyi olduğunu garanti ediyor gibi görünüyor.

Clyde hariç. O, açıkça şüpheli görünüyor.

Dışarıdan kahkahalar yükseliyor. "Oh, lanet olsun, üzgünüm," diyor West, kahkahalar arasında.

Gürültünün geldiği yöne dönünce, Bash'ın güvertede kollarını genişçe açmış, flanel gömleğinden bira damlayan, yüzünde şok ifadesiyle durduğunu görüyorum.

Kızlar ve ben bu manzarayı izliyor, Ford çıplak elleriyle Bash'ın gömleğini silerken, Rhys ise yanında durmuş başını sallarken, kendi aramızda kıkırdayarak gülüyoruz.

"Lütfen beni öldürme," diyor West. "Onun patlayacağını gerçekten bilmiyordum."

Rhys kollarını kavuşturarak alaycı bir şekilde, "West, daha önce bana bir tanesini salladığını ve kimin açacağını görmek için tekrar soğutucuya koyduğunu söylemiştin," diyor.

West sırtarak, tam da bir baş belası gibi görünüyor. "Tamam, peki, öyle yaptım. Bu yüzden de kendimden uzak bir yerde açtım." Bash'e özür dilercesine başını eğiyor. "Üzgünüm, Bash."

"Sen kocaman bir çocuksun, biliyor musun Belmont?" der Bash, sevgiyle kafasına bir şaplak atarak. "Ben gidip temizleneceğim."

Tripp, yüzünde neşeli bir ifadeyle onları izliyor. Bash'ın eve girmesini izliyor, ben de öyle. Ama geriye baktığımda, Tripp'in gözleri üzerimde. Delici ve neredeyse suçlayıcı.

Bunu kafamdan silip Rosie, Tabitha ve Skylar ile konuşmaya devam ediyorum, onun saçmalıklarına kulak asmamaya kararlıyım. Rosie ve Ford'un yaklaşan düğünü için düğün planlarını tartışıyorlar ve bu eğlenceli sohbete dahil olmak hoşuma gidiyor. Evliliğin bana göre olduğunu hiç düşünmemiştim, ama bu çiftleri, kendilerini kaybetmeden birbirlerine nasıl destek olduklarını görünce, tutumumu yeniden düşünmeye başladım.

Bash ile birlikte olmak da beni yeniden düşünmeye itti.

Büyüdüğüm ortamdaki evlilik sağlıklı değildi diye, sağlıklı evliliklerin var olmadığı anlamına gelmediğini fark ettim.

Konuşma pasta lezzetlerine kayıyor ve ben de Bash'ı takip etmek için en zayıf bahanelerden birini uydurarak fırsatı değerlendiriyorum. "Dişlerime bir şey sıkışmış ve çıkaramıyorum. Hemen diş ipi kullanacağım. Hemen dönerim."

Rosie başını geriye atıyor. "Ugh, böyle şeyler olduğunda nefret ediyorum."

Kimse benim ani ayrılışıma aldırmaz ve konuşmaları resepsiyon için canlı müzik seçeneklerine geçer. Kızlar benim ayrılışımı hiç önemsemezler, ama ön merdivene doğru yürürken sırtımda birinin beni izlediğine dair ürpertici bir his belirir.

Yukarı çıktığımda, doğrudan Bash'ın yatak odasına gittim ve kapının aralık olduğunu gördüm. Kapıyı çalmadan içeri girdim ve kimse beni takip etmediğinden emin olmak için omzumun üzerinden hızlıca arkama baktım.

Kapıyı kapatırken kalbim deli gibi atıyor. Yasak bölgeye gizlice giren bir çocuk gibi hissediyorum. Yakalanma riski çok yüksek, ama yine de burada

yine de gizlice dolaşıyorum.

Bash'ın devasa giyinme odasından gelen ışık karanlık odaya yayılıyor ve gölgesinin yatak odasının ana kısmına doğru birkaç adım attığını görüyorum.

"Hey, dinle. Seni buraya kadar takip etmek zorunda kaldım çünkü..." Bash dolaptan çıktığında, sözlerim kesiliyor. Üstü çıplak ve dikkatimi tamamen dağıtan bir şekilde. Dudaklarımı yalayıp, göğsündeki sert hatları tarıyorum ve nefes nefese bir sesle cümlemi bitiriyorum. "Çünkü seninle yalnız kalmam gerekiyordu."

Başını eğiyor, sonra parmağını gövdesinden yüzüne doğru kaydırıyor. "Gwen, gözlerim burada."

"Ha!" Gergin bir kahkaha attım. "Komik. Gerçekten komik. Özellikle de Tripp'in bir şeyler olduğunu bildiğinden emin olduğum için komik."

Bash başını biraz geriye atar ve gözlerini kısar. "Hayır. İmkânı yok. Neden aramızda bir şey olduğunu düşünsün ki?"

Bakışlarım, onun cildinde bıraktığım morumsu ize kayar. "Öncelikle, boynunda kocaman bir öpücük izi var."

Gözleri büyüdü ve dönerek, dolabının kapaklarından birini süsleyen boy aynasının olduğu dolabına doğru büyük adımlarla yürüdü.

Onun arkasına geçip boynunu uzatmasını ve parmaklarını iz üzerinde gezdirmesini izledim. Önce inanamayan bir ifadeyle baktı, sonra gözleri parladı ve arkasındaki aynada yansıyan yüzüme sırttı. "Bütün gece bunu giyerek orada mı duruyordum, Gwen?"

Ona bu kadar belirgin bir iz bıraktığım için suçluluk duyarak, utangaç bir şekilde omuz silkiyorum. "Yani, açığa bağlıydı."

Bana inanmaz bir bakış atıyor ve ben savunmaya geçiyorum. "Dinle, bana kalırsa, kimse sana bu kadar yakından bakmamalı. Bu *benim* işim."

Alaycı bir şekilde bana döner. "Bir kereden sonra sahiplenici mi oldun, Gwen? Bu çok sevimli." Bakışları açgözlü bir hal alır ve bana doğru yaklaşış şekli neredeyse avcı gibidir. "Beni sahiplenici yapan şeyin ne olduğunu biliyor musun?" diye sorar, başını hafifçe eğerek, her adımda bana biraz daha yaklaşır.

"Neymiş o?" diye fısıldarım.

"Bütün gece buradaki insanlarla birlikte durup, seninle benim sadece arkadaş olduğumuzu iddia etmek zorunda kalmak. Tripp'in beni izlediğini mi sanıyorsun? Seni izlediği kadar bile izlemiyor. Ben supposed to prioritize that kid. I'm supposed to be building a

ilişki kurmak istiyorum."

Parmakları çenemin altına kayarak yüzümü ona doğru kaldırıyor. "Ama bütün gece boyunca tek düşünebildiğim şeyin ne olduğunu biliyor musun, Gwen?" "Ne?"

Gözlerindeki ateş beni büyülüyor. Vahşi, sert ve düpedüz vahşi görünüyor.

"Tek düşünebildiğim şey, onun benim olan şeye bakmasını bile istemediğim." Sesi bir hırıltıya dönüşüyor. "Onun sana sahip olduğunu bilmek beni delirtiyor."

"O beni hiç sahip olmadı," diye fısıldıyorum, sesim çatlıyor. "Senin sahip olduğun gibi değil. Ve ben..."

Parmağı yukarı doğru hareket ederek dudaklarıma bastırıyor ve beni susturuyor. "Bunun için benden özür dilemeye cüret etme. Bilmiyorduk. Nasıl bilebilirdik ki? Önemli olan tek şey, şu anda benimle birlikte olman. Birbirimize geri döndük. Ne kadar zor olursa olsun, bunu yürüteceğiz. Bunu deneyeceğiz. Ona söyleyeceğim. Sadece... henüz değil. Bu gece değil." Başımı sallıyorum. Bu gece kesinlikle ona bu haberi vermek için uygun bir an gibi görünmüyor.

"Ama senin tadını bilmeden o partiye geri dönmeyi gerçekten kaldıramayacağımı düşünüyorum."

Aniden beni dolabının kapısına doğru itti ve kapı çarparak kapandı. Önümde diz çöktü ve emin ellerle, geri döndüğümüzde giydiğim uzun, dalgalı eteğimi çekmeye başladı.

"Bu eteği seviyorum," diye mırıldanır. "Çok kolay erişilebilir." Eteği belime kadar kaldırır ve elinde toplar. "Bunu tut, Guinevere. Bana engel olmasın."

O söylediğinde tam adımın kulağa o kadar da kötü gelmediğine karar verdim. Parmaklarım kumaşı kavrarken, o iç çamaşırımı yırtıyor. Nazik davranmıyor. Beni bir hediye gibi açmıyor. Beni kapıya doğru itiyor ve sanki onların varlığı bile onu rahatsız ediyormuş gibi iç çamaşırımı yırtıyor.

Alt katta arkadaşlarıyla dolu bir ev varken, bu zamanlamanın pek ideal olmadığını fark ettim.

Ama yine de sırtımı dolaplara dayayıp eteğimi daha da yukarı kaldırıyorum.

BÖLÜM 33

Bash

"BACAKLARINI AÇ, GWEN," EMREDİYORUM.

O, yavaşça ayağını kaldırıp baldırının yanından sürüklerken, dudaklarından boğuk bir kahkaha dökülüyor, sanki bir baştan çıkarıcı gibi, zamanını keyifle geçiriyor.

"Bunu komik mi buluyorsun? Peki ya bu öpücük izi?" Ona bakıyorum. "Bunu da komik mi buluyorsun?"

Kurnaz bir gülümseme dudaklarını kıvrır, omuzlarını kayıtsızca silker. "Belki biraz."

"O zaman, ben sadece..." Başımı eğip iç uyluk kısmını ısırırım. O kadar sert ki, nefesini keser. Parmakları, kıvrılmış kumaşın içinde bükülür, kalçaları bana doğru itilir.

"Tadına bakmamın?" Dişlerimin bıraktığı kırmızı izi öpmeden önce sözümü bitiririm.

"H-hayır." Cevabı nefes nefese çıkar ve cam gibi gözlerle bana bakarken dişleri nemli alt dudağını sıyrır.

"İyi," diye mırıldandım, bacaklarının birleştiği noktadan gözlerimi alamadan. Kırmızı iz, onun benim olduğunu kanıtlıyordu.

Bölgeselcilik duygusu ile, ona da aynı izlerin çok yakışacağına karar verdim.

Karşı bacağını ısırıyorum, derisini emiyorum, dolap onun çaresiz küçük inlemeleriyle dolarken penisim sertleşiyor. Pelvisi tekrar sallanıyor ve süt beyazı teninde başka bir izin açtığını izliyorum.

"Bash," diye mırıldanır, bir elini öne uzatır ve parmaklarıyla saçlarımı tarar. Parmaklarını kapatır ve çeker. "Acele et. Yapamıyorum..."

Bir parmağımı içine sokuyorum, söylemek üzere olduğu şeyi kesip

beni nasıl karşıladığını izledim. Penisim kot pantolonumun içinde rahatsız edici bir şekilde zonkluyordu.

İkinci parmağımı da eklediğimde, saçımı tekrar çeker, başımı kendine doğru çekerken nefesini tıslayarak çıkarır.

O fiziksel olarak bana yalvarırken, ben onun amından sadece birkaç santim uzakta gülümsüyorum. "Bash, ağzını bana koymazsan

"

Bu sefer parmaklarımı içeri sokarken çeviriyorum. Vücudu titriyor. Onu çıldırttığımı biliyorum ve umurumda bile değil. Sadece onun tepkisini izlemek bile beni tahrik ediyor.

"Sinir bozucu, değil mi? Benim yerime geç, seninle aynı evde yaşamak zorunda kal, sen o lanet olası ince taytlarla ortalıkta dolaşırken, Gwen. Aylardır bu güzel küçük amcığı hayal ediyorum, o yüzden ben keyfini çıkarırken sen acı çekmek zorundasın."

Sözlerim ondan sinirli bir homurtu çıkarır ve ben de buna karşılık gülümserim. Üçüncü parmağımı da eklerim ve o, benim dokunuşuma uyum sağlamak için genişleyen amını zevkle izlerken nefes nefese kalır.

Çıkararak, onu açtım ve kaygan ıslaklığı dudaklarına sürdüm. Cinsel organı önümde parıldarken nefesimi tuttum ve dudaklarımı yaladım.

"Şu haline bak. Nefis. Çok sıkı," diye homurdanıyorum ve diğer elimle pantolonumdaki şeyi düzeltmek için aşağı uzanıyorum. "Çok ıslak." İnanamıyormuş gibi başımı sallıyorum. Sanki burada olduğuma inanamıyormuşum gibi. Onunla birlikte. "Bana ne yaptığını bilmiyorsun."

Parmaklarımla tekrar içeri giriyorum ve onun beni almasını izlerken neredeyse boşalıyorum. "Siktir, benim için yaratılmışsın bebeğim."

"Bash, Bash..." diye mırıldanıyor ve bu benim kulaklarıma müzik gibi geliyor. Dudaklarında benim adım, içinde parmaklarım, o boğuk ses.

Pes ediyorum. Onun için pes ediyorum. Artık daha fazla dayanamıyorum, ağzımı onun amına indiriyorum ve ilk tadımı alıyorum, dilimin ucu hafifçe onun dikişini takip ediyor.

"Tanrım," diye inliyor ve ben dilimi klitorisine değdiriyorum.

Onu yutmam. Onu ve bu anı tadını çıkarırım. Daha önce olduğu gibi, özel bir balonun içinde kilitliyiz. Müziğin ritmi altımızdan pompalanıyor ve yavaş bir tempo belirliyor. Parmaklarım ve ağzım birlikte çalışıyor. Onun kesik kesik nefesleri. Kulaklarımda kalp atışlarım. Dilimde onun tatlı tadı, ona daha yakın olmak için bacağına omzumun üzerine atıyorum, böylece o lezzetli kıcını sıkıştırabilirim.

Bana sürtünüyor ve ben onu daha da yaklaşıtıyorum, aramızdaki tutku

dilimin her vuruşunda doruğa ulaşıyor. Ona giriyorum. Onu ısııyorum. Yukarı bakıyorum ve göğsünün inip kalktığını görüyorum. Yan tarafa bakıyorum ve bacağına bıraktığım izi görüyorum.

Penisim seğiriyor ve çabalarımı ikiye katlıyorum.

Sabırlı olmaktan vazgeçip talepkar oluyorum. Kontrolümü kaybetmeye başlarken onu parmaklarımla daha sert beceriyorum. Serbest elim her kıvrımını keşfediyor. Tırnakları kafamı çiziyor. Etrafımdaki dünya kayboluyor.

Tek görebildiğim o. Tek hissedebildiğim o. Tek tadabildiğim o. *Onun* içinde boğuluyorum ve başka türlü süsünü istemezdim.

"Bash," diye fısıldadı. "Çok yaklaştım. Ben..."

Geri çekilip ellerimi çekiyorum. "Henüz değil. Eğer boşalırsan, ben de pantolonuma boşalacağım."

Hızla başını sallar, nefes almaya çalışır. Bakışları odaklanmamıştır. Tamamen şehvetle sersemlemiş görünür. Ve açıkçası, ben de aynı şeyi hissediyorum.

Bu, bundan sonra yaptığım şeyin tek açıklaması.

Elini tutup onu dolaptan çıkarırım, yatak odasının kapısının kapalı olduğundan emin olmak için iki tarafa da bakarım ve onu balkona sürüklerim. Parmaklarımla sürgüyü açarım ve kalbim güm güm atarken, sikim acı verici bir şekilde ağrır.

"Ne yapıyoruz?" diye soruyor, sesi kalın ve hevesli.

Omzumun üzerinden onun kızarmış yanaklarına ve parıldayan leylak rengi gözlerine bakıyorum. "Bugün sana söylediğim şeyi hayal ettim. Seni sikmek için bir sürü yolum var. Ve göl manzarası en üstte."

"Şimdi mi?"

Balkona çıkıp, başımı eğerek dinliyorum. Dışarıdaki konuşma sesleri kesilmiş. Düşük sesli mırıldanmalar sadece evin içinden geliyor.

"Evet. Şimdi. Daha fazla bekleyemem. Yeterince bekledim. Zaten buradan kimse bizi göremez," diyorum ve onu da yanımda sürükleyerek dışarı çıkıyorum.

Onun cevabı hafif ve neşeli bir kıkırdama. Şakacı ve açıkça baştan çıkarıcı. Yanımdan geçerken, elimi kalçasına koyuyorum ve bizi korkuluğa doğru yürürken onu tam önüme yerleştiriyorum. Elleri metal çubuğu kavırıyor ve kalçalarını bükerek eteğini yukarı çekiyor, dudaklarında bilmiş bir gülümsemeyle.

Önce nereye bakacağımı bile bilmiyorum. O yüz. O dudaklar. O kalça. Bir adım geri çekilip, güneş onun arkasında batarken benim için eğilen vücudunun panoramik manzarasının tadını mı çıkarayım?

Kendimi lunaparkta bir çocuk gibi hissediyorum. Aşırı uyarılmış. Hangi lunapark trenine bineceğimi bilemiyorum.

Kumaş, kalın uyluklarının arkasından yukarı doğru kayıyor ve kıcının kıvrımlarını yavaşça ortaya çıkarıyor. "Ne bekliyorsun, Rousseau? Beni sikmeyecek misin yoksa orada durup bakacak mısın?"

Parmağımı ağzıma götürerek ona sessiz olmasını hatırlatıyorum. "Şşş, bebeğim. Burada gizlice dolaşıyoruz, unuttun mu?"

Dudaklarını birbirine bastırır, gözlerinde anlayış belirir. Ama sonra bacaklarını açar, parmak uçlarına yükselir ve sırtını kamburlaştırarak kendini sunar.

"O zaman acele et, çok yaklaştım," diye mırıldanır, bir elini bacaklarının arasına uzatır ve kendini okşuyormuş gibi yapar.

Ciğerlerim sıkışır ve başım geriye doğru eğilirken, sert bir "Siktir" diye bağırırım. Çünkü bu beni acele ettirmiyor.

Bu, oturup izlemek istememe neden oluyor.

Ben de öyle yapıyorum.

Birkaç adım geri çekilip en sevdiğim koltuğa oturuyorum. Kolçakları kavrayarak manzarayı içime çekiyorum. Soluk teni, gökyüzünü kesen ateşli pembe ve turuncu tonları yakalamış gibi görünüyor.

"Benim için gel, Gwen," diye fısıldarım, sesimi alçak tutarak. "İzlememe izin ver."

Parmakları durur ve başını omzunun üzerinden çevirir, sanki şaka yapıp yapmadığımı kontrol eder gibi gözleri yüzümde dolaşır. Pantolonumu açarken, aşağı indirirken ve acı verecek kadar sertleşmiş sikimi çıkarırken ifadem değişmez. Onun bakışlarını tutarken sikimi okşarım.

Dudakları ihtiyaç dolu bir iç çekişle açılır ve parmakları tekrar hareket eder. Kendini sikmekle klitorisini sert dairesel hareketlerle okşamak arasında gidip gelir. Onun güzelliğine hayranlıkla kendimi okşarım. Vücudu. Kendine güveni. İsteği. Siktir, o çok... *eğlenceli*.

Bana çok iyi geliyor.

Zaman içinde ilerliyoruz ve orgazmının yaklaştığını görebiliyorum. Kasları gerginleşiyor, bacakları titriyor. Bir yanım ona koşup yardım etmek istiyor, diğer yanım ise onun bu kadar çaba göstermesini izlemekten zevk alıyor.

Nefes alışı hızlanıyor, benimki de öyle. Penisimin başında ön sıvı damlacıkları oluşuyor ve yumruğumu döndürerek onu yayıyorum. Bakışlarım, klitorisini giderek artan bir yoğunlukla ileri geri ovuşturduğu yere sabitleniyor.

"Oh, lanet olsun, Bash!" diye bağılıyor, esnek vücudu orgazmının ağırlığıyla öne doğru eğilirken.

Onun kabarık pembe amcığı titriyor ve ben kendimi tutamıyorum. Üç adımda onun arkasına geçiyorum. Bir elimle kalçasını kavarken, hizalanıyoruz ve o orgazmını tamamlamadan, benim sikime oturuyor.

Amcığı sıkı ve sıcaktı ve ben kendimi toparlamak için bir an durduğumda beynim kısa devre yaptı.

"Siktir, siktir!" diye tekrar bağırır ve sesi çok yüksektir.

Öne uzanıp, elimi ağzına kapatıyorum. "Gwen, bebeğim, sessiz olman lazım. Daha sonra benim için çığlık atabilirsin. Ama şu anda, ağzını kapatıp, iyi bir kız olarak bu sikimi almanı istiyorum."

O hevesle başını sallar ve ben çekip tekrar içeri girerken nefesi avucuma çarpar. Sıcaklık omurgamdan aşağı dans eder ve gerginlik kalçalarımnda kıvrılır.

"O küçük gösteriden sonra fazla dayanamayacağım."

O tekrar başını sallar. Ben tekrar itiyorum. İkimiz de inliyoruz.

Hareket ediyorum, kolay bir ritim buluyorum. Esnek vücudu beni çok iyi alıyor. Sıcak, sıkı ve benim için yaratılmış. Partisinin bir kat aşağıda hala devam ettiğini bilmek beni daha da heyecanlandırıyor.

Gwen beni heyecanlandırmaktan başka bir şey yapmıyor.

Ellerim onun dolgun, muhteşem kalçalarını kavrar, ben de geriye yaslanıp birleştiğimiz yeri izlerim. Onun içine gömülen penisimin görüntüsü beni neredeyse boşaltır. Bitirmeye yaklaştığımda gelen heyecanı hissederim. Çaresizliği. Tek bir şeye odaklanmayı.

"Sana takıntılıyım. Biliyor musun?"

O, başını sallayarak, avucuma bir şeyler mırıldanıyor ve benim uzunluğuma doğru geri itiyor. Ter, ensemin arkasında karıncalanıyor ve elim onun kıcını kavırıyor.

"Seni tamamen dolduracağım, Gwen." Onu sikerken sözlerim sert ve hızlı çıkıyor.

Ve avucumun arkasından gelen boğuk "evet, lütfen" sesi beni coşturur. Kendimi serbest bırakırım, onu sert ve acımasızca sikerim. O da her vuruşuma karşılık verir. Baş sallanır ve vücudu titrer.

Yine boşalacak. Bunu hissedebiliyorum. Bu yüzden hızımı koruyorum, dişlerimi sıkarak mümkün olduğunca uzun süre dayanmaya çalışıyorum. Onun yine boşalmasını istiyorum. Bu sefer orgazm olurken benimle dolup taşmasını istiyorum.

"Evet, bebeğim. Aynen. Böyle," diye dişlerimi sıkarak eve giderken, onun benim penisimin etrafında kasılmasını hissediyorum. Ve sonra patlıyorum.

Her şey sıklaşıyor. Görüşüm bulanıklaşıyor. Vücudum titriyor. O kadar sert boşalıyorum ki, sanki dünya eksenini üzerinde dönüyor gibi hissediyorum.

Onun sırtına doğru düşerim, vücudum dalgaları sürerken onu içime çekerim. Elim onun ağzından düşer ve ikimiz de sert nefesler alıp, dünyaya geri dönmeye çalışırız.

"Siktir... bu..."

"Bu sadece başlangıç," diye onun yerine cümleyi tamamladım ve sırtına bir öpücük kondurdum. "Sevgili evren, seni affediyorum," diye mırıldandı, çılgın bir kıkırdama eşliğinde, ve ben de başımı sallamaktan başka bir şey yapamıyorum.

Evet, evren bize kötü davrandı. Ama bize *bunu* da verdi. Ve biz daha yeni başlıyoruz.

"Oraya geri dönmeliyiz," diyorum, kendimi dikleştirip onu da yanıma alıyorum.

"Evet, gerçekten gitmeliyiz. Kendi partimi kaçırıyorum."

Buna homurdanarak, kulağının yanına bir öpücük konduruyorum. "Parti buraya taşınmış ve başka kimse davet edilmemiş gibi geliyor bana."

O hafifçe titrer ve ben ondan çekilirim, spermim iç bacağına akarken dudağımı ısırırım. Bunu bütün gün izleyebilirim.

Gwen şimdi bana bakıyor. "Bana bir havlu getirir misin? Yoksa yine orada durup bakacak mısın?"

İç çamaşırimi giyip pantolonumu çekerek hayretle bakıyorum. "Dürüst olmak gerekirse, ben sadece..." Geri adım atıp tekrar oturacakmışım gibi yapıyorum. Sonra ona en yaramaz gülümsememi atıyorum.

Dudakları açılır ve eteğini aşağı çekerken gözleri sahte bir öfkeyle parlar. "Sebastian Rousseau!"

"Yazık. Manzaramı engelliyorsun," diye alay ediyorum, ona son bir kez uzun uzun bakıp, dönüp içeri girip sıcak bir bez almaya gidiyorum. Kahkahasının sesi arkamda yankılanıyor ve kendimi hiçbir şey yokken gülümserken buluyorum.

Banyoda, havluyu ılık suya batırıyorum ve aynada kendimi görüyorum. Dağınık saçlar, kızarmış yanaklar. Ama bende başka bir şey daha farklı görünüyor. Daha az somut bir şey.

Mutlu.

Bu doğru olamaz diye gözlerimi kısıyorum. Ama her şey açıkça ortada, gün gibi belli.

Uzun zamandır ilk kez mutluyum.

Gözlerimi kırıp kendime başımı sallıyorum, sonra balkona geri dönüp Gwen'i temizlemek için çömeliyorum. Ben bunu yaparken o da saçımı düzeltiyor.

"Tamam," diye sessizce duyuruyorum ve ayağa kalkıyorum. "Üçüncü raunt için hazır."

Gwen şakacı bir şekilde omzuma vurur ve beni iterek geçer. Onu odama kadar takip ederim ve o bana döner. "Sen önce git."

"Ne?"

"Sen önce aşağı in. Koridorda biri olabilir. Kendi odandan çıkman garip olmaz."

Birine rastlayıp kendimi açıklamak zorunda kalma düşüncesi beni ciddiye döndürdü. "Buraya kimsenin gelebileceğini sanmıyorum," diye cevap verdim, yeni kot gömleğimin düğmelerini ilikleyerek.

Omuzlarını silkiyor ve beni kendine çekip nefes nefese bir öpücük veriyor. "O zaman sorun yok. Sadece temizlenmek için bir dakikaya ihtiyacım var."

Ona kesin bir şekilde başımı sallayıp, veda öpücüğü için eğilirken kalçasına hızlıca sarılıyorum. Dudakları yumuşaktır ve lavanta kokar. Ona yakın olmayı seviyorum.

Bu yüzden ondan uzaklaşmak çok zor. Odadan çıkarken omzumun üzerinden geriye bakıyorum. Bana gülümsüyor, çok mutlu görünüyor.

Kapı arkamda kapanınca iç çekip koridora adım attım, yokluğumu olağanüstü uzunmuş gibi göstermeye hazırdım.

Merdivenlerin tepesine ulaştığımda Tripp'le karşılaşıyorum.

"Selam," diyor, gözleri beni biraz fazla dikkatle tarıyor. Gwen'in daha önce söylediğini hatırlıyorum ve boynumdaki izi gizlemek için yakamı yukarı çekme dürtüsüne direniyorum. "Seni arıyordum."

"Ne var?" diye soruyorum, omzuna hafifçe vurup onu merdivenlere doğru çevirirken.

Yan yana merdivenlerden aşağı ineriz.

"Otele geri döneceğim. Seninle bazı şeyler hakkında konuşmak istedim, ama doğru zaman olduğunu sanmıyorum. Partiyi mahvettiysen özür dilerim."

Kafamda alarm zilleri çalmaya başlar. *Bazı şeyler hakkında konuşmak mı?*

Vicdanım bugünkü davranışlarımdan dolayı beni azarlıyor. Önceden düşünmeden hareket eden, bölgesel bir hayvan gibi. Bizi yakalamasına ramak kaldığını fark edince ruh halim bir anda değişir.

"İstersen konuşabiliriz," boğazım düğümlenerek söylüyorum.

"Yok." Ön kapının yanındaki alt kata vardığımızda eliyle beni uğurlar. "Acil bir şey yok."

Sonra bana dönüyor, yüzünde hafif bir yenilgi ifadesi var. Ve

bugün tam bir pislik gibi davransa da, bir suçluluk duygusu beni karnıma yumruk gibi vurur. O, yetiştirilme tarzının bir ürünüdür ve kendi beceriksiz yöntemleriyle daha iyi olmaya çalıştığını görebiliyorum.

"Partiyi mahvetmedin. Belki eve gitmeden önce bir araya gelmeliyiz?"

Omuzlarını silkiyor. "Yarın erken saatlerde uçabilirim. Kafamı toplamaya çalışacağım. Belki sezon dışında tekrar gelebilirim?" Bana umut dolu gözlerle bakıyor ve ekliyor: "Seninle tekrar uçmak isterim."

Kalbim kabardı ve başımı salladım. "Ben de isterim," dedim. Ve bu doğrudu. bunu isterim.

Sorun şu ki, yaptığım şeyi öğrendiğinde teklifinin hala geçerli olacağından emin değilim.

BÖLÜM 34

Gwen

'I UYANDIRIYORUM YAVAŞÇA, DÖVÜŞÜYORUM MY WAY THROUGH THE THICK sersemlik

beni kaplıyor. Sırtımı bastıran sıcak ve sert bir şey dışında her şey yumuşak ve sıcak geliyor. Bilincim yavaş yavaş geri gelirken, kirpiklerim titriyor, ayak parmaklarım kıpırdanıyor ve sonunda gözlerimi açıp Bash'ın kollarında olduğumu fark edince gülümsüyorum.

Ona doğru yaslanıp daha da yakınlaşıyorum, ama hareket ettiğimde hafif bir mide bulantısı hissediyorum. Dün olanlar zihnimde netleşmeye başlarken, bulanık anılar şekilleniyor.

Uçak yolculuğu, parti, dolap ve bolca şarap. Tripp gittikten sonra, tetikte kalma içgüdüm ortadan kalktı ve şu anda kendimi berbat hissetsem de, buna kesinlikle değdi.

Sonra Clyde yatmaya gitti ve sadece diğer çiftler varken, Bash akşamın geri kalanında bana yakın kaldı. Omuzlarımız çarpıştı, parmaklarımız birbirine değdi ve birkaç içkiden sonra, yanımdan geçerken kıcıma sıkıca dokunmaya başladı.

Arkadaşlarımızın bunu fark ettiğinden şüphem yok, ama hiçbirisi bir şey söylemedi. Biz devam ettik. Hatta poker bile oynadık ve bu dostluk, bu rahatlık ve konfor, daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi.

Bir yerden bir yere taşınmak, bu tür arkadaşlıklar kurmamam anlamına geliyordu. Yıllar ve on yıllar boyunca, tatillerde, iyiliklerde kurulan, daha çok aile gibi hissettiren türden bir arkadaşlık.

Orada, her şeyin ortasında durana kadar, *bunun* benim özlem duyduğum şey olduğunu fark etmemiştim. Belki de bu duygu, tüm bu zaman boyunca arayıp durduğum şeydi.

Gerçeküstü bir duyguydu ve doğum günümü zaten özel olan halinden daha da özel hale getirdi.

Bugün o kadar da özel olmayan şey ise, yoga stüdyosunu açmanın görevinin bana ait olduğunu unutmuş olduğumu fark etmem. Bu sabah başlayan ve öğleden sonraya kadar devam eden derslerim var.

Bu da içtiğim şarabın miktarının idealden az olduğunu gösteriyor.

Midemdeki sersemlik hissini görmezden gelerek Bash'a döndüm. Dirseklerimle kendimi destekleyerek, bir elimi onun kalın göğsüne kaydurdum ve sternumuna bir öpücük kondurdum, onun kokusunu içime çektim.

Sedir ve kehribar kokusu resmen sarhoş edici.

Bir göğsüne, sonra diğerine tekrar öpücük konduruyorum ve o, boğazından memnun bir *mmm* sesi çıkararak kollarını sırtıma sıkıca sarıyor.

"Bash," diye fısıldadım, "Sana bunu yapmak gerçekten çok zor... Aslında, kendime bunu yapmak çok zor, ama işe gitmem gerek."

O, kaba ve tembel bir şekilde kıkırdar. "Dün gece çok mu eğlendin?"

Yanağımı göğsüne dayayıp ona gülümserim, kendimi sıcak, güvende ve korunmuş hissediyorum. "Çok eğlenmek diye bir şey yoktur," diye mırıldanırım. "Ama çok fazla pinot grigio diye bir şey olabilir ve bugün bundan muzdaripim. Tabitha bana bunun organik olduğunu söyledi, sanki bunun bir önemi varmış gibi."

O gülüyor ve ben geri çekilip ona bakıyorum, gözlerinde herhangi bir belirsizlik izi bulabilir miyim diye merak ediyorum.

Ama bulamıyorum. Bash'ta yok.

Sanki birkaç saat içinde sıfırdan yüze çıktık gibi hissediyorum. Ama aynı zamanda, aylarca bunu beklediğimizi, bununla oynadığımızı hissediyorum. Bu, en uzun ön sevişme oyunu oldu.

Birkaç saniye birbirimize bakıyoruz, konuşmadan, sadece bakarak. Kısa süre sonra beni kendine çekiyor, ağzımı ağzına yaklaştırıyor ve beni sıkıca öpüyor. Sonra gözlerini kapatıyor ve "Sen olmak berbat bir şey" diyerek veda ediyor.

Gülerek, gözleri kapalıyken bile sırtışıma izliyorum.

Sonra yataktan kalkarken, sarhoşken çıplak kaldığımı fark ettim - en sevdiğim uyku şekli. Zavallı Bash'ın bütün gece yanımda uyuduğunu ve hiçbir şey denemediğini fark edince gülümsedim. Omzumun üzerinden geriye baktığımda, o beni izliyordu. Gözleri çıplak vücudumda dolaşıyor, sanki beni ilk ve son kez böyle görecekmış gibi beni içini içiyordu.

Hayatımda, böyle bir anda kendimi utangaç hissedebileceğim zamanlar olmuştu

ama Bash'ın yanında tüm güvensizliğim yok oluyor. Bash'ın gözlerinde tek gördüğüm şey aşk. Ya da aşk değil ama kesinlikle hayranlık. Ve kesinlikle sevgi.

Ona dönerek, her iki tarafımı da görmesini sağlıyorum.

"Hey, Bash," diyorum, yavaşça geriye doğru adım atarak bornozunun asılı olduğu yere doğru ilerliyorum.

O, göğüslerime açgözlü bir şekilde bakarak mırıldanıyor. Dili, şehvetli bakışları benim amıma doğru kayarken alt dudağını yalıyor. Dün gece dolabında diz çökmüş halinin anıları beni sarsıyor, ama hareket etmeye devam etmem gerektiğini bilerek onları kafamdan atıyorum, yoksa beni en sevdiği lezzetmişim gibi hayranlıkla bakan bu güzel adamın yanına geri dönüp yatağa gireceğim.

"Gözlerim," diyorum, "burada."

O homurdanır, bakışları bir anlığına benimkilere kayar. "Biliyorum." Bakışlarını tekrar aşağıya indirir. "Gözlerini aramaya çalışmıyordum."

Yüzüm kızarır, her uzvuma sıcaklık yayılır. Yerdeki tişörtünü görürüm ve o yöne doğru dönerim. "Bunu mu istiyorsun?" diye sorarım, eğilip onu almak için.

"Tabii ki," diye inler neredeyse. Ve onun tişörtten bahsetmediğini biliyorum. tişörtten bahsetmediğini biliyorum.

Sırtımı hafifçe kavisleyerek doğruluyorum ve ona tişörtü atmak için arkama bakıyorum. "O zaman senin için çok kötü," diyorum ve ona göz kırptıyorum.

Yüzünden tişörtü çekip alır ve bütün gün ereksiyon olacağına dair bir şeyler mırıldanır. Bu beni gülümsetir.

Göğsümde sıcak bir uğultu hissederek, kendimi harekete geçmeye zorluyorum, duş alırken, giyinirken ve kendimi olduğumdan daha dengeliymiş gibi davranarak geçireceğim bir güne hazırlanırken biraz mide bulantısı hissediyorum.

Aşağı kata indiğimde, Clyde mutfakta. Kendisi için hazırladığı bir kase mısır gevreğinin üzerine eğilmiş durumda ve ameliyat sonrası olduğu kadar yardıma ihtiyacı olmadığını fark ediyorum.

Odaya girdiğim anda, gözleri benimkileri arıyor. Dün gecenin izini bulamayacağını biliyorum. Duş aldım, ıslak saçlarımı sıkı bir Fransız örgüsü yaptım ve temiz kıyafetler giydim.

Yine de beni baştan aşağı süzdü ve "Nihayet" dedi.

Öğleden sonra eve döndüğümde, kendimi buharlı bir çöp yığını gibi hissediyorum.

Stüdyoda dört ders boyunca kendimi tutmaya çalıştım ve her şeye rağmen gülümsedim, ama içimden bir kamyon çarpmış gibi hissediyordum. Oldukça kötü durumda görünen Rhys ve Tabitha'yı selamladığımda, iyiymiş gibi davrandım.

Ama iyi değildim. Yorgundum, huysuzdum, açtım ve birinin sırtımı ovmasını istiyordum. Ve genel olarak biraz bunalmış hissediyordum.

Ön kapıdan girer girmez ayakkabılarımı çıkarıp koridordan mutfığa doğru yürüdüm, ilk yapmam gereken şeyin yemek yemek olduğunu düşündüm.

Ama oraya vardığımda, lezzetli bir koku burnuma çarptı ve Bash'ı ocak başında Clyde ile sohbet ederken buldum.

"Merhaba," dedim ve buzdolabına doğru yürüdüm.

"Ne yapıyorsun?" dedi Bash. "Gel otur. Sana yemek yaptım." Bir an donakaldım, elim buzdolabının kolunda sonra Bash'e döndüm. "Bana yemek mi yaptın?"

Omuz silkiyor. "Evet, önemli bir şey değil. Zaten bir şeyler yapıyordum." Bunun üzerine Clyde kahkahayı patlatıyor. "Başka bir şey yapmıyordun. Uyandığından beri yemek yaparken çok gergindi. Bu adam sana o kadar takıntılı ki, ne yapacağını bilemiyor."

Bash, bu konuşmadan kaçabileceğini sanırcasına elini yüzüne sürer.

Ben mi? Ben çok eğleniyorum. Bu benim keyfimi yerine getiriyor, bu yüzden Clyde'a başımla işaret ederek devam etmesini işaret ediyorum. O da isteyerek devam ediyor. "Sana kurabiye yaptı. Muzlu ekmek yaptı..."

"Fırın mı yapıyorsun?" diye araya girdim, gözüm taze kurabiyelerle dolu bir tepsiye ve muzlu ekmekle dolu bir tavaya takıldı.

Bash gözlerini devirip fırına geri döner. "Clyde, kes sesini," der ve ellerini fırın eldivenlerine sokar, sonra eğilip güveç gibi görünen şeyi fırından çıkarır. Cennet gibi koku ağzımı sulandırır.

"O nedir?" diye soruyorum, peynir kaplı üst kısmı görünce gözlerim fal taşı gibi açılıyor.

Onu kesme tahtasına koyar. "Bu, annemin akşamdan kalma olduğumda bana yaptığı güveç."

Alaycı bir şekilde gülümserim. "Ben, akşamdan kalma mı? Hayır, kendimi harika hissediyorum."

Clyde ve Bash şüpheli bakışlarla bana bakıyorlar.

Ama beni kızdırmaktan kendini alamayan Clyde'dır. "Bu garip, çünkü berbat görünüyorsun," diyor.

"Sadece senin saçmalıklarından bıktığım için," diyorum çabucak. Ama sonra dikkatim tekrar yemeğe dönüyor. "Bash, bana bundan bahset. İçinde ne var? Ben de

."

Bana içindekileri anlatırken, her birimize cömert porsiyonlar servis ediyor —patates kızartması, sarı köri, krema, ekşi krema, tereyağı, tavuk, bezelye ve bolca peynir.

"Sanırım hepsi bu," diyor, hatırlamaya çalışır gibi gözlerini kısarak. "Tarifi eski bir kitaptan çıkarmak zorunda kaldım, ama kesinlikle gençlik yıllarımdan birçok anıyı geri getiriyor ve hala en sevdiklerimden biri. Süslü bir yemek değil, ama karnını doyurur."

Clyde'ın yanına otururken Bash tabağı bana doğru kaydırıyor. İlk lokmayı aldığımda inliyorum. Bu, istediğimi bilmediğim her şey.

"Bash, bu harika," diyorum.

Clyde de ağzına bir lokma atıp başını salladı. Bash oturduğunda, Clyde ona hayretle baktı.

"Vay canına," der ve çatalını Bash'e doğru uzatır. "Bundan sonra seninle evlenmezse, ben evlenirim."

O beni güldürürken, Bash ise inlemektedir. Ve itiraf etmeliyim ki, pek çok konuda kafası karışık görünen bir adam için, Clyde ikimizle ilgili konularda hiç hata yapmaz.

Ancak ikimiz de *evlilik* yorumuna yanıt vermiyoruz. Günümüzü anlatmaya devam ediyoruz. Meğer çok meşgullermiş. Önce pasta pişirmişler, sonra Clyde hastanede iş terapisine gitmiş, market alışverişi yapmışlar ve dün geceki partiden sonra temizlik yapmışlar, sonra da yine pasta ve yemek pişirmişler.

Konuşmamız bittiğinde, karnım doymuş, uykum gelmiş ve şaşırtıcı derecede mutluyum. En iyi çikolatalı kurabiyeleri mideye indirirken, bulaşıkları kaldırmak ve ortalığı toplamak için ayağa kalkıyorum. Kurabiyeleri yerken, çok fazla inleme sesi çıkarmamaya çalışıyorum, ama yine de sesler ağzımdan çıkıyor.

Bash, üstümdeki dolaba tabakları kaldırma bahanesiyle arkama yaklaşıyor. "Böyle inlemeye devam edersen, Clyde'ın yanında kalıp büyük bir ereksiyonu gizlemeye çalışmak zorunda kalacağım," diye fısıldıyor.

Arkamızdan Clyde, "Bu arada, ben gidip biraz kestireceğim ya da yeni kitabımı okuyacağım ya da kendimi siz ikinizden uzak tutacağım," diyor.

Çenemi göğsüme indiriyorum, sessiz kahkahalar omuzlarımı titriyor.

"Bunu duymuş *olamaz*," diye homurdanıyor Bash.

Ona dönerek, Clyde'ın ortadan kaybolan arkasını izlerim.

salon. "O, zamanla sevilen biridir, ama onsuz bir hayatı hayal edemiyorum."

Bash'ın yüzünde bir an düşünceli bir ifade belirir. "Evet, ben de," der sessizce.

Clyde'in ayrılışını izlerken içimde bir özlem duygusu yükselir. "Uyumak için her şeyi yaparım," derim.

Bash saçımın bir tutamını kulağımın arkasına koyar. "Tamam, biraz uyu."

"Ama daha yeni eve geldim. Bilmiyorum, sanki... takılalım mı? Yani, aylarca birbirimizden saklandıktan sonra seviştik ve parti yaptık."

Bash elini sakalının üzerinde gezdirir. "Tamam, peki, kanepede biraz uyu. Ben spor izleyeceğim, biz de rahatlayabiliriz. Birlikte."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Normal bir çift gibi mi?"

Bash bu fikre oldukça eğlenmiş gibi görünüyor ve başını sallıyor. "Evet, normal bir çift gibi."

Oturma odasına geçiyoruz ve yol boyunca kendime içten içe cesaret veriyorum. Birlikte birçok fiziksel an yaşadık, tutkuyla alevlenen, şehvetle beslenen, alkolün etkisiyle renklenmiş anlar. Ama şimdi buradayız, karnımız tok, tamamen ayık, sessiz bir oturma odasında.

Kanepede onun yanına garip bir şekilde oturuyorum, sanki yine lisedeymişim gibi, hoşlandığım bir çocuğun yanına oturmuş, onun yanında nasıl davranacağımı bilemiyormuşum gibi hissediyorum.

Televizyonu açıyor ve minderlere yaslanıyor. Vücudu, sanki bu dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gevşemiş. Kolunu omuzlarıma atıyor ve ikimiz de pes ettiğimize göre, tüm bu fırsatın elimizde olduğunu fark ediyorum ve bunun basitliği karşısında donup kalıyorum.

"Gwen, fazla düşünmeyi bırak," diyor bana bakmadan. "Fazla düşünmüyorum," diyorum.

Şimdi dönüyor, sanki dişlerine bir şey takılmış gibi dilini yanağına vuruyor. "Neredeyse düşüncelerini duyabiliyorum," diyor. "Uyumak istedin. O yüzden rahatla, uyu."

"Tamam, ben sadece... Bu çok evcil bir his," diyorum, şimdiye kadar yaşadığım ilişkilerin beni bu tür anlara hazırlamadığını fark edince içimde bir heyecan dalgası yükseliyor. Sessiz anlar, konuşmak zorunda kalmadan başka birinin eşliğinde keyifle vakit geçirdiğiniz arkadaşlık anları.

Ve sanki Bash bunu anlayabiliyor. Beni çok iyi okuyor. Ne söyleyeceğini tam olarak biliyor gibi.

"Tamam, uzan ve ayaklarını kucağıma koy."

"Ayaklarım mı? Bilinmesi gereken tuhaf bir fetişin mi var?" "Gwen, ayaklarını bana ver ve konuşmayı kes." Kucağını okşadı. "Yastığı yastığı başının arkasına koy ve ben spor izlerken sen de biraz kestir. Bu öğleden sonra birbirimizin arkadaşlığının tadını böyle çıkaracağız."

Ona birkaç kez başımı sallayarak cevap veriyorum, dönüp uzanıyorum ve yastığı başımın altına rahat bir pozisyonda yerleştiriyorum. "Komiklik yapma Rousseau," diye alay ediyorum, bacaklarımı onun yönüne doğru uzatıp ayak parmaklarımı bir sunum gibi kıpırdatıyorum.

O, sırtarak ayaklarımı kucağına koyar ve kanalları gezer, sonunda bir beyzbol maçına karar verir. Televizyonun uğultusu odayı doldurur ve ben derin bir nefes alıp vücudumun gevşediğini hissedirim. Bir kez olsun, düşünmüyorum. Sadece... buradayım.

Birkaç saniye sonra, heyecan beni sarar çünkü ayaklarım sadece Bash'ın kucağında değildir. Onun büyük, güçlü elleri neredeyse farkında olmadan birini sarmış, parmakları masaj yapıyor, dürtüyor, büküyor.

Gülümserim ve minnettar bir inilti çıkarırım, "*Lütfen efendim, biraz daha yapabilir misiniz?*" demek için ince bir yol.

"Lanet olsun, Gwen," diye homurdanıyor, ama sertleşen penisinin şişkinliği ayağımın topuğuna değse bile ayaklarımın masajını yapmaya devam ediyor.

Ancak, çıktığım pek çok erkeğin aksine, o bu anı seks için bir fırsat olarak görmüyor. Bunun yerine, şaşırtıcı bir beceriyle ayaklarımın masajına devam ediyor.

Onun yatıştırıcı dokunuşuyla uykuya dalana kadar ayaklarım masaj yapar ve çok uzun zamandır ilk kez kendime bakılmanın keyfini çıkarırım.

BÖLÜM 35

Bash

Bash: Selam Tripp. Seni kontrol ediyorum. Eve güvenli bir şekilde vardığından emin olmak istedim.

Tripp: Evet.

SONRAKİ GÜNLER MUTLU, ŞEHVETLE DOLU bir SİS içinde geçer.

Gwen, Clyde'a ders veriyor ve onunla ilgileniyor.

Sevdiğim işi yapabilmek için zihinsel sağlığımla ilgileniyor ve bowling oynuyorum. Hatta ara sıra yoga derslerine bile katılıyorum.

Her gün daha iyi hissediyorum. Sağlıklı beslenme, egzersiz ve arkadaşlık birleşimi sayesinde genel olarak daha hafif hissediyorum.

Şu anki durumumuzun Tripp ile ilgili kısmını görmezden gelmediğimi söylersem yalan söylemiş olurum. Clyde biliyor ve ara sıra yaptığı inanılmaz derecede garip ve uygunsuz yorumlar dışında, bizi yargılamadan yolumuza devam etmemize izin veriyor.

Odam bizim odamız oldu ve artık ikisiyle aile yemeklerinden kaçınmıyorum. Yine de, Tripp'in bu kadar garip bir şekilde şehirden ayrıldığını bilmek içimi kemiriyor. Gwen'in partisinden bu yana neredeyse bir hafta geçti ve o benimle iletişime geçmedi, bu da Gwen'in haklı olup olmadığını, bizi fark edip etmediğini merak etmeme neden oldu.

Bu yüzden bu sabah ona bir mesaj göndererek durumu yoklamaya karar verdim. Tek kelimelik bir cevap aldığımda, hiç kimse "yup" kelimesini bu kadar derinlemesine düşünmemiştir.

Bir yanım o akşam Tripp'in orada olmasından keyif almıştı. Birçok

bir adım ileri gitmiş gibi hissettim. Sanki bir şey mümkün olabilirdi. Sanki Gwen ve ben Rose Hill'de arkadaşlarımızla bir hayat kurabilir ve Tripp hala bizi ziyarete gelebilirmiş gibi.

Belki, sadece belki, istediğim her şey ulaşılabilir bir mesafedeydi.

Kafamda evcilik oynuyordum, ona söylemek zorunda olduğum gerçeği kaçınıyordum. Ama şimdi bir endişe sarmış beni. Kurtulamadığım bir endişe.

Beynim, her şeyin nasıl bu kadar karmaşık hale geldiğini açıklamak için kullanabileceğim kelimelere geri dönüyor.

Onunla ilk ben tanıştım.

Kendimi tutamadım.

Uzak durmaya çalıştım.

Daha fazla çaba göstermediğim için üzgünüm.

Seni hayatımda istiyorum, ama ondan vazgeçemem.

Lütfen beni affet.

*Onunla ilk ben
tanıştım.*

*Onunla ilk ben
tanıştım.*

*Onunla ilk ben
tanıştım.*

Çocukça bir cevap vermeye devam ediyorum. Sanki bu, onunla tanıştığımдан beri verdiğim her kararı mazur gösterirmiş gibi. Ama gerçek şu ki, onu ilk ben tanıdım. Sadece bir geceydi, ama sonsuz bir geceler denizinde, o bana bir şeyler hissettirdi.

Ve o his beni hiç terk etmedi. Neredeyse çaresizce ona sarıldım. Beni zorlu sulara yüzmeye devam ettiren bir ışık feneri gibi. Ve ancak son zamanlarda, o hissi bırakmaya niyetim olmadığı gerçeğiyle gerçekten yüzleşmek zorunda kaldım.

Onu bırakmak istemediğimi.

Mutlu balonumuzda yaşamaktan keyif aldım ve onu patlatmaya hazır değilim. Gwen'i o kadar uzun süre istediğim ve o kadar uzun yıllar yalnız kaldığım için, içimdeki büyük bir kısmı bu huzuru bozmamak için çaresizce direniyor. Bu yüzden arka terasta oturmuş, yoga dersinden eve gelmesini bekliyorum, kesinlikle utanç verici bir sürprizle.

"Bunu yaptığımı inanamıyorum," diye mırıldanıyorum kendime, karanlık sulara bakarken, çalılarla çevrili arazinin kenarı hala sessiz ve sakin. Gün sıcak ve kuruydu, ama gece sıcaklıkları hala düşüyor. Bahar genellikle vadiye yağmur getirir, ama bu yıl sanki mevsimin bir kısmını atlamışız gibi. Erken ilkbahardan doğrudan erken yazı geçtik.

Kısa süre sonra, evin karşı tarafından garaj yolunda lastiklerin çıtırtısını duydum.

Gwen kamyonetinden atlarken mırıldanıyor ve bu beni gülümsetiyor. Ön kapı arkasından kapanıyor ve "Eve geldim!" diye sesleniyor.

Sonra Clyde'ın "Aşık aptal seni arka terasta bekliyor" diye bağırdığını duyarım.

Kafamı salladım. Onu perdelerin arkasından gizlice bakarken gördüğümü sandım. Meraklı piç kurusu.

Sanki onun şaka yaptığını düşünüyormuş gibi, yumuşak, dalgalı bir kahkaha duyuyorum. Ama yine de evin arkasına doğru yürüyerek dışarı çıkıyor.

"Burada ne yapıyorsun, Casanova? *Aşk acısı* mı çekiyorsun?" diye alay ediyor, sonra aniden duruyor.

Omzumun üzerinden ona bakarak gülümsüyorum. "Beni tanıyorsun. Bütün gün senin eve gelmeni bekledim."

Ben alüminyum folyo ile kaplı tepsiyi uzanırken, o alaycı bir şekilde gülümser ve yanıma oturur. Tepsiyi kucağıma alırken, folyonun kırıştığı yerlere merakla bakan gözlerini izlerim.

"Burada ne var? Bütün gün mutfakta bana aşk acısı çeken küçük bir piknik hazırlamakla mı geçirdin?"

Gülüyorum. "Gwen, yemin ederim. Bu konuyu kapatmazsan, bunun bedelini ödersin."

Kaşları altında yukarı doğru kalkar. "Şimdi dikkatimi çektin." Bana selam verir. "Görev için hazır, efendim. Bunun bedelini ödemeye hazırım."

İnlerim. Birlikte yatmaya başladığımızdan beri, hep böyle oldu. Eğlenceli, hafif ve çok *bağımlılık yapıcı*. Onu baştan aşağı süzerim, tam da ihtiyacım olan şey olduğunu bilerek. Etrafımı kaplayan karanlık bir gölgeyle yaşıyordum, sonra Gwen geldi, onu ortadan kaldırdı ve tüm ışığı içeri aldı.

Onunla birlikte dünya çok farklı görünüyor.

Çok *daha güzel*. Yıllardır ilk kez, gelecek için heyecanlanıyorum. Onunla her şey mümkün.

Ama sonra Tripp'in adı aklıma geliyor ve yine kendimi kötü hissediyorum. Kendimi kötü hissediyorum çünkü ona gerçeği söylemeden gerçekten ilerleyemeyeceğimi biliyorum.

Endişemi bir kenara bırakıp, şimdiki ana odaklanıyorum. Ona. Bu geceye.

"Ödemeyi sonra yapabilirsin. Şu anda rakunları besliyoruz." Folyoyu açıp, farklı rakun atıştırma malzemeleriyle dolu küçük kaselerle kaplı bir tepsiyi ortaya çıkardığımda gözleri fal taşı gibi açıldı. Evet, günümü internette

ne yediklerini araştırmak için interneti araştırarak geçirdim.

"Bu... bu..." Yaklaşır, parmakları sergilenen çeşitli yiyeceklerin hemen üzerinde durur. "Bu bir rakun şarküteri mi?"

Gülümsedim. "Sen ne dersen o, Gwen. Ama rakun arkadaşını geri getirebilmek için çeşitli seçenekler seçtim."

Parlak gözleri benimkilere doğru parladı, gece karanlığında soluk mor rengiyle parıldıyordu. "Bunu yapmak zorunda değildin," dedi.

"Hayır, ama yapmak istedim."

Dudaklarında yumuşak bir glmsemi belirir. Buna cevap vermez. Bunu birkaç kez söylediğimi biliyorum, ama doğru. Onunla birlikteyken, hiçbir şey çok büyük bir istek gibi gelmiyor. Meğer birini nemsediğimde, birini sevdiğimde —onun için her şeyi yapmaya hazırım.

Asla istemediğim aptal bir bowling takımına katılmak. Onlara böbreğimi vermek.

Boktan bir rakunla Disney Prensesi oynamak.

Hepsi onları mutlu etmek için. Gwen ile bu özellikle kolay.

"Burada ne var? Meny bana açıklayabilir misin?" diye soruyor göz kırparak.

"Tamam, burada karpuz var. Onların karpuzu çok sevdiğini okudum. Sonra biraz peynir ve biraz da pastırma ekledim."

Beni durdurur. "Onlara pastırma mı pişirdin?"

"Evet, internette sevdiklerini yazıyordu. Hepsini deneyebiliriz diye düşündüm." Biraz utangaç hissederek, o bana şaşkınlıkla bakarken devam ediyorum. "Konserve ton balığı var. Doritos. Marshmallowlar... Görünüşe göre bunları çok seviyorlar, ama sanırım onlar için pek iyi değil." Son kaseyi işaret ediyorum. "Ve son olarak, kedi maması var."

Kaşlarını atıyor. "Kedi maması mı? Kedi maması mı aldın?"

Alaycı bir şekilde elimi salladım. "Hayır. Rhys'e kedi mamasını ödünç alabilir miyim diye sordum. Onların bir kedisi var, biliyorsun."

Gülüyor, ama daha çok kıkırdıyor, havada ve inanmaz bir şekilde. "Bunun benim için şimdiye kadar yapılan en romantik şey olduğunu söylersem tuhaf olur mu?"

Onu dikkatle süzdüm. Kimsenin onun için bu kadar basit bir şey yapmamış olması beni rahatsız etti. Ve bunun için bir sürü övgüye ihtiyaım yoktu, bu yüzden konuyu saptırdım. "Evet. Çünkü rakunlar romantizmin resmi hayvanlarıdır. Bir kase Doritos'u paylaşarak sana ilgi duyduğumu ifade etmekten daha iyi bir yol olamaz."

Dirsekleriyle bana çarptı. "Dikkat et, Rousseau. Sonra bedelini sen dersin."

Bunun üzerine, kaseden bir avuç dolusu kedi maması alıp çimlerin üzerine fırlatıyor.

İnlememi bastırmaya çalışıyorum.

"Ne?" der, alaycı bir tavırla bana bakar. "Bunu sen ayarladın. Şimdi de bu küçük cadalozun sızlanmasına neden olacak mısın?"

"Sürtük gibi davranmıyorum," diye cevap veriyorum. "Sadece... Bu çimleri ne kadar titizlikle bakım yaptığımı biliyor musun? Rakunlar gelip kazacaklar ve... Biliyor musun? Boş ver. Önemli değil. Çimlerim mahvolursa ama sen mutlu olursan, o zaman buna değmiştir."

Başını geriye atıp gülüyor. Ama o gülüyor, çalılarının içinden bir hışırtı geliyor ve Gwen kendini durdurmak için elini ağzına kapatıyor. Birkaç saniye sonra, küçük, maskeli bir haydut -kuduz olabilir de olmayabilir de- çalılarının içinden kafasını çıkarıyor. Gwen heyecanlı bir çığlık atıyor.

"Aman Tanrım, geri dönmüş!" der, gözleri bir çizgi film karakteri gibi parlar ve gözlerinin köşesinde elmas gibi bir ışıltı belirir.

Evet. Rakunların besinlerini Google'da aramak ve arkadaşlarımdan birine mesaj atıp kedi maması ödünç almak, onu böyle görmek için değdi.

Rakunun boncuk gibi gözleri şüpheyle üzerimize bakıyor, ama sivri burnu Gwen'in kedi mamasını attığı yere doğru sallanıyor. Tereddütte bahçede ilerliyor ve tek bir mama parçası alıyor.

Gwen, daha fazla mama almak için acele etmez. Bunun yerine, rakunun bir parçadan diğerine geçerken, sivri, kötü dişleriyle her parçayı çılgınca çiğnerken, yüzünde mutlu bir gülümseme yayılır.

"Günün nasıl geçti?" Gwen yumuşak bir sesle

fısıldar. Rakun donar, gözleri bize doğru kayar.

"Oldukça iyiydi," diye fısıldayarak cevap veririm, fazla konuşarak onun keyfini kaçırmak istemem. Ama o eliyle yuvarlak bir hareket yaparak beni devam etmeye teşvik eder. "Yoga dersine gittim."

"Öyle mi?"

"Evet. Eğitimcim çok seksi. Sürekli onun kıkına bakmaktan kendimi alamadım."

Gwen memnuniyetle gülümser. "Senin için çok sevindim. Ne kadar motive edici."

Sıcak bir bakışlaşırız, bu da beni gülümsetir ve kot pantolonumun içinde sertleşmeme neden olur.

"Başka ne yaptın?" diye devam eder, rakunun hafifçe ilerlemesini izlerken.

"Sohbet ettiğim terapistle konuştum. Bana tekrar çalışmam için izin verdiler. Ama yavaş başlayabilirim. Aşırıya kaçmamam lazım."

O başını sallar. "Yoga öğretmenin, zihinsel sağlığına bu kadar özen gösterdiğin için çok etkilenmiştir eminim."

Gülümserim. "Peki ya sen? Günün nasıl geçti?"

Bir avuç daha kedi maması alır ve onu terasın biraz daha yakınına, çimlerin üzerine atar. Rakun irkilir, sonra dikkatlice parmak uçlarında ilerler.

"Oh, ben mi?" diye sorar Gwen. "Günüm harikaydı. Ama öğrencilerimden biriyle yatmak istiyorum, bu da bir ilk."

Şakacı bir şekilde ona şüpheyle bakıyorum. "Öyle mi?"

Bu sadece dostça bir şakalaşma, Tripp'i kastetmemiştim, ama bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, aramızda bir gerginlik oluşur. Ben istemememe rağmen o sürekli aklımda. Her zaman orada, çözülmemiş bir sorun gibi.

"Demek istediğim..."

Beni eliyle uzaklaştırıyor. "Biliyorum, ama bunu başka bir şekilde ifade edeyim. Öğrencilerimden biriyle sadece yatmaktan daha fazlasını istiyorum ve *bu* ilk kez oluyor."

Derin bir tatmin duygusu kemiklerime yerleşiyor. Daha önce bana, sadece rahat ilişkiler yaşadığını, ilişki aramadığını söylemişti. Lanet olsun, geçen gün bunu görebiliyordum — kanepede otururken, sanki beni gerçek zamanlı olarak çözmesi gereken bir deney gibi bakıyordu.

Gwen için en sıradan şeyler bile olması gerekenden daha önemli hissettirebilir. Ama o ev içi anlar... benim özlediğim şeyler.

Gwen'in hiç yaşamadığı anlar.

Tripp ile birlikte olduğu düşüncesi beni uykusuz bıraktığı, dikkatimi dağıttığı ve kışkandırdığı zamanlar olmadı desem yalan olur. Yine de, şimdi fark ediyorum ki, bana onunla yaşadıklarından çok daha değerli bir şey veriyor.

Gözlerinde mutluluk parıldayan Gwen, bir marshmallow alır ve çimlerin üzerine atar. Rakun birkaç adım geri çekilir ve sanki olağanüstü bir şey bulmuş gibi kirli küçük avuçlarını birbirine sürter. Hızla ileri koşar, marshmallow'u kapar, sonra çömelir ve mısır koçanı gibi çiğnerken şekerli topu döndürür.

mısır koçanı gibi çiğner.

"Aman Tanrım." Diye iç geçirir. "Bu gördüğün en sevimli şey değil mi?" Büyük boy kemirgeni izlerim. Yalan söylemeyeceğim. Çöpümü kulübeye koyarak ve genellikle onları korkutarak, arazimden rakunları uzak tutmak için zaman ve enerji harcadım. Ama şimdi burada oturup, bu rakunun marshmallow yemesini izlerken, itiraf etmeliyim ki, "Evet, Gwen, bu gerçekten çok sevimli."

Mutlu bir şekilde mırıldanır. Sanki yeni arkadaşını sevmediğim için rahatlamış gibi. "Ona bir isim koyalım mı?"

"Sanki çocukmuş gibi konuşuyorsun," diye alay ediyorum.

"Evet, ama ben bir çocuğa Marshmallow adını vermezdim."

"Marshmallow mu?" diye soruyorum. "Ona Marshmallow mu adını vereceksin?" Omuzlarını silkiyor. "Evet, neden olmasın?"

Rakunu izliyorum. "Yani, pek onurlu bir isim değil. Sence o, çalılara geri koşup tüm arkadaşlarına burada yaşayan seksi sarışın bayanın ona Marshmallow adını verdiğini söyleyecek mi?"

Kafasını sallar. "Bunu fazla abartıyorsun."

"Gwen, bu rakuna bile saygın bir isim veremiyorsan, ilk çocuğumuza isim vermek için sana nasıl güvenebilirim?"

İkimiz de donup kalırız. Tanrım, aramızda söylenmemiş, ima edilmiş o kadar çok şey var ki. Böyle davranmayı, ortamı garip hale getirmeyi gerçekten bırakmalıyım.

Ama tabii ki, Gwen ile hiçbir şey gerçekten garip değildir.

"Hatırlıyor musun," diye başlıyor, "havaalanındaki o geceyi? Bir gün çocuklarımızla paylaşacağımız bir gece hakkında konuşurken ne kadar büyük bir gaf yaptığımı?"

Yumuşak bir kahkaha attım. "Nasıl unutabilirim?"

O başını sallar, dişleri alt dudağını ısırır. "Şimdi ödeştik."

Onu kendime çekip saçlarına bir öpücük kondururken göğsümde düşük bir kahkaha yankılanır. Onun kokusunu içime çekerim. Lavanta ve hindistancevizi kokuyor. Stüdyoda kullandığı bir yağ karışımı olduğu kesin. "Evet, Gwen, şimdi ödeştik."

Sonraki birkaç dakikayı, yarasaya ne isim vereceğimizi düşünerek ve ona hazırladığım tadım menüsünden farklı yiyecekler atarak geçiririz. Sly isminde karar kılarız, çünkü o bu ismin onun yaramaz doğasına uygun olduğunu düşünür ve ben de bu ismin biraz havalı olduğunu düşünürüm.

Çünkü eğer bir rakun babası olacaksam, onun

kimsenin tanımadığı en havalı rakun olacağına emin olabilirsiniz.

Tüm ikramlar arasında, Sly'ın karpusa en çok ilgi gösterdiğini görüyoruz. Gwen'in elinden karpusu almak için kirli patilerini uzatacak kadar yaklaşıyor. Gwen'in heyecanı onu çok korkutuyor, ama birkaç saniye sonra geri geliyor, yani çok da travma yaşamamış olduğu belli.

Gwen çok mutlu.

Bu gece onu izlemek, kalbimi Noel Günü'ndeki Grinch gibi kabartıyor. Ayrıca, o gece ona bağırduğım için hissettiğim suçluluk duygusunu da ortadan kaldırıyor.

Sözlü özür dilemekte pek iyi olmayabilirim, ama hatalarımı telafi etmek için elimden geleni yaparım. Ve bu gece bunu başardığımı hissediyorum.

Sly memnun ve uykuya hazır bir şekilde uzaklaşırken, ben de o duş alırken temizlik yapmayı teklif ediyorum. Lavabonun başında her bir kaseyi ovarken, Clyde'ın beni suçladığı gibi, hiçbir şey yokken gülümsediğimi fark ediyorum. Ve onları dolaba geri koyduğumda, o gülümseme hala yüzümde.

Yatak odama,

bizim yatak odamıza. Gerçeküstü bir his.

Odamıza girip balkon kapısının açık olduğunu gördüğümde ise daha da gerçeküstü hale geliyor. Gwen'i görebiliyorum. Çıplak, ıslak saçları sırtına dökülmüş, korkuluğa eğilmiş.

Beni bekliyor.

BÖLÜM 36

Gwen

Gecenin ortasında, BASH'IN AĞZININ çıplak tenimde dolaşmasıyla uyanıyorum. Bütün akşamı birbirimize sarılmış olarak geçirdik ve ayaklarımızın dibinde karışmış çarşafarla uykuya daldık.

Şu anda saatin kaç olduğunu bilmiyorum. Tek bildiğim, onun devasa yatak odasının sadece gümüş rengi ay ışığıyla aydınlatıldığı ve bu şekilde aydınlatıldığında çok etkileyici görüldüğü.

Omzumu öper ve ben iç çekerek parmak uçlarımı onun kaslı sırtında gezdiririm.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyorum, başının silüetinin göğsümde hareket ettiğini, dudaklarının saygıyla köprücük kemiğimin üzerinde gezindiğini izliyorum.

"Seni hayranlıkla izliyorum." Sözleri sessiz, boğuk ve yürek burkan bir şefkatle çıkıyor. "Çok güzel görünüyordun. Yatağında uyurken, tüm o lezzetli kıvrımların ortada. Kendimi tutamadım."

Gözlerim kapanır ve memnuniyetle mırıldanırım. Kendimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim, ama Bash'ın vücudum hakkında böyle konuşmasını duymak? Bu bağımlılık yapıyor.

İyileştirici.

Göğüslerimi öpüyor. Kaburgalarımı. Karnımı. Kalçalarımı.

Sonra tekrar yukarı çıkıyor, beni sıkıca sarıyor ve başını göğsüme yaslıyor. Kalbim deli gibi atıyor ve onun ilgisi altında bu çılgın atışları duyup duymadığını merak ediyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. Ve daha fazla açıklamaya gerek duymuyorum. Gerek yok. O *biliyor*. Sanırım o her zaman biliyordu ve beni babamın gördüğü gibi görmedi.

Babam kusurlar bulurken, Bash sadece güzellikler bulur. Ve denemeye bile gerek duymaz.

bunu denemeye bile gerek duymuyor. İlk kez onunla oturmak için kendimi davet ettiğimde bana bakışından bunu anlayabilirdim.

"Ben her zaman senin yanındayım, Gwen. Ne zaman moraline ihtiyaç duyarsan, ben buradayım."

Onu kucaklayarak, parmaklarımı onun dağınık saçlarına geçirip memnun bir gülümsemeyle.

Sevilmek böyle bir şey mi acaba diye merak ettim.

En azından, tüm diğerleri arasından bu adamın benim olmaya karar vermiş olması nedeniyle kendimi inanılmaz derecede şanslı hissederek uykuya dalıyorum.

Stüdyoyu toplarken, son birkaç haftadır sık sık olduğu gibi, düşüncelerim Bash'e kayıyor.

Sanki beynim sürekli onunla ilgili düşüncelerle yeniden programlanmış, vücudum son dokunduğumuz anın anılarını yeniden yaşıyor gibi. Daha önce ona takıntılı olduğumu düşünüyorsam, hiçbir şey bilmiyormuşum. O kadar takıntılıyım ki, bir anda Costa Rica'daki tatil köyünü arayıp gelmeyeceğimi söyledim - bunu Bash'e hala itiraf etmem gerekiyor.

Tek bildiğim, içgüdülerime güvenmem gerektiği. Ve içgüdülerim, benim buraya, onun yanına ait olduğumu söylüyor.

Şu anki bu his mi? Karşılaştırılmaz. Tüketici. Ve hepsi yeni. Aramızdaki her şey mükemmel hissettiriyor.

Belki biraz fazla mükemmel. Hayatın bana öğrettiği gibi, hiçbir şey gerçekten mükemmel değildir. İnişler ve çıkışlar vardır. İnanılmaz derecede parlak anlar vardır, ama bunlar her zaman bir kaybın anısı, bir şeyin eksik olduğu hissi ile dengelenir. Ya da bu durumda, ikimizin de bakmak istemediği, bırakın konuşmayı, farkında olduğumuz bir filin odada olduğu gerçeği.

Köşedeki rafa tahta blokları istiflerken, kendi kendime mırıldanarak, kendimi Bash'in yerine koymaya çalışıyorum.

Sonunda, kendi tarzında elbette, bunu istediğini kabul etti. Ama onun gibi onurlu bir adam için bu cazibeye kapılmak her şeyi anlatıyor.

Öte yandan, onun telefonunu kontrol ettiğini fark etmeden edemiyorum. O gece balkonda Tripp'ten haber alıp almadığını her sorduğumda, cevabı biraz küçümseyici oluyor.

Her zaman "*Evet, mesajlaştık* ama hepsi bu kadar" diyor. Karmaşık baba-oğul aile dinamiklerini ilk elden deneyimlemiş olmayabilirim

dinamikleri konusunda ilk elden deneyimim olmayabilir, ama sırların bir insanı yıprattığını biliyorum. Ruh için iyi olmadıklarını biliyorum. Bash bunu kabul etse de etmese de, bunun onu yıprattığını biliyorum. Muhtemelen onun fark ettiğinden daha fazla.

Bu konuyu onunla konuşmam gerekiyor, hem de yakında. Ama aramızdaki her şey hâlâ çok hassas, kırılgan ve yeni. Sanki en ufak bir rüzgâr bile bizi yolumuzdan saptırabilirmiş gibi.

Yoga matlarını temizleyip yeniden sarıyorum, Bash'ı zor bir an veya acı verici bir konuşma sırasında en iyi şekilde nasıl destekleyebileceğimi düşünerek kendimi kaybediyorum.

O, *"atları suya götürebilirsin, ama onları içmeye zorlayamazsın"* atasözünün insan vücudundaki vücut bulmuş hali.

Bash'ı susamış olduğuna, bunu içinden atması gerektiğine ikna etmem gerekiyor. Aramızdaki çekime boyun eğmek gibi, vicdanını bu algılanan aldatmacadan arındırmak, şu anda pek iyi hissettirmese de, uzun vadede kendisini daha iyi hissettirecektir.

Bunu düşünürken, ön kapının zil sesi dikkatimi çekti. "Hemen geliyorum," diye seslendim, yaklaşık iki saat daha ders olmadığını bilerek.

Son matı da sararak rafa koyuyorum ve ellerimi taytımın üzerinde silkeliyorum. Döndüğümde, kapıdaki kişinin artık stüdyoda olduğunu fark ediyorum. Ve o kişi Bash.

Omuzları kapı çerçevesine yaslanmış, kolları kavuşturulmuş, beni açgözlülükle izliyor. Onun yanında hissetmeye alıştığım o elektrik akımı, uzuvlarımda dolaşıyor ve onu izledikçe güçleniyor.

Üniforması var. Onu kontrol ediyormuş gibi yapıyorum, alt dudağımı ısırarak.

Lacivert kargo pantolon. Ona en iyi şekilde uyan, omuzlarını ve pazılarını saran BC İtfaiye Teşkilatı tişörtü. Stüdyo zeminine basılmış, hantal siyah botlar. Bir anda bu kadar yakışıklı ve kahramanca görünmek yasak olmalı.

Sonunda onun bakışlarıyla karşılaştığımda, "Burada ne yapıyorsun?" diye soruyorum. "Kız arkadaşımı görmeye geldim" diye cevap veriyor, ama bana doğru hiçbir hareket yapmıyor

. Sadece orada durup bana bakmaya devam ediyor.

Gülümsüyorum. "Bu üniformayla mı? Sen pis bir alaycısın Rousseau. Umarım bunun farkındasındır."

"Üzgünüm, bir orman yangınına çağrıldım. Çok uzun sürmeyeceğini düşünüyorum, ama gitmeden önce seni kontrol etmek istedim."

"Beni kontrol etmek mi, yoksa o sürtük gibi kıyafetle ortalıkta dolaşmak mı?" O sırtıyor ve benim iç çamaşırım parçalanıyor.

Bana ne yaptığını bildiğinden hiç şüphem yok. Onun uçak uçurmasını izlemek çok seksi olmuştu, ama onu herhangi bir üniforma ile uçak uçururken izlemek, gerçekten aşırı olurdu.

"Bilmiyorum. Belki ikisi de biraz," diye itiraf etti.

"Ne kadar süreliğine gideceksin?" Ona doğru yavaşça yürüdüm, çekiciliğine karşı koyamadım. "Seni özleyeceğim gibi hissediyorum."

Kaşlarını kaldırıyor. "Öyle mi?"

Başımı sallayıp ona yaklaşıyorum, bir elimi göğüs kafesine kaydırıyorum. Beni kendine doğru çekerek, arkasındaki kapıyı kapatacak kadar dönüp kilidi kapatıyorum.

Yüzü ifadesiz kalır, ama gözlerinde soruyu okuyabiliyorum. "*Gwen, şimdi ne yapmaya çalışıyorsun?*" diyor. Çünkü benim tuhaflıklarla dolu olduğumu biliyor ve bence bu, benim hakkımda sevdiği şeylerden biri.

Ellerim belinden yukarı ve aşağı kayıyor, sonra gömleğime uzanıp başımdan çıkarıyorum. Göğüslerim ağır hizmet tipi bir spor sütyeniyle sıkıca sarılmış, ama bu bile dekoltemi gizleyemiyor ve Bash'ın inlemesi için tek bir bakış yeterli.

"Guinevere, ne yapıyorsun?"

Sırtarak sütyenimi de çıkarıyorum. "Sana veda hediyesi veriyorum." "Siktir," diye inliyor. "Bu, gitmek istememe yardımcı olmuyor."

Ona şehvetli bir göz kırpmıyorum. "Seni daha fazlası için geri gelmeye devam ettirmeliyim."

Bir an için ciddileşti. "Asla doyamayacağım. Sana bunu garanti edebilirim. Her zaman sana geri döneceğim."

Onun sözlerindeki samimiyetten etkilenerek yutkunuyorum. Şimdiye kadar hiç bir yerde kalmak istememiştim. Geleceğin ne getireceğini bilmiyorum, ama burada kalmak için çaresizim. Onunla birlikte.

Bu farkındalık bana daha önce hiç hissetmediğim bir huzur veriyor. Sanki hayatımı aceleyle yaşayıp bir sonraki aşamaya geçmeye çalışmışım gibi. Geçmişimden kaçıp ait olduğum yeri umutsuzca aramıyordum gibi. Aniden, başka gidecek hiçbir yerim kalmadı.

Ait olduğum yerdeyim.

Bunu düşünerek, ona yumuşak bir gülümseme sunuyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. "Biraz ekstra motivasyon kimseye zarar vermez."

Ben pantolonunu açarken, o başını geriye atıp inliyor. Düğme, fermuar, boxer. Onu aşağı çektiğimde, büyük, sert penisi serbest kalıyor ve ben onu yalıyorum.

dudaklar. Ona tekrar bakıyorum ve o da beni izliyor. Her zaman beni izliyor.

Elimi onun uzunluğunun etrafına doladım ve sıktım.

"Bence bunun tek sonucu, benim buradan ayrılmak istememem olacak, Gwen."

Sıkıyorum. "İş yerindeyken düşünecek bir şeyin olur."

"Bunu düşünürsem uçağımı düşürürüm," diye dalgın bir şekilde cevap veriyor, bakışları arkamda dolaşıyor. Onun bakışlarını takip etmek için dönüp aynada bizi izlediğini fark ediyorum. O benim üstümde duruyor. Ben onun ayaklarının dibinde diz çökmüş, üstsüz, onun penisini elimde tutuyorum.

Dudaklarımda bilmiş bir gülümsemeyle, hafifçe dönerek bizi profilden izleyebilmesini sağlıyorum. Sonra onu ağzıma alıyorum. Avuç içlerimi kaslı uyluklarına dayayarak, çelik gibi sertliğini yutuyorum, neredeyse öğürene kadar.

"Siktir," diye tıslar, yumruğuyla saçımı kaldırır ve kalçalarını esnetir.

Kirpiklerim titrer ve yutarım, onu tamamen içime almaya çalışırım. Böyle kontrolü ele almasını seviyorum.

Islak bir sesle geri çekilirim ve ona bakarım. Göğsü inip kalkar, geniş omuzları arasında lacivert gömleğinin kumaşı en çekici şekilde gerilir, ben ağzımı açar ve dilimi uzatırım. Aynadaki manzarayı izlemek için döner, ben pozisyonumu korurken hafifçe başını sallar.

"Sen çok müstehcen bir küçük baş belasısın. Ve bu çok seksi, bebeğim. Asla değişme."

Yavaşça penisini ağzıma soktu, dudaklarım sıkıca emildi ve ben memnuniyetle mırıldandım. Onun benim yüzümden bu kadar çaresiz hissetmesini izlemek en büyük zevkti.

"Bu seksi küçük ağız." Tekrar ittiğinde yanaklarım çukurlaştı. "Yenilmez."

Gözlerimi ona dikip, ağzımın şu anda söyleyemediğini söylüyorum: bunu çok seviyorum.

Dilimi düzleştirip, beni kullanmasına izin veriyorum. Onun pürüzsüz sıcaklığı beni dolduruyor, boğazımın arkasına çarpıyor. Gözlerim yaşarır ve her itişine karşılık veririm, onunla her zaman daha fazlasını isterim. Uyluklarını kavrar, o parmak eklemlerini yanaklarımın üzerinde gezdirirken, gözlerinde büyük bir sevgiyle bana bakarken, yolculuğa tutunurum.

"İşte böyle, Gwen. Em." Sözleri kesik kesik, nefesi zorlanıyor. Hangi görüntüyü tercih edeceğine karar verememiş gibi tekrar aynaya bakıyor. "Böyle çok güzel."

Yine mırıldanıyorum, emişimi sıkılaştırırken boğazımda titreşimlerin yankılanmasına izin veriyorum. O yumuşak bir inilti sesi çıkarıyor ve bu sanki Olimpiyat altın madalyası kazanmak gibi bir his veriyor. Sebastian Rousseau'yu, yani "Her Zaman Kontrolü Elinde Tutan Adam"ı

—parçalamak benim en büyük başarım.

Kızarmış yanaklarına, şehvetle dolu gözlerine, başımı geriye eğip yüzümü sikmesine izin verirken ellerinin kafa derimde titremesine kendimi kaptırıyorum.

Adımı homurdanıyor ve penisi dilimde titriyor. Ağzım onun menisiyle doluyor ve ben ön sıradan koltuğuma oturup onun çöküşünü izliyorum.

Ve bundan büyük zevk alıyorum.

BÖLÜM 37

Bash

"ARTIK YOGAYI DAHA DA SEVİYORUM SANIRIM," DİYORUM KISIK SESLE, stüdyodan çıkarken fısıldıyorum.

Koridordan geçip resepsiyona doğru ilerlerken, Gwen'in mükemmel poposuna şakacı bir tokat atıyorum. Tek tepkisi başını geriye atıp gülmek oluyor. Onu takip ediyorum, ilk günden beri olduğu gibi o sese çekiliyorum.

Ama mükemmel an, başımı kaldırıp ön resepsiyonda Tripp'i gördüğümde, kalbi durduran, mideyi altüst eden bir şekilde sona eriyor. Tripp, kollarını düz yüzeye dayamış. Her bir özelliğinde kaynayan bir öfke dans ediyor. Gwen ve ben ikimiz de olduğumuz yerde duruyoruz. Ona tüm bu olayı açıklamak için mükemmel olacağını düşündüğüm, kafamda canlandırdığım tüm replikler o anda buharlaşır.

"Selam, *baba*." Bu kelimeyi tükürür gibi söyler. "Seni gördüğüme sevindim. Seni de, Gwen." Ona bakmadan onun yönüne doğru başını sallar. Gwen cevap vermez, ama yanından yutkunduğunu duyabilirim.

Ben de ne diyeceğimi bilemiyorum çünkü *biliyoruz*.

Bunun Tripp'in öğrenmesi için olabildiğince bariz bir yol olduğunu biliyoruz.

"Onun doğum günü sırasında hissettiğim tuhaf hisler hakkında senin fikrini almak için uğrayayım dedim. Belki de kafam karışmıştır, hepsini uyduruyorumdur diye düşündüm, ta ki dün gece anneme bahsedene kadar. Anlaşılan bana pek bir şey anlatmıyor, ama en azından doğum günü partim hakkında bana söyleme cesaretini gösterdi. Senin, kız arkadaşım ile birlikte tuvalete girdiğini gördüğünü, sonra da öfkeyle evden çıkıp duvarda bir delik bıraktığını söyledi."

Kalbim durdu, göğsümde beton gibi sertleşti. Lanet Cecilia.

tabii ki görmüş. Ve tabii ki en kötü anda Tripp'e bunu söyleyerek kahramanlık yapma gereği duymuş.

Gwen'in elini hafifçe sıkarak onun önüne geçtim. O da elimi sıkı ve Tripp'in daralmış gözleri aramızdaki temasa takıldı.

"Tripp..." Gwen başlar, ama Tripp onu keser, kolları önündeki havayı keser gibi sallanır.

"Hayır, Gwen, senden duymak istemiyorum. Bash'tan duymak istiyorum. Senin"—beni işaret eder—"gözlerimin içine bakıp, kız arkadaşımın yatmadığını söylemeni istiyorum."

Öfke sıcak ve parlak bir şekilde alevlenir, ben ona doğru adım atarak aramızdaki mesafeyi kapatırım. Sesimi alçaltır, düşük ve tehditkar bir ton seçerim. "Burada durup onun hakkında böyle konuşmana izin vereceğimi sanıyorsun, yanıyorsun. O yüzden ağzından çıkanlara dikkat et."

Çenesi seğiriyor, gözleri arkamda dolaşıyor ve bir an için pişmanlık duyuyor gibi görünüyor.

Ama doğrusu, şu anda onun ona bakmasını bile istemiyorum, bu yüzden parmaklarımı şıklatarak dikkatini tekrar kendime çekiyorum. "Ve sanırım *eski kız arkadaşını* kastediyorsun, Tripp."

Hızla Gwen'e bakıyorum. Yüzü pancar rengine dönmüş ve kaçıp saklanmak istemiş gibi görünüyor. Tanrım, onu suçlayamam. Bu gerçekten berbat bir durum.

"Sen onu benim evimde banyoya sürüklediğinde, o kesinlikle benim eski kız arkadaşım değildi."

"Ben..."

O, öfkeyle titrek bir sesle devam etti. "Bir anda hayatıma geri dönüp, benimle bir tür ilişki kurmaya çalışıp, kız arkadaşımı çalabileceğini mi sanıyorsun? Çok cesursun

O anda kendimi kaybettim. Onu kesip, aylardır kafamda yankılanan tek şeyi söyledim. İtiraf ederken sesim hiç de sessiz değildi: "Onu ilk ben gördüm!"

Aramızda sessizlik hakim olur.

Bu çocukça bir duygu, ama doğru. Onu ilk ben gördüm. O ilk benimimdi. O zaman farkında olsak da olmasak da, o gece hayatlarımızı değiştirdi.

"Bu ne demek lan?" diyor, tüm bu konuşmadan tamamen tiksiniş bir şekilde.

Onunla Gwen'in arasına girmek için tekrar öne çıkıyorum. "Onu

sen onu tanımadan aylar önce tanıştık. Aslında, seninle ilk tanıştığım hafta."

Şimdi bana inanmıyormuş gibi alaycı bir şekilde gülüyor. "Oh, bu senin için *çok* uygun, Bash. İyi deneme."

"Bu doğru." Gwen'in kadifemsi sesi arkamdan geliyor. Tripp'i net görebilmek için hafifçe yana doğru adım atıyor, ama daha fazla yaklaşmıyor. "Sana söylediği doğru. Biz önce tanıştık."

"Oh, ne kadar da tatlısın, Gwen. Bir erkekten diğerine atlayarak, aile ağacını alışveriş listesi gibi işaretliyorsun..."

Kızgınım. Ona bu zehri püskürttüğü anda, onun davranışını haklı çıkaran tüm bahaneler uçup gidiyor. Ona uzanıyorum, ama Gwen beni geri çekiyor. Elim aramızda havada kalıyor, işaret parmağım ona doğru sallanıyor, öfkeden titriyor.

Gözleri, benim gözlerimin onu yakıcı bakışıyla genişliyor. "O cümleyi bitirirsen, yemin ederim ki hiçbir şey beni sana lanet bir ders vermekten alıkoyamaz, Tripp."

Kafasını düşünerek eğiyor ve ben ona dik dik bakıyorum, kendi lanet çocuğumla kavga etmeye başlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Oh, bir ders mi, *baba*? Kendi oğlunu değil de rastgele bir kızı seçeceğini zaten öğrettin bana, bakalım başka ne bulacaksın, sabırsızlanıyorum."

"Böyle davrandığında, karar vermek çok kolay oluyor," diye karşılık veriyorum.

Tripp anında sarsılır. Sanki ona el kaldırmışım gibi, ama kaldırmadım. "Açıkçası, hepimizin bu konuyu konuşması gerekiyor. Ama bu konuşma sırasında burada durup ona saygısızlık edeceğini düşünüyorsan, bir daha düşün." diyerek durumu yumuşatmaya çalışırım.

"Oh, özür dilerim. O bilerek babamın peşine düştüğünde ona büyük saygı göstermem mi gerekiyor?"

Ona göz kırpıp yenilgiyi kabul ederek elimi indiriyorum, kendinden bu kadar emin olmanın nasıl bir his olduğunu merak ediyorum. Haklı olduğundan bu kadar emin olmanın. Kendi masumiyetinden bu kadar kesin olmanın.

Bunu anlayamıyorum.

"Tripp. Hepimizin bildiği gibi, senin anlattığın hikayede, sorumsuz baban geri dönmeye karar vermişken, o benim senin baban olduğumu nasıl bilebilirdi?"

Kırmızı yanakları soluyor ve elini ağzına götürüp

onu susturan bir bant parçasını çekip çıkarır gibi. "Bana öyle söylendi!"

Sesim küçük stüdyoda yankılanırken, düşüncelerim bulanıklaşır. Çünkü bu ne anlama geliyor?

"Hayatım boyunca babamın beni istemeyen, başarısız bir serseri olduğu söylendi. Eddie'nin biyolojik babam olduğunu iddia etmediler. Bana *istenmediğimi* söylediler. Babamın beni öğrendiğini ve kaçtığını söylediler. Sanki bu daha kabul edilebilirmiş gibi. O yüzden sen ortaya çıktığında ne kadar şaşırdığımı tahmin edebilirsin. Bana mesaj atmaya başladın. İlgi göstermeye başladın. Bu neredeyse gerçek olamayacak kadar iyiydi. Her şey büyük bir kozmik şaka gibi geliyordu, gerçek olup olmadığından hiç emin olmadığım bir şaka."

Göğsümdeki tüm hava duyulabilir bir *sesle dışarı* çıkıyor. Avucum, sanki akciğerlerime geri kalan oksijeni geri basabilecekmiş gibi göğüs kafesime basıyor.

"O sana bunu mu söyledi?" Sesim o kadar sessiz ve titrek çıkıyor ki, kulaklarımda çınlayan ses o kadar yüksek ki, beni duyup duymadığını merak ediyorum.

"Evet!" Kolları havaya fırladı, her hareketinden hayal kırıklığı sızıyordu. "Son birkaç ayda, annemin manipülatif bir yalancı olduğunu ve babamın aslında beni umursadığını kabul etmek zorunda kaldım, ama benim boktan aile dinamiklerim yüzünden onunla geçirebileceğim yılları kaçırdım. Sana söylemeye çalıştım. Sana söylemek *istedim*. Ama hiç doğru zaman olmadı. Şimdi senin... ne, benim eski sevgilimle mi çıkıyorsun?"

İnanamayan bir kahkaha atarak, sanki bu bir ateşli rüya gibi odaya bakarken ellerini saçlarında gezdiriyor. "Artık her şeyi açığa çıkarsak iyi olur. Çünkü bundan daha çarpık bir şey olamaz."

Midem bulanıyor ve Gwen elimi düzenli bir ritimle sıkıyor. Sanki onun dokunuşunun baskısı şu anda kalbimin atmasını sağlayan tek şey gibi geliyor.

Ağzımı açıp kapatırken, aklıma gelen kelimeleri ararken aramızda sessizlik hakim olur. Tüm bu olanların adaletsizliği beni mahvediyor. Sanki baş aşağı asılmış gibi hissediyorum.

"Tripp, ben... Kahretsin. Üzgünüm. Bilseydim..."

"Eski kız arkadaşıyla yatmaz mıydın?"

Düzgün duruyorum, çünkü her ne kadar karmaşık olsa da, içimden bir parça hiçbir şeyi farklı yapmazdı. Onun için üzülüyorum, ama bunu geri alamam.

"Beni dinle. Ne tür bir insan olduğumu biliyorum. Annenle benim aramda ne olduğunu biliyorum."

Ve sana şunu söylediğimde bana inanmalısın: senin varlığını bilseydim, ilk günden itibaren hayatında olurdu. Ama bana bu seçenek sunulmadı. Bu adil değil. Ne sana ne de bana. Gwen'le tanıştığım ilk gece, seninle ilk kez tanışmamın hemen arkasındaydı. Ona *senden* ve senin hayatının bir parçası olmak istediğimden bahsettim."

"Bütün bunlardan çıkardığın sonuç *bu mu*?" Tripp, şok olmuş bir ifadeyle cevap verdi.

"İşler nadiren görüldüğü kadar basittir. Annenin yaptığı seçimleri açıklayamam. Onları onaylamıyorum. Ama bunun bedelini ömür boyu ödemek de istemiyorum. Benden zaten yeterince aldı. Seninle bir ilişki kurmak istiyorum. Bu doğru. Ama Gwen'den vazgeçmeyeceğim. Bu da doğru. Beni mutlu eden şeyleri çok uzun süre kaçırdım ve bu ikisi arasında seçim yapmayacağım. Zaman alabilir ve daha fazla konuşmamız gerekeceğini biliyorum, ama ben... Ondan vazgeçmeyeceğim, Tripp. Üzgünüm."

Sonunda bunu yüksek sesle itiraf edince omuzlarımdan bir yük kalkmış gibi hissettim. Aylardır bildiğim gerçeği kabul etmek rahatlatıcıydı.

Gwen'i seçiyorum.

O inanamıyormuş gibi alaycı bir şekilde başını sallar, bir adım geri atar ve teslim olarak iki elini kaldırır. "Vay canına. Bu gerçekten başka bir şey. Düşündüğümde inanılmaz bir şey. Bir anlık bir ilişki yaşadığım bir kız tarafından ihanete uğramak bir şey. Ama senin tarafından ihanete uğramak bambaşka bir şey."

Füzeyi fırlatıyor ve hedefine ulaşıyor. Tam da benim göğsüme. Çünkü bu bir ihanet.

Bunu ondan esirgemeyeceğim.

"Tripp. Belki hepimiz bir yere gidip bunu konuşabiliriz," diyor Gwen, sesi sakın ve dengeli. Destek oluyor, ama hasar çoktan verilmiş.

O sert ve acı bir kahkaha atar. Bu kahkaha canımı yakar.

Kendimi çok kötü hissediyorum ve o arkasını döndüğünde bu his azalmıyor. Ona uzanıyorum, ama kolunu benden çekiyor.

"Bana dokunma," diye bağırır ve uzaklaşır. "Ve peşimden gelme. Sana bakamıyorum bile." Kapıyı sertçe açarken, "Umarım ikiniz birlikte mutlu olursunuz. Hayatınız güzel olsun," diye bağırır.

Kapının üstündeki zil çınlar, o konuşmanın ağırlığına göre çok hafif bir ses çıkarır. O gittikten sonra, ona yetişip açıklamak istemekle, şoktan hareket edememek arasında kalırım.

Kapıya bakarak duruyoruz. Pencereden, kiralık arabasının uzaklaştığını görüyorum ve haklı olarak üzgün olmasına rağmen, güvenli sürmesini ummaktan kendimi alamıyorum.

Sarsılmış ve biraz gergin görünen Gwen'e dönüyorum. "Buraya gel," diyorum ve o da hemen kollarımın arasına giriyor. Onu kucaklıyorum ve başının üstüne bir öpücük konduruyorum. "Bunu halledeceğiz."

"Bash," diyor, "çok üzgünüm. Bu..."

"Hayır. Yanlış bir şey yapmadığın halde özür dilemeyi bırak. Bu, ikimizin de bildiğinden daha karmaşık bir durum." Derin bir nefes alıp onu daha sıkı sararak, duygularımı itiraf ederken kokusunu içime çekiyorum. "İçten içe buna hazırlıklıydım. Ona söylemeye. Belki böyle değil, tanrım, asla böyle değil, ama bunun olacağını ve hoş olmayacağını biliyordum. Onu incitmeden başka bir yolu yoktu."

Geri çekilirim, yüzünü ellerimle nazikçe okşayarak hafifçe çömelir ve gözlerine bakarım. "Çünkü sürekli aklıma gelen şey şu: Sensiz yaşayamam."

Bana bakıyor ve yutkunuyor, gözleri parıldayarak bana hızlıca başını sallıyor.

"Seni böyle bırakmak istemiyorum ama gitmem gerek." Saatime hızlıca bakıyorum ve zamanın daraldığını görüyorum.

"Biliyorum," diye fısıldadı. "Döndüğünde konuşabiliriz."

"Döndüğümde." Onu dikkatle süzdüm, hareket etmeye devam etmek isteyen tarafının herhangi bir işaretini aradım. Yerleşmekten korkan, her an toparlanıp gidebileceğinden endişelendiğim tarafı. Buradaki her şey karmaşık. Kosta Rika ufukta görünüyor. Neden kalsın ki? "Gitme, tamam mı? Buradaki her şeyin karmaşık ve korkutucu olduğunu biliyorum. Ama bu sefer kaçma. Lütfen kal. Her şeyi halledeceğiz." Omuzlarını sıkıca tutuyorum, şu anda duygularla dolu soluk mor irislerinde kayboluyorum. "Benim için, sadece... kal."

Bununla birlikte, mükemmel yumuşak dudaklarına uzun bir öpücük konduruyorum. Ayrılmamı ertelemeliyim, ama tek istediğim kaçmak. Dikkatimi dağıtmak için çalışmak istiyorum. Tripp'in az önce bana yüklediği ağırlığı sindirmek istiyorum. Ve hepsi çok fazla geliyor. Umudum, birkaç gün uzaklaşınca, daha yönetilebilir görüneceği.

Bu tek öpücüğe kendimi olabildiğince adıyorum, ona kalması için yalvarıyorum, beklemesi için yalvarıyorum, bu durumu benimle birlikte atlatması için yalvarıyorum. Çünkü bu mücadelenin öbür tarafında

...her şey olabileceğine dair içimde derin bir şüphe var.
Sadece bunu nasıl koruyacağımı bulmam gerekiyor.

BÖLÜM 38

Bash

İŞ BEKLEDİĞİM KADAR UZUN SÜRMEDİ. Gece yangına sonra sabah çevreyi kontrol ettik ve öğleye kadar her şey büyük ölçüde kontrol altına alındı.

Hiç uyuyamadım. Bunun yerine, fazla düşünerek, ileriye dönük bir yol bulmaya çalışarak ve Cecilia'ya sert bir mesaj yazıp silip yeniden yazarak zamanımı geçirdim. Erken saatte eve dönmek için uçağa binmeden önce otelde bir gece daha kalma seçeneği sunuldu, ama Gwen'e dönme isteğim ekstra uyku isteğimi gölgede bıraktı. Beynim dolu, vicdanım suçluluk duygusuyla dolu ve gözlerimi zar zor açık tutabiliyorum, ama ilginç bir şekilde, bu yangından geçen seferki gibi aynı çaresizlik duygusuyla ayrılmıyorum.

Tripp'le olanlar yüzünden çok üzgün olsam da, Gwen'e eve döneceğim için hissettiğim heyecan ruh halimi hafifletiyor. Geri döndüğümde birinin orada olmasını dilediğim onca yılın ardından, sonunda bunu yaşayacağım.

Bu gece ne yapacağımız umurumda bile değil. Konuşmamıza bile gerek yok. Kanepede uzanıp ayaklarını ovmakla yetinebilirim. Ya da dışarıda oturup rakunlara yem vermekle.

Bu düşüncelerle havaalanından eve doğru yola çıkıyorum. Kasabada durup bira almaya karar veriyorum. Şansım yaver gidiyor ve sokakta mükemmel bir park yeri buluyorum, oysa genellikle mağazaların yakınında park yeri bulmak imkansızdır.

Bu olumlu bir alamet gibi geliyor. Delicesine yorgun olmama rağmen, işler aslında benim istediğim gibi gidebilir. Ta ki motoru kapatıp gözlerimi biraz aşağıya, Tabitha'nın restoranı Bighorn Bistro'nun önündeki bistro masalarına

önünde duran bistro masalarına baktığımda.

Gwen ve Tripp küçük metal masada oturmuş sarılmışlar. Adam kollarını kadına dolamış, yüzünü kadının boynuna gömmüş. Kadın da adamı kendine çekiyor.

Bunun iyi bir açıklaması olduğuna, bunun olumlu bir şey olduğuna inanmak istiyorum. Ama çok yorgunum ve onları birlikte görmek, içimde taşıdığım tüm karanlık, çirkin güvensizliklerin çirkin yüzünü ortaya çıkarıyor.

Gwen ile aramızdaki yaş farkını hiç fazla önemsemedim, ama birdenbire merak ediyorum: Bu fark çok mu fazla? Ben çok mu yaşlıyım? Ondan kalmasını isteyerek onu kendime bağlamış mı oluyorum? O beni terk edecek mi? Belki başka bir yerde daha mutlu olur? Ya da başka biriyle? Tripp gibi biriyle?

Belki de her zamanki gibi ikinci seçenek ben olacağım.

Genelde bu düşüncelere fazla önem vermemeye çalışırım. Bunların acınası ve güvensiz olduğunu biliyorum. Beni, olmak istediğimden daha fazla kendinden nefret eden bir insan gibi gösteriyorlar. Ama ara sıra, yorgun ve stresli olduğumda, bu düşünceler ortaya çıkıyor.

Bir an için onları izlerim. Sarılma hızlı bir yan sarılma değil; kesinlikle bundan daha fazla anlamı var. Geri çekildiklerinde, Gwen'in elleri omuzlarında dururken ona sıkı ve sevgi dolu bir itme yapıyor.

O gülümser.

Dudakları hareket ediyor, ama ne dediklerini bilmiyorum. Ve bilmek de istemiyorum. Aniden, tek istediğim eve gitmek oluyor ve orada kimlerin olduğu önemli değil, çünkü ihtiyacım olan şey yalnız kalmak.

Eve dönüp takvime baktığımda, Clyde'ın iş terapisi randevularından birinde olduğunu fark ettim, bu da muhtemelen Gwen'i şehre getiren şeydi. Dikkati dağılmış bir şekilde çamaşırlarımı yıkadım, odamı topladım ve genel olarak kendimi meşgul etmeye çalıştım, böylece düşüncelerim mantıksız bir umutsuzluk çukuruna çok fazla saplanmasın diye. Uykunun muhtemelen bana iyi bir bakış açısı kazandıracağını biliyorum, ama kendimi rahatlamaya izin vermiyorum.

Ben bundan daha iyiyim. Öyle olduğumu biliyorum. Ama defalarca yere düştükten sonra, belki de bundan daha iyi olmadığımı düşünmek çok kolay geliyor.

Gwen ve Clyde nihayet ön kapıdan içeri girdiklerinde, ben heyecanlı ve dağınık bir haldeyim. Onlar mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar, ben ise üzerimde kara bir bulut dolaşıyormuş gibi hissediyorum. Onları görmek için aşağı iniyorum ve ikisi de benim varlığımla neşeleniyorlar.

Bu beni mutlu etmeliydi, ama kafamda Tripp'in Gwen'e gülümsediği an tekrar tekrar canlanıyor ve ben onlara sadece kaşlarımı çatarak bakabiliyorum.

Gwen beden dilimi ya da onu tanıyorsam, sadece enerjimi anlamış olmalı. Yüzündeki gülümseme kaybolur ve başını eğirir. Ama "Geri döndüğüne çok sevindim. Bu kadar çabuk geleceğini bilmiyordum. Neden bana söylemedin?" dışında hiçbir şey söylemez.

Omuzlarımı düzeltirken, gerginlik hissediyorum. Endişe içimi kaplıyor. Bu kadar çabuk döneceğimi bilmiyordu, bu yüzden Tripp ile dışarı çıkmıştı.

Kendine gel, Rousseau.

Öyle bir adam olmak istemiyorum. Onu bu şeylerle suçlamak istemiyorum, bu yüzden onlara çok kuru bir "Sürpriz!" diyorum.

"Oh, olamaz," diye homurdanır Clyde. "Cennette sorun var. Ben buradan gidiyorum." Omzuma bir şaplak atarak yanımdan geçer ve koridorda kaybolur.

Gwen düşünceli bir ifadeyle izliyor. "Her şey yolunda mı?" Yaklaşmıyor, açıkça bir şeylerin ters gittiğini hissediyor.

Omuz silkiyorum ve mutfağa gidip kendimi meşgul ediyorum çünkü bu konuyu onunla nasıl konuşacağımı bilmiyorum. Bu, duygularımı ifade etmekte ne kadar berbat olduğumu fark etmemi sağlıyor.

Ama sonra onunla bu konunun hiç sorun olmadığını fark ettim. Son yangından sonra nasıl hissettiğimi ona anlatmıştım. Tripp hakkında konuşmuştuk, Clyde hakkında konuşmuştuk. Hatta, verandada geçirdiğimiz ilk gecelerden birinde, ona ne kadar çok baba olmak istediğimi ve bu evi inşa etmemin gerçek nedenini anlatmıştım, ki bunu daha önce kimseye anlatmamıştım.

Şu anda ona duygularımdan bahsetmek istememem, kafamın yerinde olmadığına dair bir başka kanıt. Yorgun ve bunalmış olduğum için saldırgan davrandığımın kanıtı. *Bu* yüzden bu konuşmadan uzaklaşmaya çalışıyorum.

O da beni mutfağa kadar takip ediyor ve hemen ondan kaçtığımı söylüyor. "Bash, bunun yeni ve çok, çok hassas bir konu olduğunu biliyorum. Anlıyorum, gerçekten. Ama her küçük sorun için bir kaya gibi davranırsan, işler gerçekten zorlaşacak. Garip ve karmaşık bir şekilde ayrıldığımızı ve işinle meşgul olduğunu biliyorum ve buna tamamen saygı duyuyorum. Ama benimle konuşmalısın."

Mutfağın içine doğru ilerledikten sonra dönüp ellerimi karşılarındaki tezgahın üzerine koydum. Neyin yanlış olduğunu söylemem için yaptığı ricayı saygıyla karşıladım

, bu yüzden derin bir nefes alıp gözlerimi ona çeviriyorum. "Bugün seni ve Tripp'i birlikte gördüm."

Burnundan derin bir nefes alır, başını sallayarak nefesini verir. Mutfak tezgahının üzerinde karşı karşıya dururuz. "Evet, bugün Tripp'le dışarıydım. Bunu senden asla saklamazdım."

Bunu inkar etmiyor ve omuzlarını dikleştirip çenesini kaldırmasından, bu konuda en ufak bir suçluluk duymadığı da anlaşılıyor.

"Neden?" diye soruyorum. "Çünkü onunla vakit geçirmen için tek bir iyi neden bile aklıma gelmiyor, özellikle de sana öyle konuştuktan sonra. Hala ona çok kızgıyım. Annesinin yaptığı şey korkunç, ama sana konuşma şekli affedilemez ve eğer ben hiç..."

"Eğer ne yapmazsan? Eğer onunla bir daha konuşmazsan, bu senin için sorun olmaz mı?"

Onun sesindeki sertlikten şok olarak bir kez göz kırpyorum.

"Onunla bir daha konuşmayacak mısın? Sanki o yokmuş gibi mi davranacaksın? Sen ve ben, sanki bu boktan olay hiç yaşanmamış gibi gün batımına doğru yol alacağız? Onunla *konusuyordum*. Saygılı bir şekilde durumu açıklamaya çalışıyordum. Tanrım, Bash. Bir dakikalığına kendini onun yerine koy."

Yutkunuyorum. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi, bu konuları konuşmaktan gerçekten hoşlanmadığımı içten içe kabul ediyorum. Bunlardan kaçınmak çok daha kolay.

"Bash, sen ve ben" — aramızdaki mesafeyi işaret ediyor — "Tripp ile barışamazsan, bu ilişki yürümez."

Buna tepki gösteririm, bunun kesinliği yüzüme sert bir tokat gibi çarpar. "Bu ne demek oluyor?"

Derin bir nefes alır ve sesinde bir parça öfkeyle devam eder. "Bu, en azından bu sorunu çözmeye çalışmazsan, temelimizin her zaman dengesiz olacağı anlamına geliyor. İkiniz de bu büyük düğümü çözmelisiniz. Eğer çözmezseniz, hayatımızın geri kalanını birlikte geçirebiliriz, ama ben her zaman bunu senin için mahveden kişi olacağım. Seninle, olabilecekler arasındaki engel ben olacağım. Bu, kaçıp onunla konuşmamak anlamına gelmez. Böyle bir şey olduğunda kendini kapatamazsın."

"Onun benimle konuşmak isteyeceğini hiç sanmıyorum."

"Hayır. Çünkü onu incittik! Ama o senin oğlun, bu yüzden yine de denemelisin! Ve ondan asla, asla vazgeçmemelisin!" diye haykırıyor, gözlerinde kendi acısı parlıyor. Yutkunuyorum, bakışlarını kaçırıyorum çünkü bu ilişkinin

onun için hassas bir nokta olduğunu biliyorum. "Dostum, bazen bir sivrisinek kadar duygusal zekaya sahipsin ve açıkçası o da öyle. Genetik olmalı."

Azı dişlerimi gıcırdatıyorum. "Neden hala bu şehirde? Bana bu kadar kızgınsa ve benden bu kadar nefret ediyorsa, neden hala burada? O otelde kalarak ekonomiye katkıda bulunduğu süre, hala senin peşinde olmadığı sürece, çok saçma."

O buna alaycı bir şekilde güldü. "Gerçekçi ol. Beni ikinci el mal olarak gördü. Sana söz veriyorum, peşimde değil. Ama kızgın. Tripp sadece genç değil, aynı zamanda olgunlaşmamış ve güvensiz. Ne istediğini bilmiyor. Tek bildiği, istenmeyen biri olarak büyüdüğü -ki bu duyguyu çok iyi bilirim- ve bunun karşılığında diğer insanların istediği şeylere sahip olmayı sevdiği. Bana olan ilgisi sadece bu ve ikimiz de bunu biliyoruz. *Senin için* ona ulaştım. Çünkü senin için bu ilişkiyi istiyorum ve içten içe o da seninle bir ilişki istiyor. Bu yüzden etrafında dolanıyor. Ama senin gibi o da bunu nasıl söyleyeceğini bilmiyor."

Yutkunuyorum. Hâlâ benimle bir ilişki kurmak istediğini mi düşünüyor?

"Senin için bu durumu düzeltmek istedim. Tripp'in bizim nasıl tanıştığımızı, neler olduğunu ve senin ne kadar iyi bir insan olduğunu bilmeyi hak ettiğini düşündüm. Ve ona her şeyi açıklamak için elimden geleni yaptım. *Senin için*."

Bu sözün ağırlığı neredeyse dayanabileceğimden fazla. Her zaman babalık istediğimi düşünmüşümdür. Benim babamdan daha iyi bir baba olmak istemişimdir.

Ama şimdi bunun gerçekliği gözlerimin önünde dururken, ben... *korkuyorum*.

"Gwen, gerçekçi ol. İkinizin bir geçmişi var. O senin için burada. O beni umursamıyor."

"Görüyor musun?" Beni işaret ediyor. "İşte sorun tam da bu."

Kollarımı kavuşturup kaşlarımı alnıma indiriyorum. "Sorun ne?"

"Bu tavrın, Bash. Hepsi palavra. Sen tam bir sahtekarsın." İç çekiyor ve sesinde hayal kırıklığını duyabiliyorum. "Senden gerçekten hoşlanıyorum. Seni daha önce hiçbir erkekten hoşlanmadığım kadar seviyorum. Bence sen benim için doğru kişisin, ama hayatımı bu konuları sakınarak seninle geçirmek istemiyorum. Her şeyi masaya yatırmalıyız ve eğer Tripp ile çıktığım için bana karşı derin bir kin besliyorsan, bunu aşman gerekiyor. Çünkü ben bunu değiştiremem ve hayatımın geri kalanında bunun için suçluluk duymayacağım. Özür diledim. Kendimi gösterdim. Her seferinde *seni* seçtim ve kendi duygularınla yüzleşmekten kaçınmak için o geçmişi yüzüme vurman yeterli olmayacak. Buna tahammül edemem."

Soğuk bir korku hissi omurgamdan aşağıya doğru yayılır ve sözleri

beni vuruyor ve ben eski halime, evrenin her şeyi ondan aldığını düşünen halime geri çekiliyorum.

"Bu ne demek oluyor, Gwen?" diyorum, göğsümdeki sıkışma nefes almamı zorlaştırıyor. Her eklemim sertleşiyor ve beynim dönerken, onun geri çekildiğini hissediyorum.

Bunun sonun başlangıcı olabileceğini anlıyorum. Daha başlamadan bitmiş. Onun sözlerindeki ültimatomu anlayacak kadar akıllıyım, ama durumumu anlamak için bunu yüksek sesle ve net bir şekilde duymam gerekiyor.

"Ne yapacaksın? O işi alıp şehirden kaçacak mısın?" diye soruyorum, cevabını şimdiden korkarak.

Dudaklarını sıkıca kapatıyor, gözleri yüzümde dans ediyor. "Dışarı çıkacağım ve bunu düşünmen için seni yalnız bırakacağım."

"Bunu düşünmem için beni yalnız bırakacak mısın?" diye tekrar ediyorum. "Yani bu son mu? Bir sonraki durağa mı koşacaksın? Sanırım bir yerde uzun süre kalmayacağını bana söylemiştin."

Sanki ona tokat atmışım gibi geri çekildi ve ben anında sözlerimden pişman oldum. Mutfağın diğer ucuna uzanıp sözlerimi havadan silip atmak istedim. Onu yanlış anladığını söylemek istedim.

Ama yanlış duymadı. Kendini hazırladığı halinden anlayabiliyorum.

"Neyin sonu, Bash? Daha yeni başladık. Beni o kadar kolay kurtulamazsın. Sorun şu ki, bu konuları halletmeden düzgün bir başlangıç yapamayız. İşler zorlaştığında her seferinde somurtup kurban rolünü oynayamazsın. Sorumluluklarını üstlenmelisin. İkimiz de sahip olduğumuz şeyin gerçek olduğunu biliyoruz. Benim için durum bu ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Ama yine de oğluna ulaşmalı ve onunla barışmalısın. Onu incittik ve evet, bunun yapılması gerekiyordu, ama bunu öğrenmesi için çok kötü bir yoldu. O yüzden, sana haksızlık etmiş gibi davranmak yerine, cesaretini topla ve onunla konuş."

O haklı.

Haklı olması hoşuma gitmiyor.

"Ve bunu yaparken, başlangıcımızı unutabilir miyiz diye biraz iç muhasebe yapmalısın, böylece şu anki halimize ve gelecekte ne olacağımıza odaklanabiliriz. Çünkü kasıtlı olarak asla yapmayacağım bir şey için suçluluk duymaya dayanamıyorum. Kendi evimde diken üstünde yürümek, neyin yanlış olduğunu veya seni kırmış mıyım diye düşünmek istemiyorum. Bu stresli ve sağlıksız, ve ben bunu zaten yaşadım. Bir daha yaşamayacağım. Ben bundan daha fazlasını hak ediyorum. Ama en önemlisi

Bash, *sen* bundan daha fazlasını hak ediyorsun."

Sözleri içimi derinden yaraladı. Beni suskun bıraktı, ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü ne dersem diyeyim, durumu daha da kötüleştirecek gibi görünüyor.

Bana bakıyor, cevap vermemi bekliyor, ama ben cevap vermiyorum. *Veremem*.

Hayal kırıklığıyla iç çekip başını sallar ve odadan çıkar. "*Bir sonraki durağa gitmem gerekiyor*, izin verir misin?"

Benim için dünyadaki en değerli insanın uzaklaşmasını izlemekten başka bir şey yapamıyorum.

Ve onu suçlamıyorum bile.

BÖLÜM 39

Bash

"DOSTUM, BU GECE BERBAT OYNUYORSUN. SANKİ TAKIMININ YENİ RHS'Sİ GİBİSİN Takımdaki yeni Rhys gibisin," diye alay ediyor West.

Ford, Rhys ve Clyde (sadece takılmak için gelmiş) benim pahasına çok gülüyorlar.

Sorun şu ki, ben pek gülmek istemiyorum. Gwen ile olan tartışmam yüzünden kendimi çok üzgün hissediyorum.

O kapıdan çıkalı birkaç saat oldu ve midemde kıvrılan mide bulantısı hissi geçen her dakika daha da kötüleşiyor.

"West, bugün ona nazık davran. Zaten kendini suçlamaktan bıkmış durumda."

Clyde'a ters bir bakış atıyorum. "Ben iyiyim."

Omuz silkiyor. "Bilemem. Yatak odamda saklandığım yerden durumun iyi görünmüyordu. Gwen seni yerle bir etti, evlat."

Gözlerimi devirdim. Lanet olası Clyde, hep bizi gözetliyor. "Bunu hak ettim."

Bu iç karartıcı yorumumla herkesin iyi havasını bozduktan sonra etrafımdaki neşe dağıldı.

Dört çift geniş göz bana bakıyor. "Ne? Neye bakıyorsunuz?"

Ford içkisini yudumlarken, hala bana bakıyor. "Muhtemelen, hepimizin bildiği halde aylarca yokmuş gibi davranarak, sonunda Gwen ile aranızda bir şey olduğunu itiraf ettiğin için."

"Evet," diye ekliyor West. "Herkesin bildiği ama kimsenin konuşmadığı bir devlet sırrının içindeymişim gibi hissediyorum. Sen ve Gwen, Fight Club gibisiniz. İlk kuralın ne olduğunu biliyorsun."

Onlara yine o meşhur göz devirme hareketimi yapıyorum, onlar da bunu

onları komik bulduğum şeklinde yorumlarlar. Ford, West ve Clyde, ben onları izlerken, başka bir içki aramak için bara doğru yürürken aralarında kıkırdarlar.

Ama Rhys'in yoğun bakışları tüylerimi diken diken ediyor.

"Sorun ne?" diye sorar, gözleri endişeli. Elbette, kocaman bir kas yığını gibi görünüyor, ama tüm bunların altında, tanıdığım en duyarlı erkeklerden biri olabilir.

Gözlerimi kaçırıp, doğru kelimeleri ararken diğer takımların sırasını bekliyorum. "Bilmiyorum. Her şey çok karmaşık geliyor. Biliyorsun, tanıştığımızda her şey çok basit görünüyordu. Ben onu sevdim, o da beni sevdi ve bir ara tekrar buluşabiliriz diye düşündüm. Şimdi ise oğlum da bu işin içine karışmış durumda ve onun da bunu kabul etmesini çok istiyorum. Ama ona bunu nasıl anlatacağımı bilmiyorum. Ve suçluluk duygusu beni yiyip bitiriyor."

Yorgun bir nefes verdim. "Bugün Gwen'e söylememem gereken bazı şeyler söyledim. Onun duygularını incittiğimi biliyorum ve ben sadece..."

Rhys'in derin sesi aramızdaki mesafeyi doldurdu. "Bu çok fazla duygu, değil mi?"

Ona baktım ve bu adamın takımımızda en çok bağlandığım kişi olmasının bir nedeni olduğunu fark ettim. "Evet, çok fazla duygu, çok fazla konuşma ve çok uzun zamandır hissetmediğim çok fazla şey var. Sanki kaybedecek bir şeyim var gibi. Sanki kazanacak bir şeyim var gibi. Sanki kıskançmışım gibi. Sanki her şey o kadar yakın ki neredeyse tadını alabiliyorum, ama tek bir yanlış adımla her şeyi kaybedebileceğimi fark ettiğimde felç olmuşum gibi."

O başını sallar. "İster inan ister inanma, bu duyguyu bilirim. Tabitha ve ben her zaman bu kadar net değildik. Her şeyi kendime saklamaya alışkındım, çevremdeki herkesi sorguluyordum, kimseye güvenmiyordum. Sonra, kabuğundan çıkmak istemenize neden olan o kişiyle tanışırsınız. O kişi için bu riskleri almaya değer. O kişi olmadan, aynı sefil yolda kalırsınız. Asla gelişmezsiniz, asla değişmezsiniz, asla daha iyi bir versiyonunuz olmazsınız."

Şimdi omuzlarını silkiyor. "Bazen böyle felç olmuş gibi hissettiğinde, bunun nedeni ne yapacağını bilmediğin için değildir. Tam olarak ne yapacağını bildiğin içindir. Neyin doğru olduğunu biliyorsun, ama bu seni korkutuyor. Bu kararsızlık değil. Dünyanın senin etrafında dönmediğini bilecek kadar olgunlaşmış olmandır. Burada çok fazla şey söz konusu."

Onun bilgece sözlerini içime sindirirken, bira bardağımı avuçlarımla arasında yuvarlıyorum.

Rhys bir an beni izledi, sonra kıkırdadı. "Bence biraz korkmasaydın, muhtemelen aptal olurdun. Ve sen birçok şeysin, Bash" — şimdi bira bardağını kaldırdı ve benim bardağıma çarptı — "ama aptal değilsin."

Başımı sallayıp bir yudum aldım.

"Onu kaçırma," diye ekledi.

Onun bilgeliğini paylaştığı için teşekkür etmeden önce — Rhys konuşkan bir insan değildir ve bana doğrudan derin bir tavsiye verdi — çocuklar masamıza geri döndüler.

Onların gergin ifadelerine dikkatle bakıyorum çünkü bir şeylerin ters gittiğini hissediyorum. Bu his beni nadiren yanıltır.

"Dağın arka tarafında bir yangın var ve hızla yayılıyor," diyor West. "Az önce televizyonda gördük."

Tabii ki, telefonumu kontrol ettiğimde, birçok cevapsız arama var. Hiçbiri Tripp veya Gwen'den değil. Hepsi yerel Orman Servisi'nin numarasından.

Dışarı çıkıp geri arıyorum ve hattın diğer ucunda bölgemizin sorumlusu Dale'in sesini duyuyorum.

"Bash, yarın sabaha hazır olmalısın," diyor. "Durum ne kadar kötü?" diye soruyorum, hemen konuya girerek.

"Kötü. Bu gece rüzgar çok şiddetli ve orası çok kuru. On yıllardır kimse çalıları yakmadı. Kuru bir bahar, orman zemininin temelde çıra ve çam iğneleriyle kaplı olduğu anlamına geliyor."

"Henüz tamamen karanlık değil. En azından bazı yangın hatları oluşturmak için zamanında oraya varabilirim. Arazinin durumunu inceleyebilirim. Diğerlerinin de aynısını yapacağını biliyorum."

Dale iç çeker. "Rüzgar çok şiddetli. Bu gece yerden mücadele edeceğiz ve yangını durdurabilecek miyiz bakacağız, ama yangın hızla ilerliyor."

"Havadan bir şey yapamasam bile, yardım etmek için oraya geliyorum," derim ve anahtarlarımı almak ve vedalaşmak için içeri girerim.

"Ekstra yardımcılara hayır demem," diye cevaplar Dale. Binlerce saatlik orman yangını söndürme tecrübem olduğunu biliyor. Yeteneklerim en iyi şekilde havada kullanılıyor, ama on yıllardır bu işi yapmam bana herkesin sahip olmadığı bir uzmanlık kazandırdı.

"Yangın kasabaya doğru ilerliyor, Bash. Alabileceğimiz her türlü yardım bizim için bir kazanç olacaktır." "Otuz dakika içinde orada olacağım," diyorum ve bara giriyorum.

genellikle kahkahalar ve ahşap pistlerde yuvarlanan bowling toplarının sesi duyulur. Ama şu anda sadece fısıltıların düşük gürültüsü var. Çoğu kişi telefonlarına eğilmiş durumda; bazıları meraklı, bazıları ise dehşete kapılmış.

Masamıza ulaştım ve burada da durum farklı değildi. Clyde ve West, West'in telefonundaki haritayı incelerken özellikle endişeli görünüyorlardı.

"Az önce bir dizi tahliye uyarısı yayınladılar," diyor West.

"Emirler mi, uyarılar mı?" diye soruyorum. "Çünkü bu ikisi çok farklı şeyler."

"Dağın arka tarafında yaşayan herkes için emir," diyor West diyor.

Tüm gözler Clyde'a kayıyor. Yüzünde hiçbir ifade yok, ama gözlerinin çevresinde stres çizgileri belirginleşiyor. Ve bu, içimde bir şeyleri harekete geçiriyor. Böbrek nakline girerken bile bu kadar endişeli görünmemişti.

Elini sallıyor. "İyi haber! Ben zaten tahliye edildim." Sözleri rahatmış gibi gelmek için söylenmiş, ama ses tonunda hiç de rahatlık yok.

West ekliyor, "Benim ve Ford'un mülkleri alarm altında, ama sınırda. Eğer otoyol boyunca ilerlerse, biz de emir alacağız."

Buna başımı sallıyorum. "Tamam, alarm dünyanın sonu değil. Bu, zamanın olduğu, durumun değişebileceği, emirlerin kaldırılabilceği anlamına geliyor. Hiçbir şey dünyanın sonu değil."

"Henüz," diye ekliyor West.

Sesindeki sertlik beni şaşırttı ve yüzümde bu şaşkınlık belli olmalı. "Bash, mülkümde otuz at var. Bunların yarısından azı benim. Römorkumda altı tane var. Bu, en az beş sefer gidip gelmem gerektiği anlamına geliyor, otuz atı alabilecek bir yer bulabilirsem tabii. Ve emir gelirse, zaman sıkıntısı nedeniyle onları geride bırakmak zorunda kalacağız."

"Eminim bir çözüm bulabiliriz," diyor Ford. "Telefonlaşmaya başlayalım, internette haber yayalım. İnsanlar böyle zamanlarda hep bir araya gelirler. Benim arazim kolayca tahliye edilebilir. Senin arazine yardım etmeye odaklanabiliriz."

West'in genellikle kaygısız yüzünde endişe izleri belirir. Ayakları üzerinde hareket eder, neredeyse yerinde volta atar ve parmaklarını dudaklarına dokundurur. "Düşünüyorum. Düşünüyorum," der. "Tanıdığım römork sahibi herkesin kendi hayvanlarını tahliye etmesi gerekecek. Ben sadece... Gitmem gerek."

Cebinden anahtarlarını çıkarır ve iki yirmilik atar.

"Aynı," diyorum. "Orman Servisi ofisine gidip beni nerede ihtiyaç duyduklarını öğreneceğim. Yarın şafak sökene kadar uçmayacağım."

Masaya parayı atıyorum ve West çoktan kapıya doğru yöneliyor.

"West," diyorum, sesimi yükselterek dikkatini çekmeye çalışıyorum. Bana dönüyor, paniklemiş görünüyor. "Yardımcı olabilecek birini tanıyorum. Onu arayacağım."

"Teşekkürler" diyerek başını sallar. Sonra gider.

Kamyonetime gidip, en güvenilir arkadaşlarımdan biri olan Emmett'i arıyorum. Dünya onu Emmett Bush olarak tanıyor, nazik, kendini beğenmiş, şampiyon boğa binicisi. Ama ben onu Emmett Brandt olarak tanıyorum, alaycı, karmaşık, uzun zamandır arkadaşım.

"Emmett'i ara," derim, park yerimden çıkarken. Daha önceki tüm endişelerim, harekete geçip topluluğumuz için üzerime düşeni yapma ihtiyacıyla gölgede kalır.

Telefon sadece iki kez çalışıyor ve sonra onun sesi kamyonetimin hoparlörlerinden geliyor. Her zamanki gibi, küfürlü konuşuyor.

"Neden bu kadar geç arıyorsun? Uyumana yardım etmek için sana ninni söylememi mi istiyorsun?"

"Çok tatlı, gerçekten çok tatlı, ama sadede geleceğim. Rose Hill'deki dağın arka tarafında bir orman yangını var."

"Kahretsin." Sesi ciddileşti.

"Evet, ve en iyi arkadaşlarımdan biri..."

"Ne oluyor, Bash? En iyi arkadaşın benim sanıyordum."

"*En iyi arkadaşlarımdan biri* dedim, seni koca bebek." Telefonun diğer ucundan alçak sesle gülme sesi geliyor. "Neyse, bölgesel bir kaltak olmayı bırakırsan, hikayemi bitireceğim. En iyi arkadaşlarımdan biri, otuz atın bulunduğu bir çiftlikte eğitim operasyonu yürütüyor ve şu anda tahliye uyarısı altında. Bu bir emir değil..."

"Evet, ama eğer öyle bir durum olursa, hepsini dışarı çıkaramaz," Emmett, ben cümlemi bitirmeden önce homurdanır. Yangınlara eğilimli bir bölgede kendi aile çiftliği olan Emmett, West'in karşılaştığı riskleri ve sorunları çok iyi bilir. "Atları götürebileceği bir yer var mı?"

"Bunun üzerinde çalışıyor," diye cevap verdim.

"Bizim yerimizi teklif ederdim, ama bir römork dolusu atı taşımak beş saat sürer."

"Evet," diye iç çekerek cevap veriyorum. "Ve ne yazık ki, römorku sadece altı at taşıyabiliyor." "Kahretsin. Peki," diyor Emmett ve ayaklarının yere vurma sesini ve

anahtarlarının tınlamasını duyabiliyordum. "Benim sekiz atlık bir römorkum var ve dört saatte orada olabilirim. Adresi gönder."

"Az önce beş saat demiştin."

"Oh, hayır. O, römork dolu olduğunda geçerli. Boş römork, gece yarısı,

hızlı olurum."

Bir an için kendimi gülümserken buluyorum, çünkü Emmett Brandt tam da böyle bir adam. Biraz pislüğün teki, ama yardım istemenize bile gerek kalmadan gelmeye söz veriyor — üstelik seyahat süresini bir saat kısaltarak.

Yemin ederim, gece yarısı onu arayıp bir cesedi gömmem gerektiğini söyleyebilirim. Tek cevap vereceği şey "*yoldayım*" olur.

Telefonu kapatmadan önce ona "Hayatımı kurtardın" diyorum.

Sonra karanlık yolda ofise doğru hızla giderken, işlerin daha da kötüye gitmemesi için dua ediyorum.

BÖLÜM 40

Gwen

ROSIE, SKYLAR VE TABITHA İLE DIŞARIDA OLMAK BANA İYİ GELİYOR çünkü harika, neşeli bir ruh hali içindeler ve tek düşünebildiğim Bash'e gidip kendine bu kadar sert davrandığı için aptal, inatçı suratına yumruk atmak.

Ve dolayısıyla bize de. Onu bu kadar üzgün görmek kalbimi kırıyor. Onun için her şeyi düzeltmek istiyorum. Ama yapamıyorum ve bu da en zor kısmı olabilir.

Zor durumda olduğumu gösteren bir iç çekişle, barın karşısına bakarak, eve gidip yalnız başıma yaralarımı gizlice sarmalı mıyım diye düşünüyorum.

Tabitha beni dikkatle izliyor, şüphesiz somurtkan ruh halimi fark etmiş. Ama bunu bana söylemiyor. Bunun yerine, anlamlı bir göz kırpmasıyla şarabımı dolduruyor.

Canlı sohbetler arasında, kafamın içine çekiliyorum. Ve Bash'ı düşünüyorum. İnsanların ondan vazgeçtiğini, onu terk ettiğini ya da daha iyi bir şeye ulaşmak için onu bir basamak olarak kullandığını öğrenmek zorunda kalması beni çok üzüyor.

Daha da kötüsü, benim için en iyisi *olduğunu* göremiyor. Tek ve biricik.

Ona aşık olduğumu söylemek üzereydim, ama doğru an olmadığı için kendimi tuttum. Bir tartışmanın ortasında ona söylemek istemedim. Bana sanki o da beni seviyormuş gibi baktığı anda söylemek istedim, sanki benim varlığım ona acı veriyormuş gibi değil.

Şimdi Rose Hill Reach'te, üç tatlı arkadaşım ile oturuyorum. Onlar trivia oyununda gülmekten kendilerini alamazken, ben sevdiğim ve aynı zamanda biraz akıl vermek istediğim Sebastian Rousseau'yu düşünerek kendimi paralıyorum.

"Tamam." Doris'in sesi barı dolduruyor. "Soru şuydu: *Dünyanın en kurak yeri neresidir?*"

Dünyanın en kurak yeri neresidir? Cevap Atacama Çölü. Dördüncü takım, doğru cevap verdiniz. Ama ikinci takımın cevabı olarak *Terence'in yatağını* öneren Tabitha Garrison'a da onur ödülü vermek istiyorum."

Masamızdaki herkes kahkahalara boğuldu. Hiçbirimiz doğru cevabı bilmiyorduk, bu yüzden cevabımız olarak kasabanın ebedi pisliğini alay etmeye karar vermiştik.

Buna kesinlikle değdi. Sırf Doris'in boğuk kahkahasını duymak için bile.

Ruh halimin düzeldiğini hissediyorum. Bu kadınların şakalarını izleyip de neşelenmemek imkansız. Doris'in yanında eğlenmeden vakit geçirmek de aynı derecede imkansız.

Bir sonraki tur başlamadan önce Rosie tuvalete gitmek için kalkar ve geri döndüğünde alnı endişeyle kırışmış, mavi gözleri kaygıyla doludur.

Kabinine girer ve sesini alçaltır. "Tamam, trivia sırasında telefonlarımızla ilgilenmememiz gerektiğini biliyorum, ama tuvalette telefonuma baktım ve dağın arka tarafında büyük bir yangın çıkmış. Skylar, West ve Ford'un mülkleri tahliye uyarısı altında." Bakışları bana kayıyor. "Ve Gwen, Clyde'ın evi tahliye *emri* altında. Görünüşe göre ağaçların arkasındaki tüm binalar risk altında."

Hissettiğim son kalan eğlence bir anda yok oldu ve yerini buz gibi bir korku aldı. "Ne?" Sesim, hissettiğim şokla uyumlu olarak zayıftı.

Rosie sertçe başını salladı. "Evet, Bash itfaiyecilerin gittiği yere doğru yola çıktı ve West, arazisindeki tüm atları tahliye etmenin bir yolunu bulmak için gitti."

Skylar'ın gözleri dehşetle büyüdü, narin eli ağzına uçtu. "Aman Tanrım," diye fısıldadı. "Gitmeliyim. Ona yardım etmeliyim. Muhtemelen çıldırıyor."

Tabby başını sallar, gözlerini kırpar ama fazla bir şey belli etmez. O her zaman grubun pratik, stoik üyesidir ve şu anda da farklı değildir.

"Tamam, hadi gidelim. Restoranın, kendi yatakları kadar iyi olmasa da, kahve ve atıştırmalıklar için ve oturmak için bir yer olarak tahliye edilenlere açık olmasını sağlayacağım. En azından bir araya gelmek için güvenli bir yer."

Bunun üzerine hepimiz birden ayağa kalkarız, başlarımızı eğerek bardan dışarı koşarız ve trivia gecesinin son turlarını geçiririz. Doris çıkışta bizi yakalar ve Rosie'yi durdurmak için bileğinden tutar.

Sesi ciddi bir fısıltıya dönüşür. "Kızlar, dışarıda dikkatli olun." Hepimiz aynı anda başımızı sallarız. "Ama Rosie Belmont, trivia gecesinin sırasında seni yine telefonla yakalarsam, seni ömür boyu yasaklarım."

Rosie gülümser, boğazından kuru bir kahkaha çıkar. "Anlaştık, Doris."

Tekrar çıkmak için döneriz, ama Doris henüz bitirmemiştir. "Ve dışarıda yorgun kemiklerini dinlendirecek bir yer arayan yakışıklı itfaiyecilerle karşılaşırsanız, onlara yiyecek ve içeceklerin benden olduğunu söyleyin."

Doris'in şakalarına gülerek ayrılıyoruz, ama bu gülümseme kısa sürüyor. Olanların ağırlığı göğsüme çöküyor ve zaten benim için son derece kafa karıştırıcı olan bu geceye bir kat daha ekliyor.

Bash'ın göl kenarındaki evinin ön kapısından içeri girer girmez, hemen Clyde'ı arıyorum. Onu terasta, Adirondack sandalyesinde oturmuş, esrar içiyor buluyorum. Sessizce arka kapıdan çıkıp yanındaki koltuğa oturuyorum.

Elimi uzatıp, koltuğun koluna dayadığı elini parmaklarımla kavradım. Dudaklarım açıldı, *her şeyin yoluna gireceğini* söylemeye hazırdım, ama durdum. Çünkü bunu bilmiyordum. Clyde'ı ona yalan söylemeyecek kadar çok seviyorum. Ve doğrusu, bir şey söylersem, şu anda hissettiği kargaşayı daha da artıracam gibi geliyordu.

Bu yüzden sessizce yanında oturuyorum, o tuhaf bir nefes alırken, yıpranmış elini tutuyorum. İkimiz de göle bakıyoruz, rüzgar suyun üzerinde esiyor ve dalgalar kıyıya çarpıyor. Kafamda mı var bilmiyorum, ama yemin ederim vadiden yayılan alevlerin hafif çıtırtısını duyabiliyorum.

Kafamda olmayan şey ise, çamların kokusunu bastıran duman kokusu. Sadece birkaç saat önce, Bash ile olan yüzleşmem dünyanın en önemli şeyi gibi görünürken, şimdi bu düşünce beni rahatsız ediyor.

Ama şimdi, son altı ayda benim için kendi babamın hayatım boyunca olduğu kadar baba gibi davranan bir adamla burada otururken, bunların hiçbirinin önemi yokmuş gibi geliyor.

Sonunda esrarın ucunu söndürüp su bardağının dibine attığında, "Yoga yapmak ister misin?" diye soruyorum.

O, ciddi ve kararlı bir şekilde başını salladı. Ayağa kalktım ve matlarımızı alıp, gölü seyredip biraz huzur bulabileceğimiz verandaya serdim.

İkimiz de diz çökerek başlıyoruz ve içimden gülümsüyorum, başladığımız zamana kıyasla ne kadar özgürce hareket ettiğini izliyorum. Bu beni derin bir memnuniyetle dolduruyor. Onunla sakinleştirici bir şey yapmak,

sinir sistemlerimizi düzenli tutmak için.

Ama sonra, bir çekiç aynayı parçalamış gibi, onun boğuk sesi sükuneti bozar. "Maya'mın her şeyi o evde."

Daha önce kalbimin kırıldığını düşünüyorsam, şimdi onun sadece çatladığını anlıyorum. Çünkü Clyde'ın sesinin titrediğini duymak, ölen karısının her parçasını kaybedebileceğini bilmek, kalbimi tamamen kırıyor.

"Çok üzgünüm" diye sessizce cevap veriyorum.

O sadece başını sallar, başka yere bakarak burnunu çeker, sanki beni kederinden korumak istercesine.

Yavaşça, düşünceli bir şekilde, dostluğumuzun temeline dayanarak, ay selamlamalarını yapıyoruz — her ne kadar olası görünmese de.

O gece, yatmadan önce ona sıkıca sarılırım. O da bana aynı şekilde sarılır.

Ondan uzaklaşırken gözlerim yaşlarla doluyor. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama başaramıyorum. Bash'ın yatağına uzandığımda ağlıyorum.

Gözlerim sonunda kuruduğunda, uyanık kalıp, bir o yana bir bu yana dönüp duruyorum. Hissettiğim çaresiz yıkım, uyumamı engelliyor.

Haber alamadığım Bash için endişeleniyorum, onun da bu yangına maruz kaldığını biliyorum. Haberleri tekrar tekrar kontrol ediyorum ve sosyal medyadaki görüntüler beni hiç rahatlatmıyor.

Her şey korkutucu geliyor. Her şey kırılgan geliyor. Üzgün ve işe yaramaz hissediyorum. Kalkıp bir şeyler *yapmam* gerektiğini hissediyorum.

Ve sonunda burada hiçbir şey yapmadan yatamayacağımı anladığımda, yataktan kalkıp bunun yerine son derece aptalca bir şey yapıyorum.

BÖLÜM 41

Bash

UZUN GECE GETTING SWEEP AWAY IN PREPARATION for the sabah, bu geceki taktik toplantıları ve yangın hızla kasabaya doğru yayılırken alabileceğimiz tüm takviye kuvvetleri çağırmak için hazırlık yaparken, ben bitkin durumdayım. Yangınla mücadele etmek duygusal olarak yorucu bir iştir. Ama böyle bir canavarın evinize doğru hızla ilerlediğini bildiğinizde, bu iş on kat daha yoğun hale gelir.

Dale'in ofisinde bir sandalyede oturuyorum, burada uyuyakalmış olmalıyım. Uykunun sersemliğini atlatıp telefonuma bakıyorum ve Gwen'den bir mesaj buluyorum. Görünüşe göre dün gece gelmiş, ama ben şimdiye kadar görmemişim.

Gwen: Yangına yardım edeceğinizi duydum ve eve döndüğümü bilmenizi istedim. Burada sizi bekliyor olacağım.

Onun sözlerine bakıp, anlamını çözmeye çalışıyorum. Ne demek istediğini anlıyorum. Ben ne kadar pislik olursam olayım, o hiçbir yere gitmeyecek. Ekrana gülümsüyorum, sonra binanın yanından gelen bir ses dikkatimi çekiyor. Dale'in sesi ve sesi gergin geliyor. Hemen gerginleşiyorum, ofisten çıkıp sesi takip ediyorum.

Dışarı çıktığımda, yoğun duman kokusu bir duvar gibi üzerime çöküyor. Işık, yoğun dumanın içinden sızarak dağın kenarından süzülüyor ve bahar sabahına ürkütücü, kıyamet gibi bir parıltı yaratıyor.

Köşeyi döndüğümde telefon görüşmesini bitirir. Ona başımı sallarım ve o da hemen kötü haberi vermeye başlar.

"Her açıdan, durum çok kötü. Ve gece zor geçti. Birkaç kez geri çekilmek zorunda kaldılar. O ağaçlar kibrit çöpü gibi havaya uçuyor — on iki metre

Yüzümü buruşturuyorum. Tamamen çaresiz hissetmenize neden olacak, kurumuş bir ağacın alevler tarafından sarılmasına eşlik eden hışırtı ve patlama sesleri gibisi yoktur.

"Hazırlık yapıp diğerlerinin de hazır olduğundan emin olacağım. Artık büyük bir tankerimiz de var, değil mi?" diye soruyorum.

Saatine bakar ve başını sallar. "Yaklaşık otuz dakika sonra iniş yapacak."

Rahat bir nefes alıyorum. İkimiz de bunun çok büyük bir fark yaratacağını biliyoruz. O büyüklükteki bir uçak gölden çok fazla su alabilir. Gerçekten ideal.

"Güzel. Eşyalarımı toplayayım," derim, omzuna vurup ayrılmak için dönerim.

Havalanmadan önce kalan az zamanımı West'in çiftliğine uğrayıp bir bakmaya karar veriyorum. Tek bildiğim, Emmett'in bu sabah erken saatlerde geldiği ve her birinin yolun yaklaşık kırk beş dakika ilerisindeki bir çiftliğe birer yük götürdüğü.

Oraya vardığımda, ilk gördüğüm şey, yorgun görünen Ford Grant'ın Mercedes G-Wagon'una biniyor olması. Elinde küçük bir plastik kutu var. Elimde kahvemle arabadan atlıyorum ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Kutunun içinde küçük, gri bir fare görüyorum.

Beni hayretle bakarken yakaladığında, "Sakin sorma bile" diyor.

Masumca ellerimi kaldırıyorum. "Yapmayacaktım," diye yalan söylüyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Buraya yeni mi geldin?"

"Hayır," diye homurdanır. "Bütün gece burada Rosie'nin aptal faresini 'tahliye' etmeye çalıştım," diye serbest elini havada tırnak işaretleri yaparak gösterir.

"Rosie'nin aptal faresi mi?"

Ford bana sert bir bakış attı.

"Biliyor musun? Haklısın. Sormayacağıma söz verdim."

"Kayıtlara geçsin, Rosie'yi o kadar seviyorum ki, onun en sevdiği kemirgeni yakalamak için bütün gece boktan bir barakada sessizce oturmayı göze aldım."

Sly'dan bahsetmek dilimin ucunda, ama bunun için uygun bir an olmadığını düşünüyorum. "West burada mı?"

"Evet, arkadaşın Emmett de burada. Ahırda duruyorlar. Onu aradığın için teşekkürler. Bu West için çok önemliydi. İyi birine benziyor."

Buna başımı sallayarak onaylıyorum. "Sadece üzerime düşeni yapıyorum."

Ford ve ben vedalaşıyoruz ve ben ahıra gitmeden önce, Mercedes'inde bir fareyle uzaklaşmasını izliyorum. Ford'un

Rosie'den bahsetmesini dinlemek, beynimi Gwen'e ve aramızdaki meseleye geri döndürdü.

Bu rahatsız edici ve ideal bir durum değil, ama şu anda yangına odaklanmam gerektiğini biliyorum. Yangın söndürüldükten sonra, Gwen'e dönüp dün mahvettiğim her şeyi düzeltebilirim.

Ahırda, West ve Emmett'i hangi atları hangi arabaya koyacaklarını, her birine ne kadar yem alacaklarını ve benim hiç düşünmediğim bir düzine başka şeyi planlarken buluyorum.

Emmett, kalçasını yana doğru çevirmiş, kollarını kavuşturmuş, yüzünde o karakteristik boş ifadeyle duruyor. Mutlu, üzgün, heyecanlı... Bu adamda hepsi aynı ifadeyle görünüyor. Tabii, yakınlarda güzel bir kadın görmedikçe. O zaman, en göz kamaştırıcı, televizyona layık bir gülümseme ortaya çıkıyor. Ben kadınlarla konuşmakta zorlanırken, Emmett zorlanmıyor. Birlikte dışarı çıktığımız zamanlarda bu çok net bir şekilde ortaya çıktı.

"Hepsini al derim," diye devam ediyor. "Sonunda yanacaksa, samanı yanmaya bırakmanın bir anlamı yok."

West, her şeyin yanıp kül olacağı düşüncesi onu çok üzmüş gibi, hayalet gibi solgun görünüyor. Emmett, yıllar önce, ilk tanıştığımızda bununla yüzleşmişti. Aslında, Emerald Gölü'nde yangınlar sık sık meydana gelir. Bu yüzden, bu konuyu konuşurken gösterdiği ilgisizliğe şaşırmadım. Ancak West için bu normal bir durum değil.

"Tamam, evet," diyor West, sesinde gerginlik var. "Hadi yükleyelim."

Emmett ona başını sallayarak onayladıktan sonra harekete geçti, o sırada ikisi de beni gördü.

"İkiniz de iyi misiniz?" diye soruyorum.

"Evet, bir yükü çıkardık," diyor West, sesinde hafif bir titremeyle. Emmett güven verici bir şekilde araya giriyor: "Şimdi de geri kalanını çıkaracağız."

Bu tartışmaya bile gerek yok. Her at güvenli bir şekilde dışarı çıkacak."

West'in gırtlığı bu sözlerle titrer. Sonra bana odaklanır. "Yangın nasıl?"

Omuz silkiyorum, ona yalan söylemek istemiyorum ama zaten üzerinde olduğu baskıya daha fazla baskı eklemek de istemiyorum. "Bilirsin, iyi değil. Ama havada değildim, bu yüzden kesin bir şey söyleyemem. Öğrenir öğrenmez sana haber veririm. Yapabileceğim bir şey var mı? Yakında havaalanına gitmem gerekiyor."

İkisi de başlarını sallarlar, tam o sırada telefonum çalar.

Clyde'in adını görünce hemen cevap veriyorum.

Her zamanki gibi cızırtılı sesinde panik vardı ve ben merhaba demeden "Bash?" dedi.

"Clyde, ne oldu?" Neden sorduğumu bilmiyorum. Tek bildiğim, bir şeylerin yolunda gitmediğini hissedebildiğim.

"Gwen'i bulamıyorum."

Kaşlarımı çattım. "Gwen'i bulamıyorsun da ne demek?"

"Şey, bilirsin, uyuyamadım, bu yüzden uyandım ve garaj yolunda yürüyüşe çıkıp arka tepeden yangını görebilir miyim diye bakmaya karar verdim. O zaman onun kamyonetinin gitmiş olduğunu fark ettim, bu da bana şüpheli geldi çünkü dün gece ikimiz de aynı saatte yatmıştık. Sonra eve geri dönüp onu çağırdım ve yukarı çıktım. Üzgünüm, senin odana baktım."

Aradığı tüm yerleri sayarken sesinde panik yükseliyor ve bu benim hissettiklerimi tam olarak yansıtıyor. "Odasını kontrol ettim. Ön terası kontrol ettim. Ayaklarını kuma sokmayı sevdiği gölün kenarını kontrol ettim. *Her yeri* kontrol ettim. Telefonlarıma cevap vermiyor, doğrudan sesli mesaja düşüyor ve burada olduğunu sanmıyorum."

Gwen'in kaybolduğu ihtimaliyle kalbim her cümlede daha da ağırlaşıyor, sanki tamamen durmak üzereymiş gibi.

"Ama aklıma takılan şey, kamyoneti burada değil. Yani dışarıda olmalı, değil mi?"

Alaycı bir şekilde gülümserim ve endişe düğümü göğsümü sıkıştırırken bir elimi enseme götürürüm. Nereye gitmiş olabileceğini düşünürken kısa saçlarımin uçlarını çekiştiririm. "Bilmiyorum Clyde. Bilmiyorum. Tabby, Rosie veya Skylar ile konuştun mu?"

"Hayır, onların numaraları bende yok. Mesele şu ki..." Sesi kesildiğinde midem yere çakıldı.

"Ne var, Clyde?"

"Mesele şu ki, dün gece eve geldiğinde, ben... Bilirsin, evime ne olabileceği konusunda moralim bozuktuk. Karanlık bir anda, tüm eşyalarımın, Maya'dan kalan her şeyin orada olduğunu söyledim. Tüm o anıları kaybetmenin üzüntüsünü yaşıyordum."

Kalbim yeniden atmaya başladı ama iyi bir şekilde değil. Şimdi göğsümde acı verici bir şekilde çarpıyor, damarlarımdan adrenalin akıyor, onun benim için çizdiği yolu takip ediyorum.

"Bekle, sence o senin evine mi gitti?"

Yumuşak bir inilti sesi çıkarır. "Siktir, Bash, bilmiyorum. Ama yatmaya gittiğimizde ağlamaklı görünüyordu ve bana alışılmadık derecede sıkı sarıldı. Bilmiyorum, sadece... endişeliyim."

Midem altüst oldu. Clyde onu kucaklayarak bıraktı, ben ise *"bir yerde uzun süre kalmayacağını söylemiştin"* diyerek bıraktım.

Pişmanlık her yönden beni vuruyor. Kafamın içindeki baskı, düzgün düşünemediğim noktaya kadar artıyor.

Aramızdaki ilişki böyle bitmiş olamaz. Lanet olası mesajına bile cevap vermedim.

Ama Clyde endişeleniyorsa, bu benim çok, çok endişelenmem gerektiği anlamına gelir.

Hemen harekete geçiyorum. Yıllarca baskı altında çalışmış olmak beni gerçeğe geri döndürüyor.

"Tamam, Clyde, lütfen ne yaparsan yap, olduğun yerde kal. Çünkü eğer eve gelirse, bana haber vermesi gereken kişi sensin. Etrafı aramaya başlayacağım. Seninle iletişim halinde kalacağım. Ama yakında uçağa binmem gerekiyor, bu da bir süre iletişim kuramayacağım anlamına geliyor."

"Tamam, tamam," diyor, sesi biraz titriyor. "Hiçbir yere gitmeyeceğime söz veriyorum."

"Ciddiyim, Clyde. Perineumunu güneşlemek için terasa bile çıkma. Telefonun yanında hazır ol, tamam mı?" "Tamam," diyor.

"Ve Clyde, ne olursa olsun, ben havadayken senin evinin üzerinden uçacağıma söz veriyorum. Kontrol edeceğim, tamam mı?"

"Tamam," dedi, sesi duygudan titriyordu. "Ama Bash?" "Evet?"

"Önce Gwen'i bul."

Bunun üzerine telefonu kapatırım. Çünkü Clyde'ın ağlamasını dinlemek zorunda kalırsam, ben de kendimi kaybedebilirim.

Hemen Gwen'i arıyorum, telefon çalmayınca kahvemi neredeyse çakıl taşlarının üzerine fırlatıyorum. Clyde'ın dediği gibi, doğrudan sesli mesaja düşüyor.

Odaklanmam gerektiğinden, kişi listemi açtım ve Gwen'in nerede olabileceğini bilen herkesi aramaya başladım.

İlk olarak Tabitha'yı arıyorum, çünkü onun Gwen'in yoga derslerine katıldığını ve aralarında bir tür dostluk olduğunu biliyorum.

Telefonuna cevap veriyor, sesi yorgun geliyor, ama gergin bir sesle Gwen'i görmediğini ve ondan haber almadığını doğruluyor. Rosie ve Skylar'ı aradığımda da sonuçlar aynı

aynı. Hepsi gergin. Hepsi yorgun ve hepsi benden son gelişmeleri anlatmamı istiyor ve bir şey duyduklarında bana haber vereceklerine söz veriyorlar.

Doğrusu, başka kimi arayacağımı bilmiyorum. Acil durum barınağını arıyorum, ama onun adına kayıtlı kimse yok.

Emmett ve West'in yanına dönmek için döndüğümde, ahıra doğru gelen lastiklerin çıtırtısını duyarım. Tripp Coleman, doğruca bana doğru geliyor.

Arabasından iner, eşofman giymiş, spor ayakkabıları var ve dünyanın en dramatik göz devirmesini yapıyor. "Tanrım, sen her yerdesin," diye homurdanıyor.

"Burada ne işin var?" diye homurdanıyorum, ama sonra Gwen'in nerede olduğunu biliyor olabilecek tek kişinin o olduğunu fark ediyorum.

"Senin beni berbat bir insan olarak gördüğün gerçeğine rağmen, bütün gece haberleri izledim ve madem buradayım, yardım etsem iyi olur diye düşündüm. Bu yüzden toplum merkezine gittim ve onlar da beni buraya saman balyalarını yüklemeye yardım etmem için gönderdiler."

Sarsıldım. Neden hala buradaydı ki? Kasabadan hemen ayrılıp bir daha geri dönmeyeceğini düşünmüştüm.

O da seninle bir ilişki istiyor. Gwen'in sözleri anılarımdan süzülerek geliyor.

Ama tek yaptığım onu "Saman balyaları" diyerek düzeltmek.

"Ne fark eder ki dostum. Sanki bir şey değişecekmiş gibi. Bırak da işimi yapayım."

Beni geçip gitmek ister, ama ben kolundan tutup onu durdururum. Sanki onu çok ağır bir şekilde kırmışım gibi elime bakar.

"Bana dokunma," diyor, Gwen'le olanlar yüzünden bana hala çok kızgın olduğu belli.

"Tripp, lanet olsun, bir an için farklılıklarımızı bir kenara bırakabilir miyiz? Gwen'i görüp görmediğini bana dürüstçe söylemen gerekiyor."

"Gwen'i neden göreyim ki? Senin yanında olduğum zamanlarda benimle vakit geçirmek istediğini açıkça belirtmişti."

Nefesim kesilir, ciğerlerim sıkışır. Tanrım, her şeyi mahvettim. "O kayıp," derim boğuk bir sesle. "Dün gece evde yattı, ama bu sabah orada değildi. Kamyoneti de yok."

Yüzündeki tiksinti ifadesi endişeye dönüştü. "Ondan hiç haber almadın mı?"

"Hayır," diye inlerim, endişeli ellerimle bir şeyler yapmak için

endişeli ellerimle bir şeyler yapmak için. "Bir anlaşmazlık yaşadık ve ikimiz de biraz hava almak için dışarı çıktık. Şimdi nerede olduğunu bilmiyorum. Telefonuna cevap vermiyor. Bana attığı son mesajda evde olacağını söylemişti. Arkadaşları da nerede olduğunu bilmiyor. Belki senin bir fikrin vardır diye düşündüm."

Omuzlarındaki gerginlik azalır ve omuzları hafifçe düşer. "Üzgünüm, ama nerede olduğunu bilmiyorum. Dün öğleden sonra kahve içtiğimizden beri ondan haber almadım."

İki elimle saçlarımı tararken, bir daire çizerek etrafıma bakıyorum, sanki onu ağaçların arasında ya da garaj yolunun başında görebilecekmişim gibi. Sanki birden ortaya çıkıp, her şey yolundaymış gibi. Ama bunun yerine, hayatımın aşkı olan kadın büyük bir doğal afet sırasında kaybolmuş durumda.

Bu gerçek gibi gelmiyor.

Arkadan bir elin omzuma yapıştığını hissediyorum ve dönüp Emmett'i yüzünde ciddi bir ifadeyle görüyorum. "Dostum, git. Ben hallederim. Senin hiç şansın yok. Seni gerçekten seven bir kız varsa, onu bulman lazım."

Avuç içlerimi gözlerime bastırıyorum. Böyle bir anda bana laf atmak Emmett'e kalmış. Garip bir şekilde, bu beni rahatlatıyor. Bana yumuşak davransaydı, bu beni daha da strese sokardı.

Tripp kıkırdar ve bu beni sinirlendirir, ama Emmett onu affetmez. "Neye gülüyorsun, yakışıklı? Saman balyaları şurada. İşine bak." Emmett ahır işaret eder ve Tripp'i etkili bir şekilde kovar, sonra da ona doğru döner.

Ve ben onların uzaklaşmasını izliyorum.

Bir yanım, Tripp'in bugün buraya gelmesine şaşırıyor. Bu, onu sandığım kadar iyi tanımadığımı fark etmemi sağlıyor.

Belki de Gwen haklıydı.

Ve belki de ona bunu söyleme şansım hiç olmayacak.

Havadan, yıkımın net bir görüntüsünü görebiliyorum. Genelde uçarken nispeten sakin ve soğukkanlı hissederim, ama bugün kalbim güm güm atıyor. Sinirlerim o kadar gergin ki, kemerlerimi bağlamış olmama rağmen, yerinde duramıyorum.

Uçak pistinden havalandığımda, Gwen hala ortalarda yoktu. Toplum merkezini tekrar kontrol ettim, diğer pilotlara

gözlerini dört açmalarını söyledim, sonra itfaiye uçağına gidip işe koyuldum.

Nerede olduğunu bilmeden yapabileceğim hiçbir şey yok ve bu kadar kontrolsüz hissetmek en kötü kabuslarımdan biri.

En azından yardım edersem, bir şeyler yapmış olurum. Çünkü, tanrım, çökmemek için gerçekten bir şeyler yapmam gerekiyor.

Bu irtifadan, yangının yol açtığı hasarı görebiliyorum. Yangın, geniş dağın arka tarafına, vadiye ve bir sonraki dağın tepesine kadar uzanıyor. Yan tarafını sararak, Rose Hill'e giren ve çıkan ana besleme otoyoluna yayılıyor.

Şu anda kaç hektarlık bir alanda olduğumuzu tam olarak bilmiyorum, ama kokpitimin mahremiyetinde, içimden küfrederek, bunun düşündüğümde daha büyük olduğunu kendime itiraf ediyorum. Hayal ettiğimden çok daha kötü.

Yangın önleme hattımızı oluşturmak için dolaylı bir saldırı üzerinde çalışmam gerekiyor. Net emirlerimiz var, bir planımız var. Yayılmayı yavaşlatmak için bir tampon bölge oluşturmak.

Ama hayatımda ilk kez, sorumluluk almayı umursamıyorum. Tek bir şeye odaklanmış durumdayım ve bu işimle ilgili değil. Gwen ile ilgili.

Onu bulmadan çalışmam. Kahretsin, nefes bile alamıyorum ve bunun uğursuz duman tabakasıyla hiçbir ilgisi yok. Tek düşünebildiğim, Clyde'ın evine gidip onun orada olup olmadığını görmek.

Bu, Dale ile dağa saldırmadan önce tartıştığımız stratejinin bir parçası değil.

Ama gerçek şu ki, onu bulmak için her şeyi yakıp kül edebilirim.

Gwen gitmişse, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Otoyolu kontrol ettikten sonra, içgüdülerime boyun eğip uçağımı dağın zirvesine doğru çeviriyorum, Clyde'ın mülkünü iyice görebilmek için o tarafa çok fazla gitmeme gerek olmadığını biliyorum.

Motor uğulduyor ve koltuğum sallanıyor, yanan çalılar ve parlayan közlerin üzerinden alçaktan uçuyorum. Clyde'ın küçük ahşap evini süsleyen mavi teneke çatıyı görüyorum ve koltuğumda öne doğru eğiliyorum, uçağı daha hızlı uçurarak onu bir an önce görebilmek için.

Görünüşe göre Clyde'ın evini çevreleyen her şey yanıp kül olmuş. Toprak simsiyah yanmış. Ağaçlar küle dönmüş... ama evi yanmamış. Evi çevreleyen bahçe mucizevi bir şekilde yangını durdurmuş.

Uzuvlarım kurşun gibi ağırlaşıyor ve kendimi bir mucize daha dilemek için dua ederken buluyorum.

Gözlerim çılgınca etrafı tarıyor, parmaklarım sıkıca kavırıyor.

Yaklaşıyorum ve onu
görüyorum. Onun
kamyonu.

Midem bulanıyor ve ona ulaşmak için kendimi uçaktan atma dürtüsüyle mücadele etmek zorunda kalıyorum. *Ne düşünmüştü ki?*

Onu görebilmek umuduyla daha da alçalıyorum, onu hem sarsmak hem de sıkıca sarılmak istiyorum.

Evin üzerinden bir tur atıyorum ve karşı tarafın o kadar ciddi şekilde yanmadığını fark ediyorum. Görünüşe göre, mülkünün arka tarafındaki dere çevresi daha az etkilenmiş.

Sonra onu görüyorum — yüksek at kuyruğu yapılmış gümüş rengi sarı saçları parlıyor. Sert bir dönüş yapıp mülkün etrafında daire çizerek geri dönüyorum ve elini alnına koyuşundan, beni gördüğünü anlıyorum.

Rahatlama ve korku aynı anda beni sarar. Onu buldum. Ama kapana kısılmış durumda. Mülk her tarafı alevlerle çevrili.

Çılgınca, iniş yapabileceğim bir yer var mı diye etrafı arıyorum. Oraya inip onu kendim çıkarmak istiyorum, ama bunun boşuna olduğunu biliyorum. Orman çok sık. Uçağı indirebileceğim bir yer yok.

Telsizimi alıp destek çağırdım. Koordinatlarımı paylaştım ve arkadaşlara tahliye edilmiş bir mülkte mahsur kalan bir sivil olduğunu bildirdim.

Saniyeler içinde, hava desteğinin yolda olduğu teyit edildi.

Onu mülkten nasıl çıkaracağımıza dair bir plan yapmaya başlıyorum. Telsizden, kurtarma aracını barikatın ötesine ve o yöne gönderecekleri teyit ediliyor. Yol açık olduğu sürece, içeri girip onu aşağıya kadar eşlik edecekler.

Radarda yaklaşan diğer uçakların işaretlerini izlerken, damarlarımda dolaşan korkuyu ve kafamda canlanan en kötü senaryoları bir kenara itiyorum.

Onu dışarı çıkarmak için açık bir yol gerekiyorsa, ben kendim bir yol açarım.

BÖLÜM 42

Gwen

ile geçirdiğim uzun ve endişe verici bir gecenin ardından, cep telefonumun bağlantı ve kaçışımı engelleyen kontrol dışı bir orman yangınıyla geçirdikten sonra, kendimi bu kadar dürtüsel ve duygusal davrandığım için azarlamaktan vazgeçip, üstümdeki uçağa bakmaya başladım.

Umut içimi kapladı. Sıcak bir günde serin suya atlamak gibi. Rahatlatıyor, ferahlatıyor, gözlerime yaşlar getiriyor.

"Bash," diye mırıldanıyorum, elimi alınma koyup, başımın üstünde alçaktan uçan, eyalet logosu olan uçağı izliyorum.

Onun olduğunu *bildiğim* şeyi gördüğümde hissettiğim rahatlama muazzam ve daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Bulabildiğim her türlü duygusal değeri olan şeyi kamyonuma yükledikten sonra, Clyde'in evini kurtarmak için çaresiz bir çabayla bütün gece Clyde'in arazisindeki fiskiyele ve hortumları ayarlamakla geçirdim.

Kuru bahar sonrası ağaçların temelde odun gibi olduğunu düşündüm, ama çimler de aynı derecede kurumuştı. Ta ki onları ıslatana kadar.

Bir noktada, kaçmam gerekirse, dereyi yürüyerek geçip yangının ters yönüne gidebileceğimi keşfettim. Ancak bu riskli bir iş olacaktı. Telefon hizmetleri kesikti ve nereye gittiğimi bilmiyordum. Rüzgârın yönü değişirse, beni takip eden devasa bir orman yangınıyla karşı karşıya kalacaktım.

Buraya gelen yolu geri sürmeye çalıştığımda, yangının her iki taraftan da yaklaştığını gördüm. Bir çıkmaza girersem veya devrilmiş bir ağaca çarparsam, şu anda olduğumdan çok daha tehlikeli bir durumda kalabileceğimi fark ettim.

Sonunda, seçeneklerimi değerlendirdikten sonra, market

markette ebeveyninizden ayrılırsanız uygulamanız gereken yöntemi kullandım.

Olduğun yerde kal.

Bu yüzden kamyonetimde oturdum, meditasyon yapmaya çalıştım ama başaramadım. Bash'ı, aramızdaki anlaşmazlığı ve gergin bir şekilde ayrıldığımızı düşündüm. Bu kadar korkunç bir durum karşısında tüm bunların ne kadar önemsiz olduğunu fark ettim.

Bu anlaşmazlıkların önemsiz olduğunu söylemek istemiyorum. Sadece, ölme ve sevdiğiniz adamı geride bırakma ihtimaliyle karşı karşıya kaldığınızda, bunlar çok daha az önemli hale geliyor.

Ona söylediklerimi geri almıyorum, ama saatlerce oradan ayrılmamış olmayı diledim. Bir tabure çekip onu beklememi diledim.

Kalmaya cesaret edebilseydim, kaçma içgüdümüne boyun eğmemiş olsaydım.

O bir kez daha alçaktan uçarak geçiyor ve ben göğsümde kelekler, yanaklarımda gözyaşları ile onu izliyorum.

Kısa süre sonra, tasarım ve boyutları biraz farklı olan iki uçak daha ona katılır. Birinin hoparlöründen bir ses gelir ve bana arabama binmemi söyler.

Uçağa el sallayarak kabul ettiğimi gösterir ve kamyonetime doğru koşarım. Birkaç dakika içinde uçaklar hızla geçer ve sıvı çatıya sıçrar. Damlalar ön camımdan aşağı akar. Başımı koltuk başlığına yaslar ve utanç sarmalına girerim, kullandığım tüm kaynaklar için suçluluk duyuyorum.

Hepsi de benim dürtüsel bir eğilimi olan, duygusal bir insan olmamdan kaynaklanıyor.

Ama olan oldu ve evren bana kurtarma fırsatı sunduğunda bunu geri çevirmeye niyetim yok.

Kamyonumda otururken zaman bulanıklaşır. Gözlerimi kapatıp korkumu hafifletmek için kendimi soyutlamaya çalışmakla, bir değişiklik olup olmadığını görmek için dışarı bakmak arasında gidip gelirim.

Sonunda, uçakların gürültüsü azalır ve her şey sessizleşir, sadece yakındaki yangının çığırtiları kalır. Garaj yolunun sonunda bir hareket dikkatimi çeker ve kompakt bir itfaiye aracı mülke doğru hızla gelir.

Aracın hemen yanımda durur ve bir kadın polis memuru ile Bash'a benzer giyinmiş bir adam iner; ancak adamın gömleğinde "*Alberta Wildfire*" yazmaktadır.

Aracın önünden dolaşp bana doğru koşarken, ben camı indiriyorum. "Gwen?" diye soruyor.

"Evet, benim," diyorum, gözlerime dolan yaşlara engel olmaya çalışarak. Kalbinin üzerinde *Eaton* ve

Ben de ona odaklanıyorum.

"Seni bulduğumuza çok sevindim." Gülümsüyor ve bu, dünyadaki en güven verici gülümseme olabilir. Onda bir şey, *kendine güvenen ve yetenekli olduğunu* haykırıyor ve bu, göğsümdeki düğümü gevşetiyor.

Bana elini uzatıyor. "Merhaba. Ben Beau. Sana yardım etmeye geldim. Bu dağdan bir an önce inmeye ne dersin?"

Açık pencereden elini sıkarak minnettarlığımı gösteririm. "Gerçekten harika bir plan. Sen resmen benim kahramanımsın."

"Ah, o kadar abartmak istemem. Yardım etmek için başka bir eyaletten geldim, istasyona girdiğimde radyoda bir adamın seni bulmak için çıldırdığını duydum. Cepheye giderken yolumu biraz uzatabileceğimi düşündüm."

Yüzümü buruşturuyorum. "Üzgünüm. Kabus gibi mi davranıyor?"

Adam sırttı. "Hayır. Ben de kızım için aynı şeyi yapardım."

Ona şaşkınlıkla bakıyorum, ne cevap vereceğimi bilemiyorum, ama o sessizliği umursamadan devam ediyor. "Bizi takip etmekte sorun var mı, yoksa sizinle birlikte atlayayım mı?"

"Hayır, sizi takip edebilirim."

"Havadaki adamlar yolu temizledi, yani gidebiliriz. Yukarı çıkarken sorun yoktu, ama bir değişiklik olmadan aşağı inmek istiyoruz."

Hızla başımı sallayıp anahtarları alıp motoru çalıştırdım. "Hadi gidelim o zaman."

Yol çakıllı ve virajlı olmaktan çıkıp düzgün ve asfaltlı hale geldiğinde, rahat bir nefes alıyorum.

Önümdeki kırmızı kamyon ve arkamdaki yangınla, yorgunluk beni sert ve hızlı bir şekilde vurur.

İleride, dün gece orada olmayan bir barikat ve yolun ortasında duran, ışıkları yanıp sönen iki polis arabası görüyorum.

Hemen ötesinde, her yerde tanıyabileceğim siyah bir kamyonet görüyorum.

Yaklaştıkça netleşen adamı görünce içim rahatlar. Bash, elleri başının arkasında birleştirilmiş, vücudu gerginlikle kıvrılmış, sanki beni var etmek istercesine dümdüz önüne bakıyor.

Kamyonetimi gördüğü anda, yerinde volta atmaktan

bana doğru koşmaya başlar.

Baş arabaları geçip barikatların arasından geçiyor. Gözlerim yanıyor, bana doğru koşarken onu izliyorum. Güçlü, metanetli ve çılgınca.

Barikatlara yeterince yaklaştığım anda, kamyonetimi park edip kapıyı açtım ve motoru çalışır halde bırakarak asfaltın üzerine ıktım.

Saniyeler içinde, o orada. Canlı canlı. Tam nmde.

Bana uzanıyor. Ben boynuna sarılırken, beni kollarına çekiyor. Beni kendine o kadar sıkı sarıyor ki, nefesim kesiliyor. Umurumda bile değil. Hayatta olduğumu hatırlatan mükemmel bir an.

Onu içime çekiyorum. Hava duman kokarken, o kendi kokuyor.

Orman gibi, ağaçlar, kehribar, benzin ve ev gibi kokuyor. "ok zgnm," diye ağlıyorum, o yüzünü boynuma gmyor.

Hiçbir şey söylemiyor, ama beni sıkıca sararken başını salladığını hissediyorum.

"ok zgnm, çok zgnm," diyorum, ona başka ne söyleyeceğimi bilemeden.

Hala hiçbir şey söylemiyor, ama boynumda ıslaklık hissediyorum, omzuma doğru akan sıcak bir damla.

Karnıma yumruk yemiş gibi.

Onu daha sıkı sararım, kendimi ona daha yakın bastırırım, yanağımı ona srterim. Keşke şu anda, burada onunla birleşebilseydim, ona verdiğim acıyı ve korkuyu silebilseydim.

"Baş. Ben... Ben sadece..." Geri çekiliyorum, ona söyleyecek doğru sözleri bulmak istiyorum ama nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Gözyaşları kirpiklerini birbirine yapıştırmış, kaba kesimli yanaklarından ve yeni traşlanmış çenesinden aşağı süzülüyor.

Gözleri yaşlı bir şekilde beni szer, sanki herhangi bir yaralanma olup olmadığını kontrol ediyormuş gibi. Elleri de onu takip eder, kollarımın ve omuzlarımın üzerinde dolaşır. Sanki kanıtı ihtiyacı varmış gibi.

"Ben iyiyim, iyiyim," diyorum. "zgnm, ama iyiyim. Söz veriyorum."

Tanrım, onun bu kadar zgn halini görmek kalbimi parçalıyor ve kendimi açıklamam gerekiyor. "Bilmiyordum. Dün gece yukarı çıktığımda barikat yoktu. Ben sandım ki..."

"Gwen." Adımı söyleme şekli beni durdurur. Dudaklarında, duygu dolu bir yalvarış vardır. "zr dilemesi gereken benim. Sınırı aştım, yorgundum ve kendimde değildim. Bunların kafama girmesine izin vermemeliydim. Her şeyi mahvetmekten çok korkuyorum."

Onun karanlık, yalvaran gözlerine bakıyorum. Omuzlarımı tutuyor ve sanki gerçekten onun önünde durduğumu kontrol eder gibi beni hafifçe sallıyor. Başını sallıyor ve bakışlarıyla beni içini içiyor. "Sen lanet olası bir joker kartısın. Tahmin edilemez ve asla beklediğim gibi değilsin. Her gün beni çok korkutuyorsun. Ama bugün diğerlerinden daha fazla. Çünkü seni kaybettiğimi sandım." Sesi çatladı. Benim kalbim de öyle. "Ve seni seviyorum, ama sana bunu söyleme fırsatım bile olmadı."

Kalbim güm güm atıyor ve sonunda gözyaşlarım akıyor.

Beni seviyor.

Bunda gösterişli bir yan yok. Büyük bir ilan değil, şiirsel ya da süslü değil, ama onunla birlikteyken buna gerek yok. Onunla birlikteyken her şey sade. Sadeliğiyle güzel.

Yutkunur ve hızla gözlerini kırpar, duygularını gizlemeye çalışır ama başaramaz. Bir kez daha nazikçe sarsıyor. "Bir daha beni böyle korkutma. *Asla.*"

Hızla başımı sallarken gözyaşları yanaklarımdan süzülüyor. "Ben de seni seviyorum. Gerçekten. Uzun zamandır seviyorum. Ve bir daha seni böyle korkutmayacağıma söz veriyorum. Söz veriyorum."

Sonunda, ne zamandır içimde tuttuğum sözleri söylüyorum. Üzerinde düşündüğüm ama hiç analiz etmediğim sözler. Belki de çok... bariz olduğu için. *Tabii ki* ona aşığım. Ve tabii ki o da bana aşık. Yoksa neden bu ilişkinin yürümesi için her şeyi riske atalım ki?

Rahat bir nefes alır ve tekrar bana sarılır. Onun hemen arkasında Tripp'i görürüm. Bash'ın kamyonetinin yolcu koltuğundan izliyor, hayalet gibi solgun görünüyor. Arabadan inmeye niyeti yok ama eliyle bana hafifçe selam veriyor.

"Seni çok seviyorum," diyor Bash saçlarıma fısıldayarak, elleri başımın arkasında, omurgamda kayıyor, sanki benim gerçek olduğumu hissetmek için beni hissetmesi gerekiyormuş gibi. "Nerede olduğunu bilmiyordum. Ölebilirdin. Seni kaybedebilirdim. Ve tek düşünebildiğim, sana son söylediğim şeyin, hiçbir yerde uzun süre kalmaman olduğu idi. Bana beni beklemeni söyledim, sonra da gitmeni söyledim. Ve ben... Gwen, sana *ihtiyacım var*. Nefes almam gibi. Bu... Sensiz nefes alamıyorum. Kosta Rika'ya gidersen, ben de seninle gelirim. Nereye gidersen, ben de peşinden gelirim. Birlikte olduğumuz sürece nerede olduğumuz umurumda değil."

Onu daha sıkı sarıyorum, gözyaşlarımdan gömleğine sızdığını hissediyorum. Tartışmamızın en hararetli anında bunu söylemişti ve ben ona

"Tamam, ama benim olmak istediğim yer burası. Seninle birlikte. O işi zaten bıraktım. Burada kalacağım. Seninle birlikte. Her zaman. Ben de sana ihtiyacım var. Bu yüzden seni asla *beklemeyeceğim*. Seninle birlikte yaşayacağım."

Boğazından sert bir hıçkırık çıkar ve yüzünü boynuma gömer, onu istediğim kadar sıkı sarılmama izin verir.

"Sen benim limonumsun, Bash. Ben de tekilayım. Sen ve ben? Hayatımızın geri kalanını margarita yaparak geçireceğiz, tamam mı?"

Cevap vermek üzere olduğunu anladığım anda, arkamdan Beau'nun sesi duyulur. "Hanımefendi, kamyonetinizin arkasında esrar bitkisi var mı?"

Bash hafifçe geri çekilir, ben omuz silkerken sulu gözlerimiz şefkatle buluşur. "Üzgünüm, Maya'nın bebeklerini geride bırakamazdım."

Bash beni tekrar kendine çeker, gözyaşlı bir kahkaha saçlarımın arasında kaybolur. "Dediğim gibi, lanet olası bir joker."

İtfaiye binasına geri götürülürüm. Tripp, Bash'ın kamyonetini alır, Bash da benimkini sürer, yol boyunca ellerimiz orta konsolun üzerinde birbirine kenetlenir.

İlk başta sessizce süreriz, sonra sonunda Bash, kaybolduğumu öğrendiğinden beri düşündüğünü bildiğim şeyi sorar. "Ne düşünüyordun sen, Gwen?"

İç çekiyorum, başımı koltuğun arkasına yaslayıp gözlerimi kapatıyorum. "Hiçbir şey düşünmüyordum. Kavgamızdan dolayı zaten duygusal bir haldeydim, sonra Clyde, Maya'nın evinde olduğu tek anıları yüzünden çok üzgündü. Yatağa gittim. Hiçbir şey yapmayacaktım. Ama sonra uyuyamadım. Sürekli taşındığımı ve benim için duygusal değeri olan hiçbir fiziksel nesnem olmadığını düşündüm."

Başparmağı elimi okşadı ve ben devam ettim. "Sonra Clyde'ı düşündüm, bu komik yaşlı adamı, çok sert görünen ve hiçbir şey için endişelenmeyen adamı. Bütün zamanını yalnız geçiriyor ve Maya'yı gerçekten çok sevmiş olmalı ki hiç unutamamış. Bu benim kalbimi kırdı. Sen ve ben, hayatta kurduğumuz bağlar ve onun bir daha asla buna sahip olamayacağı hakkında düşünmeye başladım. Ama o fotoğraflara sahip. Ben de düşünmeden harekete geçtim."

Yolda hiçbir engel yoktu. Dümdüz sürdüm ve her şey yolundaydı. Kamyoneti yükledim ve sonra düşündüm, ya birkaç fıskiye takarsam? Belki evini kurtarabilirim. Kuyudan su çekeceğini biliyordum

ama..."

Bash elimi sıktı. "Yeri kurtardı." "Ne?" Bash'a şaşkın şaşkın baktım.

"Yangının ne kadar yaklaştığını farkında mısın bilmiyorum, ama çevredeki toprağı ıslattığın miktar kesinlikle fark yarattı. Şu anda yol kapatıldı ve hiçbir şey için söz veremem. Ama evet, şu anda Clyde'ın evini kurtardın ve benim ömrümden on yıl götürdün."

Yanağımdan bir damla gözyaşı süzülür ve onu hızla silerim.

Rahatlama. Yoğun bir rahatlama hissediyorum.

Bash bana bakarak devam etti. "Kaybolmana çok kızgınım," dedi, "ama itiraf etmeliyim ki, senin yerinde olsaydım, ben de aynı şeyi yapardım."

"Oh, ne güzel. İkimiz de kahramanlık kompleksimiz var," diye alay ediyorum, yerel itfaiye binasına girerken.

"Seni muayene edelim," diyor, tartışmaya yer bırakmayacak bir şekilde.

Ve oradan, kamyonetimden çıkarılıp koridora götürülürüm. Bir sağlık görevlisi kan basıncımı ve kalp atışımı kontrol eder. Yaralanıp yaralanmadığımı sorar, tabii ki yaralanmadım. Ama Bash yine de aşırı koruyucu bir bodyguard gibi etrafımda dolanır.

Onlara nefes almamı ve gözlerimi kontrol etmelerini hatırlatıyor, duman solumanın farklı şekillerde ortaya çıkabileceğini anlatıyor. Ona iyi olduğumu söylüyorum ama tamamen temizlenene kadar geri adım atmıyorum.

Paramedik ayrıldıktan sonra, Tripp'in kapıda sessizce durduğunu, omzunu kapı çerçevesine dayadığını görüyoruz. Gözleri aramızda gidip geliyor, yüzündeki ifade okunamıyor.

Ondan gözlerimi ayırıyorum, içimde suçluluk duygusu yükseliyor. Bash bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama oğlu önce konuşuyor.

"Dinleyin," diyor Tripp, neredeyse boş odada bize doğru ilerlerken ayak sesleri yumuşak bir şekilde zeminde yankılanıyor. Odayı sadece katlanabilir bir masa ve ona uygun katlanabilir sandalyeler dolduruyor. "İkinize de bir özür borçluyum."

Bash ve ben, bu sözlere şaşırarak ona bakıyoruz.

"Dürüst olmak gerekirse, ikiniz hakkında da pek bir şey bilmiyorum. Bash, neredeyse hiç vakit geçirmedi. Ve Gwen, haklısın, ilişkimiz hiç ciddi olmadı. Ve garip bir rekabet duygusu yüzünden aptalca davrandım. Bu yıl..." Kahkaha atar ve bir anlığına başka yere bakar, burnunu hızla siler. "Çok şey oldu. Birçok yönden kafa karıştırıcıydı. Ama Bash,

seni bugün izledim ve bunda kafa karıştırıcı hiçbir şey yoktu. Sürekli telefon görüşmeleri yaptın. Oda içinde dolaştın. Bağırдың. İyilik istedin. Gwen'i geri kazanmak için protokolü çiğnedin. Ve bu... bu, daha önce hissettiğimi bile iddia edemeyeceğim bir şey. Dahası, bu, asla engel olmak istemeyeceğim bir şey.

Dönüp bana bakıyor. "Gwen, sen harika bir insansın. Seni bu kadar iyi tanıyorum. Ve Bash'ın seni sevdiği gibi birini sevmenin nasıl bir his olduğunu bilmek isterdim. Bu yüzden ikinize de şunu bilmenizi isterim, sizi onaylıyorum. Kızgın değilim. Ama ben..." Sesi kesiliyor ve elini kaldırıp düşünceli bir şekilde çenesini ovuşturuyor.

Pahalı eşofmanının üzerinden çıkan saman parçalarını fark etmeden edemiyorum ve ne yaptığını merak ediyorum, çünkü o asla bu kadar dağınık görünmezdi. Ama şu anda umursamıyor gibi görünüyor. Kendini ifade etmek için sessizce kelimeleri ararken yoğun bir şekilde konsantre oluyor.

"Ben... Bilmiyorum. Buna alışmak için biraz zamana ihtiyacım var. Kafamı toparlamam lazım. Her şeyin yolunda gitmesini istiyorum, ama tüm bunları kabullenmem biraz zaman alabilir."

İkimiz de ona boş boş bakıyoruz. Bash adına konuşamam ama Tripp'ten beklediğim şeyin bu olmadığını biliyorum.

"Teşekkürler, Tripp," diyorum yumuşak bir sesle.

Bash de aynı şekilde başını sallar. "Teşekkürler, Tripp. Ve bugün yardım ettiğin için teşekkürler. Gerçekten çok yardımcı oldun. Zaten seninle gurur duyan bir baban olduğunu biliyorum, ama eğer tanımadığın birinin de seninle gurur duymasını istiyorsan, hayallerin gerçek oldu."

Tripp kuru bir kahkaha atar ve gözlerini devirir. "Bunu kabul ederim. Ama sen aslında o kadar da rastgele birisi değilsin, biliyorsun. İkinci bir baba fena olmayabilir. Eninde sonunda."

Bash gülümser, o an biraz şaşkın görünür.

Ama tabii ki Tripp bunu dengelemek için ekler: "Gwen, sana asla anne demeyeceğim ama."

Yorgunluk ve yüksek adrenalin sonrası etkilerinden dolayı kahkahayı patlatırım.

Bunun üzerine Tripp sırtarak el sallar. "Ben gidiyorum. Çiftlikte daha fazla yardıma ihtiyaçları var mı diye bakacağım. Siz ikiniz... Bilmiyorum. Siz ikiniz eğlenin. Ya da öyle bir şey, sanırım."

Yüzü buruşur, o an bir garip bir hava hakim olur ve dönerek

bizi onu izlemek için bırakarak. Sessiz odada tek ses nefeslerimizdir. Toplum merkezinin yoğun sohbetleri kapıdan içeri süzülür, bu balonun dışında her şeyin hala dönüp durduğunu hatırlatır.

Beklenmedik bir şekilde, Bash önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Başını kucağıma koyuyor ve kollarını baldırlarıma doluyor, derin ve ağır bir nefes alıyor. Başımı ona yaklaştırıyorum ve parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum. Duman ve motor yağı kokuyor ve parmak uçlarıma değen yumuşak kıllar bana rahatlık veriyor. Beni sakinleştiriyor.

Onu içime çekiyorum. Kaygımı dışarı veriyorum. Onu içime çekiyorum. Şüphelerimi dışarı veriyorum.

Onu içime çekiyorum. Korkularımı dışarı çıkarıyorum.

Çünkü Bash yanımda olduğunda, hiçbir şey o kadar korkutucu gelmiyor.

"Bir daha asla kaçmayacağım, tamam mı?" diyorum, umarım ne demek istediğimi anlar.

Başını uyluklarıma üstüne doğru salladığını hissediyorum. "İyi, çünkü seni asla bırakmayacağım."

BÖLÜM 43

Bash

ÖN VERANDADA OTURUYOR, GÖLÜ SEYREDİYORUM, ama gözlerim sürekli sola kayıyor, Gwen için küçük bir stüdyo yaptığım yere.

Orada olduğunu biliyorum, çevrimiçi ders veriyor, ama yine de bekleyip onu izliyorum.

Yangından bu yana üç ay geçti. Üç aydır ilişkimizin parçalarını toplayıp, son derece istikrarlı hissettiren bir şey oluşturmaya çalışıyoruz. İkimizin de daha önce hiç sahip olmadığı kadar istikrarlı.

Gwen kaçmayacağına söz verdi, ben de onu bırakmayacağıma söz verdim ve öyle de yaptık.

Gerçek şu ki, onu her yere takip ederim. O kaçarsa, ben de kaçırım. Ama kaçmıyoruz; kalıyoruz.

Ona ders verebileceği bir stüdyo inşa ettim. Ana evle uyumlu olacak şekilde planları bile seçtik ve ben kendi ellerimle inşa ettim. Her giriş, her çivi, onu düşünerek yerleştirildi. İçeride, zemin ısıtmalı ve duvarları yumuşak bir lavanta rengiyle boyadım. Suya bakan, tavandan tabana pencereleri olan açık bir alan ve stüdyoyu ışıkla dolduruyor. Gwen benim evimi kendi evi gibi benimsediği için, burası onun için mükemmel, huzurlu, güneş ışığıyla dolu bir sığınak.

Sonunda, aşağıdaki kapının açıldığını duyuyorum ve köşeden sarışın saçlarının parıldadığını görüyorum. Saçları mükemmel bir Fransız örgüsüyle geriye çekilmiş ve parlak mor renkli, vücudunun hatlarını en iyi şekilde ortaya çıkaran bir yoga kıyafeti giyiyor. Bir elinde su şişesi, diğer elinde kahve fincanı var, yanakları pembe ve gözleri parlıyor.

Balkonda beni görür ve sırtarak, "Beni takip mi ediyorsun?" der.

Kahvemi kaldırıp sessizce kadeh kaldırırım. "Tabii ki. Bu en sevdiğim

eğlencelerimden biri."

"Ürkütücü." Göz kırıyor. "Ama hoşuma gitti."

Bunun üzerine eve geri dönüyor ve kısa süre sonra elinde kahvesiyle sağındaki Adirondack sandalyesine oturuyor.

"Orada dersim bittikten sonra kısa bir telefon görüşmesi yaptım."

Dönüp ona doğru kaşlarını kaldırıyorum. "Öyle mi?"

Kafasını sallar, kahvesinden bir yudum almadan önce hafifçe homurdanır. "Evet, sonunda seninle yerleşeceğim için Rose Hill'de kök salmalıyım."

Yutkunuyorum. Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum.

O kaldı. Hayatına devam etmedi. Yaptığı şeyi yapmaya devam etti. Ama içimden bir ses, burada hiçbir şeyin gerçekten ona ait olmadığını düşündüğünü söylüyor.

Benim evime taşındı, benim arkadaşlarımla arkadaş oldu ve kendisine ait olmayan bir stüdyoda geçici bir öğretmenlik işi aldı. Ona stüdyoyu inşa etmemin nedenlerinden biri de buydu, böylece kendisine ait bir şeyi olduğunu hissedebilirdi. Sahip çıkabileceği bir yer.

Bu yüzden, "Kira stüdyodan aradı. Onu satın almak isteyip istemediğimi sordu" dediğinde içimden bir memnuniyet dalgası geçti.

Nasıl tepki vereceğimi bilemeden, içimi yudumlarken donup kaldım. "Ve?" diye sordum, ona istediği yöne gitmesi için alan bırakarak.

O hafifçe gülümser ve omuzlarını hafifçe silker. "İyi bir fikir olabilir. Bunu yapabileceğimi düşünüyorum. Burada kendi stüdyom var ve şehirde derslerime devam edebilirim. Böylece, sadece uzanıp seksi erkek arkadaşımı izlemek yerine başka şeyler de yapabilirim."

Bu beni gülümsetir. "Seksi erkek arkadaşının itiraf edeceği bir şey var." "Ooh, ilginç. Anlat bakalım."

"Clyde, Ford ve Rosie'nin düğününe ben katıldığım için senin onunla çıkıp çıkmayacağını sordu. Ben de sana sormadan evet dedim."

Başını geriye atıp gülüyor. "Ne korkak! İki gece önce onun evinde akşam yemeğindeyken bana sorabilirdi. Ama onunla birlikte gidersem kıskanır mısın?"

Kıkırdayarak gülüyorum. "Tabii ki, ama görünüş için öfkemi kontrol altında tutacağım."

Düşünceli bir şekilde dudaklarını ısırır. "Belki düğüne *iki* eşle gidebilirim. Sen ve Clyde. Oradaki herkes beni kıskanır."

Kafamı sallayıp gülümsüyorum, çünkü bu ihtimal sadece Gwen'i heyecanlandıracaktır.

Onun hakkında sevdiğim pek çok şeyden biri de bu.

Hayata olan tutkusu.

Bardağın yarısı dolu tavrı.

Limonlardan margarita yapma tutkusu.

Çevresindeki her şeyi daha iyi hale getirme konusunda özel bir yeteneği var. Beni de dahil.

Saat geç oldu ve Ford ile Rosie'nin düğünündeki müzik grubu eğlenceli ve gürültülü, beni yaşlı bir adam gibi hissettiriyor. Bütün gün West ve Rhys ile birlikte sağdıçlık görevlerimi yerine getirdim ve şimdi saat on birde, resmi olarak yatma vaktimin geçtiğine karar verdim.

Baş masada oturduğum yerden, Gwen'in Clyde ile dans ettiğini görebiliyorum. Başını geriye atmış gülüyor. *Işıl ışıl parlıyor.*

Ve düşüncelerime yardımcı olacak hiçbir şey yapmıyor. Gwen ile evlenmenin nasıl bir şey olabileceğini düşünmeye devam ediyorum. Düğün günümüz nasıl olurdu? Ne giyerdi? Nerede yapardık?

Düğün gününü hayal etmekten kendini alamayan, aşk acısı çeken bir genç gibi hissediyorum. West, nişan yüzükleri için çok ani bir çevrimiçi arama yaparken beni yakaladı. Bütün gün bununla dalga geçti.

"*Evet, Bash! Hiç sormayacağını sanmıştım!*" diye bağırışını hatırlayıp gülümsüyorum. Ayağa kalkıp devasa beyaz çadırdan gizlice çıkıyorum. Biraz alan ve temiz hava arıyorum.

Gölü görüyorum ve her zamanki gibi kendimi ona çekiliyorum. Gwen gibi, beni de sakinleştiriyor. Sesi, görüntüsü, kokusu. Hatta ışığın yansıdığı rengi bile - açık mor.

Setten aşağı inerken, ayakkabılarım kuma değişiyor ve anında kendimi gülünç hissediyorum. Kim plajda ayakkabı giyer ki? Gwen bunun için benimle acımasızca alay ederdi. Bu yüzden çömelip ayakkabılarımın bağcıklarını çözmek için eğiliyorum, ama onun sesini duyunca duruyorum.

"Nereye gittiğini sanıyorsun? Ben olmadan ayaklarını kuma mı sokuyorsun?"

Dönüp omzumun üzerinden ona baktım. Giydiği pembe elbise küçük çiçek desenliydi ve göğüslerini inanılmaz bir şekilde ortaya çıkarıyordu. Gözlerine bakmak — ne kadar güzel olsalar da — bütün gece boyunca benim için zor oldu.

Özellikle de şimdi, ay ışığı onun günahkar göğüs çukurlarını

"Beni takip mi ediyorsun? Umarım öyledir," diye karşılık veriyorum, ona şakacı bir gülümseme atıp elini tutup onu setten aşağı indiriyorum.

"Hayır. Birdenbire göğüslerime bakışlarının ağırlığını hissetmedim ve nereye gittiğini merak ettim."

Buna burun kıvırıyorum ama inkar etmeye zahmet etmiyorum. Sonra eğilip sandaletlerini çıkarıyorum ve sonunda kendi ayakkabılarımı ve çoraplarımı da çıkarıyorum.

El ele, gölün kenarına doğru yürüdük, kumlara çarpan suyun sesi, yamaçta çalan grubun sesinden sadece biraz daha yüksekti.

Birkaç dakika dostça bir sessizlik içinde geçer. Ayak parmaklarımı kuma gömerek gecenin sakinliğini içime çekerim. Altımda toprağı hissederim. O kadar rahatlarım ki dakikalar birbirine karışır, içimi derin bir huzur kaplar.

"Burayı çok seviyorum," diye fısıldadı sonunda. "Çok güzel," diye cevap verdim basitçe.

"Hayır. Burada demek istedim. Seninle. Bu hayat. Her şeyi seviyorum."

Şimdi dönüp profilini inceliyorum. Dik burnunun eğriliği, yanaklarının yuvarlaklığı. Gözleri kapalı konuşurken uzun kirpikleri yanaklarının üzerine uzanıyor.

Ona her şeyi verebileceğimi fark ettim. Her şeyi. Ama bizim kurduğumuz şeyi sevdiğini duymak? Beni o kadar gururlandırdı ki, patlayacak gibi oldum.

"Bu birlikte yaşadığımız hayattan ne istiyorsun?"

Soruma gözlerini açarak, kalp şeklindeki yüzünü bana doğru çeviriyor. Sanki bu anı ezberlemek istercesine yüzümü dikkatle inceliyor. "Macera. Büyük, küçük. Hayatın sunabileceği her maceraya atılmak istiyorum. Seninle birlikte."

Ellerimiz birleşiyor. İkimiz de aynı anda birbirimize güven veren bir sıkışma yapıyoruz.

Bu mükemmel bir cevap. Tam ona göre. Gwen ile hayatımı maceralara atılmak için geçirmek için bir davet mi?

"Daha iyi bir şey düşünemiyorum."

EPILOG

Bash

BİR YIL SONRA...

TOPU YÜZÜMÜN ÖNÜNE TUTUYORUM, BAKIŞLARIMI pistin sonuna odaklayarak derin bir nefes alıyorum.

*Bunu
yapabilirim.*

*Bunu
yapabilirim.*

*Bunu
yapabilirim.*

Rhys'in yanıma yanaştığını hissediyorum, ayakları olması gerekenden daha hafif. "Dinle," diye sertçe fısıldıyor. "Sana ekstra baskı yapmak istemiyorum, ama bunu mahvedersen, seni asla affetmeyebilirim."

Gözlerimi ona çeviriyorum. "Siktir git, Dupris" diyorum sadece, bu da onu güldürüyor ve ellerini kaldırarak geri çekilmesini sağlıyor. Masamızdan bir koro halinde kıkırdama sesleri duyuyorum. Ford, West, Rhys ve Clyde (kendini "koç" ilan eden) oturmuş izliyorlar. Hatta Tripp bile tüm bunları izlemek için şehre gelmiş.

Babaların Gecesi.

West bana bunu *bira, bowling ve arkadaşlarla geçireceğimiz* bir gece olarak satmıştı ve tam da öyle oldu, hatta biraz daha fazlası.

Bu, bir topluluk, dostluk ve Stretch ve onun aptal bowling takımı High Rollers'a karşı derin bir nefret duygusu haline geldi.

Bu yüzden bu gece, takımım Ball Busters için galibiyeti eve getirmem gerekiyor. Çünkü Stretch ve takımı üç kez üst üste şampiyon olursa, bir şeyleri kırarım.

Finalde her şey bana bağlı ve şanslar tam olarak benim lehime değil. Kazanmak için bir spare yapmam gerekiyor. Takımın en iyisi ben olsam da, bu kadar baskı altında bir spare yapmak imkansız gibi geliyor.

Önümdeki pinlere odaklanmaya geri dönüyorum. Yine de takım arkadaşlarımın bakışlarının ağırlığını sırtımda hissedebiliyorum. Birkaç yıldır bu işin içindeyiz ve sonunda şampiyonluk maçına kadar tırmandık.

Ne kazanacağız? Berbat bir kupa, bara 100 dolarlık hediye çeki ve övünme hakkı. Dürüst olmak gerekirse, benim asıl istediğim de bu.

Omuzlarımı dikleştirip yaklaştırmaya başlıyorum. Bir adım. İki adım. Geriye doğru

sallan.

Bırak.

Elimi topun arkasına doğru uzatıyorum ve Rose Valley Alley'deki herkesle birlikte nefesimi tutuyorum. Topun yavaş çekimde, dönüş üstüne dönüş, V'nin ortasına çarpmasını istediğim gibi yuvarlanarak ilerlediğine yemin ederim.

"Hadi," diye fısıldıyorum. "Yap şunu lan."

Ve sanki ben gerçek bir bowling topu fısıldayıcısıymışım gibi, top bunu yapar.

Top sertçe vurur, ama çok sert değil, ve pimlerin devrilmesinin tatlı sesi sessiz barı doldurur. Hepimiz onların düşüşünü izlerken topluca nefes alırız ve sonra kaos başlar.

Stretch ve onun boktan takım arkadaşları hariç, mekandaki herkes son pim de devrildiğinde sevinç çığlıkları atmaya başlar.

Kollarımı zaferle başımın üzerine kaldırarak ve yüzümde şok olmuş bir gülümsemeyle arkadaşlarıma dönerim.

"Bu benim babam!" diye bağırır West ve adeta bana atlayarak, kucaklamasının gücüyle beni geriye doğru iter.

Ford da yanıma gelir, omzuma çekingen bir şekilde vurur ve ağzında memnun bir gülümseme belirir. Clyde ve Tripp de yanıma gelir, ikisi de benim için aşırı heyecanlıdır.

Küçük bir kasabanın erkekler bowling ligini kazanmak için gerçek bir profesyonel sporcudan tebrik almak gibisi yoktur.

Rhys ise geride durmuş, kollarını kavuşturmuş, Stretch'i izlerken kendi kendine gülümsüyor.

Stretch, öfkeyle, bir çocuk gibi tantrum atarak tüm takım arkadaşlarının içkilerini masadan yere fırlatmıştır.

Rhys sonunda yanımıza gelip takımın toplandığı yere katıldığında, "Lanet olsun, bu çok tatmin ediciydi" diyor.

Ve ben de aynı fikirdeyim. Ama bu sadece zaferden ibaret değil, bu gelenek ve bu arkadaşlar hayatımın en değerli şeylerinden biri haline geldi.

İKİ YIL SONRA...

"Mutlu yıllar, Gwen!" diye bağıyor Greg, havaalanındaki masasından kalkıp karıma sıkıca sarılıyor.

Buraya sık sık gelmeye başladık, sırf eğlence için sık sık uçağa biniyoruz. Gwen de benim kadar burayı sevmeye başlamış gibi görünüyor. Ancak son zamanlarda, bunu pek kaldıramıyor.

O da Greg'e sarılır ve sadece Gwen'in yapabileceği şekilde ona içten bir kucaklaşma verir. Greg geri çekildiğinde, Gwen'e bakar ve Gwen büyüyen karnının üzerine elini koyarken ikimize de gülümser.

"Bebek Rousseau'nun ilk uçak yolculuğu!"

"Dürüst olmak gerekirse, sabah bulantısı keyfimi kaçırdı ve şimdi de koşum takımının tam olarak uymayacağından biraz endişeliyim. Ama Bash, yıllık doğum günü uçuşunu kaçıramayacağımız konusunda ısrarcıydı. Ardından yıllık doğum günü partisi var. Tripp ve tüm arkadaşlarımız bizi bekliyor, bu yüzden uzun sürmeyecek."

"Ah, peki, benim için fark etmez. İhtiyacın olursa telsizden ulaşabilirsin. Ama içimden bir ses, o koşum takımı işe yaramazsa, ikinizin yerden ayrılmadan bile kutlama yapmanın bir yolunu bulacağınızı söylüyor."

Ben inleyip yüzümü ovuştururken, Gwen başını geriye atıp kahkahalarla gülüyor.

Greg, ayrılırken bana utangaç bir bakış attı. Ama yine de onun veda eden el sallamasına karşılık verdim, sonra kolumu Gwen'in omuzlarına attım ve kızaran yanaklarıyla onu hangara götürdüm.

"Sanırım bizi anladı," diye fısıldayarak bana yaklaşır.

"Öyle mi?" diye kuru bir şekilde cevap veriyorum. Çünkü evet, Greg "*Uçakta sevişirken iyi eğlenceler*" deseydi de olurdu.

Ama Gwen sadece eğleniyor. Sakin. Kendini çok rahat hissediyor.

—o kadar ki, bu tür yorumlar onu hiç etkilemiyor.

Yürürken ona bakıyorum. Sol elinde elmas yüzük var. Sol eli, üç ay sonra dünyaya gelecek olan kızımızın üzerinde.

Her şey gerçek dışı geliyor.

Beni dirseğiyle dürtüyor. "Sanırım sandığımız kadar ince düşünceli değiliz."

"Ben öyleyim. Sadece sen öyle değilsin."

Bana sahte bir öfkeyle dönüyor. "Ben de ince olabilirim."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "*Evden gizlice çıkıp uçağı yeniden boyamak* ince mi?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor, ama sonra hemen kapatıyor ve hızla dönerek uçağımızı arıyor. Arkadaki küçük olanı.

Eskiden beyaz ve kırmızı çizgili olan.

Şimdi ise koyu indigo tonlu çizgileri olan en güzel açık mor renkte.

Elini karnından kaldırıp ağzını kapatıyor ve yavaşça uçağa doğru yürüyor, yüzündeki her bir çizgi şokla dolu.

Omzunun üzerinden bana bakmak için döndüğünde, gözleri yaşlıdır, gülümsemesi de öyle. "Mor mu?"

Omuz silkiyorum, doğum günü sürprizimden son derece memnunum. "Gözlerini hatırlatıyor," diyorum yumuşak bir sesle, ona doğru yürüyerek arkadan sarılmak için onu çekiyorum, ikimiz de uçağa bakıyoruz. "Beğendin mi?"

"Beğenmek mi? Bayıldım. Ben... Seninle olduğum için çok şanslıyım. Ben..." Başını eğip, kuyruğu daha yakından görmek için bir adım geri atar. "*Wild Card* mı yazıyor?" Sesi titrer ve ben yanına yaklaşıyorum.

"Adını da senden aldım." Yazı, tüm makyajın tuhaf ve mükemmel Gwen havasına uyuyor.

Gözlerini hızlıca kırıştırır ve bakışlarını bana çevirir. "Bu çok fazla."

Çenesini avuçlarım ve ona gülümserim. Benim wild card'ım. Benim tekilam. Benim her şeyim.

"Hayır, seninle asla yetmez," diye mırıldanıyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına değdiriyorum. Hayatımızın geri kalanında yapmayı planladığım gibi karımı derin bir öpücükle öpüyorum.

Sonra onu uçağımıza sürükledim.

Ve kutladık.

ÖN İZLEME İÇİN OKUYUN

BÖLÜM 1

Yaz

"BURADA ÇOK KIZGIN BİR HERİF VAR, EATON."

Devasa bir boğanın sırtındaki yakışıklı kovboy alaycı bir şekilde gülümser ve önündeki ipi elinde çevirir. Koyu renkli gözleri ekranda parıldar, yüzündeki sert hatlar kaskının kafesinden belli olur. *"Ne kadar sert direnirlerse, o kadar mutlu olurum."*

Arka planda çalan müzik ve geniş arenadaki kalabalığın gürültüsü nedeniyle söylediklerini zar zor duyabiliyorum, ancak ekranın altındaki altyazılar kaçırabileceğim her şeyi netleştiriyor.

Kafese yaslanan genç adam gülümsüyor ve başını sallıyor. *"İçtiğin süttten olmalı. Dünyaca ünlü Rhett Eaton'ın kemikleri asla kırılmaz."*

Kolayca tanınabilir kovboy, yüzünü kapatan kafesin arkasından gülümsüyor, beyaz dişleri ve siyah kaskının altından kehribar rengi gözleri parlıyor. Saatlerce parlak, hareketsiz bir versiyonuna bakarak tanıdığım büyüleyici bir gülümseme.

"Kes şunu Theo. Sütü nefret ettiğimi biliyorsun."

Theo konuşurken dudaklarında alaycı bir gülümseme belirir. *"Ama o reklamlarda dudağının üstüne boyanmış haliyle çok sevimli görünüyorsun. Yaşlı bir adam için sevimli."*

Genç adam göz kırptı ve Rhett ipi metodik bir şekilde ovarken iki adam dostça güldü.

"O boku içmektense her gün boğadan atılmayı tercih ederim."

Babam büyük düz ekran televizyonda videoyu durdururken, boynundan yüzüne doğru kızarıklık yayılırken, tek duyduğum onların kahkahalarıdır.

"Tamam..." Diye temkinli bir şekilde konuşmaya başlıyorum, bu konuşmanın neden Hamilton Elite'in en yeni iki tam zamanlı çalışanıyla bu ani toplantıyı gerektirdiğini anlamaya çalışıyorum.

"Hayır. Olmaz. Bu adam profesyonel boğa biniciliğinin yüzüdür ve en

"Hayır. Tamam değil. Bu adam profesyonel boğa biniciliğinin yüzü ve en büyük sponsorlarını mahvetti. Ama daha da kötüsü var. İzlemeye devam et."

O, sanki bu olayda düğme bir hata yapmış gibi agresif bir şekilde tekrar oynat düğmesine basar ve ekran farklı bir sahneye geçer. Rhett, omzuna bir spor çantası asmış olarak bir arenanın dışındaki otoparkta yürüyor. Kaskın yerini kovboy şapkası almıştır ve koyu renkli bol giysiler giymiş zayıf bir adam, kameraman onu takip edip kayıt yaparken hedefine yetişmek için hızlı adımlarla koşmaktadır.

Paparazzilerin genellikle boğa binicilerini takip ettiğini sanmıyorum, ama Rhett Eaton yıllar içinde adeta bir ev ismi haline geldi. Hiçbir şekilde saflığın örneği değil, ama sert ve çetin, sağlam kır adamlarının sembolü.

Muhabir, mikrofonunu Rhett'in ağzına yaklaştırmak için biraz atlayarak ilerliyor.

"Rhett, bu hafta sonu dolaşan video hakkında yorum yapabilir misin? Özür dilemek istediğin bir şey var mı?"

Kovboyun dudakları incelik ve yüzünü şapkasının siperliği arkasına saklamaya çalışır. Çenesinin kasları gerilir ve tonlu vücudu gerginleşir. Her uzvunda gerginlik belirir.

"Yorum yok," dişlerini sıkarak söyler.

"Hadi ama dostum, bana bir şey söyle." İnce yapılı adam uzanır ve mikrofonu Rhett'in yanağına bastırır. Yorum yapmayı reddetmesine rağmen mikrofonu zorla ona tutturur. *"Hayranların bir açıklama hak ediyor,"* der muhabir.

"Hayır, hak etmiyorlar," diye mırıldanır Rhett, aralarında mesafe yaratmaya çalışarak.

Neden bu insanlar, kendi işine bakan birini pusuya düşürdüklerinde bir cevap almayı hak ettiklerini düşünüyorlar?

"Özür dilemeye ne dersin?" diye sorar adam.

Ve sonra Rhett onun yüzüne yumruk atar.

Olay o kadar hızlı gerçekleşir ki, titreyip dönen kamera açılarını takip etmek için gözlerimi kırıştırdım.

Kahretsin.

Saniyeler içinde, ısrarcı paparazzi yüzünü tutarak yere yığılır ve Rhett, tek kelime etmeden uzaklaşırken elini sallayarak sarsar.

Ekran tekrar masanın arkasında oturan haber spikerlerine döner ve onlar az önce izlediğimiz şey hakkında herhangi bir yorum yapmadan, babam televizyonu kapatır

televizyonu kapatır ve hayal kırıklığının gürültülü sesini çıkarır.

"Bu lanet kovboylardan nefret ediyorum. Onları hizaya getirmek imkansız. Onunla uğraşmak istemiyorum. Yani, şanslısınız ki bu iş boşta." Neredeyse öfkeden titriyor, ama ben sandalyeme yaslanıp oturuyorum. Babam kolayca sinirlenir, ama aynı zamanda çabuk da sakinleşir. Hayatımın bu noktasında, onun ruh hali değişiklikleri beni pek etkilemiyor. Kip Hamilton'a dayanamayanlar, Hamilton Elite'te uzun süre kalamazlar.

Neyse ki, onun ruh halini önemsememek için hayatım boyunca öğrendiğim şeyler var, bu yüzden bağışıklığım var. Bunun onun cazibesinin bir parçası olduğunu düşünmeye başladım, bu yüzden kişisel olarak almıyorum. Bana kızgın değil. O sadece... kızgın.

"Bu taşralı çocuğa hayal bile edemeyeceği sponsorluklar bulmak için yıllarca canımı dişime taktım, ama kariyeri sona ererken, gidip her şeyi *böyle* mahvetti." Babamın eli duvara monte edilmiş ekrana doğru hareket etti. "Bu adamların, öfkeli iki tonluk bir boğaya tırmanacak kadar deli oldukları için ne kadar para kazandıklarını biliyor musun, Summer?"

"Hayır." Ama bana söylemek üzere olduğunu hissediyorum. Babamın benimkiyle aynı renkteki koyu gözlerine bakıyorum. Yanımdaki sandalyede oturan diğer stajyer Geoff, koltuğunda küçülür.

"Bu pislik kadar iyilerse milyonlarca dolar kazanıyorlar."

Bunun bu kadar büyük bir iş olduğunu hiç tahmin edemezdim, ama hukuk fakültesinde bunu öğretmiyorlar. Rhett Eaton hakkında her şeyi biliyorum, kalpleri çalan boğa binicisi ve genç kızların gözdesi, ama bu sektör veya spor hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyorum. On yıl önce yatakta uzanıp onun fotoğrafına bakarkenki halimi düşününce dudaklarımın bir köşesi yukarı kıvrılıyor.

Rhett bir çitin üzerine çıkmış, omzunun üzerinden kameraya bakıyordu. Arkasında açık bir arazi, sıcak bir gün batımı. Dudaklarında flörtöz bir gülümseme, gözleri yıpranmış kovboy şapkasıyla kısmen gizlenmiş ve en önemli şey... En güzel yerlerini saran Wrangler kot pantolon.

Evet, boğa binme hakkında pek bir şey bilmiyorum. Ama o fotoğrafa bakarak çok fazla zaman geçirdiğimi biliyorum. Arazî. Işık. Beni içine çekti. Sadece adam değildi. Orada olmak, o gün batımını kendim izlemek istedim.

"George, az önce tuvalete attığı süt sponsorluğunun ne kadar değerli olduğunu biliyor musun? Bu işi düzeltmek için diğer sponsorların hayalarını okşayacağımdan bahsetmiyorum bile."

Yemin ederim, neredeyse burnumdan hava çıkacaktı. *George*. Babamı yeterince tanıyorum, bunun yanlış isim olduğunu bildiğini biliyorum, ama bu aynı zamanda Geoff'un

bir şey söyleyecek cesareti olup olmadığını görmek için bir testti. Anladığım kadarıyla, hak sahibi sporcular ve ünlülerle çalışmak her zaman kolay bir iş değil. Yanımdaki adamın zorlanacağını şimdiden söyleyebilirim.

"Şey..." Önündeki toplantı masasındaki klasörü karıştırırken, ben de gözlerimi tavandan tabana pencerelere dikiyorum. Alberta çayırlarının muhteşem manzarasını sunan pencereler. Bu binanın otuzuncu katından Calgary'nin manzarası eşsizdir. Uzaklarda karla kaplı Rocky Dağları bir tablo gibidir, hiç eskimez.

"Cevap on milyonlarca, Greg."

Gülmek için yanağımın içini ısııyorum. Geoff'u seviyorum ve babam tam bir pislik gibi davranıyor, ama yıllarca aynı şekilde zor durumda kaldıktan sonra, başka birinin de benim geçmişte yaşadığım gibi zor durumda kalmasını görmek eğlenceli.

Tanrı biliyor ki, kız kardeşim Winter hiç bu tür sorgulamalara maruz kalmadı. O ve Kip'in babamla benimkinden farklı bir ilişkileri var. Bana karşı şakacı ve içinden geldiği gibi konuşan babam, ona karşı neredeyse profesyonel davranıyor. Zaten onun da bunu daha çok sevdiğini düşünüyorum.

Geoff bana düz bir gülümsemeyle bakar.

İş yerinde insanların yüzlerinde bu ifadeyi birçok kez gördüm. Bu ifade, "*Patronun küçük kızı olmak güzel olmalı*" diyor. "*Nepotizm sana nasıl davranıyor?*" diyor. Ama ben bu tür eleştirilere alışkınım. Derim kalınlaşmış. Umursama seviyem azalmış. On beş dakika sonra Kip Hamilton'ın şakalar yapıp gülümseyeceğini biliyorum. Müşterilere yalakalık yapmak için kullandığı o mükemmel maske hızla yerine oturacak.

Adam biraz sinsi olsa da, bu işin ustasıdır. Ama bence bu, üst düzey bir yetenek ajanı olarak yaptığı sözleşmelerle ilgili bir şey.

Dürüst olmak gerekirse, burada çalışmak için uygun olduğumdan hala emin değilim. Gerçekten istediğimden de emin değilim. Ama bu her zaman doğru olan şey gibi göründü. Babama bu kadarını borçluyum.

"Peki, soru şu çocuklar: bunu nasıl düzeltebiliriz? Dairy King süt sponsorluğu pamuk ipliğine bağlı. Yani, lanet olası bir profesyonel boğa binicisi tüm tabanını yerle bir etti. Çiftçiler? Süt üreticileri? Önemli olmaması gerekir gibi görünüyor, ama insanlar konuşacak. Onu mercek altına alacaklar ve gördüklerini beğeneceklerini sanmıyorum. Bu, o aptalın kârını sandığınızdan daha fazla etkileyecek. Ve onun kârı benim kârım, çünkü bu deli hepimize çok para kazandırıyor

çok para kazandırıyor."

"İlk kayıt nasıl ortaya çıktı?" diye soruyorum, beynimi tekrar elimizdeki işe odaklayarak.

"Yerel bir kanal kamerasını açık bırakmış." Babam temiz tıraşlı çenesini eliyle ovuşturur. "Her şeyi kaydetmiş, sonra altyazı ekleyip akşam haberlerinde yayınlamış."

"Tamam, o zaman özür dilemesi gerekiyor," diyor Geoff.

Babam bu genel çözüm karşısında gözlerini devirdi. "Özür dilemekten çok daha fazlasını yapması gerekecek. Yani, sezonun geri kalanı için kusursuz bir plana ihtiyacı var. Vegas'taki Dünya Şampiyonası'na birkaç ay var. O zamana kadar o kovboy şapkasını parlatmamız gerekecek. Yoksa diğer sponsorlar da sinekler gibi düşmeye başlayacak."

Kalemimi dudaklarıma vurarak, bu durumu kurtarmak için ne yapabileceğimizi düşünmeye başlıyorum. Tabii ki, bu konuda neredeyse hiç tecrübem olmadığı için, yönlendirici sorular sormaya devam ediyorum. "Yani, onun çekici, sağlıklı, komşumuzun oğlu gibi bir imajla görülmesi mi gerekiyor?"

Babam yüksek sesle gülüyor, ellerini karşımadaki toplantı masasına dayayarak eğiliyor. Geoff irkiliyor, ben de gözlerimi deviriyorum. *Korkak.*

"Sorun da bu zaten. Rhett Eaton, *sağlıklı, komşu köy çocuğu* değil. O, partileri çok seven, her hafta sonu bir sürü kadının peşinde koştuğu, kendini beğenmiş bir kovboy. Ve bundan hiç rahatsız değil. Daha önce bu bir sorun olmamıştı, ama şimdi her şeyi didik didik ediyorlar. Sanki lanet akbabalar gibi."

Kaşlarımı kaldırıp geriye yaslanıyorum. Rhett bir yetişkin ve neyin söz konusu olduğunu açıklayınca, kendini kontrol edebileceğinden eminim. Sonuçta, bu tür işleri halletmesi için şirkete para ödüyor. "Yani, birkaç ay boyunca en iyi davranışını sergileyemez mi?"

Babam derin bir kahkaha atarak başını eğdi. "Summer, bu adamın iyi davranış anlayışı yeterli olmayacak."

"Onu sanki vahşi bir hayvanmış gibi davranıyorsun, Kip." İş yerinde ona baba dememem gerektiğini zor yoldan öğrendim. Her gün iş çıkışı birlikte eve dönsük de, o hala benim patronum. "Neye ihtiyacı var? Bir bakıcı mı?"

Babam ellerinin arasındaki masayı izlerken oda birkaç saniye sessiz kalır. Sonunda, parmakları masanın yüzeyine dokunur — derin düşüncelere daldığında yaptığı bir şey. Yıllar içinde ondan öğrendiğim bir alışkanlık. Neredeyse siyah gözleri kalkar ve kurt gibi bir gülümseme tüm yüzünü kaplar

yüzünü kaplar.

"Evet, Summer. İhtiyacı olan tam da bu. Ve bu iş için mükemmel birini tanıyorum."

Şu anda bana bakışından anladığım kadarıyla, Rhett Eaton'ın yeni bakıcısı *ben* olabilirim.

TEŞEKKÜRLER

Öncelikle, bu inanılmaz yolculukta bana eşlik ettiğiniz için SİZE, okuyuculara, teşekkür etmek istiyorum. *Wild Card*, yayınlanan on üçüncü kitabım ve tamamladığım üçüncü serimdir. Yazmayı ve yayınlamayı mesleğim haline getirebilmem, inanılmaz okuyucularım olmasaydı mümkün olmazdı.

Elsie okuyucuları en iyi okuyuculardır ve bu bir gerçektir. Her şeyi size borçluyum.

Ve birkaç kişiye daha...

Beni ayakta tutan, dengede tutan ve her gün sevildiğimi ve desteklendiğimi hissettiren eşim ve oğlum.

Hayatım boyunca en büyük destekçilerim olan ve bunu sürdürmeye devam eden, bana büyük destek veren annem ve babam.

Asistanım Krista, bazen benimle çalışmanın kedileri gütmek gibi olduğunu bilmeme rağmen, beni akli başında ve düzenli tutan kişi.

Bazen benim kendime inandığımdan daha fazla bana inanan menajerim Kimberly Brower.

Bu kitapta bana çok yardımcı olan duyarlı okuyucularım Kristie ve Jill. İkiniz de çok bilge ve düşüncelisiniz, size tahmin ettiğinizden çok daha fazla minnettarım.

Bu kitaba el atan tüm editörler, düzeltmenler ve beta okuyucular. Keskin gözleriniz ve katkılarınız olmasaydı bu son ürün mümkün olmazdı.

Yayıncılarım Bloom Books ve Piatkus'a. Hayallerimi gerçekleştirdiğiniz için teşekkür ederim.

Ve son olarak, bunu asla başaramayacağı söylenen on altı yaşındaki halime özel bir teşekkür etmek istiyorum.

Kızım, başardın.

Elsie Silver'dan doyamıyor musunuz?

Chestnut Springs serisini kaçırmayın.

Wishing Well Ranch'e bugün aşık olun.

"Elsie Silver'ın yazıları gerçek bir keşif!"

Ali Hazelwood

Şu anda satışta

PIATKUS

Çağdaş romantizm sever misiniz?

En sevdiğiniz yazarlarla ilgili haberleri almak (ve ücretsiz kitaplar kazanma şansı) ister misiniz?

Kristen Ashley Ashley
Herring Blake Meg
Cabot
Olivia Dade
Rosie Danan
J. Daniels
Farah Heron
Talia Hibbert
Sarah Hogle
Helena Hunting
Abby Jimenez Elle
Kennedy
Christina Lauren
Alisha Rai Sally
Thorne
Lacie Waldon Denise
Williams Meryl
Wilsner
Samantha Young

Ardından Piatkus web sitesini ziyaret edin

www.yourswithlove.co.uk

Ve bizi Facebook ve Instagram'da takip edin

www.facebook.com/yourswithlovex | [@yourswithlovex](https://www.instagram.com/yourswithlovex)

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

